

Anh Lính Cưng Vợ

Contents

Anh Lính Cưng Vợ	2
1. Giới Thiệu	3
2. Chương 1	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	17
9. Chương 8	20
10. Chương 9	22
11. Chương 10	24
12. Chương 11	27
13. Chương 12	29
14. Chương 13	31
15. Chương 14	33
16. Chương 15	35
17. Chương 16	38
18. Chương 17	40
19. Chương 18	42
20. Chương 19	45
21. Chương 20	47
22. Chương 21	49
23. Chương 22	51
24. Chương 23	53
25. Chương 24	55
26. Chương 25	57
27. Chương 26	60
28. Chương 27	62
29. Chương 28	64
30. Chương 29	66
31. Chương 30	68
32. Chương 31	71
33. Chương 32	73
34. Chương 33	75
35. Chương 34	77
36. Chương 35	79
37. Chương 36	81
38. Chương 37	83
39. Chương 38	85
40. Chương 39	87
41. Chương 40	89

42. Chương 41	91
43. Chương 42	93
44. Chương 43	96
45. Chương 44	98
46. Chương 45	100
47. Chương 46	102
48. Chương 47	104
49. Chương 48	106
50. Chương 49	108
51. Chương 50	110
52. Chương 51	112
53. Chương 52	114
54. Chương 53	116
55. Chương 54	118
56. Chương 55	119
57. Chương 56	122
58. Chương 57	123
59. Chương 58	126
60. Chương 59	128
61. Chương 60	130
62. Chương 61	131
63. Chương 62	133
64. Chương 63	135
65. Chương 64	137
66. Chương 65	139
67. Chương 66	141
68. Chương 67	143
69. Chương 68	145
70. Chương 69	147
71. Chương 70	149
72. Chương 71	150
73. Chương 72	152
74. Chương 73	154
75. Chương 74	156
76. Chương 75	158
77. Chương 76 - Hoàn Chính Văn	160
78. Ngoại Truyện 1	162
79. Ngoại Truyện 2	164
80. Ngoại Truyện 3	166
81. Ngoại Truyện 4	168

Anh Lính Cường Vợ

Giới thiệu

Anh là một người đàn ông quân đội có chút đen nhưng góc cạnh khuôn mặt rất rõ ràng, ngũ quan ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-linh-cung-vo>

1. Giới Thiệu

Ôn Uyển, là một quân y nhỏ, sắc mặt đơn giản, áp dụng chiến thuật địch lui ta tiến, địch đuổi theo ta chạy, địch tránh né ta tấn công vu hồi *, ắt sẽ gục ngã được người đàn ông này.

* Tấn công vu hồi: đưa lực lượng vào bên sườn hoặc bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng tiến công chính diện cùng tiêu diệt đối phương.

Giản Dung, là đàn ông trời sinh vì quân đội, là truyền kỳ từ trường học thợ săn trở về, có tất cả các điểm chung của quân nhân, cứng nhắc nghiêm túc, cố chấp, cực kỳ cố chấp, đối mặt với cô vợ nhỏ mạnh mẽ đột kích, vị quân nhân Trung tá này, nên lựa chọn phương án nào để tác chiến?

Đoạn ngắn một:

Từ khi kết hôn cho tới nay, đây là lần đầu tiên Giản Dung lộ ra tính khí lớn như vậy với Ôn Uyển: “Đồng chí Ôn Uyển, là một quân tử vinh quang, sao em có thể đánh nhau với chị dâu nhà đoàn trưởng vậy? Lại còn ra tay trước, một chút tư tưởng giác ngộ cũng không có!”

“Chị ấy mắng người ta trước.” Ôn Uyển đón nhận ánh mắt Giản Dung, đúng là tức giận không nhẹ.

Giản Dung hơi nhíu mày, nhìn người phụ nữ thấp hơn mình một cái đầu: “Chị ấy mắng em như thế nào?”

“Chị ấy nói, em là một đóa hoa tươi, cắm ở, cắm ở...” Ôn Uyển tức giận đỏ bừng mặt.

Giản Dung đen mặt, hồi lâu, đột nhiên mở miệng: “Ông đây đi tìm đoàn trưởng lý luận!”

Đoạn ngắn hai:

“Giản Dung, anh không được vứt mấy thứ đồ của em ra ngoài.” Ôn Uyển trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Giản Dung ngừng động tác trong tay, giọng nói bình tĩnh: “Nếu em không cất vào trong va li, anh đã không vứt ra ngoài.”

Muốn thấy ngựa tre bỏ đi kia, nằm mơ đi.

“Hôm nay em xác định đi rồi, cùng lắm thì, em tay không trở về.” Nói xong, Ôn Uyển thuận tay ném va li ra.

Mới vừa bước ra nửa bước, cả người bay lên trời, Ôn Uyển vội vàng kêu lên: “Giản Dung, anh định làm gì?”

“Chính ủy nói, đối mặt với mâu thuẫn phải kịp thời, hữu hiệu, có thủ đoạn, vượt qua mâu thuẫn, tuyệt đối không thể để cho mâu thuẫn thăng cấp.” Một âm thanh ngân ngủi có lực, Giản Dung ôm Ôn Uyển lên đi vào nhà.

Đoạn ngắn ba:

Nước lũ đã rút, tai họa rời đi, lúc Giản Dung biết được cô nhóc kia cũng đi tiền tuyến, trong lòng lo lắng, lúc trở về nơi trú quân, đầu tiên, trong đám thiên sứ áo trắng, lập tức tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp.

“Ôn Uyển!” Giản Dung cao giọng gọi.

“Đây!” Một âm thanh trong trẻo, khiến trên khuôn mặt mỗi một của Giản Dung lộ ra nụ cười hạnh phúc.

2. Chương 1

Giữa tháng tám, ánh mặt trời nóng rát vào buổi trưa chiều trên mặt đất, không buông tha bất kỳ xó xỉnh nào, ánh sáng rõ ràng, chỉ có thể là giữa trưa.

Trong đại viện to lớn không có bất kỳ ai, chỉ có tiếng ve trên cây đa trong viện, kêu không dứt, giống như muốn xé vỡ cổ họng.

“Tri, tri!” Cũng không rõ nó nói biết * cái gì, dù sao cũng khiến cho người ta thêm vài phần hanh khô vô vị, đứng bên cạnh cây đa là một người đàn ông mặc quân trang, đứng theo tư thế quân đội tiêu chuẩn ở đó, vẫn không nhúc nhích.

* Trong tiếng Hoa, ‘tri’ nghĩa là biết.

Nếu đứng ở cửa, thì cho là nhân viên cảnh vệ thường trực đứng gác, nhưng đứng bên cạnh cây đa, liền nghĩ đến là bị phạt quân tư (tư thể quân đội).

Vốn mặt người đàn ông dưới mũ quân đội có chút đen thui, giờ phút này bị phơi nắng mà đỏ ửng, mặc dù đen, nhưng góc cạnh khuôn mặt rất rõ ràng, ngũ quan phối hợp, rất đẹp mắt, điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là vết sẹo dài nửa tắc nơi khóe mắt

Nhưng nhìn người đàn ông này, lại thêm vài phần chính trực, phối hợp cùng quân trang màu ô-liu đứng chung một chỗ, cực kỳ hài hòa, mồ hôi trên trán rơi xuống, người đàn ông mím chặt môi, trên phù hiệu có hai vạch, đúng là trung tá tiêu chuẩn.

Chợt, cửa sổ phòng bên cạnh mở ra, lộ ra một cái đầu, khuôn mặt dễ nhìn, không vui mừng lắm, nhìn về phía người đàn ông kêu lên: “Giản Dung, anh còn ly hôn với em không?”

“Không ly hôn.” Giọng nói có lực của người đàn ông đáp.

Sắc mặt cô gái lúc này mới hòa hoãn một chút, giọng nói thêm mềm mại: “Vậy anh về nhà ăn cơm đi.”

Giản Dung “Ừ” một tiếng, chân có chút tê dại run lẩy bẩy, đi nghiêm bước nhỏ vào trong nhà.

Một màn này, nếu là người khác nhìn thấy, chỉ chép miệng không tin, Giản Dung, người đàn ông từ trường thợ săn trở về, dẫn đầu đội ngũ được coi là tàn nhẫn, đường đường là phó đoàn trưởng đoàn 731, bị một cô gái nhỏ phạt đứng quân tư, không tin, tuyệt đối không tin.

Đừng nói là người ngoài không tin, ngay cả Giản Dung cũng không tin, nhưng sự thật chính là sự thật, anh bị phạt quân tư, không được Ôn Uyển cho phép, không được về nhà.

— —Puck.d.d.l.q.d— —

Vào phòng, Giản Dung đi tắm, tắm nhanh chóng trong năm phút, mặc quần màu xanh lá, thân trên để trần, đi ra phòng khách, Ôn Uyển đã bày xong bát đĩa, cũng không cần nhiều lời, Giản Dung ngồi xuống, bưng chén, bắt đầu cúi xuống bới cơm.

Ôn Uyển ngồi đối diện với Giản Dung, nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của Giản Dung: “Đói bụng lắm, cũng phơi nắng đến hồng rồi? Cho nên, anh phải nhớ bộ dáng này, biết không?” Cô cũng không hiểu, cô có gì không tốt, mà người đàn ông này nhất định phải ly hôn.

Giản Dung nuốt miếng cơm trong miệng, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong sáng nhìn Ôn Uyển, không nghe thấy ý tứ bên ngoài của lời Ôn Uyển nói: “Đàn ông quân đội, da dày thịt thô, một chút ồn ào nho nhỏ này, không đáng nói.”

Không đợi Ôn Uyển nói, Giản Dung nói tiếp: “Hơn nữa, ở trường học thợ săn, bị giày vò hơn cái này nhiều.”

Không hề tán dóc, lúc anh ở lqđ trường học thợ săn, khi làm nhiệm vụ, ẩn núp nơi thảo nguyên rộng lớn hoang tàn vắng vẻ, ngây ngốc liền ba bốn ngày, uống nước bùn, ngâm rế cỏ, tuy ngăn cách bởi quần áo, nhưng mặt trời vẫn có thể lột một tầng da sau lưng.

Nghe Giản Dung nói về trường học thợ săn, trong mắt Ôn Uyển thoáng qua tia đau lòng: “Trường học thợ săn, rất vất vả sao?” Kể từ khi Giản Dung trở lại cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên nhắc tới chuyện khác ngoại trừ chuyện ly hôn.

“Được thông qua, tiếp tục kiên trì, chính là vinh dự tối cao, không kiên trì được, cũng không có gì mất mặt.” Giản Dung nói xong lại cúi đầu xuống, tiếp tục bới cơm, khoảng thời gian đó, đối với anh mà nói, chính là khắc cốt, là khó quên, mỗi ngày nhìn người bên cạnh ngã xuống.

Khóc rồi đi, tượng trưng cho quốc kỳ vinh quang bị rơi xuống, ngay sau đó lại có học viên mới vào, hai năm huấn luyện, khiến cho anh hiểu rõ ràng.

Vì sao nơi đó được gọi là trường học thợ săn, bởi vì tất cả tinh anh của bộ đội đặc chủng, đều là đại biểu cầm thú mãnh liệt, mà bọn anh còn yêu cầu mạnh hơn so với bọn họ.

— — — Puck.d.đ.l.q.đ — — —

Giản Dung nhẹ nhàng nói bằng giọng, người khác không biết, nhưng Ôn Uyển biết, cô xuất thân từ gia đình quân nhân, mặc dù không đi qua trường học thợ săn, nhưng mỗi ngày phải nhận huấn luyện không dành cho con người.

Mà kỹ năng quân sự của Giản Dung tuyệt đối vững vàng, ngay cả anh cũng nói kiên trì được chính là vinh dự, không kiên trì được cũng không có gì mất mặt, có thể nói, trường học thợ săn khổ luyện tới mức nào.

Ôn Uyển nhìn vết sẹo nơi khóe mắt của Giản Dung, trước đây không có, sau khi anh từ trường học thợ săn trở lại mới có, là quân y Ôn Uyển đoán ra, đây đại khái là lúc làm nhiệm vụ, bị mảnh đạn xẹt qua, xử lý không kịp thời mới để lại.

Người khác đều nói Giản Dung phá tướng, nhưng theo ý cô, Giản Dung một chút cũng không xấu xí, ngược lại, càng thêm có vị đàn ông so với trước kia, là anh hùng của cô.

“Đã qua, sau này, cái gì cũng tốt rồi.” Ôn Uyển bỗng nhiên không biết mở miệng an ủi Giản Dung như thế nào, Giản Dung ừ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Không nói gì nữa, Ôn Uyển đứng dậy ra ghé sa lon, ngồi xem ti vi, Giản Dung gần như ăn hết gần nửa nồi cơm, mới thỏa mãn lau miệng, đứng dậy dọn dẹp cái bàn, ra bồn rửa chén rửa sạch chén bát.

Trên mặt Ôn Uyển mang theo ý cười, người đàn ông bộ đội này, chính là chịu khó, không cần ai phân phó, nhìn bóng lưng được tắm rửa sạch sẽ của Giản Dung, Ôn Uyển mở miệng lần nữa: “Giản Dung, anh không được có ý định ly hôn với em, em sẽ không ly hôn.”

Chén đĩa trong tay Giản Dung run lên, để trên kệ bên cạnh, thuận tay cởi tạp dề, vẫn câu nói cũ: “Anh không miễn cưỡng em, nhưng anh vẫn muốn ly hôn, nếu có lựa chọn tốt, nói với anh một tiếng, anh sẽ ký tên.”

Cô gái tốt như vậy, gả cho anh, khiến Giản Dung có cảm giác mình đang làm trễ nải người ta, hai năm trước, không nên đồng ý.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Uyển nhíu lại, khinh bỉ nhìn Giản Dung: “Anh là Giản cộc gỗ! Đừng vọng tưởng, chính ủy nói rồi, xét tình huống đặc biệt của chúng ta, điều em nhập ngũ tới bệnh viện quân đội của các anh, làm người nhà theo quân, hôm trước đã phê duyệt.”

“Ồ đồ, điều kiện bộ đội rất gian khổ, em có biết không? Theo quân đâu thoải mái chứ?” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, trong nháy mắt mặt trầm xuống, nghiêm trang giáo huấn.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, trái lại bình tĩnh chút: “Chính ủy nói rồi, cơ sở càng cần những quân y kỹ năng vững vàng như thế này.” Nói xong không để ý đến phản ứng của Giản Dung, nằm trên ghế sa lon, bắt đầu ngủ trưa.

Nhìn Ôn Uyển như vậy, Giản Dung bất đắc dĩ lắc đầu, một người cố chấp, gặp phải người cố chấp hơn, anh cũng chỉ có thể thỏa hiệp vài phần.

Buông tạp dề trong tay, Giản Dung cũng đi tới bên giường trải chiếu lạnh, nằm xuống bắt đầu ngủ trưa, trong mắt anh Ôn Uyển chính là đứa bé bốc đồng.

Một lúc sau truyền đến tiếng hít thở đều đều, Ôn Uyển kéo tấm đệm lông trong tay xuống, rón rén đứng dậy, đi tới bên cạnh Giản Dung, ngồi xổm xuống, nhìn Giản Dung, đặt tay lên mặt Giản Dung, chẳng lẽ người đàn ông này một chút ấn tượng cũng không có, hay là, vốn anh không để ý qua?

Ôn Uyển nhìn vết sẹo trên mặt Giản Dung, cúi đầu, vừa định hôn lên, liền đối diện với ánh mắt trong sáng của Giản Dung, âm thanh nguội lạnh: “Dám đánh lên sao? May mà anh không ngủ, nếu không đã phạm sai lầm, đúng không?”

3. Chương 2

Anh nói may cho anh, bình thường tính cảnh giác cao, phải không? Bằng không, nha đầu này liền hôn lên rồi, làm thế nào?

Ôn Uyển trừng mắt nhìn Giản Dung, cứng họng: “Anh... anh là cộc gỗ!” Đẩy mạnh Giản Dung xuống, Ôn Uyển đứng dậy bước nhanh rời đi, cửa phòng rầm một tiếng đóng lại, trong nhà vang vọng tiếng cười sang sảng của Giản Dung.

Nhóc con, đã có gan đánh lên anh, còn sợ anh chê cười? Thật sự là con nít.

Không ham ngủ nữa, Giản Dung tung người, cũng bắt đầu dọn dẹp đồ định mang đi đơn vị ngày mai, anh tốt nghiệp tại trường thợ săn, vốn tưởng sẽ rời khỏi đơn vị cũ, không ngờ cuối cùng vẫn trở về, như thế cũng tốt, tối thiểu không cần vất vả quen thuộc với địa phương mới.

Sau một hồi thu thập, Giản Dung bị lqđ nhân viên cảnh vệ nhà sư trưởng gọi đi, sau khi ăn cơm tối xong trở về, Ôn Uyển đã ngủ thiếp, Giản Dung trải chiếu trong phòng khách ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, cảnh vệ lái xe Jeep quân dụng tới đón Giản Dung và Ôn Uyển đi đơn vị, đồ không nhiều lắm, phần lớn là của Ôn Uyển, Giản Dung cùng cảnh vệ Lưu nhét đồ vào cốp sau.

Đứng ở trong sân, nhìn Ôn Uyển toàn thân quân trang, mở miệng lần nữa: “Ôn Uyển, điều kiện bộ đội thật sự rất khổ, một khi đi, em sẽ không còn cơ hội đổi ý nữa.”

Vốn không định trì hoãn nha đầu này, nào ngờ, cô còn cố ý đi bộ đội theo quân, không lưu lại một đường sống.

“Đã không có cơ hội đổi ý, em không chỉ theo quân, em còn đi đơn vị công tác.” Ánh mắt Ôn Uyển kiên định, nói xong, xoay người lên xe, về mặt nhân viên cảnh vệ ở một bên bát quái, chị dâu này uy vũ nha, dám trực tiếp kêu gọi phó đoàn Giản đầu hàng.

Giản Dung trừng mắt liếc tiểu Lưu, không nói gì thêm nữa, cũng xoay người lên xe Jeep, nếu nha đầu Ôn Uyển này nghe lời của anh, bây giờ cũng đã không gả cho anh.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Tiểu Lưu sờ lỗ mũi, xoay người ngồi lên chỗ tay lái, nổ máy xe Jeep, chở Ôn Uyển và Giản Dung thẳng hướng đơn vị, chặng đường mấy giờ đi xe.

Ôn Uyển ôm mong đợi mà tâm tình thấp thỏm, không phải chỉ đi qua đơn vị, lần này hoàn toàn bất đồng, cô là người nhà theo quân, về sau có thể sinh sống cùng Giản Dung.

Sau hai năm dài chờ đợi, rốt cuộc cô cũng nhìn được đến ngày này, đợi Giản Dung trở lại, cô cũng tin tưởng cuối cùng có một ngày đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, nhất định Giản Dung sẽ tiếp nhận cô, Phó Sủng nói rồi, dự tốc bất đạt.

Dọc theo đường đi, Giản Dung vẫn trầm mặc, nhìn tạp chí quân sự trong tay, Ôn Uyển tựa vào người Giản Dung, ngủ gật, Giản Dung điều chỉnh tư thế thoải mái cho Ôn Uyển, để cho cô ngủ ở trên chân mình.

Anh không ghét Ôn Uyển, chỉ cảm thấy cô ấy giống như em gái mình vậy, cũng không biết cuộc sống sau này sẽ thành như thế nào.

Theo quân, có ý nghĩa là, Ôn Uyển quyết tâm muốn sống cùng anh qua ngày.

Dọc đường đất đi lắc lư, bụi đất tung bay, núi bao quanh bốn phía, vất vả, cuối cùng xe cũng tới đơn vị, Ôn Uyển đứng dậy nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe.

Chưa đến đơn vị, cũng có thể cảm nhận được mùi vị huấn luyện, đó là hơi thở đặc trưng thuộc về quân đội, mang theo nghiêm túc cùng kinh nghiệm.

Nhân viên cảnh vệ đứng gác ở cửa, thấy xe Giản Dung, làm tư thế chào đúng tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội, cao giọng hô: “Chào phó đoàn Giản, chào chị dâu!”

Ôn Uyển mở cửa xe, chào lại nhân viên cảnh vệ theo nghi thức quân đội, xe lái thẳng vào trong đơn vị, lúc này Giản Dung mới buông tạp chí trong tay, hai năm không trở lại, tâm tình vẫn kích động, nơi này là nơi anh ngày người mấy năm, tình cảm nồng hậu.

Vào đơn vị, xung quanh vang lên tiếng khẩu hiệu huấn luyện, tiếng gào, tiếng sau cao hơn tiếng trước, xe vào đơn vị, chạy trực tiếp tới khu người nhà, xuyên qua một rừng cây, đã đến khu người nhà, tiểu Lưu dừng xe.

Giản Dung quay đầu, nhìn Ôn Uyển: “Tiểu Uyển, đây chính là khu người nhà, chúng ta đã đến.”

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Vừa nói chuyện, Giản Dung đã mở cửa xe xuống xe, Ôn Uyển cũng đi theo xuống xe, nhìn một dãy phòng ốc trước mắt, Ôn Uyển mới biết, Giản Dung nói điều kiện bộ đội gian khổ là có nhiều gian nan khổ cực.

Một dãy phòng ốc ngói đỏ, tường đã xám trắng, phía trên đầy rêu xanh, không nhìn ra diện mạo cũ, đoán chừng, đây là phòng ốc hơn nhiều năm trước kia, trên mái hiên lũ chim én trong tổ thỉnh thoảng lơ đãng ra, líu ríu kêu không ngừng.

Cửa gỗ màu đỏ, nước sơn đã bong, loang lổ vết nứt, Giản Dung và tiểu Lưu đã mang đồ trong xe xuống, nhìn bộ dáng ngày ngô của Ôn Uyển, Giản Dung cười một cách tự nhiên nói: “Cô nương, hồi hận sao? Đã muộn!”

Nha đầu này, đã nói trước với cô, bộ đội gian khổ, khẳng khẳng không nghe, cố chấp như vậy, sớm muộn sẽ bị thua thiệt, cô không phải lính của anh, nếu không, đã sớm dạy bảo cho cô biết vâng lời, xem cô còn giữ tính con nít ra không?

“Người nào hồi hận, em chỉ nhìn cửa một chút thôi, nhiều phòng giống nhau như vậy, ngộ nhờ đi nhầm thì thế nào?” Ôn Uyển liếc Giản Dung một cái, có gì đặc biệt hơn người, anh có thể ở, cô cũng có thể ở lại như thường, không phải ở trong một căn phòng bị hỏng? Có thể thậm chí hơn so với ăn ngủ đầu đường sao?

Nói xong Ôn Uyển kéo hòm đi lqd theo tiểu Lưu vào nhà, Giản Dung bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục chuyển mấy thứ vào trong nhà, buông đồ gì đó trong tay, Giản Dung nhìn Ôn Uyển: “Ôn Uyển, trước anh đi báo cáo với đoàn trưởng một chút, khi trở lại, anh dẫn em đi đội y tế báo cáo.”

Ôn Uyển ồ một tiếng, tiếp tục dọn dẹp đồ đạc của mình, Giản Dung nói xong, cũng xoay người chạy chậm rời đi, Giản Dung vừa đi, tiểu Lưu vốn trầm mặc liền vui vẻ trở lại, lộ ra mấy cái răng cửa trắng như tuyết, giúp đỡ Ôn Uyển thu dọn đồ đạc.

“Chị dâu, có thể phỏng vấn một chút, chị biết đoàn trưởng của chúng ta như thế nào?” Tiểu Lưu đến gần, gương mặt đen thui, ánh mắt thông minh sáng rực lên.

Trong đoàn cũng có lời đồn đại, chị dâu nhà phó đoàn Giản đặc biệt nhỏ, hôn nay cậu nhìn thấy, vốn là một bé gái, đáng đáp rất đẹp, nhà phó đoàn Giản thật có phúc khí lớn.

Ôn Uyển ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bát quái của tiểu Lưu, “Ha ha” cười, ngay sau đó thu lại nụ cười: “Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai.”

Cô nhìn đàn ông quân đội, ai cũng bát quái như vậy, trước kia xem bệnh ở bệnh viện của cô cũng thế, tò mò, vừa rồi lúc Giản Dung còn ở đây, sao cậu không dám hỏi chứ?

Một câu nói, khiến nụ cười trên mặt tiểu Lưu cứng lại, không hỏi nhiều nữa, tiếp tục giúp Ôn Uyển thu dọn đồ đạc, chị dâu này tuy nhỏ, nhưng có thể thấy không dễ trêu, nhìn thái độ của cô ấy với phó Đoàn giản thì biết, ở nhà nhất định là đứng đầu.

Bên ngoài tòa nhà này, mặc dù nhìn rất cũ nát, nhưng bên trong ngược lại đồ đạc đều có đủ, mặc dù là hơi cũ, nhưng so ra, điều kiện cũng coi như là tốt, hoàn cảnh nơi đây, tiểu Lưu còn nói, vẫn đang xếp hàng để được nhận nhà ở theo quân.

Sửa sang xong đồ đạc, tiểu Lưu thuận tay kéo lại nón lính, nhìn Ôn Uyển: “Chị dâu, đã hoàn thành nhiệm vụ, em còn phải đi làm những việc khác, xin tạm biệt!”

“Được, cảm ơn cậu, tiểu Lưu.” Ôn Uyển khẽ mỉm cười với tiểu Lưu, chưa kể, tiểu tử này rất chịu khó.

“Chị dâu khách khí, có chuyện gì, chị để ý nói một tiếng là được, em đi trước.” Nói xong tiểu Lưu xoay người rời đi, nhân viên cảnh vệ bận rộn, cũng là làm không hết việc.

Tiểu Lưu vừa đi, Ôn Uyển nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cũng không còn sớm, ngồi trên ghế sofa xem tivi, chờ Giản Dung trở lại, nhưng vừa xem, liền quên cả thời gian.

Chợt, cửa sổ truyền đến một tiếng “sột soạt”, ngay sau đó, “Bốp” một tiếng, giống như âm thanh của vật nặng rơi trên đất. Ôn Uyển ngẩng đầu lên nhìn sang, trợn mắt không thể tin nhìn về phía trước, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

4. Chương 3

Editor: Puck

Đối diện cách đó không xa, là một con rắn lớn dài chừng một thước, to bằng cổ tay, lưng màu nâu đen, từng đường vân màu đỏ, trong miệng thỉnh thoảng lè lưỡi ra, trừng mắt đối diện với Ôn Uyển.

Ngón tay đặt lên ghế sa lon, Ôn Uyển chỉ cảm thấy toàn thân đã tê dại, vốn giữa ngày hè, nhưng có một dòng lạnh lẽo, lạnh tới chân.

Nhìn điện thoại di động trên bàn cách đó không xa, thiếu chút nữa Ôn Uyển đã khóc, tay sao lại khiếm khuyết như thế, ném điện thoại ở đó, hiện giờ ngay cả công cụ cầu cứu cũng không có.

Thật cẩn thận, Ôn Uyển vừa định đứng dậy, đi lấy điện thoại di động, con rắn lập tức lè lưỡi, đầu dò xét, Ôn Uyển thét to một tiếng, ngã ngồi xuống.

“A, rắn ah, ta không động, người cũng đừng động, người mà động, ta liền kêu đó!” Ôn Uyển nói năng lộn xộn, thực sự không nên chê cười, đối thành người khác, nhìn thấy con rắn lớn như vậy, không chừng còn lqđ không nói ra được những lời này.

Khoan hãy nói, con rắn lớn này thật sự co rúc tại chỗ, không biết thật sự nghe hiểu được lời Ôn Uyển nói, hay là giả vờ, tóm lại, chính là không động.

Con rắn này cứ đối với Ôn Uyển như vậy, nó động, cô cũng gấp gáp, bất động, vẫn giằng co, cũng không phải là biện pháp, Ôn Uyển run rẩy.

Trái tim nhỏ đập rất nhanh, rút cuộc Giản Dung đi đâu rồi? Vẫn chưa trở lại, không về nữa, cô bị rắn này cắn chết, làm sao bây giờ?

Đang lúc Ôn Uyển bất đắc dĩ, bên ngoài truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Giản Dung đẩy cửa ra, bưng cơm đi vào, đã nhìn thấy cảnh trước mắt này, sắc mặt nhanh chóng lạnh xuống, thuận tay đặt hộp cơm lên cửa sổ.

Bước dài mấy bước, Giản Dung đi tới, nhặt lấy cây lau nhà, thận trọng tiến lại, khều nhẹ nâng con rắn.

Ném ra ngoài từ cửa sổ, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng “Bịch”, con rắn rơi trên mặt đất, chui lại vào trong rừng cây, lúc này sắc mặt Giản Dung mới trở lại bình thường, đóng cửa sổ, xoay người, chỉ thấy Ôn Uyển ngồi trên ghế sa lon, cả khuôn mặt trắng bệch, nhìn ra, cô nhóc này bị dọa sợ không nhẹ.

Sải bước đi tới, Giản Dung ngồi chồm hổm trước mặt Ôn Uyển, trong mắt mang theo lo lắng: “Không có chuyện gì chứ, nha đầu? Có rắn, sao em không biết kêu người? Ở bên cạnh đều có người ở, em kêu một tiếng đều có thể nghe thấy.”

— —Puck— —

Nha đầu ngốc này, chắc là bị dọa sợ ngây dại ra rồi, mắt lớn trừng mắt nhỏ với con rắn kia, nó có thể nghe hiểu nói chuyện với người sao?

Về mặt Ôn Uyển uất ức nhìn Giản Dung, dừng vài giây, chợt nhào vào trong ngực Giản Dung, ôm cổ Giản Dung, bắt đầu nhỏ giọng khóc.

Cô vừa khóc, Giản Dung cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lớn như vậy, anh còn chưa từng dụ dỗ phụ nữ, bàn tay to chỉ không ngừng vuốt ve lưng Ôn Uyển: “Ngoan, đừng khóc, không có chuyện gì nữa rồi.”

“Anh, anh vẫn còn giận em, anh biết em sợ rất nhiều, ngộ nhỡ em bị cắn chết rồi, làm thế nào? Em với anh còn chưa tốt đâu, lại bị cắn chết rồi, em cảm ơn.” Ôn Uyển nghẹn ngào nói, cô còn chưa nói lời yêu thương với Giản Dung đâu, liền bị cắn chết, làm sao bây giờ?

Xem cô nương này có ngu không? Trong lúc mấu chốt cô còn băn khoăn điều này, nhưng đó đều là lời nói trong lòng.

Lúc này Giản Dung ngược lại không có cười Ôn Uyển, chỉ không ngừng vỗ nhẹ sau lưng Ôn Uyển, trong lòng cũng nghĩ lại mà sợ.

Quân đội ở một bên tựa vào núi, khó lòng tránh khỏi có những loại đồ chơi như thế này, trước kia một mình anh ở, ngay cả cửa sổ phòng hộ cũng không có..., là một người đàn ông, núi thẳm đồng hoang đều có thể ở nửa tháng, có cái gì đáng sợ.

Nhưng anh không ngờ hôm nay, con rắn này lại xông vào trong nhà, Ôn Uyển vốn là nha đầu kiêu căng quen rồi, chứng kiến sự kiện này, nhìn thấy con rắn lớn như vậy, khẳng định đã sợ hãi.

May mà hôm nay con rắn này là rắn nước, không phải rắn độc, người không động, nó cũng không công kích, nếu không, hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Khóc một lát, Ôn Uyển cầm trang phục ngủ của Giản Dung, lau mặt, ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn Giản Dung: “Sao giờ anh mới trở về? Trời đã tối rồi, không bị cắn chết, cũng bị chết đói.”

Còn nói đưa cô đi đội y tế báo cáo chứ, Ôn Uyển chí khí lớn, dù xảy ra chuyện gì, đảo mắt đã không còn để trong lòng.

“Rất xin lỗi, đã hai năm rồi anh không trở lại đơn vị, vừa rồi hàn huyên chút chuyện cùng đoàn trưởng bên kia, trì hoãn thời gian.” Giản Dung nén nhịn giải thích, lần này, thật sự là anh không đúng, nếu sự trưởng Ôn biết khuê nữ nhà mình xảy ra chuyện này, thậm chí không để cho anh quay trở lại làm tân binh.

Ôn Uyển gật đầu một cái, không oán giận nữa: “Được rồi, anh đã giải thích, em đói bụng.” Không hiểu cũng không được, làm quân tấu, lúc mình làm tốt, anh cũng không sẵn sàng ở bên cạnh mình, hai năm đều đã sống được, một chút này, cô cũng không coi là gì.

— — Puck — —

“Đói bụng à, anh mang cơm trở về, em chờ, anh đi lấy.” Nói xong Giản Dung đứng dậy, cầm cơm tối, thuận tay đặt cái bàn sắt ở trước mặt Ôn Uyển, để cơm lên trên bàn, đưa cái muỗng cho Ôn Uyển.

Ôn Uyển cúi đầu bắt đầu ăn, Giản Dung cứ lẳng lặng nhìn như vậy, Ôn Uyển ăn được một nửa, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Về sau, anh có thể đừng để em ở một mình trong nhà được không?”

Nói xong, Ôn Uyển cũng có chút hối hận, lời này đối với bất kỳ người đàn ông nào mà nói, đều là chuyện dễ dàng, nhưng riêng đối với Giản Dung mà nói lại là chuyện khó, chính trị viên nói cho cô nghe rồi, Giản Dung là huấn luyện viên trưởng, bình thường cực kỳ bận rộn.

Cúi đầu xuống, vừa định ăn cơm, trên đầu vang lên giọng nói của Giản Dung: “Về sau, em làm việc ở đội y tế, khi kết thúc huấn luyện sớm, anh sẽ đi đón em, cùng về nhà, nếu anh không tới đón, em phải đi ra sân huấn luyện chờ anh.”

Sau sự việc ngày hôm nay, anh lqđ cũng không không yên tâm để nha đầu này ở nhà một mình, ngộ nhỡ lại có thứ gì đó bò vào, thật không hay.

“Được.” Trên mặt Ôn Uyển lộ ra một nụ cười sáng lạn, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy, Giản Dung nhìn Ôn Uyển không có chuyện gì, lúc này mới bưng cơm lên ăn, thỉnh thoảng cũng gấp thức ăn vào chén cho Ôn Uyển.

Cơm nước xong, Giản Dung thu bàn, đi rửa hộp cơm, Ôn Uyển nhìn bóng lưng Giản Dung hỏi: “Anh, hôm nay chúng ta còn đi đội y tế không?” Nhìn bên ngoài trời đã tối, nói thật, một chút tâm tình cô cũng không có.

“Không đi, để sáng mai đi, em đi tắm, nghỉ ngơi một chút.” Giản Dung dọn dẹp xong hộp cơm, lên tiếng trả lời Ôn Uyển.

Ôn Uyển cũng không nhiều lời, cầm quần áo, xoay người vào phòng tắm rửa, lúc đi ra, Ôn Uyển nhìn phòng, chỉ thấy Giản Dung đã trải chiếu cho Ôn Uyển, điều hòa nhiệt độ cũng đã bật.

“Giường chiếu đã thu dọn xong cho em, điều kiện bộ đội như vậy, em cũng đừng sợ, ngày mai anh tìm người sửa phòng, lắp cửa sổ phòng hộ, về sau sẽ không có mấy thứ đồ chơi đó vào được.” Giản Dung thuận tay cởi quần trang, trấn an Ôn Uyển.

“Được, em biết rồi.” Ôn Uyển gật đầu một cái, đi tới bên giường lau mặt, Giản Dung cũng không nhiều lời, xoay người đi ra khỏi phòng.

5. Chương 4

Editor: Puck

Vẫn ngồi cứng đờ ở trong phòng, Ôn Uyển không thấy Giản Dung vào phòng ngủ, lúc đứng lên đi ra, chỉ thấy Giản Dung nằm trên mặt đất, chiếu lạnh trên đất, quạt máy thổi vù vù về phía anh, phòng khách không có điều hòa, chỉ phòng ngủ mới có.

Ôn Uyển hít sâu một hơi, đi tới gần Giản Dung, ngồi xổm xuống, đẩy Giản Dung một cái: “Giản Dung, dậy.”

Giản Dung mở mắt ra, bỗng nhiên mạnh mẽ ngồi dậy, nhìn Ôn Uyển: “Sao vậy? Lại có rắc sao?” Nói xong nhìn bốn phía xung quanh.

“Không có, sao anh không vào trong phòng ngủ? Ngoài này không có điều hòa, ngủ lâu sẽ nóng.” Ôn Uyển nhìn Giản Dung, vẫn là vẻ mặt cố chấp như cũ.

Lúc này Giản Dung mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía quạt máy đang thổi mạnh mẽ: “Không có chuyện gì, ngủ đâu cũng thế, em mau đi ngủ đi.”

Ôn Uyển dịu dàng cố chấp, nhưng anh là một người đàn ông to lớn, tuyệt đối không thể để nha đầu này chịu uất ức, nếu có một ngày Ôn Uyển muốn rời đi, cũng có thể không hề băn khoăn gì mà rời đi.

“Được, nếu anh ngủ ở đây, em cũng ngủ ở đây.” Nói xong, Ôn Uyển nằm xuống bên cạnh Giản Dung, Giản Dung nhìn Ôn Uyển, lúc này cũng không biết nói gì, thở dài một cái: “Tiểu Uyển, em nhất định phải như vậy sao?”

Anh không rõ, mình chính là vì muốn tốt cho nha đầu này, sao cô không hiểu cho nỗi lòng của anh chứ? Anh là người thô lỗ, không xứng với cô, rời anh đi, về sau Ôn Uyển có thể gặp được người tốt hơn, với điều kiện của cô, muốn tìm người như thế nào, cũng có thể tìm được.

“Em sợ, một mình em không dám ngủ.” Ôn Uyển đưa lưng về phía Giản Dung, âm thanh hồ hững thốt ra.

Một câu nói khiến cho Giản Dung trầm mặc hồi lâu, mạnh mẽ vươn tay, bế ngang Ôn Uyển lên, đứng dậy đi vào phòng phía trong, đặt Ôn Uyển lên giường, Giản Dung cũng nằm trên giường, gần một bên mép giường, chỉ xê dịch một chút là có thể ngã xuống.

“Ngủ sớm đi, anh ở đây, em không phải sợ.” Giản Dung nhắm mắt lại, không nói gì thêm nữa.

— — Puck — —

Trở mình một chút, Ôn Uyển xoay người, ôm hông của Giản Dung, ôm chặt hết mức, Giản Dung nhắm hai mắt, yết hầu hơi di động, vẫn không nhúc nhích, mặc kệ Ôn Uyển ôm mình.

Ôn Uyển mở to mắt, trước mắt hoàn toàn mờ mịt, rõ ràng ở chung một chỗ, lại cách xa như vậy, bởi vì lòng của Giản Dung không ở bên người cô.

Buổi tối hôm kết thúc buổi thi vào trường cao đẳng, đối với bất kỳ một học sinh tham gia vào kỳ thi vào trường cao đẳng mà nói, là thời khắc hạnh phúc nhất, so với giấy báo vào trường đại học trọng điểm cũng đã rất hạnh phúc.

Có ý nghĩa, người có thể xé sách, có thể thoải mái khóc, có thể thoải mái cười, có thể thoải mái cảm thụ thế giới này, rốt cuộc không cần thức đêm đến rạng sáng để học bài, muốn yêu, cũng có thể bắt đầu yêu.

Trời đêm rất đẹp, cho dù ở trong thành phố, cũng thấy sao đầy trời, thật là hiếm thấy, có thể khiến cho lũ học sinh này thật vui mừng.

Tối hôm nay, so với mọi khi, phố Tứ Phong đã náo nhiệt hơn, nơi này hôm nay phần lớn là học sinh vừa tham gia xong kỳ thi vào trường cao đẳng, uống đến nát bét, có cả giọng hát vang: “Thoải mái yêu! Thoải mái đau thương! Thoải mái cảm thụ!”

Ôn Uyển mặc một chiếc váy lụa mỏng màu xanh nhạt, cười rạng rỡ, đứng ở bên lề đường, đối diện là Diệp Khả mặc một chiếc váy trắng, đơn giản mà phóng khoáng, trong mắt có chút thất vọng nhìn Ôn Uyển: “Tiểu Uyển, cậu thật sự không đi cùng tớ tới quán Tụ à?”

“Không đi, tính ba tớ cậu cũng không phải không biết, đã gọi điện thúc giục mấy lần rồi.” Ôn Uyển cười trả lời, “Các cậu đi chơi đi, tớ về nhà trước.”

“Vậy để cho tiểu Vũ đưa cậu về đi.” Diệp Khả nhìn Ôn Uyển, khẽ nhếch lông mày, là một cô gái, cô vẫn không yên lòng.

Ôn Uyển lắc đầu một cái, nhìn Thẩm Nhược Vũ bên cạnh Diệp Khả: “Không cần, từ nơi này đến đại viện, cũng chỉ có mười phút đi đường, tớ đi về được.”

Phố Tứ Phong cách đại viện không xa, xuyên qua hai ngõ nhỏ, đi chưa tới mấy bước là có thể đến, cô không yếu ớt đến mức có quãng đường như vậy mà cũng phải khiến người đưa về.

Huống chi, khi đó Thẩm Nhược Vũ thích Diệp Khả, say mê đến mức đổ nhào rồi, để cho cậu ta đưa cô trở về, người ta còn mất hứng đó.

“Không phải...” Diệp Khả còn định nói cái gì nữa, Ôn Uyển đã tiếp lời: “Được rồi, sao nhiều chuyện vậy, nhanh đi chơi đi, tớ đi trước.” Nói xong, Ôn Uyển kéo dây ba lô trên vai.

Bước trên giày cao gót, xoay người lqđ rồi đi, Diệp Khả và Thẩm Nhược Vũ cũng không nhiều lời, xoay người, lái xe đi thẳng.

Ôn Uyển đi trong ngõ hẻm, lúc này đã không còn sớm, trên đường không có ai, ánh đèn lơ mờ chiếu trên mặt đất, kéo bóng dáng dài lê thê.

Ở trong một góc, Ôn Uyển đi qua, chỉ thấy đối diện là vài người trẻ tuổi, ăn mặc lòa lẹt, dùng lời người bề trên mà nói, vừa nhìn không phải là người tốt.

Đột nhiên, Ôn Uyển xoay người đi ngược lại, đụng phải những người này, người phải trốn thật xa, trốn rất xa, nhất thiết không được đối mặt tiếp cận...

— —Puck— —

Vài người trẻ tuổi, vừa thấy Ôn Uyển, khuôn mặt xinh đẹp, đặc biệt có phong cách, nhất thời có cảm giác như tiên nữ xuống trần, hướng về phía Ôn Uyển đang định rời đi hô: “Này, cô bé định đi đâu? Cùng chơi đùa chút?”

Ôn Uyển vừa nghe, lập tức bước nhanh hơn, ai ngờ còn chưa đi được hai bước, người trẻ tuổi cầm đầu đã vọt tới, ngăn trước mặt Ôn Uyển.

Gương mặt bí ối, tinh tế nhìn Ôn Uyển: “Ồ, thật xinh đẹp, nào, đi cùng anh, anh dẫn em đi chơi đùa thật tốt.” Nói xong đưa tay sờ lên mặt Ôn Uyển, Ôn Uyển vừa lui về phía sau muốn tránh né.

“Không đi, tôi không biết anh.” Ôn Uyển quay mặt đi, xoay người định rời đi, ai ngờ bị đám người trẻ tuổi bao bọc vây quanh, trong lòng Ôn Uyển có chút sợ hãi, nhìn đám người này, lạnh lùng nói: “Các anh tránh ra, nếu không, tôi kêu người.”

Một đám người liền cười rộ lên, người trẻ tuổi cầm đầu nhìn Ôn Uyển, lưu manh vô lại mở miệng: “Trong ngõ hẻm này, em định gọi ai? Ngoan một chút, mấy anh sẽ thương em, đừng tự tìm đường chết.”

Nói xong người đàn ông này đưa tay định tóm lấy Ôn Uyển, Ôn Uyển rất nóng nảy, nhắm chặt hai mắt: “Các anh đừng tới đây, tôi đánh chết các anh.” Vừa nói, Ôn Uyển thuận tay cầm ba lô trong tay vung lên, vừa vịn đánh vào mặt người trẻ tuổi cầm đầu.

Người trẻ tuổi hô nhỏ một tiếng, bùm mặt mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, rượu mời không muốn mà muốn uống rượu phạt hả? Muốn chúng tao cho mày chết thảm đúng không, mày tự cầu nguyện đi.”

Nói xong, người trẻ tuổi này bước mấy bước đi tới, tiện tay lôi, mạnh mẽ đẩy Ôn Uyển ngã về phía sau vài bước, người trẻ tuổi liền để Ôn Uyển dựa trên tường, Ôn Uyển há mồm định cắn người đàn ông này.

Dùng hết sức lực giằng co, lúc này Ôn Uyển rất sợ hãi, sớm biết quãng đường ngắn như vậy cũng xảy ra chuyện, cô nên để tiểu Vũ đưa cô về.

“Nha đầu chết tiệt, đừng lãng phí hơi lqđ sức, hôm nay, anh đã chấm mày, không nghe cũng phải nghe, ngoan ngoãn nghe lời, ít bị đau da thịt.” Người trẻ tuổi kiên nhẫn cọ xát Ôn Uyển, hơn nữa vừa rồi bị Ôn Uyển đánh, vào lúc này lại muốn tiếp tục giày vò cô rồi.

“Mày dám đụng tao, mày nhất định sẽ hối hận.” Trong mắt Ôn Uyển thoáng qua tia hung dữ, cô muốn đám người này nhất định phải hối hận.

Nhóm người trẻ tuổi này, thường lộn xộn ở khu vực này cũng đã quen, dù sao làm bậy xong liền bỏ chạy, cũng không dễ dàng bị tóm, nhìn tư thế này của Ôn Uyển, người đàn ông có chút sợ hãi, ngay sau đó nhìn Ôn Uyển, cười lạnh: “Vậy mày để cho tao hối hận thử xem.” Nói xong cúi đầu định hôn.

“Mày cút ngay, cút ngay!” Ôn Uyển liều mạng đẩy người đàn ông trước mặt, nhắm mắt kêu, nếu tới hôm nay cô xảy ra chuyện, thà rằng tự sát đi.

6. Chương 5

Editor: Puck

Ngay lúc Ôn Uyển đang giãy giụa, truyền đến một tiếng quát: “Thằng nhóc này, mấy đứa đang làm cái gì?”

Nhóm người trẻ tuổi nghe thấy âm thanh gào lên này, cùng nhau quay đầu, chỉ thấy hai người đàn ông mặc quần áo thoải mái đang đi qua bên này, người trẻ tuổi cầm đầu kéo Ôn Uyển, hơi híp mắt lại, quát: “Ở đây không có chuyện gì của chúng mày, không muốn chết, nhanh tránh ra.”

Rất hiển nhiên, cậu ta cậy vào mình nhiều người, không coi hai người đàn ông này trong mắt.

Đường Dật quay đầu nhìn Giản Dung một cái, lập tức nở nụ cười: “Tiểu Dung, nghe cháu trai này nói gì chưa?” Đường Dật giống như nghe được chuyện cười, đám nhóc này không có mắt nhìn người, quá vô pháp vô thiên * rồi.

(*) vô pháp vô thiên: coi trời bằng vung, ngang ngược nhất đời (kể làm càn không kiêng nể gì)

“Phí lời làm gì, huấn luyện nó!” Trời sinh tính thần trọng nghĩa, cộng thêm nghề nghiệp đặc biệt, Giản Dung không ưa nhất là những chuyện như thế này, Giản Dung thích nhất một câu nói trong bộ đội, không phục tôi liền huấn luyện!

Đường Dật hất cằm lên với Giản Dung, chỉ thấy Giản Dung tiện tay ném áo khoác trong tay xuống đất, bước nhanh mấy bước, đi tới tiếp cận cậu nhóc đang giữ chặt Ôn Uyển.

Thuận tay kéo cậu nhóc kia, vừa kéo mạnh vừa ném qua vai, người trẻ tuổi cầm đầu này ngã âm trên mặt đất, Ôn Uyển lập tức né qua một bên, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Người trẻ tuổi nằm trên mặt đất, rên một tiếng, bị ném không nhẹ, cậu ta không ngờ hai người này luyện võ, che cánh tay, hô to với những người khác: “Các anh em, đánh cho tôi, đánh cho đến chết, xảy ra chuyện, tôi chịu trách nhiệm.”

Cậu ta lăn lộn ở đây đã lâu như vậy, hôm nay là lần đầu tiên mất mặt như thế, có thể không tức điên sao?

Tiếng nói vừa dứt, vốn mấy người trẻ tuổi đang đứng quanh chỗ khác, lập tức vây Giản Dung lại, Đường Dật thấy vậy, cũng xông vào theo.

Trong lúc nhất thời, hai bên đánh nhau, nhóm người này vốn không biết gì, hai người phía trước một là bộ đội đã chiến vô địch tán thủ *, một người là nhân vật hung ác của đoàn 731.

(*) Tán thủ: là môn võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ năng võ thuật Trung Hoa (còn gọi là Kungfu). Bản thân môn tán thủ được phân chia thành 3 loại: tán thủ thể thao, tán thủ dân sự, tán thủ quân sự. Tại Việt Nam hiện đang lưu hành 2 dòng là tán thủ dân sự và tán thủ thể thao. (Nguồn: Wikipedia)

Trong lúc này, hai bên đã đổ mắt, nhóm người trẻ tuổi ỷ vào đông người, cũng không chịu thua, một người trực tiếp nhặt lấy vũ khí, đập về phía Giản Dung.

Ôn Uyển ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy giống như đang đóng phim, nhưng mỗi hình ảnh lại chân thật như vậy, rốt cuộc đám người này không đánh lại Giản Dung và Đường Dật, trong chốc lát, liền chạy trốn chết.

Giản Dung nhìn đám người trẻ tuổi đang chạy trốn, mặt đen bình tĩnh: “Đã tiện nghi cho bọn chúng rồi.” Lần sau mà thấy được, phải đưa toàn bộ bọn chúng về đồn cảnh sát.

Đường Dật vỗ vỗ bả vai Giản Dung, vẫn bộ mặt đào hoa như trước nở nụ cười: “Được rồi, coi như bọn chúng chạy nhanh.” Đám người này chính là như vậy, để cho nhân tài Từ Sính qua đây nằm vùng, bắt lấy đám người tác oai tác quái này là được.

— —Puck— —

Giản Dung thu hồi ánh mắt, nhặt áo dưới đất lên, đi tới bên cạnh cô bé đang ngồi, mượn ánh đèn vừa nhìn, trừng mắt, không thể tin lạnh nhạt hỏi: “Ôn Uyển, tại sao lại là em?”

Ngỡ nhỏ ánh đèn mờ mịt, vừa rồi ra sức đánh mấy đứa bé hồn hào, ngược lại không nhìn rõ cô bé này là Ôn Uyển.

Ôn Uyển cúi đầu, nắm lấy gấu váy đã bị xé hư, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Giản Dung, chưa nói đến trong lòng rụt rè hơn, Đường Dật nghe tên Ôn Uyển, cũng đi qua bên này, nhìn thấy Ôn Uyển, rất kinh hãi.

“Cô nhóc này sao bây giờ còn chưa trở về? Nếu không phải tụi anh gặp phải, có thể đã xảy ra chuyện.” Đường Dật khề nhừ mày hỏi Ôn Uyển, là em họ của tiểu Thành, chung một đại viện, khó tránh khỏi nhận biết.

Ôn Uyển cúi đầu, chân như vẫn còn nhũn ra, mắt bắt đầu đỏ lên, vẫn không nói chuyện, Giản Dung nhìn Ôn Uyển như vậy, mặt đen trầm lại: “Có biết không, cô gái tốt phải trở về nhà trước khi trời tối, nhờ xảy ra chuyện, anh xem em làm sao bây giờ?”

Trong lòng cũng nghĩ lại mà sợ, may mà hôm nay Đường Dật tới tìm anh, nói không ngủ được, muốn ra ngoài uống một chén, bằng không, có thể Ôn Uyển đã xảy ra chuyện.

“Thôi, cậu cũng đừng trách em nó nữa, gặp phải chuyện như vậy, ai mà ngờ được, dọa sợ không nhẹ, hay là trước cứ đưa về nhà đã.”

Đường Dật đưa tay kéo Giản Dung, lúc này sắc mặt Giản Dung mới hòa hoãn một chút, nhìn Ôn Uyển, thật sự mở miệng nói với Đường Dật: “Cậu đi tìm bọn tiểu Hoa trước đi, tớ đưa nha đầu này về nhà.”

“Vậy được rồi, tớ đi trước, chờ cậu ở phố Tứ Phong.” Đường Dật cũng không nhiều lời, xoay người rời đi trước.

Đường Dật vừa đi, Giản Dung thuận tay khoác áo khoác trong tay cho Ôn Uyển, ngồi xồm trước mặt Ôn Uyển, trầm giọng nói: “Lên đi, công em về nhà.” Âm thanh ra lệnh trước sau như một, thật giống như đang nói chuyện với lính của anh vậy, trong lòng cũng tức giận.

Ôn Uyển nằm trên người Giản Dung, Giản Dung đứng dậy, công Ôn Uyển, đi tới đại viện, dọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện, Ôn Uyển nằm trên lưng của Giản Dung.

Lúc này có cảm giác giống như người rơi xuống nước bắt được cây cỏ cứu mạng, bắt được liền không định buông tay, giờ phút này cảm giác của Ôn Uyển chính là như thế, ổn định, an toàn.

Giản Dung công Ôn Uyển đi rất nhanh, trong bộ đội, với sức nặng bốn mươi lăm ký, cũng có thể làm trang bị vượt dã, đối với Giản Dung mà nói, không phải là việc khó khăn gì.

Trở về đại viện, đến cửa nhà Ôn Uyển, Giản Dung để Ôn Uyển xuống, ánh mắt trong veo nhìn Ôn Uyển, nghiêm túc nói: “Chuyện tối nay đừng nói cho ba em biết, với tính khí của ông ấy, khẳng định...”

Tính tình ba Ôn Uyển, cực kỳ cưng chiều con gái, nhưng cũng quản lý rập khuôn, không tốt, liền giam giữ cấm đoán nha đầu này.

Nhà Giản Dung ở phía sau nhà Ôn Uyển, mặc dù hai người kém nhau bảy tám tuổi, không chơi chung một nhóm, nhưng khi còn bé cũng thường gặp, đối với chuyện nhà Ôn Uyển, anh cũng biết một chút, ở trong mắt Giản Dung, đây chính là em gái.

Giản Dung vừa định đi, Ôn Uyển kéo Giản Dung lại, Giản Dung kêu một tiếng, Ôn Uyển lập tức buông tay, hoảng sợ hô: “Anh, anh bị thương.” Cô không ngờ Giản Dung sẽ bị thương, vừa rồi cũng không chú ý đến điều này.

Nhìn vết thương trên cánh tay đã rách miệng, trên mặt Giản Dung ngược lại không có biểu tình quá lớn: “Không có gì đáng ngại, trở về băng bó một chút là được, em sớm trở về nhà đi.”

Nói xong, không một chút lưu luyến, Giản Dung xoay người bước nhanh rời đi, Ôn Uyển nhìn theo bóng lưng Giản Dung, từ nhỏ đã ngưỡng mộ người đàn ông này, hôm nay lại thấy một mặt xuất sắc của Giản Dung như vậy, cho dù là ai cũng động lòng, đây là anh hùng của cô.

Thu hồi cảm xúc, Ôn Uyển xoay người trở về nhà, vào cửa đã thấy ba đang ngồi trong nhà đợi cô, vừa thấy Ôn Uyển trở lại, giọng sư trưởng Ôn không tốt lắm: “Sao giờ mới trở về? Thúc giục mấy lần?”

Đứa trẻ đại viện đều ngang bướng, mặc kệ liền ngất trời, cho nên ba Ôn Uyển yêu cầu cô rất nghiêm khắc.

Ôn Uyển cúi đầu, không nói gì, cô biết ba vì muốn tốt cho mình, ba Ôn nhìn đồ rần rĩ Ôn Uyển mặc, mở miệng lần nữa: “Vừa rồi người đưa con về là Giản Dung hả?” Không phải chơi cùng lũ trẻ ngang bướng là tốt rồi.

“Vâng, là Giản đại ca.” Ôn Uyển khéo léo đáp một tiếng, cười ngọt ngào.

Ba Ôn gật đầu một cái, giống như đang lẩm bẩm: “Ôi, đứa bé kia cũng đã lớn thành chàng trai trưởng thành rồi, mới có mấy năm.” Giọng nói kia giống như đang cảm thán năm tháng không tha bất kỳ ai.

Ôn Uyển nghe khẩu khí của ba, dò hỏi: “Ba, ba cảm thấy anh Giản Dung, anh ấy như thế nào?”

“Tốt vô cùng, nghe cha cậu ta nói ở bộ đội rất có tiền đồ, tặng thể diện cho ông ấy.” Ba Ôn thuận miệng tiếp lời, ngược lại hỏi: “Sao vậy, sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi một chút, con đi tắm rửa rồi ngủ.” Nói xong, Ôn Uyển chạy lên tầng trên.

7. Chương 6

Kể từ sau chuyện đó, trong lòng Ôn Uyển cũng chỉ có Giản Dung, theo ý nguyện ngày đó, cô liền đăng ký khoa quân y.

Ba Ôn tỏ vẻ rất vui mừng, dù sao ông cũng là quân nhân, dĩ nhiên hy vọng khuê nữ có thể kế thừa sự nghiệp, trong lòng Ôn Uyển, cảm thấy nghề nghiệp này giống với Giản Dung, cô mới có thể gần Giản Dung hơn.

Lúc không có chuyện gì, cũng sẽ thường tới nhà Giản Dung, chỉ hy vọng có thể thỉnh thoảng chạm mặt Giản Dung, nhưng Giản Dung rất ít khi về nhà, lúc trở về liền ngủ gật mấy ngày liền, ngược lại Ôn Uyển cùng mẹ Giản Dung ngày càng thân thiết hơn.

Sau khi tốt nghiệp, Ôn Uyển hạ xuống quyết định thứ nhất, chính là gả cho Giản Dung, lời vừa nói ra, gây chấn động cả nhà họ Ôn, cũng kinh động cả ông ngoại Ôn Uyển, ông cụ Hác, cậu mợ Ôn Uyển, anh họ, lần lượt tới khuyên Ôn Uyển.

“Biết Giản Dung lớn hơn con bao nhiêu không? Tạm thời không nói điều này, con là cô bé được nuông chiều mà lớn lên, đi theo Giản Dung, con có thể chịu khổ sao?” Người khác cũng khuyên như vậy, nhưng Ôn Uyển chỉ tới tới lui lui một câu: “Con muốn gả cho Giản Dung.”

Không khóc cũng không nháo, nhiều hơn lqđ một chữ cũng không có, tính khí cố chấp, tình tình trẻ con, khuyên vài ngày cũng không có tác dụng gì, nhà họ Ôn cũng đành phải thôi.

Ba Ôn cùng mẹ Ôn đi sang nhà Giản Dung, nói rõ tình huống, mẹ Giản rất cao hứng, vốn thích Ôn Uyển, nha đầu này muốn gả cho đứa con ngốc của mình, có thể không vui vẻ sao?

Lúc Giản Dung bị gọi từ doanh trại trở về, biết chuyện như vậy, không chút suy nghĩ lập tức từ chối, anh lớn hơn Ôn Uyển bảy tám tuổi, đó chính là em gái.

Người đàn ông quanh năm ở doanh trại, chỉ có một suy nghĩ, cưới một cô vợ nhỏ, kết hôn với một người ổn định, có thể chịu đựng tịch mịch, có thể chờ đợi.

Ôn Uyển vẫn còn con nít, Giản Dung chưa bao giờ nghĩ tới chuyện như vậy, mọi người lại bắt đầu khuyên Giản Dung, hề lẽ có quan hệ đều tới đây khuyên, mục đích khuyên bảo giống nhau.

Lời nói tuy là hoàn toàn bất đồng, đại khái là lời nói vòng vo, nhưng Giản Dung cảm giác ba mình tổng kết rất đúng chỗ.

“Giản Dung này, con nói đi, con như vậy, là lqđ người thô kệch, cái gì cũng không có, Ôn Uyển người ta điều kiện tốt như vậy, gả cho con, con chính là thằng nhóc đào được ngọc thật ở quán bên đường, con nhặt được tiện nghi lớn, đừng không biết phân biệt phải trái.”

Cũng chính bởi vì mọi người đều nói như vậy, trong lòng Giản Dung có ý thức vô cùng chính xác, Ôn Uyển vừa ý anh, đó chính là có mắt không trông, dù sao Giản Dung cũng rõ ràng, nếu anh không cưới Ôn Uyển, đó chính là Thập ác bất xá *, được, liền cưới đi...

(*) Thập ác bất xá: nghĩa đen ‘Mười tội không thể tha thứ’. Tùy theo tôn giáo, thời kỳ mà chia thành các tội khác nhau.

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— —

Hai người đánh báo cáo, lĩnh giấy chứng nhận, dù đã xong thủ tục kết hôn, lúc Ôn Uyển còn chưa kịp cao hứng, Giản Dung đã nhận được thông báo trúng tuyển vào trường học thợ săn.

Không có thời gian làm hôn lễ, ngày đó công trên lưng ba lô quân đội xanh biếc, Giản Dung chuẩn bị xuất phát, sứ mạng của một người lính, không cho anh có cơ hội do dự.

Lúc anh ở trường học thợ săn ngày người hai năm, Ôn Uyển ở nhà đợi hai năm, đi làm ở bệnh viện quân khu chỗ Giản Dung ở, mẹ Ôn không dưới một lần gọi Ôn Uyển về ở nhà.

Ôn Uyển không đồng ý chỉ ở nhà chờ đợi Giản Dung trở về, làm quân tẩu, cô không có thói quen chờ đợi.

Thời gian hai năm, đối với Giản Dung mà nói, là dài lâu mà đau khổ, ở nơi đó, anh là rỗng cũng phải co, là hổ cũng phải nằm, anh lợi hại hơn nữa, ở nơi đó cũng phải thành thành thật thật khổ luyện.

Tốt nghiệp từ trường học thợ săn, không có nghi thức vui vẻ đưa tiễn, giống như lúc tới, không có nghi thức hoan nghênh, Giản Dung ra khỏi trường học, chưa từng nghĩ tới bầu trời bên ngoài có thể đẹp như vậy, giống như cảm giác giữa thiên đường và địa ngục, ngồi máy bay trở lại.

Giản Dung đến đại viện ở quân khu, đó là buổi sáng, xuống xe, Giản Dung chỉ thấy một cô gái đứng ở cửa, mặc váy màu xanh, nha đầu này đã trưởng thành, cũng ngày càng đẹp, đứng dưới ánh mặt trời giống như tiên nữ, anh không ngờ Ôn Uyển ở đây chờ anh hai năm.

“Anh, anh trở lại!” Ôn Uyển cười đi tới, ngược lại Giản Dung mắt tự nhiên xoay mặt, “Ừ” một tiếng, lúc này Ôn Uyển mới chú ý, nơi khoe mắt Giản Dung có vết sẹo, đoán là đã bị thương.

Đợi hai năm, trường học thợ săn quân rất nghiêm, không có bất kỳ liên lạc gì, Ôn Uyển giống như đang đợi chiến sĩ nơi biên cương cả đêm, không có bất kỳ tin tức gì, chỉ có thể dựa vào nghị lực mà chống đỡ, mỗi lần nằm mơ đều hy vọng Giản Dung có thể đột nhiên trở lại.

Không có quá nhiều lời nói, hai người trở về nhà, từ trường học thợ săn trở về, là vinh quang, không ít người đi vào nhà nhìn Giản Dung, hàn huyên mấy câu rồi rời đi, mọi người đều đã đi.

Ôn Uyển cho là có cơ hội có thể nói chuyện cùng Giản Dung, không ngờ lời nói mở miệng của Giản Dung chính là: “Ôn Uyển, chúng ta ly hôn thôi.”

Anh không xứng với Ôn Uyển, hai năm suy nghĩ, khiến cho anh hiểu rất sâu, anh không nên làm trẻ nãi nha đầu này.

Ôn Uyển không thể tin nhìn Giản Dung, mấp máy môi: “Vì cái gì?”

“Không vì cái gì cả, anh chỉ muốn tốt cho em.”

Nói xong, Giản Dung xoay người trở về nhà, Ôn Uyển nghe âm thanh cửa khép lại, trong lòng lạnh cả người, ông cụ Hắc dạy dỗ cháu ngoại, gặp phải chuyện không khóc cũng không nháo, khóc rồi không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, có khó khăn ta tìm chính ủy, không phải sao?

Ôn Uyển đi nhà chính ủy, nói tình huống lqđ vừa rồi với chính ủy sư đoàn, xong, chính ủy sư đoàn nghe chuyện như vậy, cũng tức giận như Ôn Uyển, đi theo Ôn Uyển về nhà, vừa mở cửa vừa quát: “Giản...”

Giản Dung đầu óc mơ hồ ra ngoài, chỉ thấy chính ủy cầm cây chổi quét sân, đuổi theo Giản Dung đánh hai cái, mắng: “Thằng nhóc này, từ trường học thợ săn trở lại là giỏi lắm rồi hả? Có bản lĩnh rồi hả? Lại còn muốn ly hôn với vợ, cậu muốn tìm đường chết à?”

Chính ủy sư đoàn giáo dục Giản Dung một hồi, anh biết hai năm nay Ôn Uyển không dễ dàng, Giản Dung phá tướng *, cô bé này không muốn ly hôn, Giản Dung nên vụng trộm mà mừng rồi, hừ, tiểu tử này còn chủ động muốn ly hôn, đầu óc bị trường học thợ săn luyện cho hỏng rồi?

(*) phá tướng: nguyên gốc , phá = phá hủy, tướng = tướng mạo, phá tướng nghĩa là tướng mạo bị phá hủy, ở đây nói đến vết sẹo của Giản Dung.

Giáo dục cho Giản Dung xong, chính ủy để cho Giản Dung đứng quân tư ở trong sân, không được Ôn Uyển cho phép thì không được về nhà, chính vì thế mà có một màn kia, phó đoàn Giản bị cô vợ nhỏ của mình phạt quân tư.

Nằm bên cạnh Giản Dung, Ôn Uyển bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi, ngược lại Giản Dung mở to mắt, cả đêm không chợp mắt, đối với Ôn Uyển một chút biện pháp anh cũng không có, đưa tay điều chỉnh tư thế cho Ôn Uyển, chỉ nghe thấy âm thanh giống như Ôn Uyển đang mê sảng: “Giản Dung, em không muốn ly hôn.”

Một câu nói kia, khiến cho Giản Dung hơi lqđ ngừng lại, không rời, đi theo anh, Ôn Uyển, sớm muộn gì em cũng sẽ hối hận.

Thời gian quân đội eo hẹp, trời vừa sáng, tiếng còi rời giường liền vang lên, Giản Dung lập tức đứng dậy mặc quần áo, Giản Dung vừa động, Ôn Uyển liền tỉnh, xoa đôi mắt mông lung: “Giản Dung, mấy giờ rồi?” Nhìn bên ngoài trời còn tờ mờ sáng, bộ đội quả thật vất vả.

“Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi, anh đi thể dục buổi sáng, đọt lát nữa trở lại dẫn em đi đội y tế báo cáo.” Giản Dung nhanh chóng trả lời, ngay sau đó ra khỏi phòng, đóng cửa, thẳng một đường chạy chậm rãi đi đến sân huấn luyện.

Hôm nay là công việc của anh sau hai năm, lần đầu tiên đi huấn luyện, không thể qua loa đại khái được.

Giản Dung vừa đi, Ôn Uyển cũng không ham ngủ nữa, đứng dậy mặc quần áo rửa mặt một chút, mở cửa, đứng ở cửa, chỉ thấy một người phụ nữ đang mặc quần áo cho đứa bé, đứng bên cạnh nhân viên cảnh vệ, người phụ nữ vừa thấy Ôn Uyển liền cười nói: “Cô gái, cô là vợ nhà phó đoàn Giản à?”

Phương thức chào hỏi này, Ôn Uyển đã thành quen, cười đáp lại: “Vâng, chị dâu, tên em là Ôn Uyển.” Ở trong quân đội, hẳn là vợ quân nhân đều gọi là chị dâu, đây là quy củ, mặc kệ tuổi tác.

8. Chương 7

“Ôn Uyển à?” Người phụ nữ cười sang sảng, “Chị là người nhà chính ủy trung đoàn, không có chuyện gì thì tới đây chơi.”

Trong bộ đội quân tẩu đặc biệt thành thật chất phác, đối với chị dâu này, Ôn Uyển vẫn rất kính trọng.

Giản Dung từng nói, trong bộ đội lắm việc, chính ủy phải lo lắng cũng nhiều, mà cho tới bây giờ tính tình chị dâu rất dễ chịu, không nổi giận với người khác, chiến sĩ trong quân đều rất thích cô ấy, dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

“Được, chị dâu.” Ôn Uyển cười ngọt ngào, nhìn ánh mặt trời phía xa rơi trên sân, nông thôn chính là nông thôn, nhưng so với thành phố thì ít đi ồn ào, thêm yên tĩnh.

Chị dâu chính ủy bên kia cười cười, ngược lại nói với con trai mình: “Được rồi, tiểu Thiên, theo chú đi học đi.”

Nói xong nhân viên cảnh vệ đưa tiểu lqđ Thiên rời đi, tiểu Thiên mang cặp sách, xoay người chạy ra, lúc đi qua bên cạnh Ôn Uyển la lớn: “Chị thật xinh đẹp, hẹn gặp lại chị!”

Một câu nói chọc vui mọi người, ngược lại tiểu Thiên có chút ngượng ngùng, chạy thật nhanh.

“Vai về xưng hô đâu rồi, cẩn thận kéo con bị chú Giản giam giữ!” Chị dâu chính ủy hô to với tiểu Thiên.

Ôn Uyển cười nhìn bóng lưng đứa bé rời đi, xoay người trở về nhà, không bao lâu, Giản Dung từ sân huấn luyện trở lại, mở cửa vào phòng, cầm bữa ăn sáng trong tay.

“Tiểu Uyển, anh đã về.” Giản Dung nhìn Ôn Uyển đang ngồi trên ghế sa lon nghịch nghịch điện thoại di động, bưng cơm trong tay qua.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung trở lại, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, “Oh” một tiếng, Giản Dung kêu Ôn Uyển ăn cơm, cháo trắng rau dưa, bữa ăn sáng rất nhạt nhẽo, quả thật đây là món ăn sáng duy nhất của quân đội.

Cơm nước xong, rửa chén, Ôn Uyển vào phòng thay đồ rần rí ra ngoài, đưa tay chỉnh lại nón lính, đi tới trước mặt Giản Dung: “Bây giờ chúng ta đi đội y tế báo cáo sao?” Nói thật, cô vẫn còn rất mong đợi, đội y tế cùng bệnh viện hoàn toàn là hai khái niệm.

Giản Dung ừ một tiếng, nhìn Ôn Uyển, vẻ mặt lqđ rất nghiêm túc: “Tiểu Uyển, tại nơi công tác, em là chị dâu, lại đã công tác trong quân khu tổng viện, trình độ học vấn tốt, kinh nghiệm thực chiến phong phú, kỹ năng vững vàng, nhưng anh hy vọng em có thể chỉ dạy cho mọi người, mọi người học tập lẫn nhau, đừng làm bộ, hiểu chưa?”

Đội y tế đều là vài đứa con nít, vừa tốt nghiệp liền được phân phối đến đây công tác, trước kia có người từ bệnh viện lớn tới, làm ra vẻ tài trí hơn người, làm cho người ta rất không thoải mái.

Chuyện này dù sao cũng huyên náo rất không thoải mái, về sau hòa giải thành công, cô gái kia vẫn dỗi đi, nói không khác là chủ yếu ghét bỏ điều kiện bộ đội gian khổ, uất ức cô ta...

“Dạ, phó đoàn Giản.” Ôn Uyển làm một thế chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, cô biết Giản Dung không có ý gì khác, chính là vì lính của mình mà suy nghĩ, cũng là chức trách bốn phần.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, gương mặt nghiêm túc lộ ra nụ cười: “Anh biết rõ em là nha đầu lương thiện.” Điểm này, Giản Dung rõ ràng, nói như vậy cũng chỉ là gõ chuông báo động mà thôi.

Nói xong, Giản Dung rời đi trước, Ôn Uyển lqđ vội vàng đi theo, tiến tới bên cạnh Giản Dung: “Vậy anh vừa mới nói em là chị dâu, có phải đã thừa nhận em là vợ anh rồi không hả?” Gương mặt mong đợi nhìn Giản Dung, trong ánh mắt trong veo lộ ra tia ranh mãnh.

“Đừng quấy rối, đây là bên ngoài, để cho người ta nghe thấy lại thành chuyện cười.” Gương mặt Giản Dung bình tĩnh, nhỏ giọng cảnh cáo, nha đầu này, thật đúng là nắm vào trọng điểm.

Ôn Uyển sừng mặt lên, liếc Giản Dung một cái, đi lên nắm lấy cánh tay Giản Dung: “Vậy cũng là thừa nhận, còn không thừa nhận sao?” Có gì đặc biệt hơn người, thừa nhận một chút, có thể chết sao?

“Thừa nhận cái gì? Anh có nói gì sao? Anh không nhớ vừa rồi anh nói cái gì.” Nhìn con đường phía trước, khóe miệng Giản Dung không giấu được nụ cười, vết sẹo nơi khóe mắt kia hơi phai nhạt một chút, là điều bộ chết cũng không thừa nhận.

Kiều binh kiêu binh *, nhìn Giản Dung là người thật sự nghiêm túc, cũng không tránh khỏi việc này.

(*) Kiêu binh: Binh sĩ ngang ngạnh, tự phụ về những thành tích của mình mà làm càn, bất chấp kỷ luật.

Ôn Uyển buông cánh tay Giản Dung ra, đẩy Giản Dung một cái, tức giận không dứt: “Thừa nhận em là vợ anh, mới vừa rồi chính anh nói, em là chị dâu.”

Không dính vào liền như vậy, nói xong cũng quên, trí nhớ quá kém đi? Căn bản là cố ý.

Một câu nói khiến các chị dâu đang phơi quần áo bên kia đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó, tiếng cười truyền đến.

Ôn Uyển quay đầu mới phát hiện trong sân, mấy lqđ chị dâu đang bận rộn công việc, vừa rồi chỉ lo thảo luận chuyện vừa rồi cùng Giản Dung, ngược lại không chú ý đến mấy chị dâu này, mất mặt quá, nhất thời, đỏ mặt không dứt.

“Phó đoàn Giản, vợ cậu nhỏ nhưng xinh đẹp.” Một chị dâu hô lớn với Giản Dung, trong đội vẫn truyền miệng đến phó đoàn Giản muốn ly hôn với vợ mình, bây giờ lời đồn đại truyền miệng này tự phá vỡ rồi.

Giản Dung vẫn giữ bộ mặt trầm năm không đổi như cũ: “Chị dâu, về sau mong các chị dâu chiều cố tiểu Uyển.”

Ôn Uyển vẫn còn con nít, anh không thể lo lắng cho mỗi việc, trong sinh hoạt có rất nhiều chuyện, cần các chị dâu hỗ trợ nhiều lắm.

“Yên tâm đi, đều là người một nhà, không cần khách khí.” Chị dâu vắt bớt nước quần áo trên sợi dây phơi, cười lẩn cười bò với mấy người quân tẩu khác, lúc nào thì nhìn thấy phó đoàn Giản là người đàn ông tư tưởng lớn vậy, cẩn thận như vậy?

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— ———

Ngược lại Giản Dung không để ý, nhìn các chị dâu cười cười: “Vậy được, chúng em đi trước, hẹn gặp lại chị dâu.”

Nói xong, Giản Dung dẫn Ôn Uyển đi, ngược lại mặt Ôn Uyển nóng lên, lúc này đã thành trò cười trong quân đội, không thể giấu được.

Hai người đến đội y tế, Ôn Uyển nhìn nhà cửa trước mắt, đội y tế có mấy căn phòng, vào trong phòng y tế, hai quân y mặc áo trắng trong phòng thấy Giản Dung lập tức đứng dậy, làm một tư thế chào theo nghi thức quân đội: “Chào phó đoàn Giản.”

Bởi vì là đội y tế của quân đội, cũng không có mấy quân y, tầm hai ba người không có hơn.

“Chào hai người, hôm nay dẫn chị dâu lqđ hai người tới đây, về sau làm việc cùng nhau rồi.” Giản Dung nhìn hai quân y, ngược lại chỉ vào Ôn Uyển: “Cô ấy tên là Ôn Uyển, về sau làm phiên các cậu chăm sóc một chút.”

Từ trước tới nay trong quân đội, Giản Dung không làm bộ, điều này được mọi người công nhận, bởi vì Giản Dung chưa bao giờ cảm thấy anh cùng những chiến sỹ này có điều gì bất đồng.

Hai người vừa nghe, đây là chị dâu được phó đoàn Giản tự mình đưa đến, còn dặn chăm sóc, có thể nói là thật quan tâm.

“Vâng!” Hai quân y đồng thanh đáp, ngược lại nhìn Ôn Uyển: “Xin chào chị dâu!” Trước khi Ôn Uyển đến, chính ủy đã nói với bọn họ, vốn còn nghĩ từ bệnh viện lớn tới, vừa nhìn điều kiện ở đây nhất định không thoải mái, nào ngờ chị dâu còn rất vui mừng.

“Xin chào hai người, gọi tôi Ôn Uyển là được.” Ôn Uyển nhìn hai quân y, hai chàng trai to con, tuổi xấp xỉ bằng mình.

“Dạ, chị dâu!” Hai người đồng thanh nói, hai hàm răng trắng như tuyết, khuôn mặt dưới nón lính đặc biệt chất phác nhìn Ôn Uyển, vừa nhìn đã thấy chị dâu này bình dị gần gũi, là người dễ sống chung

Ôn Uyển cười ngọt ngào, được, nghe giọng điệu này, là không đổi được rồi, gọi là gì cô cũng không quan tâm.

Ôn Uyển vẫn cho rằng quân y trong doanh trại quân đội giỏi lắm là tốt nghiệp khoa chính quy được phân đến cơ sở.

Khiến cho Ôn Uyển tuyệt đối không thể tưởng tượng được hai đứa nhỏ này, một là nghiên cứu sinh, một bác sỹ, cô cũng chỉ từ khoa chính quy mà thôi.

Hai đứa nhỏ này nói với cô, trong quân đội trình độ học vấn cao nhiều lắm, giống như rau cải trắng vậy, không đáng tiền, phần lớn là rèn luyện tại cơ sở, chức vị khác nhau, họ có niềm vui của họ, dĩ nhiên đây là nói sau.

“Được rồi, mọi người làm việc đi, tôi ra sân huấn luyện.” Giản Dung nhìn hai người này rất thích Ôn Uyển, cũng yên lòng, thật ra thì chỉ cần mình không làm đáng, những đứa bé trong quân đội này đều rất dễ sống chung, không có tư tưởng gì xấu.

Nói xong, Giản Dung liền rời khỏi phòng y tế, bên trong tiểu Mục lấy áo blue trắng cho Ôn Uyển, bắt đầu đưa Ôn Uyển đi làm quen với đội y tế.

9. Chương 8

Ôn Uyển mặc áo blue trắng vào, cầm bút và sổ tay đi theo phía sau tiểu Mục, nhớ kỹ vị trí bày đặt thuốc men, cùng với vị trí của vài đồ dùng y tế, thái độ nghiêm túc cùng cần học hỏi nhiều hơn của Ôn Uyển khiến tiểu Mục và tiểu Trạch cũng dùng ánh mắt khác mà dõi dõi, cũng hề biết thì sẽ nói, hề nói thì sẽ nói hết.

Cho tới giữa trưa, phần lớn là tiểu Mục dẫn Ôn Uyển đi, buổi trưa, tiểu Trạch đưa Ôn Uyển tới căn tin ăn cơm, tiểu Mục trực, lấy cơm về cho tiểu Mục.

Giản Dung rất bận, không thể lo lắng cơm ngày ba bữa cho Ôn Uyển, Ôn Uyển cũng không để ý, cùng mấy đứa nhỏ lớn như mình, cũng nói với anh như vậy.

Ở trong mắt Ôn Uyển, mấy đứa nhỏ này qđ so với đám người trẻ tuổi trong bệnh viện lúc đầu hăm hở không giống nhau, bọn họ giản dị, tư tưởng lớn, lương thiện, thông suốt giống như tờ giấy trắng, vào căn tin, đều bắt đầu lục tục chào hỏi Ôn Uyển: “Xin chào chị dâu!”

Biết vợ phó đoàn Giản cũng tới bộ đội rồi.

Điều bộ này, Ôn Uyển đã thành thói quen, trong lòng cũng ngọt ngào, chị dâu là một loại tán thành, cô là vợ của Giản Dung.

Lấy cơm ngồi xuống, trước khi ăn cơm, tiểu Trạch liền đưa hết đồ ăn thật ngon trong chén mình cho Ôn Uyển.

“Chị dâu, chị ăn nhiều một chút, điều kiện bộ đội gian khổ, cũng không có thức ăn ngon.” Rằng tiểu Trạch chỉnh tề trắng như tuyết, khuôn mặt anh tuấn cũng rất đáng yêu.

Đối với cậu ta ấn tượng của Ôn Uyển rất tốt, ở bộ đội, đều đặc biệt ưu đãi chị dâu, hưởng chi về sau Ôn Uyển theo chân bọn họ làm việc chung.

Ôn Uyển có chút ngượng ngùng nhìn tiểu Trạch, cuống quýt ngăn lại: “Bản thân tôi có rồi, cậu nhanh ăn đi.” Là đứa bé tham gia quân ngũ, sao ngu như vậy, bọn họ ăn nhiều hơn mình, lại còn nhường cho mình, nhưng trong nội tâm lại rất cảm động.

“Không có chuyện gì, em đủ ăn, nếu hết còn có thể lấy thêm, hưởng chi phó đoàn Giản đã thông báo rồi, chúng em phải chấp hành mệnh lệnh.” Nói xong, tiểu Trạch cúi đầu bắt đầu ăn cơm, Ôn Uyển khẽ mỉm cười, cũng cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Ăn một miếng, Ôn Uyển ngẩng đầu lên qđ nhìn tiểu Trạch, hỏi: “Tiểu Trạch này, bình thường phó đoàn Giản của các cậu rất hung dữ với các cậu sao?” Anh rất hung dữ đi, người đàn ông cả ngày chỉ một dáng vẻ như vậy, nghiêm túc cứng nhắc, căn bản chính là cộc gỗ.

Tiểu Trạch còn chưa kịp nói chuyện, một người đàn ông mặc quân phục ngụy trang nhanh chóng tới đây, ngồi xuống bên cạnh tiểu Trạch, đối diện với Ôn Uyển.

Cũng không rõ vì sao cậu ta lại tới đây, Ôn Uyển chỉ thấy cậu lính này mặt đen thui, lộ ra vẻ ngốc nghếch giống như tươi cười: “Chuyện như vậy hỏi quân y tiểu Trạch, cậu ta sao biết được? Bình thường cũng không theo chúng em đi huấn luyện, phải hỏi em nè, chị dâu.”

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Một khuôn mặt ngốc nghếch, mang theo một lòng nhiệt tình.

Tiểu Trạch quay đầu, cười nói: “Nhị doanh trưởng, anh chớ nói lung tung đó, cẩn thận phó đoàn Giản trừng trị anh.” Nhị doanh trưởng này, anh ta có thể khơi lên náo nhiệt, còn dám bắt quái phó đoàn Giản, tìm đường chết à, không phải sao?

“Người nào nói lung tung, tôi đây nói thật cho chị dâu, hồi báo công việc với tổ chức!” Nhị doanh trưởng Vương Cường lườm tiểu Trạch một cái, ngược lại nhìn Ôn Uyển hạ thấp giọng: “Chị dâu, em nói với chị nha, không phải Vương Cường em nói hươu nói vượn, chị biết bình thường phó đoàn Giản đối xử với tụi em như thế nào không?”

“Như thế nào đối với các cậu?” Ôn Uyển cũng lại gần, học Vương Cường hạ thấp giọng, lén lút nhìn chung quanh.

Nhị doanh trưởng thấy Ôn Uyển hứng thú như vậy, nhất thời giống như nước từ đập tràn ra, cũng không thể cứu vãn: “Bình thường, lúc chúng em huấn luyện, cả ngày sẽ mang bộ mặt sa sầm, giống như ai thiếu nợ anh ấy vậy, lãnh đạo bộ tư lệnh tới đoàn em an ủi, không phải muốn gặp phó đoàn Giản của chúng em sao?”

Ôn Uyển nhìn nhị doanh trưởng, “A” một tiếng, gương mặt bắt quái: “Vậy sau đó thì sao?” Bộ đội này thật là tốt nha, còn có thể biết được một chút bí mật nhỏ của Giản Dung, có thể không khiến cho Ôn Uyển sung sướng đến hỏng rồi sao?

Nhóm lính ở một bên cũng cười đến nghẹn, gan nhị doanh trưởng thật to nha, dám quyết liệt dự đoán như vậy, có khí phách!

“Sau đó..., lãnh đạo nói với đoàn trưởng của chúng ta, đưa người đáng dấp đen nhất trong đoàn các cậu tới, tôi không nhớ rõ tên, đoàn trưởng chúng ta ngẫm nghĩ mãi, người có đáng dấp đen nhất là ai nhỉ? Sau đó, khiến cho mỗi tiểu đoàn, trong thời gian nhanh nhất, đưa người có bộ dạng đen nhất tới.” Nhị doanh trưởng bới miếng cơm.

Nhìn Ôn Uyển, hàm hồ nói: “Lãnh đạo vừa thấy đáng dấp đen nhất kia tới, vỗ cái bàn bốp một tiếng, chửi đoàn trưởng của chúng ta hồ đồ, tự mình đi ra sân huấn luyện tìm người, nhìn thấy phó đoàn Giản của chúng ta, chỉ vào người phó đoàn Giản, quát đoàn trưởng, chính là anh ta, anh ta không phải là người đen nhất trung đoàn các cậu sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Ôn Uyển phì một tiếng liền bật cười, cả căn tin cũng cười vang, bởi vì sau chuyện đó, toàn bộ trung đoàn cũng nhận định phó đoàn Giản là đen nhất, thật ra thì không phải, chủ yếu bình thường anh dẫn đầu đội ngũ, liền không có một sắc mặt hòa nhã, tất cả đều do anh mang sắc mặt thối như vậy...

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

“Rất buồn cười nhỉ? Cường tử?” Một âm thanh truyền đến, nhị doanh trưởng từ trên ghế “vụt” đứng lên, phó đoàn Giản đến đây từ lúc nào? Tại sao không ai thông báo một tiếng? Lúc nhóc này.

Vừa thấy Giản Dung tiến vào, trong nháy mắt toàn bộ nhóm người đứng dậy, trăm miệng một lời: “Xin chào phó đoàn Giản!”

Giản Dung đi tới trước mặt nhị doanh trưởng, nhìn Vương Cường trong nháy mắt cúi mặt xuống, cười như không cười: “Bình thường đi, lúc dẫn đầu đội ngũ không thấy tiểu tử cậu hăng hái như vậy, vừa đến bên đường tà đạo ra oai, tiểu tử cậu so với người khác cũng khôn khéo nha, phá hoại đoàn kết nội bộ tổ chức, thật to gan.”

Hừ, Vương Cường này, gan to gớm thật, lén lút đùa cợt anh thì thôi đi, lại còn dám bịa chuyện trước mặt Ôn Uyển, bôi đen phá hư hình tượng cao lớn của anh.

Tiểu Trạch cùng Ôn Uyển ở một bên, nhìn đáng dấp kinh hãi của nhị doanh trưởng, cười đến nghẹn, nhìn xem, khẳng định là nhị doanh trưởng chết chắc rồi.

“Phó đoàn Giản, không có, không có nói ngài nghiêm trọng như vậy đâu?” Vương Cường vẫn giả ngu như trước nở nụ cười, tôi ở đây đùa giỡn một chút, có phá hoại đoàn kết nội bộ tổ chức.

“Còn dám mạnh miệng, đúng không?” Giọng lqđ nói Giản Dung lạnh đi vài phần, trong nháy mắt bạo phát chấn động, Ôn Uyển lập tức cúi đầu, dừng mắng cô chung với người ta nha, cô chính là tò mò, không có ý

gì khác.

Nhị doanh trưởng thu hồi nụ cười, bình thường như trước, mặt nghiêm trang, đứng theo tiêu chuẩn quân tư ở đó: “Phó đoàn Giản, tôi sai rồi, không nên ở sau lưng nghị luận chuyện thị phi của thủ trưởng, tôi đi tập chống đẩy – hít đất!”

Tập chống đẩy – hít đất được nha, cách phó đoàn Giản chỉnh người quá nhiều, anh nên chủ động nhận phạt, sẽ không đặc biệt chết thảm, hôm nay sao xui xẻo vậy chứ, vốn định có thể oán giận một chút trước mặt chị dâu, ngày tháng về sau sẽ tốt hơn, nào ngờ bị bắt tại trận, hôm nay không xem hoàng lịch.

“Rất tốt, thái độ nhận sai tích cực nghiêm túc.” Giản Dung hơi híp mắt lại, chột cất cao giọng: “Nhưng cậu là thằng nhóc dạy mãi không sửa, đoàn trưởng vừa mới nói, kính thủy tinh phòng làm việc mấy ngày nay lau không sạch, bây giờ, tiểu tử cậu dùng bàn chải đánh răng lau đi, trước cơm chiều, tôi đi kiểm tra, nếu có dấu vân tay, cậu cần thận một chút cho tôi!”

“Rõ!” Nhị doanh trưởng làm một quân lễ tiêu chuẩn, cách phó đoàn Giản chỉnh người càng lúc càng tăng, về sau nha, nhớ lâu một chút.

Một câu nói, trong nháy mắt nhóm lính nhốn nháo, Ôn Uyển cũng há hốc mồm cứng lưỡi, cô tốt nghiệp đại học quân y, cũng là khoa quản lý của trường quân sự, có thể dùng bàn chải đánh răng chùi kính, còn chuẩn không được có dấu vân tay, quả thật độc ác, lần này khẳng định nhị doanh trưởng chết chắc rồi.

Vốn cô định nói một câu dùm nhị doanh trưởng, xem thế này, triệt để hết hy vọng, nhị doanh trưởng vẫn là tự mình bảo trọng đi, ngộ nhờ kính lau không sạch, lúc Giản Dung phạt nhị doanh trưởng, cô lại cầu tình một chút.

10. Chương 9

Lúc Ôn Uyển đang âm thầm gõ bàn tính toán, trên đầu truyền đến giọng nói của Giản Dung: “Ôn Uyển!”

Ôn Uyển nhất thời tỉnh táo tinh thần, hoảng hốt vội nói: “Không phải, phó đoàn Giản, chuyện này không liên quan đến em, em vốn hỏi tiểu Trạch, nhị doanh trưởng đột nhiên nhảy ra, nói tin tức cho em, cậu ta nói em không nghe, không đúng...”

“Mấy điều cậu ta nói đều là đùa vui, em theo anh tới đây một chút.” Giản Dung nhú mày nhìn Ôn Uyển, nha đầu này cả ngày trong đầu nghĩ những thứ gì? Nói những gì?

Trong lúc này Ôn Uyển không hiểu được, kinh ngạc nhìn Giản Dung, “A” một tiếng, chỉ nghe thấy Giản Dung lạnh giọng: “A cái gì? Theo anh tới đây!” Nói xong Giản Dung xoay người sải bước đi.

Le lưỡi, Ôn Uyển liếc mắt xin lỗi nhị doanh trưởng một cái, hậm hực hờn dỗi đuổi theo, vẫn không thể nào thoát khỏi quan hệ, lần này còn đắc tội với nhị doanh trưởng, cô thật oan uổng nha?

Sau lưng Ôn Uyển, nhóm lính nén cười đến nội thương, nhị doanh trưởng hoàn toàn tròn tròn mắt.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, cậu lqđ ta vốn định tố cáo với chị dâu, nhưng xem tình hình này, chị dâu còn sợ phó đoàn Giản hơn cậu ta, cái này không khoa học? Trong trung đoàn, từ đoàn trưởng đến chính ủy ai cũng sợ vợ, ôi, chị dâu còn quá nhỏ, kinh nghiệm thực chiến chưa đủ.

Ôn Uyển chạy chậm theo phía sau Giản Dung, dường như ý thức được mình bước quá nhanh, Giản Dung giảm tốc độ lại, Ôn Uyển đi theo Giản Dung đến phòng làm việc.

Vào phòng làm việc, Giản Dung ngồi xuống ghế trước bàn làm việc, Ôn Uyển đứng ở cửa, nắm chặt áo blue trắng trên người, không dám nhìn ánh mắt của Giản Dung, Giản Dung nhìn Ôn Uyển, lúc này mới biết sợ? Không phải vừa rồi còn rất dũng cảm sao?

“Đến đây!” Âm thanh trầm ổn.

“A, em đứng chỗ này cũng được, phải giữ khoảng cách với thủ trưởng, đây là phép tắc, đúng không?” Ôn Uyển cười hì hì, cô dâu ngốc, nếu đến gần, ngộ nhờ Giản Dung đánh cô thì làm thế nào? Nhìn bọn họ đều rất sợ anh, vào lúc này trái lại mọi điều lệnh hoàn toàn nhớ kỹ.

Giản Dung hơi híp mắt, âm thanh ra lệnh trước sau như một: “Cho em ba giây thời gian suy tính, không tới, đi lau kính với Cường Tử đi.” Tiếng nói vừa dứt, Ôn Uyển vọt chạy vào, đứng bên cạnh...

Uy hiếp? Người đàn ông này quá đáng giận, cô đã tới, nếu dám để cô đi lau kính, cô tìm chính ủy.

“Nói cho em biết, lời tiểu tử Cường tử lqđ nói không thể nghe, biết chưa?” Giản Dung nghiêm túc giáo dục, tiểu tử kia bản thân cũng không rõ ràng, lại kể chuyện cười anh là người đen nhất trung đoàn.

Ôn Uyển nén cười, cúi đầu đứng đó, nhỏ giọng nói: “Không có đâu, tụi em chỉ trò chuyện chơi, không nghiêm trọng như vậy.”

Người đàn ông này vẫn rất sĩ diện, thật ra đen có là gì? Trong quân đội, phụ nữ cũng có thể rám đen, huống chi, mấy anh huấn luyện đến bán mạng.

“Dù sao về sau em tránh xa tiểu tử chết toi này một chút, không phải là cái gì tốt.” Giản Dung vẫn cảm giận bất bình, ngộ nhờ thằng nhóc này dạy lung tung cho Ôn Uyển? Về sau xui xẻo chỉ có anh thôi.

Ôn Uyển làm một tư thế chào đúng tiêu chuẩn, bốp một tiếng, cất cao giọng: “Rõ, thủ trưởng.”

Giản Dung cũng sợ người khác biết chuyện xấu của anh? Có ý tứ, chỉ có điều đàn ông quân đội nói đều là chuyện này.

“Thái độ này cũng không tệ lắm, còn nữa, về sau em cũng đừng nghe mù quáng, có chuyện gì thì trực tiếp hỏi anh là được.” Giản Dung nhìn Ôn Uyển thỏa mãn mà gật đầu, hỏi đám nhóc kia, đứa nào đứa nấy đều có thể bôi đen anh, vạn vạ sự thật, phá hoại hình tượng của anh.

Ôn Uyển nhếch miệng, hai mắt lqđ sáng trong mở to: “Vậy bây giờ có thể hỏi một chuyện được không?”

“Hỏi đi.” Giản Dung làm thái độ rộng rãi, như vậy cũng rất tốt.

“Vậy anh thích em sao?” Ôn Uyển cảm thấy tim đã đập thành thịch, cô vẫn luôn muốn hỏi chuyện này, nếu Giản Dung để cho cô hỏi, cô liền hỏi, hơn nữa còn mong đợi.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, một người đàn ông to lớn, hơi ửng đỏ mặt, nhú lông mày: “Ồ đồ, là một cô nương, sao không biết rụt rè một chút chứ? Phải ra dáng một chút, biết chưa?” Tùy tùy tiện tiện hỏi ra miệng như vậy, cô nương này cũng không đáng tin cậy chút nào rồi.

“Em không rụt rè như thế nào hả? Hơn nữa, anh để cho em hỏi, em thì hành mệnh lệnh mà thôi, vả lại, em là vợ anh, em hỏi anh chứ không phải hỏi người khác.” Ôn Uyển cũng nóng nảy, hỏi một chút thì như thế nào? Cô lại không hỏi sai, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển như vậy, trong lúc này không có cách nào, bỗng nhiên hét lên với bên ngoài: “Tiểu Lưu!”

Ôn Uyển liếc Giản Dung một cái, chỉ thấy tiểu Lưu đang chạy chậm lại, Ôn Uyển tức giận kêu: “Em về đội y tế!”

Nói xong chạy đi, Giản Dung này có gì đặc biệt hơn người chứ? Về sau đừng hỏi cô.

Dọc theo đường Ôn Uyển đi, trong sân huấn luyện vang lên khẩu hiệu quen thuộc cùng tiếng la hét của các huấn luyện viên: “Nhanh lên, nhanh lên một chút, tiến lên!”

“Còn có 5 giây, thằng nhóc này, nắm chặt phương hướng nhảy lại!”

“Ôi trời, cậu đi ra ngoài, ngàn vạn lần đừng nói là người trung đoàn chúng ta, thật mất mặt!”

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Không ngờ mỗi âm thanh này cực kỳ hài hòa với những tiếng ve trên cây, thỉnh thoảng vọng phải hai cậu lính cũng sẽ cao giọng chào hỏi: “Xin chào chị dâu.”

Ôn Uyển tươi cười, đón gió thổi vào mặt, mang theo chút sáng khoái, nông thôn không thể so sánh với thành thị, gió mùa hè thổi tới rất thoải mái.

Trong chốc lát đã đến đội y tế, tiểu Trạch thấy Ôn Uyển không bị phạt, cũng yên tâm rất nhiều, chỉ là phó đoàn Giản sao có thể cam lòng phạt chị dâu đây?

Buổi chiều, Ôn Uyển không tiếp tục suy nghĩ những điều này, cô cảm thấy chuyện tình cảm không gấp được, nhất là tính tình Giản Dung như vậy, mình phải chú trọng chiến thuật mới được.

Hít sâu một hơi, Ôn Uyển bắt đầu toàn tâm tập trung công việc, giúp đỡ đổi thuốc cho lính bị thương, truyền nước biển cho bọn họ, thái độ cẩn thận tỉ mỉ.

Buông bản ghi chép bệnh án trong tay, ánh mắt lơ đãng của anh lính trước giường bệnh nhìn Ôn Uyển, có chút uất ức: “Chị dâu, lúc nào thì em có thể xuất viện?”

Lần trước gãy chân, cũng đã nằm hai ba ngày rồi, ngã thêm lần nữa, cả người cậu ta đều đau, bình thường tập luyện quen, nay đột nhiên không thể tập luyện, cảm giác trong lòng bức rứt gì đó.

“Dưỡng bệnh cho tốt, tranh thủ xuất viện sớm, lúc có thể xuất viện, sẽ ra viện.” Ôn Uyển nhìn tiểu đội trưởng Trần trước mặt, đã quen với tâm trạng của những anh lính không thể chờ đợi muốn về sân huấn luyện.

Tiểu đội trưởng Trần nhìn Ôn Uyển, chỉ chân mình, trong lúc nhất thời nói vụng về: “Không phải, ý của em là, em tốt lắm rồi, chân này không có chuyện gì lớn nữa rồi, em còn có một nhóm chiến sĩ đang chờ, bọn họ rất cần em.”

Lời Ôn Uyển nói tiểu đội trưởng Trần nghe hiểu, đó chính là chữa lành cho tốt, tranh thủ ra ngoài sớm, là một đạo lý, nhưng nói xem cậu không có ở đây, mấy thằng nhóc chết bầm kia không chừng lại gây chuyện? Chắc chắn là thế, nhưng quân y không phê duyệt, cậu không thể trở về đại đội.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, cậu không quay về, các chiến sĩ trong tiểu đội của cậu cũng vui mừng hơn so với năm trước.” Ôn Uyển không chút khách khí đã kích, đưa tay đổi lại bình nước biển ở bên cạnh, điều chỉnh ống nhỏ giọt.

Tiểu đội trưởng Trần cười hì hì, xấu hổ gãi đầu: “Chị dâu, không phải em sốt ruột, cầu xin chị, cho em xuất viện sớm một chút đi.” Tiểu Trạch kia, cậu vừa mở miệng, liền bị mắng, chị dâu nhà phó đoàn Giản nhìn dễ nói chuyện, cậu van cầu rất nhiều.

“Làm nũng cũng vô dụng, đừng lơ đãng càn quấy nữa, tôi đi nói cho đại đội trưởng các cậu để anh ấy đến làm công tác tư tưởng cho cậu.” Ôn Uyển lộ ra nụ cười y hệt thánh mẫu, bạch y thiên sứ * là nghề nghiệp điếm đăm nhất, quả thật một lời khó nói hết.

(*) Bạch y thiên sứ: nghĩa đen thiên sứ mặc đồ trắng, danh xưng đẹp của hộ lý, y tá.

Tiểu đội trưởng Trần nóng nảy, mặt tối đen, tràn đầy lo âu, vội vàng nói: “Đừng, chị dâu, em nhất định nghe lời dặn của quân y, chữa bệnh thật tốt, sớm đi ra ngoài!” Để đại đội trưởng tới đây, không phải là bị một trận mắng phủ đầu à? Cậu còn không muốn tìm đường chết.

“Cũng không còn sớm lắm, tôi bận việc rồi.” Ôn Uyển cười cười, cầm bình nước biển xoay người rời khỏi phòng bệnh.

11. Chương 10

Vì bận rộn nên thời gian trôi qua rất nhanh, quen thuộc với công việc, mặc dù hoàn cảnh khác nhau, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng, cô nhiệt tình yêu thương đối với nghề nghiệp này của mình.

Trước kia là hy vọng có thể gần Giản Dung hơn, sau này, trực tiếp đi trợ giúp, cứu sống khiến cho cô biết nghề nghiệp này vĩ đại.

Ăn cơm tối, rồi trở lại đội y tế, mà buổi tối cũng không có nhiều việc như ban ngày nữa, Ôn Uyển dọn dẹp chút thuốc men, quét sạch sẽ mọi nơi, làm bác sỹ khó tránh khỏi mắc chút bệnh thích sạch sẽ, Diệp Khả cũng đặc biệt khó chịu cô về điểm này.

“Chị dâu, không có việc gì nữa, chị về trước đi, em trông là được.”

Tiểu Trạch bưng khay thuốc từ bên lqđ trong ra, nói với Ôn Uyển đang bận rộn, từ lúc chị dâu đến, cậu và tiểu Mục thoải mái hơn nhiều rồi, đám chiến sỹ âm ỉ đòi ra viện cũng ngượng ngùng không làm ồn ào nữa rồi.

Ôn Uyển quay đầu, cười cười: “Một mình cậu làm được hả?” Nỗi xong Ôn Uyển nhét hòm thuốc vào trong ô vuông, trước kia trong bệnh viện, mọi người đều là: “Ôn Uyển, em giúp một chút đi, tôi còn có việc.”

Cô cũng vui vẻ đáp ứng, Giản Dung không ở nhà, cô trở về cũng chỉ là gian phòng trống rỗng, không có hy vọng gì, có lúc ngồi trước TV, rõ ràng là tiết mục giải trí, cô lại ngơ ngác ngồi đó, giống như ngây dại.

“Được rồi, chị về trước đi, em là một người đàn ông trưởng thành sao lại không được?” Tiểu Trạch trực tiếp kéo Ôn Uyển ra ngoài, tính tình chị dâu chính là cố chấp.

Ôn Uyển cười theo: “Vây cũng được, tôi đi trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi là được.” Tiểu Trạch đáp một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người tiếp tục làm công việc ban ngày chưa xong.

Ôn Uyển cởi áo blue trắng, thuận tay gấp gọn bỏ vào trong ngăn kéo đầu tiên, đứng dậy rời khỏi đội y tế, nhìn sao sáng chi chít đầy trời, gió lạnh ban đêm nhẹ nhàng thổi.

Bên trong sân huấn luyện truyền đến tiếng còi huấn luyện, Ôn Uyển sửa nón lính, đi tới sân huấn luyện, cô nhớ rõ lời Giản Dung nói, nếu như cô tan việc sớm, phải đến sân huấn luyện chờ anh.

Chạy chậm dọc đường, Ôn Uyển đến sân huấn luyện, cả sân huấn luyện, dưới ánh đèn yếu ớt, từng bóng dáng nhanh chóng chạy nước rút, tiến hành kỹ năng huấn luyện, chưa bao giờ nhìn thấy tư thế này, Ôn Uyển tìm một góc sân cỏ sạch sẽ ngồi xuống.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc: “Mấy thằng nhóc này, các cậu nhanh lên chút, hai năm rồi, vẫn là tốc độ này, tôi không có ở đây, các cậu đều cho rằng tôi đã rời khỏi, đúng không?”

Giản Dung nhìn những bóng dáng trong đêm tối này, bóp chặt tay, đối với binh lính của chính mình, cho tới bây giờ anh vẫn không hài lòng, Ôn Uyển nhìn cách huấn luyện của Giản Dung, làm mẫu động tác chính xác lqđ cho mọi người, giảng giải phương pháp tiến bộ.

Anh là người đàn ông cố chấp, rất hiền lành, cũng rất chính trực, từ nhỏ đến lớn đã thế.

Cô ấn tượng sâu nhất chính là khi còn bé, mình có một môn thi không đạt tiêu chuẩn, ngồi khóc ở cửa đại viện, còn phải về nhà ký tên, ba quản rất nghiêm, nhìn phiếu điểm nhất định sẽ cấm đoán cô, cô sợ nhất chính là trở về bị biệt giam *.

(*) biệt giam: Giam cầm nơi vắng vẻ.

Lúc đó Giản Dung đã học năm đầu đại học rồi, xin nghỉ phép trở về lấy vài thứ, nhìn thấy Ôn Uyển đang ngồi khóc trên thềm đá, chạy chậm tới: “Sao vậy, tiểu Uyển? Sao khóc vậy, ai bắt nạt em?”

Thằng nhóc kia, gan to chừng nào mà dám bắt nạt cô nương bé nhỏ?

“Em học toán không đạt tiêu chuẩn, thầy giáo kêu về ký tên, trở nhà chắc chắn ba sẽ mắng.” Ôn Uyển lau nước mắt, nhìn Giản Dung, đưa bài thi trong tay tới trước mặt Giản Dung.

Giản Dung nhìn phiếu điểm của Ôn Uyển, mày kiếm khẽ nhíu lại, chính là vì chuyện này, từ trong túi áo lấy ra một cây bút máy luôn mang theo người, roẹt roẹt vài cái, ký tên ba Ôn Uyển.

Đưa tới trước mặt Ôn Uyển: “Được rồi, cầm lấy, nhưng đừng nói cho ba em biết, nếu không, thế nào cũng đuổi đánh anh khắp đại viện.”

Nói xong, Giản Dung chạy đi, Ôn Uyển cảm thấy lúc đó Giản Dung rất đẹp trai, người khác cũng không dám quan tâm tới chuyện nhỏ nhặt không liên quan tới mình này.

Sợ bị đánh, chỉ có Giản Dung không chút do dự giúp cô, ôm bài thi trong tay, Ôn Uyển vui mừng trở về nhà, nhưng sự việc cuối cùng vẫn bại lộ.

Trước khi Ôn Uyển về nhà, thầy giáo đã gọi điện cho ba Ôn Uyển, do nhìn cảm xúc Ôn Uyển không tốt lắm, mong trong nhà đừng quá hà khắc, trẻ nhỏ có thể từ từ dạy.

Ba Ôn Uyển vừa nhìn chữ ký trên bài thi, liền hỏi Ôn Uyển người nào ký, vì bảo vệ tính mạng, Ôn Uyển liền nói tên Giản Dung ra.

— ———Puck.d.d.l.q.d—— —

Ai ngờ Giản Dung không bị đánh, còn được ba Ôn biểu dương: “Chữ viết tiểu tử kia không tệ, gan to thật, hôm nay ký tên cho con, che chở con, như vậy cũng được, nhưng nếu lần sau con vẫn không đạt tiêu chuẩn, ba liền cắt đứt chân Giản Dung.”

Ôn Uyển vừa nghe xong lời này, trong lòng khê run rẩy, nếu chân Giản Dung đứt thật, vậy phải làm sao? Từ đó về sau, Ôn Uyển liều mạng mà học, thành tích toán học đột nhiên tăng mạnh, cô chỉ sợ Giản Dung bị đánh thật.

“Đang nhìn ai vậy? Xuất thần như thế?” Giản Dung nhìn theo phương hướng Ôn Uyển đang nhìn, Ôn Uyển mạnh mẽ lấy lại tinh thần, đón nhận ánh mắt Giản Dung: “Không nhìn gì cả? Anh kết thúc huấn luyện rồi sao?”

Giản Dung “Ừ” một tiếng, cũng không suy nghĩ gì nhiều, tùy tiện nói: “Kết thúc, không có chuyện gì lớn, nhóm doanh trưởng ổn định như vậy, chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong, Giản Dung đưa tay kéo Ôn Uyển, lúc Ôn Uyển đứng dậy, do ngồi lâu không di động, chân tê rần, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống, được Giản Dung đỡ lấy.

“Không có chuyện gì chứ?” Trong mắt Giản Dung tràn đầy hốt hoảng.

Ôn Uyển nắm tay Giản Dung, cười lqđ lắc đầu: “Không có chuyện gì, chỉ có chút tê chân!” Nói xong chà chà đôi chân tê dại của mình.

Toàn bộ cảnh ẩm áp này rơi vào trong mắt đám lính đang tập hợp trên sân, ái chà, phó đoàn Giản cũng có lúc tình cảm như nước vậy, mấy vị doanh trưởng chung ánh mắt, một doanh trưởng cất cao giọng hô: “Hôm nay chúng ta hát ‘Nói nhỏ với anh’!”

“Nói nhỏ với anh, chuẩn bị hát!” Một doanh trưởng khởi đầu, cả đám lính cười rộ lên, bắt đầu hăng giọng hát bài hát cũ:

“Để em nhẹ nhàng nói nhỏ với anh

Ngôi sao trên bầu trời đang chờ đợi

Cùng anh chia sẻ niềm vui nỗi buồn

Còn những điều gì mà không thể nói

Hãy để em từ từ tới gần bên anh

Dang rộng đôi tay anh còn có em

Trao anh những mộng mơ và cầu chúc

Cuộc sống này thật ẩm áp biết bao

Đừng hỏi em mặt trời cao chừng nào

Em sẽ nói với anh rằng em rất chân thật

Cũng đừng hỏi em có bao nhiêu vì sao

Em sẽ nói với anh rất nhiều, rất nhiều!”

(*) Bài hát “Nói nhỏ với anh” do ca sỹ Dương Ngọc Dũng thể hiện

Ôn Uyển vừa nghe, chỉ cảm thấy thật mất mặt, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, nắm chặt tay Giản Dung.

Giản Dung quay đầu nhìn nhóm lính, cười quát: “Vừa huấn luyện thực tế các cậu, lão tử nói cho các cậu biết, lúc này nhị doanh trưởng vẫn còn cầm bàn chải đánh răng lau kính phòng làm việc trên tầng, mấy nhóc con các cậu muốn đi giúp một tay, đúng không?”

12. Chương 11

Xem cái lũ ranh con đó, chính là thiếu tập luyện, dám công khai nhạo báng anh như vậy, đều do Vương Cường dạy hư.

Ôn Uyển hơi giật mình nhìn Giản Dung, trong ấn tượng của cô, người đàn ông này luôn cứng nhắc nghiêm túc, bảo thủ, không ngờ tới anh lại có thể biết nói giỡn, rốt cuộc là thuộc về những chiến sĩ này, thuộc về bộ đội này mới có thể chứng kiến phần đặc biệt khác của anh.

Nhóm lính vừa nghe phải đi theo nhị doanh trưởng lau kính, tiếng hát im bật, trắm miệng một lời hô: “Chị dâu cứu mạng!”

Tiếng hét này, Ôn Uyển vừa lòi Giản Dung định đi, chợt quay đầu, quát to với đám lính: “Kêu chị dâu cũng vô dụng, thêm nửa giờ ăn, giải tán đi ngủ!”

Trước kia ở đại học quân y, huấn luyện lqđ viên của các cô cũng kêu như vậy, đám người này làm chuyện xấu như thế, còn dám cầu cạnh cô, không có cửa đâu, chỉ là nhị doanh trưởng thật đáng thương.

Toàn bộ đám lính đều ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt cả đám cười ồm lên, chị dâu quả nhiên oai nghiêm, chỉ nghe thấy Giản Dung cười nói với đám lính: “Đều nghe theo lời chị dâu các cậu.”

Không quy củ sao thành vuông tròn, mặc dù biết bọn họ nói giỡn, nhưng cũng phải phạt, nếu không nhóm lính này sẽ thành cái dạng gì rồi, mỗi người đều muốn tạo phản rồi.

Nhóm người đó có thể trêu chọc phở đoàn Giản như vậy, thêm nửa giờ ăn liền nửa giờ đi, kia còn không phải là nếu không đùa giỡn, cũng không có chuyện.

Giản Dung quay đầu nhìn Ôn Uyển, nụ cười nơi khóe miệng còn chưa biến mất: “Không ngờ nha đầu như em lại rất quyết đoán, đi, về nhà thôi.”

Nói xong, Giản Dung tiếp tục bước nghiêm rời đi, Ôn Uyển “hì hì” cười một tiếng lập tức chạy bước nhỏ đuổi theo, một câu “Đều nghe theo chị dâu các cậu” nói rõ Giản Dung thừa nhận cô là vợ, trong lòng Ôn Uyển cực kỳ cao hứng, Giản Dung cũng thông thả chậm bước lại.

“Anh?” Ôn Uyển tiến lên kéo cánh tay Giản Dung, ngược lại Giản Dung không đẩy ra, “Hả?” một tiếng.

Anh có thể không phạt nhị doanh trưởng lau kính không, cũng đã trễ thế này rồi, ảnh hưởng nhiều tới huấn luyện ngày mai?” Ôn Uyển thử thăm dò mở miệng nói với Giản Dung, sai lầm hôm nay cô cũng phải có một phần trách nhiệm, phải không?

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Giản Dung mạnh mẽ quay đầu, nhìn Ôn Uyển, khuôn mặt có chút nghiêm túc: “Đây là quy củ bộ đội, dám náo loạn thì phải chịu phạt.” Không có trường hợp đặc biệt, tiểu tử kia cũng không phải lần một lần hai, tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng cho cậu ta nữa.

“Nhưng cậu ta không nói sai, anh vốn không trắng mà.” Ôn Uyển nhìn Giản Dung trả lời thật sự nghiêm túc, đen thì có gì chứ? Cô không ngại.

Trong nháy mắt Giản Dung sầm mặt lại, giọng nói không được tự nhiên: “Không được biện hộ cho cậu ta nữa.” Nha đầu này sao lại nói chuyện giúp tiểu tử đó, anh không trắng, thử hỏi phơi nắng mấy ngày trên thảo nguyên rộng lớn, còn có thể trắng?

Thấy Giản Dung không chịu tha, Ôn Uyển “Oh” một tiếng, nhị doanh trưởng, đây không phải là cô không giúp cậu ta, tại cậu ta làm bậy quá sâu, nếu cô nhiều lời, chắc chắn Giản Dung sẽ để cho cô đi lau kính.

Không nói thêm nữa, Giản Dung cùng lqđ Ôn Uyển trở về nhà, sau khi rửa mặt, trực tiếp vào phòng ngủ, lần này Giản Dung ngược lại không tiếp tục ngủ ở bên ngoài phòng khách, anh biết tính khí cổ chấp của Ôn Uyển, nói gì cũng sẽ không nghe.

Giản Dung nằm bên cạnh Ôn Uyển, chỉ thấy Ôn Uyển cầm bình thuốc nhỏ đưa tới, nghe giọng nói mềm mại của Ôn Uyển: “Giản Dung, thuốc này là do anh trai em mang từ nước ngoài về, em giúp anh bôi, có thể phai bớt vết sẹo trên mặt anh.”

Tuy rằng không có thần kỳ như thế, nhưng cuối cùng có thể nhạt một chút.

Giản Dung thấy Ôn Uyển nhìn chằm chằm mặt của mình, mắt tự nhiên quay mặt đi: “Không cần, phá tướng liền phá tướng đi, tham gia quân ngũ, cũng không cần xem trọng nhiều như vậy.” Anh đặc biệt không có thói quen để Ôn Uyển nhìn chằm chằm vết sẹo trên mặt mình như vậy.

“Không phải, em lấy thử một chút nha, ngộ nhờ có thể bôi tốt?” Ôn Uyển có chút cổ chấp nhìn Giản Dung, ngộ nhờ có thể tốt, không biết Giản Dung vì cái gì mà bình nứt không sợ bể?

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Giản Dung đột nhiên quay mặt sang, nhìn Ôn Uyển, đặc biệt nghiêm túc mở miệng: “Em rất để ý đến nó sao?” Quả đấm trong tay Giản Dung vô ý thức khẽ nắm chặt.

“Không phải, ý của em là, cái này có thể bôi rất tốt, thật tốt đấy.” Ngược lại Ôn Uyển không nghe ra ý trong lời nói của Giản Dung.

Giản Dung quay đầu, nhìn đen trên đỉnh đầu, thản nhiên nói một câu nhẹ nhàng: “Đi ngủ sớm một chút, sáng mai anh còn phải dậy sớm đi huấn luyện.”

Nói xong nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa, lúc này Ôn Uyển vẫn là đứa bé, là cổ chấp, cuối cùng có một ngày, chịu đủ cuộc sống khô khan nghèo khổ của bộ đội rồi, có lẽ chán ghét vết sẹo trên mặt anh, sẽ muốn rời đi.

Ôn Uyển cũng cảm thấy trong lòng căng thẳng, mỗi một lần cô đều dùng hết tất cả hơi sức, muốn đến gần Giản Dung, mà ngay lúc cô cho rằng Giản Dung sẵn lòng vì cô mà mở rộng trái tim, thì cánh cửa trái tim kia lại đóng thật chặt, khiến cho cô quanh co không có phương hướng, giống như hiện tại, vốn Giản Dung chính là đang né tránh.

“Giản Dung, như lời ba em nói, anh chính là tên lính sợ sệt!” Ôn Uyển liếc Giản Dung một cái, xoay người, nằm xuống chuẩn bị ngủ, bên tai bay tới giọng nói từ tốn lạnh lẽo của Giản Dung: “Chưa tắt đèn đấy.”

“Đừng nói chuyện với em, đang chiến tranh lạnh!” Ôn Uyển túm lấy chăn che đầu, sao không biết xấu hổ để cho cô tắt đèn?

Giản Dung mở mắt, bắt đắc dĩ lắc đầu, sợ sệt liên sợ sệt đi, tốt hơn về sau hai người không hối hận là được, anh không sao cả, chỉ hy vọng Ôn Uyển không bắn khoản gì mà rời đi, đứng dậy tắt đèn, Giản Dung cũng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, Giản Dung lại bắt đầu động tác nhẹ nhàng quen thuộc, đổi trang phục huấn luyện, đóng cửa, chạy đi sân huấn luyện.

Lúc Giản Dung rời đi Ôn Uyển đã lqđ tỉnh, nằm trên giường một lát rồi mới đứng dậy rửa mặt chải đầu, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Ôn Uyển mở cửa, chỉ thấy tiểu Thiên đeo ba lô đứng ở cửa, lộ ra nụ cười đáng yêu: “Chị, mẹ kêu em đưa cho chị.”

Nhìn đứa bé chừng bốn năm tuổi, rất giống chị dâu, hai mắt thật to, béo gầy vừa vặn, giống như ngôi sao nhỏ, xem ra khi ba mẹ nuôi dưỡng rất hao tổn tâm trí, tiểu Thiên đưa cái khay trong tay tới, trên khay có mấy cái bánh bao hấp, Ôn Uyển suy đoán, chắc là do chị dâu tự mình làm.

“Thay đi cảm ơn mẹ con nha, tiểu Thiên thật biết nghe lời.” Ôn Uyển cười cười sờ đầu khuôn mặt nhỏ nhắn, tiểu Thiên gãi đầu, cười hì hì: “Em đi học, hẹn gặp lại chị!”

Kêu chị, đã thành thói quen của tiểu Thiên, vẫn sửa không được, đối với đứa bé này Ôn Uyển cũng có một phần tình cảm đặc biệt, mà đứa bé này cũng đặc biệt dựa dẫm vào Ôn Uyển, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Cầm bánh bao, Ôn Uyển vừa ăn vừa đổi lại quần áo, mang theo nón lính, Ôn Uyển đóng cửa đi tới đội y tế, từ hôm nay trở đi, cô muốn chiến tranh lạnh với Giản Dung, người đàn ông này vẫn thái độ kém như thế, thật quá vô tình, cô nào không tốt chứ?

Đến đội y tế, tiểu Mục cùng tiểu Trạch lqđ đã ở đó rồi, Ôn Uyển đi vào, buồn bã ỉu xìu lên tiếng chào hỏi: “Tiểu Mục, tiểu Trạch, tôi tới trễ.” Nói xong đi tới bên học tủ, lấy áo blue trắng ra thay.

Tiểu Mục nhìn Ôn Uyển, lộ ra nụ cười: “Sao vậy chị dâu? Nhìn giống như chưa ăn sáng vậy?”

“Ăn rồi, tôi đi hơi vội.” Nói xong Ôn Uyển bắt đầu cuộc sống bận rộn, vừa cầm khay thuốc lên, một bóng người vọt vào, vừa thấy là phó đoàn Giản, tiểu Trạch cùng tiểu Mục lập tức mở miệng chào hỏi: “Xin chào phó đoàn Giản!”

Giản Dung gật gật đầu với bọn họ, ngược lại Ôn Uyển làm bộ dạng như không nhìn thấy, vẫn bưng khay thuốc trong tay chuẩn bị đi vào phòng trong, Giản Dung vội vàng gọi: “Ôn Uyển!”

13. Chương 12

Ôn Uyển dừng bước quay đầu lại, nhìn sang phía Giản Dung, chỉ thấy Giản Dung toàn thân trang phục huấn luyện, giống như từ sân huấn luyện chạy tới.

Giản Dung giải thích đơn giản: “Trưởng thôn trong núi bên cạnh vừa mới gọi điện thoại, nói ông lão quân nhân cách mạng trong thôn bọn họ bị bệnh, nói đau toàn thân, nằm ở trên giường, ăn không được, hy vọng bộ đội chúng ta phái quân y tới xem, em cầm theo hòm thuốc, đi theo anh làm nhiệm vụ khẩn cấp.”

Anh vốn định để cho tiểu Mục đi, nhưng đối phương nói tình huống không rõ ràng, Giản Dung suy nghĩ Ôn Uyển đến từ bệnh viện lớn, kiến thức nhiều, liền tự mình đến tìm Ôn Uyển.

Ôn Uyển vừa nghe, lập tức lên tiếng: “Rõ, phó đoàn Giản!” Nói xong đặt khay thuốc trên tay xuống, cuống quýt lấy hòm thuốc trên kệ, cúi gắt để trở về cúi gắt, đây là chính sự, cô không thể làm bừa được, huống chi, cô cũng là quân nhân.

Cầm hòm thuốc, lúc Ôn Uyển lqđ đứng lên, lại nghĩ tới cái gì, xoay người đi vào phòng trong, cầm theo hai bình dung dịch nước thuốc, đi ra nhét vào trong hòm thuốc, cầm theo hòm thuốc, đi đến trước mặt Giản Dung: “Em đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.”

Giản Dung “ừ” một tiếng, thuận tay cầm lấy hòm thuốc trong tay Ôn Uyển, đi theo Ôn Uyển ra khỏi đội y tế, bởi vì thôn bên cạnh cách nơi này quả núi, xe không có cách đi vào, chỉ có thể leo qua ngọn núi này, mới có thể tới thôn bên cạnh.

Dẫn Ôn Uyển ra khỏi đại đội, trực tiếp đi lên núi, đường nhỏ quanh co, nối thẳng lên đỉnh núi, như một sợi tơ mỏng quấn quanh núi, Giản Dung mang theo hòm thuốc trên lưng đi đằng trước.

Ôn Uyển hoàn toàn yên lặng đi theo phía sau Giản Dung, cách một khoảng xa, trong lòng vẫn có chút tức giận, giận Giản Dung quá ngốc nghếch, quá chất phác, chết cũng không thông suốt.

Giờ phút này, tuy mới chỉ có tám chín giờ, nhưng mặt trời vẫn có chút gay gắt, Ôn Uyển cố gắng đi dưới chỗ có bóng mát, thỉnh thoảng trên núi truyền đến một vài tiếng côn trùng kêu chim hót, mấy ngày nay cô ở bộ đội đã nghe quen, ngược lại không cảm thấy mới lạ nữa.

Giản Dung đi vài bước, kéo lại dây đeo hòm thuốc trên vai, quay đầu nhìn Ôn Uyển: “Tiểu Uyển, theo sát một chút, trên núi này có vài thứ đồ chơi kỳ kỳ quái quái, không chỉ có côn trùng, còn có rắn, có lẽ có cả sói.”

Bộ đội hẻo lánh, núi bên này quá hoang dã, hiếm khi có người, có cái gì, anh cũng không dám dự liệu, anh biết Ôn Uyển rất tức giận anh, cũng đành chịu, đi hai bước lại quay đầu nhìn xem một chút...

“À, đúng vậy, trước mặt em không phải chính là một Bạch nhãn lang *.” Ôn Uyển liếc Giản Dung, tiện tay túm lấy lá cây bên đường nhỏ, ngay sau đó bồi thêm một câu: “Còn là một Bạch nhãn lang vốn nuôi không nổi!”

(*) Bạch nhãn lang: Một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Cô vẫn mơ ước có thể cùng Giản Dung yêu nhau, nhưng anh vĩnh viễn làm ra dáng vẻ không quan trọng với cô, khiến cho Ôn Uyển rất tức giận.

Giản Dung dừng bước, trên mặt vẫn giữ nụ cười: “Đừng giận tính khí trẻ con ra nữa, đi nhanh một chút, trước khi trời tối phải quay lại đây.”

Giản Dung quay đầu, tiếp tục bước đi, sao anh lại trở thành Bạch nhãn lang rồi chứ? Nha đầu này vốn không hiểu, anh là vì muốn tốt cho cô.

Ôn Uyển nhìn bóng lưng Giản Dung, cũng che đầu đi theo, trong miệng cầu nhàu oán giận, cả không khí khô phục yên tĩnh như trước, vẫn là tiếng chim hót tiếng côn trùng không ngừng vang khắp khu rừng.

Thỉnh thoảng một trận gió lạnh thổi qua, lá cây xào xạc, Ôn Uyển đi cũng không nhìn đường, đột nhiên đụng vào một lqđ bức tường thép, hoảng sợ kêu một tiếng, nhìn Giản Dung nói: “Tại sao anh đột nhiên dừng lại, cũng không nói một tiếng, đụng hỏng thì làm thế nào?”

Ôn Uyển xoa xoa đầu bị đau, gương mặt uất ức.

“Ai bảo em không nhìn đường?” Giản Dung nhìn bộ dạng của Ôn Uyển, nở nụ cười.

Trong tay giống như ảo thuật biến ra một vòng hoa đại, thuận tay đội lên đầu Ôn Uyển, làm nổi bật màu xanh quân phục trên người, da thịt trắng nõn, kết hợp với vòng hoa này, xinh đẹp nói không nên lời, khiến cho Giản Dung nhìn đến ngây dại.

Ôn Uyển sờ sờ vòng hoa trên đầu, vừa định bỏ xuống, chỉ thấy âm thanh ngăn cản của Giản Dung: “Rất đẹp mà, mang đi!” Nói xong thuận tay lấy điện thoại di động ra, chụp vài tấm ảnh cho Ôn Uyển, nhìn hình trên điện thoại di động, cười cười hài lòng, nhét vào túi.

“Không được chụp em!” Ôn Uyển nói xong thì đi giành điện thoại của Giản Dung, bị Giản Dung bắt được, giọng nói nghiêm túc: “Được rồi, đừng càn quấy, chúng ta đang làm nhiệm vụ, nắm chặt thời gian đi thôi.”

Nói xong Giản Dung kéo tay Ôn Uyển tiếp tục đi lên núi, bước chân cũng nhanh hơn nhiều, Ôn Uyển cứ tùy ý để Giản Dung kéo như vậy, từ đầu tới đuôi, đều mơ hồ...

Hôm nay đi trên con đường núi này, đối với Ôn Uyển mà nói, đã cố gắng hết sức, cũng không còn tâm tư suy nghĩ gì nhiều, mặc cho Giản Dung lôi kéo, thỉnh thoảng Giản Dung sẽ đưa bình nước quân dụng cho lqđ Ôn Uyển uống nước.

“Anh, anh không uống sao?” Ôn Uyển đưa bình nước cho Giản Dung.

“Không cần, em uống đi, anh không khát.” Không phải thiếu nước, nhưng chỉ có ngần ấy nước, anh uống, Ôn Uyển sẽ không được uống..., huống chi trước kia tại trường học thợ săn, nhịn uống nước một ngày cũng là chuyện thường.

Dọc theo đường đi, Ôn Uyển vẫn đi bên cạnh Giản Dung, đa phần là nha đầu này nói vài chuyện thú vị, Giản Dung lẳng lặng nghe, đi hơn mười dặm đường núi, ngược lại không thấy nha đầu này than một câu mệt mỏi, một câu oán trách, khiến Giản Dung phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Leo lên núi, xuống núi, mắt thấy xuất hiện một thôn rất xưa cũ, một mảng lớn là màu ngói đen, nhà đất tụ tập ở đó, đường đất gồ ghề.

Thỉnh thoảng có một vài người nông dân đánh xe trâu đi tới, đôi khi truyền đến tiếng súc vật kêu, có một hương vị nông thôn đặc biệt nồng đậm, lẫn vào trong hơi thở núi rừng cùng hương vị bùn đất.

Ôn Uyển chỉ vào thôn kia, vui mừng kêu Giản Dung: “Anh, có phải thôn kia không, có phải chúng ta đã đến?”

Nếu lại đi thêm một quả núi, cô thật sự lo là bò không nổi, dọc theo con đường này, vì không trì hoãn, cũng không nói Giản Dung cho nghỉ ngơi một chút, hơn nữa, còn là chuyện trị bệnh cứu người, không thể trì hoãn quá lâu.

Giản Dung “ừ” một tiếng, tiện tay lau mồ hôi: “Đúng rồi, chính là thôn đó, là căn nhà phía Đông, đi thôi, đến nơi em có thể nghỉ ngơi một lát.” Vừa nói chuyện, Giản Dung kéo Ôn Uyển sải bước đi tới.

Vào thôn, Giản Dung dẫn Ôn Uyển trực tiếp đi tới ngôi nhà phía Đông kia, đây không phải là lần đầu tiên Giản Dung tới, ông lão quân nhân cách mạng đó là người đã từng lập chiến công, không có con cái, thôn này cũng không có phòng khám bệnh, phải đi qua một ngọn núi, đến thị trấn trên mới có.

Đôi khi bộ đội sẽ phái người tới kiểm tra định kỳ thân thể cho ông lão, lúc ăn tết, Giản Dung cũng sẽ cho người đi thăm ông, giúp làm việc đồng áng, lần trước đến đây cũng cách hai năm rồi.

14. Chương 13

Ôn Uyển cũng không còn mơ hồ, theo sát Giản Dung, hai người vừa vào đến cửa sân nhỏ, đập vào mắt chính là một nhà nông dân bình thường, gà tán loạn, bên cạnh sân có một lu nước vĩ đại, trên sân bày chút củi khô.

Còn chưa vội đi vào, Giản Dung đã bắt đầu hắng giọng hô: “Ông, bà, chúng cháu đã tới!”

Mỗi lần mấy người Giản Dung tới cũng sẽ hô một tiếng ở trước sân, ông cụ đã lớn tuổi, trước tiên gọi một tiếng, không đến trước cửa chính, khiến cho bọn họ vội vàng vàng chạy ra, ngã bị thương cũng nguy hiểm.

Nghe thấy giọng nói của Giản Dung, một bà lão mặc áo ngắn tay hoa văn sông nước, tóc hoa râm, xem ra tuổi cũng không ít, ước chừng hơn sáu mươi tuổi, từ bên trong đi ra, nhìn thấy Giản Dung và Ôn Uyển lo lắng quần trang, có chút kích động, chân trước chân sau bước tới.

“Các cháu, các cháu đã tới, vất vả rồi.” Bà lão cảm kích nói, giọng địa phương rất nặng, “mấy cháu bộ đội thật tốt, điện thoại vừa gọi, bây giờ đã tới rồi.”

Giản Dung kéo Ôn Uyển đi tới, Ôn Uyển nhìn cụ bà, mỉm cười khéo léo gọi: “Xin chào bà!”

“Đứa bé ngoan, các cháu chắc mệt muốn chết rồi.” Bà cụ nhìn Ôn Uyển, vừa thấy liền biết đứa nhỏ này chưa từng ném qua cục khổ, cũng làm khó cho nó, từ nơi xa tới đây.

Bà không ngờ Giản Dung đã từ trường học gì đó trở lại, trong lòng cũng vui mừng, đứa nhỏ này đã lâu không gặp rồi.

Bước tới một bước, Giản Dung tiến lên đỡ bà cụ, giọng nói hơi lớn: “Bà à, chúng cháu không khổ cực, cũng không phiền hà, ông thế nào rồi, cháu dẫn quân y Tiểu Uyển tới, để cho cô ấy kiểm tra một chút.”

Ôn Uyển có thể thấy Giản Dung rất đau lòng cho bà cụ này, nghĩ cũng phải, không có con cái, hai ông bà già nương tựa lẫn nhau, rất đáng thương.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

“Ngày hôm qua ông ấy bắt đầu kêu đau trên người, bà nghĩ là bị cảm, lấy chút thảo dược cho ông ấy uống..., nhưng lại không thấy hiệu quả, vẫn la hét, phiền muốn chết rồi.” Trong miệng bà cụ vẫn không nhin được oán giận, vẻ mặt ghét bỏ.

Giản Dung đỡ bà cụ vào phòng, cười nói: “Nhìn bà kìa, là người bệnh mà, khó tránh khỏi tính khí ồn ào”, Giản Dung biết thật ra đáy lòng bà cũng rất đau lòng, làm bạn với ông mấy chục năm, sống nương tựa lẫn nhau.

Trong lòng chỉ có một ước mong, bạc đầu chẳng xa nhau, mặc dù không có con cái, khổ cực không nơi nương tựa, nhưng ông cụ đã từng nói với anh, ông vẫn cảm thấy thỏa mãn, hạnh phúc đơn giản như vậy, bỗng nhiên đến bạc đầu, quả thực lợi hại khiến cho người khác hâm mộ.

Ôn Uyển ở một bên lắng lắng nghe hai người nói chuyện, cũng đi vào theo, trong nhà rất cũ kỹ, bàn gỗ cùng ghế đã từ nhiều năm trước, đen như mun, có chỗ còn bị bong nước sơn, nói thật căn phòng cũ kỹ như vậy là lần đầu tiên Ôn Uyển thấy.

Cũng không có cách nào tưởng tượng ra, hai cụ già sinh hoạt trong hoàn cảnh này nhiều năm như vậy, dựa vào nghị lực như thế nào, hay chân tình như thế nào.

Bà cụ dẫn hai người vào phòng trong, vừa vào đến phòng trong, cũng là chần thêu hoa cũ kỹ, ông cụ nằm trên giường.

Giản Dung cùng Ôn Uyển đi tới, Ôn Uyển nhận hòm thuốc trong tay Giản Dung, chỉ nghe thấy ông cụ mở miệng mắng: “Sao lại gọi bộ đội tới đây rồi hả? Đã nói cục xương già tôi sống không được mấy ngày, lãng phí những thứ này để làm cái gì?”

“Ông ấy, cả ngày cứ dõng dõng dài dài, sống không được vài ngày cũng tốt.” Bà cụ bị tức giận nói to, xoay người ra khỏi phòng, để lại Giản Dung và Ôn Uyển.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Ôn Uyển bắt đầu dĩ mà lắc đầu, đều là người có tính khí cố chấp, Ôn Uyển mở hòm thuốc, nhìn ông cụ, nhẹ giọng nói: “Ông à, cháu kiểm tra cho ông, ông phải phối hợp điều trị đó.”

Nói xong Ôn Uyển đi tới, cầm ống nghe bắt đầu kiểm tra cho ông cụ, đo nhiệt độ cho ông cụ, kiểm tra tử mĩ một chút.

Ông cụ nhìn Ôn Uyển, trong miệng vẫn nói liên tục: “Cả người ông đều rất đau, uống thảo dược cũng không có tác dụng, còn kiểm tra cái gì nữa?”

Lão ngoan đồng vốn là lão ngoan đồng, ông cụ đã lớn tuổi, chính là tính khí này, cũng cảm giác được cái chết đang không ngừng đến gần mình, không thể nói rõ là khinh thường sống chết hay sợ hãi sống chết, nói tóm lại, chính là an ủi bản thân.

“Lão tiền bối cách mạng không được nói những lời không may này, thân thể ông còn khỏe mạnh, có thể sống tới trăm tuổi, hiện tại ông bị cảm, cháu truyền thuốc cho ông, ngủ một giấc, bảo đảm khi ông tỉnh dậy đã không có chuyện gì.” Ôn Uyển cười với ông cụ, ông cụ này giống hết tính tình ông nội nhà cô.

Chỉ có điều thân thể ông nội cô cường tráng khỏe mạnh, lúc này còn có thể to tiếng mắng chửi người, người như một cây tre mà chống trời.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển như vậy, ngược lại là lần đầu tiên thấy nha đầu này thành thực chứng chắc như thế, ngày thường đều là bộ dáng một đứa bé chưa trưởng thành, cảm xúc cáu gắt suốt với anh.

“Không cần sống tới trăm tuổi, có thể sống lâu hơn bà cụ một ngày là được, đi theo ông cả đời, cũng không có con cháu, nếu ông đi trước, bà sẽ rất đau lòng.” Giọng ông cụ mềm mại đi nhiều, cười khà khà, điều ông không yên tâm nhất chính là bà cụ.

Một câu nói khiến Ôn Uyển cảm thấy căng thẳng trong lòng, người này cả đời, vinh hoa phú quý, sinh lão bệnh tử, khó tìm thấy một người chồng như vậy, Giản Dung tới đây nhiều hơn, cũng quen với tính cách ông cụ, là người đã từng đi lính, khó tránh khỏi tính khí lớn một chút.

Không nói nhiều nữa, Ôn Uyển lấy bình nước thuốc trong hòm thuốc ra, nhớ lại lúc Giản Dung nói toàn thân đau đớn, cô đoán chừng là bị cảm, cho nên mang theo thuốc.

Thảo dược này tuy tốt nhưng hiệu quả chậm, trong chốc lát cũng không tốt nhanh được, để kéo dài sẽ làm tổn thương thân thể, truyền nước thuốc có thể tốt nhanh hơn một chút.

Nghe lời Ôn Uyển nói, Giản Dung cũng yên tâm hơn nhiều, nói với Ôn Uyển: “Tiểu Uyển này, em chăm sóc cho ông cụ, anh ra ngoài sân làm giúp vài việc đồng áng cho bà cụ.” Lần này tới gấp, không giúp được bao nhiêu, có thể giúp được chút nào tốt chút ấy.

“Được, anh đi đi, một mình em làm là được rồi.” Ôn Uyển thử nước thuốc, trả lời Giản Dung, Giản Dung gật gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Ôn Uyển bắt đầu truyền nước cho ông cụ, treo bình nước thuốc lên, điều chỉnh ống nhỏ giọt, tìm một cái đinh để treo lên, ông cụ vẫn còn thao thao bất tuyệt nói chút chuyện, sinh bệnh chịu đựng một chút là không có chuyện gì rồi, bây giờ còn phải tiêm thuốc, thân thể không dùng được nữa.

Có thể do bị bệnh, cũng đã lớn tuổi, Ôn Uyển lắng đều lắng lắng nghe, thỉnh thoảng chêm vào một câu, ông cụ nằm ở trên giường, nói càng lúc càng ít đi, dần dần bắt đầu ngủ say.

Ôn Uyển đắp kín mền cho ông cụ, đặt gọn cánh tay của ông cụ, ngược mắt nhìn bình nước thuốc còn hơn một nửa, động tác nhẹ nhàng, xoay người đi ra ngoài, không quấy rầy ông cụ nghỉ ngơi.

Vừa ra khỏi cửa, Ôn Uyển đi ra sân, chỉ thấy Giản Dung gánh nước từ bên ngoài về, mồ hôi đầy đầu, Giản Dung như vậy là lần đầu tiên Ôn Uyển thấy, nói không ra hương vị gì, dưới ánh mặt trời quá nổi bật, mê người nói không nên lời.

Vừa thấy Ôn Uyển, Giản Dung đặt gánh nước trên vai xuống, hỏi Ôn Uyển: “Tiểu Uyển, ông cụ không có chuyện gì nữa rồi chứ?”

Nói xong đổ nước trong thùng gỗ vào lu nước, tiếng nước vang lên từng hồi.

15. Chương 14

Ôn Uyển đi tới, khẽ mỉm cười với Giản Dung: “Ừm, không có chuyện gì, thân thể ông cụ tốt lắm, chỉ bị cảm thôi, truyền dịch xong, điều dưỡng mấy ngày sẽ không có vấn đề gì nữa.” Nhìn Giản Dung đang bận việc, Ôn Uyển đưa tay lau mồ hôi trên mặt cho Giản Dung.

Giản Dung ngẩng đầu lên nhìn Ôn Uyển, cười cười: “Được rồi, anh bận chút chuyện.” Vết sẹo trên mặt kia nhàn nhạt biến mất một chút, rất đẹp mắt, nói xong Giản Dung tiếp tục đi đầu thôn gánh nước.

Ôn Uyển mang ghế ra ngồi dưới gốc cây, thỉnh thoảng kiểm tra tình hình ông cụ, dưới tác dụng của thuốc, ông cụ ngủ rất ngon, cũng rất bình an, bà cụ đang bận việc ngoài vườn rau xanh.

Trong núi truyền tới tiếng côn trùng, kết hợp lắng với tiếng lá cây lay động trong gió, trộn với tiếng ve sầu kêu, tất cả sao hài hòa an bình thế.

Ôn Uyển ngồi ở đó nghĩ không oán trách được những người cổ đại, đều thích theo đuổi sự yên tĩnh của thế ngoại đào nguyên, hoàn cảnh đó, quả thật khiến cho người ta có thể thả lỏng bản thân, lắng lắng hưởng thụ cuộc sống.

Sau khi Giản Dung đổ đầy nước trong lu, tiếp tục bỏ củi ở trong sân, Ôn Uyển bưng một chén sứ lớn tới, hết sức hưng phấn: “Giản Dung, anh xem đây là gì?”

Ôn Uyển thuận tay đưa chiếc chén sứ lớn tới trước mặt Giản Dung, Giản Dung ngừng động tác trong tay, quay đầu nhìn, gương mặt kinh ngạc: “Hả, ở đâu ra nho đại vậy?”

Thứ đồ này ở nông thôn không lạ gì, nhưng cũng có vài năm anh không thấy rồi, đối với Ôn Uyển mà nói, cũng là vật mới lạ.

“Bà cụ cho, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon.” Ôn Uyển cười giống như đứa bé nhìn Giản Dung, dáng vẻ đó làm say lòng người nói không nên lời.

Giản Dung gật gật đầu, nhìn nho đại trong chén Ôn Uyển, bản thân cũng thèm ăn: “Cho anh một ít!”

Trước kia lúc huấn luyện dã ngoại, gặp được còn có thể ăn, chỉ là đối với bọn họ mà nói là lấp đầy bao tử, ăn không có gì ngon, hôm nay vừa thấy, lại muốn ăn rồi.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Ôn Uyển vừa nghe, đột nhiên rút tay về, mặt gian gian nhìn Giản Dung: “Muốn ăn sao? Có thể, hôn em một cái!” Mắt thông minh mở to, mong đợi tràn đầy cõi lòng nhìn Giản Dung.

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Giản Dung cứng lại, tròng mắt, nghiêm mặt dạy dỗ Ôn Uyển: “Lại bắt đầu càn quấy, cũng không nhìn coi đây là đâu? Nha đầu này cả ngày trong đầu nghĩ những cái gì hả?”

Nha đầu này không biết rụt rè, nếu không có thì không đưa chút đồ lót dạ à?

“Ai càn quấy chứ, cái này gọi là trao đổi đồng giá, em còn bị thua thiệt!” Ôn Uyển không chút khách khí trợn tròng mắt nhìn lại, cô không được lời nhiều lắm, nhìn Giản Dung như vậy, giống như bản thân bị thua thiệt vậy, nói xong, Ôn Uyển tức giận ném một trái nho vào trong miệng, tức giận bấu môi.

Giản Dung bắt đầu lắc đầu, lúc nào mới có thể lớn lên đây, không nói thêm gì nữa, tiếp tục bổ củi, Ôn Uyển ngồi bên cạnh, tức giận không nhẹ, em muốn nói thì nói chuyện với chính mình đi, còn có thể nói vài câu, anh không để ý gì đến em đâu, bực bội này chỉ có thể tự em nhận lấy.

Thật sự tức giận, Ôn Uyển đứng dậy, nhìn về phía Giản Dung mà đá một cước vào cái ghế, chọc cho Giản Dung cười sang sảng.

Ôn Uyển hừ lạnh một tiếng, xoay lưng người đi vào phòng trong, kiểm tra ông cụ một chút, bình nước thuốc này cũng vừa lúc không dư lại bao nhiêu, Ôn Uyển liền ở lại trong phòng chờ, tránh không phải nhìn thấy Giản Dung khỏi tức giận.

Đợi đến giọt thuốc cuối cùng rơi xuống, Ôn Uyển thận trọng rút cây kim giúp ông cụ.

Có thể do vẫn không ngủ ngon, lúc này ngược lại ông cụ rất thích ngủ, giúp ông cụ đắp kín mền, Ôn Uyển lấy chút thuốc từ trong hòm ra, chia theo liều xong, ra ngoài sân, nói một tiếng với Giản Dung là có thể đi rồi.

Cầm thuốc, ra nhà sau tìm bà cụ, nhìn thấy bà cụ đang hái rau, Ôn Uyển đi tới đứng ở bên cạnh bà cụ, đưa thuốc trong tay ra, giọng hơi lớn: “Bà ơi, đây là liều thuốc cho ba ngày, bà nhớ để cho ông cụ uống đúng giờ.”

Nói xong, Ôn Uyển tỉ mỉ nói thời gian uống thuốc và loại thuốc cho bà cụ, bà cụ ở bên nhớ kỹ càng, do tuổi đã lớn, khó tránh khỏi phải cố hết sức, nhưng rất dễ tâm.

Ôn Uyển có chút đau lòng, dịu dàng mở miệng: “Bà nhớ hết chưa?” Con người cả đời này đáng thương nhất chính là lúc vợ không nơi nương tựa.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

“Đã nhớ kỹ, cháu đừng coi thường bà lớn tuổi, hay là người vội vàng.” Bà cụ cầm thuốc trong tay Ôn Uyển, cẩn thận lặp lại lần nữa, mặc dù chậm, nhưng cuối cùng không nhớ nhầm, Ôn Uyển cười gật gật đầu, có lòng luôn có thể nhớ kỹ.

“Vậy được rồi, ông cụ vẫn đang ngủ, đúng hạn uống thuốc này, thân thể có thể hồi phục, có chuyện gì, bà gọi điện thoại cho bộ đội chúng cháu, cháu nhất định sẽ chạy tới trước, được không?” Ôn Uyển nhìn bà cụ dần dò lần nữa.

Bà cụ nghe giọng điệu của Ôn Uyển, ý hai đứa bé này muốn đi, đứng lên, Ôn Uyển cũng thuận theo đứng lên, chỉ nghe thấy giọng nói có chút không muốn của bà cụ: “Lúc này đi sao? Hai cháu không ở lại ăn cơm tối đã, các cháu ở lại, trong nhà còn có chút sức sống, chứ đi rồi, lại chỉ có mình bà và lão già chết tiệt, mắt lớn tròng mắt nhỏ.”

Trong mắt trần đầy không nở, thẳng thắn cảm thán không có con cái lại không đi nhận nuôi một đứa, hiện giờ già rồi không có chỗ nương tựa.

“Không có chuyện gì, khi nào có thời gian cháu lại tới đây thăm bà và ông cụ.” Ôn Uyển thân mật kéo tay bà cụ, bà cụ gật gật đầu, đi theo Ôn Uyển xuyên qua ngưỡng cửa đến sân trước, Giản Dung đã thu dọn xong đồ đạc, lưng đeo hòm thuốc, một bộ đồng phục huấn luyện, tinh thần đầy mười phần.

Vừa thấy Ôn Uyển và bà cụ đi ra, Giản Dung chạy tới, lộ ra nụ cười sáng khoái: “Bà cụ, ông cụ không có chuyện gì, chúng cháu trở về trước, bà phải bảo trọng thân thể, bất cứ khi nào cần cũng có thể gọi điện thoại cho cháu.”

Ở trog mắt người khác, đây là lời nói khách sáo, nhưng khi do người đàn ông quân nhân nói ra, quả thật là lời nói chất phác nhất, chân thật nhất.

Bà cụ gật gật đầu, khoát khoát tay: “Đi đi, bà đi xem lão già sắp chết.” Nói xong xoay người đi vào trong nhà, không có cảnh đưa tiễn mười dặm, trong lòng Giản Dung cũng rõ ràng, mỗi lần đều như thế, bà cụ cực kỳ sợ tiễn bọn họ ra cửa.

Bà cụ vừa đi, Giản Dung tiến lên lqđ kéo Ôn Uyển, chỉnh lại dây đeo: “Đi thôi, tiểu Uyển, chúng ta phải trở về trước khi trời tối.”

Ôn Uyển quay đầu lại tìm bóng dáng bà cụ, cũng liếc mắt nhìn ngôi nhà nhỏ này, mặc dù chỉ có một ngày, nhưng rất lưu luyến, nói không ra tại sao, chỉ cảm thấy bỏ không được, đi theo phía sau Giản Dung, Ôn Uyển vẫn trầm mặc.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, hơn nữa còn có thể quay trở lại.” Giọng Giản Dung đáp ứng, anh biết Ôn Uyển rất lương thiện, khó tránh khỏi lo lắng cho ông bà cụ.

Giản Dung đột nhiên cầm lấy tay Giản Dung, Giản Dung dừng bước quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn Ôn Uyển, chỉ thấy giọng nói đặc biệt nghiêm túc của Ôn Uyển: “Em cảm thấy tình yêu của bọn họ khiến cho người ta rất cảm động, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.”

Tình yêu giống như truyện cổ tích đó, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm động.

16. Chương 15

“Nắm tay cả đời, bên nhau đến già?” Giản Dung thì thảo lặp lại, hít sâu một hơi, đưa tay sờ đầu Ôn Uyển: “Được rồi, chúng ta trở về thôi, không còn sớm.”

Giản Dung kéo Ôn Uyển nhanh chóng lên đường, sau lưng truyền tới giọng nói nhàn nhạt của Ôn Uyển: “Em chỉ muốn ở bên anh cả đời, em sẽ chờ anh tiếp nhận em mỗi ngày.”

Ngay từ đầu đến giờ, Ôn Uyển vẫn tỏ ra tính trẻ con, đột nhiên nói một câu như vậy khiến cho Giản Dung dừng một chút, nhưng chỉ có vài giây, không quay đầu lại, kéo Ôn Uyển tiếp tục đi về.

Nha đầu ngốc này, sao lại cố chấp như vậy chứ? Giản Dung nắm tay Ôn Uyển, không khỏi xiết chặt thêm.

Giống như lúc đến, leo núi xuống núi, hướng tới doanh trại quân đội, hơn hai giờ đường núi, Ôn Uyển gần như đã đến cực hạn, khó khăn trở về doanh trại đã là buổi tối, Giản Dung cũng không tiếp tục đi huấn luyện nữa mà dẫn Ôn Uyển trở về thẳng khu nhà.

Trở về nhà, Ôn Uyển bước mấy bước lqđ đến ghế sa lon, cả người nằm trên ghế, nhiệm vụ lần này khiến cho cô tiêu hao không ít sinh lực, Giản Dung nhìn Ôn Uyển một chút, để hòm thuốc xuống: “Tiểu Uyển, anh đi tắm trước, sau đó đi nhà ăn lấy cơm, em nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Ôn Uyển “Ừm” một tiếng, Giản Dung xoay người vào phòng tắm, vui vui vẻ vẻ tắm rửa, thay quần áo đi ra ngoài, Ôn Uyển nằm trên ghế sa lon lúc này mới mạnh mẽ bình thường trở lại, đứng dậy lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa, Giản Dung cũng ra cửa, đi tới nhà ăn lấy cơm.

Tắm xong ra ngoài đổi lại áo ngủ, lại giặt sạch sẽ quần áo của hai người, lúc này Ôn Uyển mới lau tóc còn ướt, Giản Dung cũng đã lấy cơm trở lại, xếp đặt xong trên bàn, nhìn thấy Ôn Uyển, gọi: “Tiểu Uyển, tới ăn cơm thôi.”

Ôn Uyển oh một tiếng, hai người lẳng lẳng ăn cơm, sau khi ăn xong Giản Dung rửa chén, Ôn Uyển đi thẳng vào trong phòng, lúc Giản Dung vào chỉ thấy Ôn Uyển đang nằm trên giường chơi máy tính bảng.

Đang chơi trò chơi, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng chó mèo kêu, chọc cho Giản Dung buồn bực, đây chính là một đứa bé, đã lớn như vậy mà còn chơi trò chơi này, đi tới bên giường nằm xuống, Giản Dung vừa định nói chuyện thì điện thoại di động của Ôn Uyển vang lên.

Thuận tay cầm điện thoại lên bấm nút nghe, Ôn Uyển mở miệng nói điện thoại: “Alo?”

“Alo, tiểu Uyển, anh là Dương Tử.” Bên kia truyền đến tiếng Dương Tử vẫn lưu manh như trước, mang theo chút lười biếng.

— ———Puck.d.đ.l.q.đ—— —

Ôn Uyển vừa nghe, tiện thể buông tay cứng nhắc xuống, cả khuôn mặt tràn đầy kích động: “Anh Dương Tử, rất nhiều ngày rồi anh không gọi điện cho em, sao vậy?” Giản Dung vừa nghe, đột nhiên quay đầu nhìn Ôn Uyển.

Quan hệ giữa Dương Tử và anh họ Ôn Uyển rất tốt, cũng chăm sóc cô rất nhiều, trong đại viện, mọi người cũng thích trêu chọc cô cùng Dương Tử.

Mọi người đều cho rằng hai người là lqđ thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối, một đôi này nhất định thành, mãi cho đến khi Ôn Uyển đăng ký kết hôn với anh ngày ấy, những lời đồn này mới không công mà phá, Dương Tử cũng là người đàn ông phong lưu, xung quanh đều có người phụ nữ của cậu ta.

Nhóm người này lại nói, may mà không tác hợp hai người với nhau, nếu không sẽ ủy khuất Ôn Uyển rất nhiều?

Hiện giờ anh lại cảm thấy, Ôn Uyển gả cho anh cũng là ủy khuất.

“Nhóc này, không phải anh có nhiều chuyện đặc biệt sao? Thế nào đây, nghe mẹ em nói, em đi theo Giản Dung tới doanh trại theo quân rồi hả?” Dương Tử ở bên kia nhấp nhẹ một ngụm rượu đỏ, nhìn đồ thạch * trong tay.

(*) Đồ thạch: Đồ là đặt cược, đánh cược, thạch là đá. Đồ thạch = đặt cược vào đá. Trong số đá thương nhân bán ra, sẽ có khả năng trong một tảng đá nào đó có ngọc bích, phỉ thúy... Người ta dựa vào màu sắc, đường vân... để đánh giá xem tảng đá đó có khả năng chứa ngọc bích, phỉ thúy hay không rồi mua, khi tách tảng đá đó ra nếu bên trong có ngọc chất lượng tốt -> có một khoản tiền kha khá, còn nếu tách tảng đá đó ra mà bên trong không có gì -> xin chia buồn hẹn gặp lại lần sau.

Tất cả mọi người đều cho rằng đồ thạch này đáng giá không ít tiền, nhưng không biết đây chỉ là một viên đá bình thường, bị anh đưa đi mài, biến thành đồ thạch mà thôi, viên đá này là do Ôn Uyển từng nhặt được ở bờ sông, nói cho anh biết đó là đá may mắn, đưa cho anh.

Cũng phải nói mấy năm nay, anh vẫn lqđ mang theo nó bên mình, buôn bán thuận buồm xuôi gió, làm gì cũng thành công.

Ôn Uyển nằm trên giường, tiện tay kéo cái mền: “Đúng đó, đến doanh trại theo quân rồi.” Bây giờ cô sợ nhất đề cập đến chuyện giữa cô và Giản Dung với người khác, cô còn chưa có cách nào để nói cho mọi người biết, cô đi theo Giản Dung rất tốt.

“Anh ta, đối tốt với em không?” Giọng Dương Tử có chút lạnh nhạt.

Lúc Ôn Uyển quay đầu, liền đối mặt với ánh mắt của Giản Dung, Giản Dung vừa thấy Ôn Uyển nhìn mình liền mất tự nhiên mở to mắt, Ôn Uyển liếc mắt nhìn Giản Dung một cái, dồn nén đáy lòng không thoải mái cười nói vào điện thoại: “Anh ấy rất tốt với em, đặc biệt tốt.”

“Ghê nhỉ, bây giờ mới ra ngoài được mấy năm? Đã học được nói láo rồi, anh ta không tốt với em?” Dương Tử trầm giọng hỏi, Ôn Uyển không biết nói dối, nếu là nói dối, nghe cẩn thận sẽ có thể nghe ra manh mối.

Ôn Uyển cúi đầu, tay nắm chặt, giọng nói cũng trầm đi: “Được rồi, không nói chuyện này nữa, nói đi, anh tìm em có việc gì?”

“Không có gì, ngày kia anh bay đi D làm chút chuyện, tính đi doanh trại gặp em, em ra ngoài đi, anh khao em thật tốt một lần?” Dương Tử biết Ôn Uyển đang né tránh, cũng sẽ không tiếp tục đề tài vừa rồi, nói nhiều chỉ khiến nha đầu này khó chịu mà thôi.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Ôn Uyển vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra vẻ vui sướng lần nữa: “Có thật không? Nhưng mà bộ đội rất bận, xin phép không tiện, hay là anh tới đây đi?” Đối với cô mà nói Dương Tử chính là người thân, bản thân vẫn một mình ở thành phố D, bạn bè không nhiều lắm, chỉ có đồng nghiệp.

Đến doanh trại, mọi người đều đối tốt với cô, nhưng đó là tình chiến hữu, người thân duy nhất của cô chỉ có Giản Dung, cho nên nghe Dương Tử định tới đây, đúng là cao hứng không dứt.

“Vây được rồi, anh mang theo chút đồ em thích ăn, đến doanh trại thăm em, anh cúp máy trước, một lát còn ván mặt chược nữa.” Dương Tử cười cười, vẫn là người đàn ông mê chơi, chỗ nào có náo nhiệt liền có mặt.

Dương Tử cúp điện thoại, Ôn Uyển cũng nhân tiện cúp điện thoại theo, quay đầu nhìn Giản Dung vẫn mở to mắt, cũng không ngủ, còn chưa kịp nói chuyện liền nghe thấy Giản Dung mở miệng: “Là điện thoại của Dương Tử sao?”

Ôn Uyển gật gật đầu, nằm phía trước lqđ Giản Dung, nói đúng sự thật: “Là anh Dương Tử, mấy ngày nữa anh ấy tới thành phố D làm chút chuyện, tiện thể tới doanh trại thăm em.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ, đến lúc đó có thể ăn vẹt quay Bắc Kinh chính hiệu, nghĩ tới liền chảy nước miếng.

Giản Dung nhìn về phía Ôn Uyển, đọc không ra tâm tình trong mắt, giọng nói không lạnh không nóng: “Trong doanh trại quân đội, tốt nhất ít người thân đến thăm, sẽ ảnh hưởng không tốt, ngộ nhờ các chiến sỹ thấy được, cũng noi theo, vậy phá vỡ nguyên tắc quân đội không thể để cho người thân đến thăm sao?”

Mọi người xem thử nha đầu này coi, một chút quy củ cũng không hiểu có phải không? Làm quân tẩu, làm binh lính đoàn 731, phải tạo một hình tượng tốt, đúng là không có tư tưởng giác ngộ!

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Uyển lqđ trầm xuống, nhíu mày: “Vây cũng được, anh duyệt cho em nghỉ, em đi ra ngoài gặp anh ấy, không ở trong doanh trại gặp người thân, chơi ở bên ngoài có hứng thú hơn nhiều so với trong doanh trại.” Nhìn anh ấy coi, vẫn cứ giáo huấn như vậy.

“Không duyệt, em cũng biết đội y tế bận rộn như vậy, còn muốn xin nghỉ, rất không có trách nhiệm, tiểu Trạch cùng tiểu Mục mà cũng như vậy, những chiến sỹ kia sẽ phải đến bệnh viện quân khu khám bệnh, phải không?”

Giản Dung mở to mắt, nói không ra tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng rất giận, đang êm đẹp, dò xét quân hôn gì?

Một câu nói này làm Ôn Uyển há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Giản Dung, chỉ hận không thể bóp chết anh, tốt xấu gì đều do một mình người đàn ông này định đoạt, anh, anh nghĩ là Phó đoàn trưởng thì giỏi lắm hả?

17. Chương 16

Editor: Puck

“Tốt nhất đừng để cho người thân đến thăm anh, đến lúc đó, xem em oán trách anh như thế nào!”

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, hít sâu một hơi, chẳng thèm để ý tới Giản Dung nữa, xoay người nằm xuống, nhắm mắt bắt đầu ngủ, cô vốn nói không lại Giản Dung, những lời này nói ra cũng toi công.

Có thể do mệt mỏi, không bao lâu lqđ đã truyền tới tiếng hít thở đều đều của Ôn Uyển, Giản Dung lẳng lặng nhìn trần nhà, anh chưa bao giờ tĩnh lặng suy nghĩ qua, ngày cuối cùng đó nên như thế nào?

Nói thật ra Giản Dung không muốn suy nghĩ thêm nữa, anh sợ một khi đắm chìm vào, về sau anh sẽ không buông ra được nữa, Ôn Uyển là một cô gái tốt, từ nhỏ đến lớn vẫn là cô gái lương thiện hiểu chuyện.

Nhắm mắt lại, Giản Dung cũng ngủ thiếp đi, ngày hôm sau đi huấn luyện, Ôn Uyển xong việc cũng đi đến sân huấn luyện, chờ Giản Dung huấn luyện xong, có bài học kinh nghiệm lần trước, cô sẽ chờ ở nơi xa một chút.

Sau đó đi theo Giản Dung cùng về nhà, ngày cứ lẳng lẽ tuột qua kẽ tay trôi đi như vậy, từ sau lần trước, bản thân Giản Dung thay đổi rất nhiều, so với trước kia thích nói đùa hơn, trái lại điểm này khiến cho Ôn Uyển rất bất ngờ.

Ban ngày mưa một trận xua tan bớt không khí khô nóng đi, rất nhẹ nhàng khoan khoái, sau khi mưa tạnh, lại huấn luyện như mọi ngày, từ đội y tế đi ra, Ôn Uyển tới sân huấn luyện, nhìn thấy Giản Dung cùng với một nhóm chiến sỹ đang luyện tập tán đả.

Không nhận được lòng hiếu kỳ đi tới, chỉ thấy Giản Dung đang thể hiện rõ bản lĩnh thật sự, chính là cứu cô lần đó, Ôn Uyển đi tới trước mặt, tất cả chiến sỹ làm như không thấy cô, tiếp tục chương trình huấn luyện của bản thân.

Tán đả một chọi một, Giản Dung đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, thấy Ôn Uyển tới đây, tiến lên nhìn Ôn Uyển cười nói: “Có hứng thú không, tập luyện cùng chiến sỹ chúng ta?”

Ôn Uyển vừa nghe lắc đầu liên tục: “Không có hứng thú!” Khi bọn họ ở đại học quân y, huấn luyện viên cũng đã dạy tán đả, nhưng đối với nhóm cô gái khoa chân múa tay thì hoàn toàn thất vọng, cũng không làm khó quá.

Dù sao mấy cô gái này cũng sẽ đi bệnh viện quân y làm bác sỹ, không phải làm người gác cổng, không cần bản lĩnh đánh nhau kịch liệt quá mức.

“Nhìn nhóm chiến sỹ này luyện tập đến nhiệt huyết sôi trào, lại nói không có hứng thú, tức là bọn họ đánh nhau không đủ sôi động.” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, sau đó thu lại nụ cười, nhìn nhóm chiến sỹ hô: “Lấy ra bản lĩnh thật sự của mình để cho chị dâu các cậu nhìn đi, nhìn không có hứng thú tức là các cậu tập luyện chưa đủ tốt!”

— — Puck — —

Nha đầu này nghĩ gì thế, trước kia tới doanh trại hỏi thăm chính là vội vàng muốn học, bây giờ anh định dạy, cô ngược lại không có hứng thú.

Một đám lính vừa nghe, lập tức bày ra tư thế đánh nhau kịch liệt, hai đội ngũ, hô lớn một hồi, ném qua vai, vòng đi vòng lại, các động tác đánh võ, khoan hãy nói, đàn ông chỉ thích luyện mấy thứ này, cũng không chịu thua, cùng lúc đánh ra, chính là một trận đặc sắc.

Ôn Uyển nhìn, cả người choáng váng, đây chính là luyện tập thật sự, không trách được đều nói nhìn anh lính luyện tán đả chính là một kích thích, ngay cả cô cũng không nhận được muốn âm ỉ, thay bọn họ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Giản Dung nhìn dáng vẻ Ôn Uyển, đi tới trước mặt Ôn Uyển cười nói: “Có muốn học không? Anh dạy cho em!”

Anh cảm thấy là con gái nên học chút võ thuật phòng thân, giống như năm Ôn Uyển học lớp mười hai đó, nếu không phải gặp anh và Đường Dật, còn không biết xảy ra chuyện gì?

Chuyện này anh vẫn nhớ kỹ, không tồi như nha đầu phỉ bò này, không lưu lại ám ảnh gì.

Ôn Uyển quay đầu, nhìn Giản Dung đang bưng bưng khí thế nhìn mình, hơn nữa bên bầu không khí như vậy, khó tránh khỏi cũng động lòng, gật gật đầu với Giản Dung: “Em học!” Có lẽ Giản Dung sẽ mang hết bản lĩnh ra dạy cho cô đấy.

“Được!” Giản Dung nén lại lqd kích động bắt đầu dạy Ôn Uyển, tìm một chiến sỹ tới làm mẫu động tác cho Ôn Uyển, mỗi một động tác đều giảng giải hết sức tận tâm, những người khác tiếp tục luyện tán đả.

Nhị doanh trưởng Vương Cường thỉnh thoảng liếc nhìn qua, mặc dù rất muốn bắt quái, nhưng tưởng tượng bản thân mình phá hư hơn chục cái bàn chải đánh răng, trái tim nhỏ thấp thỏm không yên, lập tức kiên định.

Lau cả nửa đêm, còn là lúc đội trưởng đội trinh sát đi tuần tra, nhìn không nổi nữa mới để cho cậu chạy trở về đi ngủ, thật sự là một phen nước mắt chua xót.

Ôn Uyển rất nghiêm túc nhìn, trước kia lúc huấn luyện viên dạy đều là từng tiếng hăm hừ, gào lên làm mẫu, các cô gái đầu óc choáng váng, nào còn có ý định học, Giản Dung dạy rất tỉ mỉ, Ôn Uyển cũng nhìn ra bí quyết trong đó.

Dạy một lát, Giản Dung bắt đầu để cho Ôn Uyển bày ra tư thế đánh nhau kịch liệt, Ôn Uyển chuẩn bị xong, Giản Dung nhìn Ôn Uyển, đi tới bên cạnh Ôn Uyển giúp cô sửa lại động tác, kéo cánh tay Ôn Uyển từ phía sau.

— — Puck — —

Một hô hấp ôn hòa xẹt qua gáy, Ôn Uyển không nhận được hơi ửng đỏ mặt, nếu không phải bây giờ là buổi tối, khẳng định cô hoàn toàn không còn mặt mũi, trên người Giản Dung có hương vị đặc biệt, mùi thuốc lá nhàn nhạt, Giản Dung hút thuốc, chỉ có điều ít hút trước mặt Ôn Uyển mà thôi.

“Rất tốt, cứ như vậy!” Giản Dung thỏa mãn gật gật đầu, vẫy vẫy tay với đám lính phía bên kia, đám lính chạy chậm tới, Giản Dung mở miệng phân phó: “Khoa chân múa tay với chị dâu các cậu, đừng dùng quá sức, phải chú ý hướng dẫn cho cô ấy nhiều hơn.”

“Rõ!” Đám lính làm một quân lễ theo tiêu chuẩn, đi tới đối diện với Ôn Uyển, nón lính hơi hạ xuống, tràn đầy nụ cười thật thà phúc hậu: “Chị dâu, chúng ta bắt đầu nha?” Ngay sau đó bày ra tư thế đánh nhau kịch liệt.

“Vậy tôi đây không khách khí!” Ôn Uyển nhìn cậu lính này, cười cười, đột nhiên nhấc chân, đạp một cái, chiến sỹ nhỏ đưa tay ra đỡ, cánh tay vừa nhận lấy cước này, Ôn Uyển thiếu chút nữa thì té ra ngoài, chỉ thấy cậu chiến sỹ đưa tay ra kéo.

Ngay sau đó xoay một vòng, đè Ôn Uyển dưới đất, cả người bị chế ngự.

Giản Dung khoát khoát tay, cậu chiến sỹ lập tức buông lỏng tay, cũng thuận tay kéo Ôn Uyển dậy, Ôn Uyển quay đầu có chút ngượng ngùng nhìn Giản Dung cười hì hì: “Không phải em mới học sao?”

Quá mất mặt, nếu sớm biết đã không học, có phải không?

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, đưa tay vuốt vuốt tóc Ôn Uyển: “Hành động quá phô trương, diễn kịch quá lố thời, ánh mắt vẫn chưa thích hợp.” Giống như đạo diễn chỉ điểm vậy, khiến nhóm chiến sỹ ở một bên cười ầm lên.

Ôn Uyển le lưỡi, chỉ thấy Giản Dung bày ra tư thế đối diện với một chiến sỹ, bắt đầu đối luyện, cũng là động tác vừa rồi, lúc chiến sỹ nhào tới, Giản Dung thuận tay kéo, ném một phát qua vai, đối phương ngã ầm ầm trên mặt đất.

“Thật là lợi hại, quá soái rồi!” Ôn Uyển không nhận được vỗ tay, không phải cô không luyện qua, mà chính là luyện không được, nhưng cũng hiểu được, một chiêu kia của Giản Dung chính là trong nguy hiểm tìm được thắng lợi, từ trong chỗ chết tìm đường sống.

Chiến sỹ nhỏ bật tung người từ trên mặt đất đứng dậy, Giản Dung nhìn đám lính đang luyện tập này, trầm giọng hô: “Luyện tập thêm nửa giờ, tập hợp giải tán!” Lúc mọi người biểu hiện không tẻ, có đôi lúc Giản Dung sẽ kết thúc huấn luyện sớm!

18. Chương 17

Editor: Puck

Bàn giao xong toàn bộ, Giản Dung liền dẫn Ôn Uyển về nhà, Ôn Uyển kéo tay Giản Dung, mấy ngày nay, Giản Dung không tiếp tục đối chọi như thường ngày, cô biết tính tình Giản Dung, những điều này đã thay đổi, mặt trời mọc, mặt trời lặn, chính là vợ chồng bình thường.

Hôm nay là ngày chủ nhật, tới phiên Giản Dung nghỉ ngơi, cũng là ngày nghỉ của các chiến sỹ, Ôn Uyển có vẻ rất hưng phấn, từ khi đến doanh trại đây là ngày nghỉ đầu tiên, quan trọng hơn là, Dương Tử gọi điện thoại, nói sáng hôm nay sẽ tới doanh trại.

Ôn Uyển lục lọi quần áo trong ngăn tủ, không cần đi làm có nghĩa là có thể mặc quần áo xinh đẹp rồi, có thể không vui vẻ sao?

Trên miệng Giản Dung ngậm dưa lqđ chuột, cứ ngậm như vậy mà không cắn, tựa vào trên khung cửa, nhìn Ôn Uyển: “Em nói xem, không phải chỉ là người nhà tới thăm, em vẫn còn muốn ăn diện một chút, giống như đi coi mắt vậy, không thích hợp lắm?”

Cô nương này rất dễ trêu chọc, mặc quân trang nhìn rất đẹp, rất tươi sáng, lại ngay ngắn chỉnh tề, cũng không có bộ quần áo nào đẹp mắt bằng quân trang.

Ôn Uyển quay đầu, nhìn Giản Dung một cái, lấy chiếc váy trong ngăn kéo ra, không quá vui mừng: “Cô gái kia không xinh đẹp hả? Hơn nữa, anh Dương Tử nhìn em trở nên quê mùa như thế, nhất định sẽ trở thành chuyện cười.”

Cô không muốn để cho Dương Tử thấy mình quá không tốt, lúc này mà nói, người trong nhà cũng đã biết, còn tưởng Giản Dung đối xử không tốt với cô, quá khó khăn để có thể sống chung một chỗ với Giản Dung, nếu ba mẹ cho rằng Giản Dung đối xử không tốt với cô, chắc chắn sẽ nổi giận.

“Em rất quan tâm đến cái nhìn của anh ta đối với em sao?” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, bỗng nhiên có một cảm giác không đúng, sao anh lại không quan tâm đến việc có cảm thấy cô xinh đẹp hay không chứ? Anh cảm thấy Ôn Uyển mặc quân trang rất đẹp.

Ôn Uyển đẩy Giản Dung một cái, thúc giục: “Bởi vì vốn anh không biết thưởng thức, đi ra ngoài! Em muốn thay quần áo.” Ở trong mắt Giản Dung, cô mặc xinh đẹp hơn, hay quê mùa, đều giống nhau, không khác gì cả.

Giản Dung xoay người ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại, anh không biết thưởng thức sao? Thẩm mỹ đàn ông quân đội là lqđ độc đáo nhất, rất có tính khoa học, không giống như mấy người trẻ tuổi phong lưu bên ngoài, cảm thấy những đại minh tinh đó rất đẹp, tẩy trang thành cái dạng gì, tẩy trang thử xem?

Thả vào trong một đám người, liền tìm không ra, kia là ai? Giống người qua đường vậy!

Ngồi trên ghế sa lon, Giản Dung tiếp tục cắn dưa chuột, dưa chuột hôm nay sao không hợp khẩu vị? Nhà ăn mua ở đâu? Một chút cũng không dễ ăn, không được, ngày mai nhất định anh phải đưa ra ý kiến...

Ôn Uyển thay quần áo, trang điểm trang nhã, mặc một bộ váy công chúa màu xanh trắng nhạt, thanh nhã không nói nên lời, vốn là da thịt trắng nõn cao gầy, từ bên ngoài đi ra, trong nháy mắt có cảm giác lóa mắt.

Giản Dung ngậm dưa chuột, gương mặt nhìn sang, lập tức không dời mắt được, Ôn Uyển nhìn dáng vẻ đó của Giản Dung, cúi đầu nhìn lại mình, kinh ngạc: “Sao vậy? Bộ đồ này không thích hợp sao?”

Cô vẫn thích màu xanh dương, từ ít đến nhiều, quần áo nhất định phải dính dáng tới màu xanh dương, coi như không liên quan, trang sức đi kèm cũng phải dính dáng tới màu xanh dương, cô nhớ khi còn bé, lúc mặc váy lam, Giản Dung cười nói một câu, tiểu công chúa, mặc màu xanh dương rất đẹp.

Một câu nói vô tâm lại khiến cho Ôn Uyển nhớ suốt nhiều năm, cũng hình thành một thói quen như vậy, chưa bao giờ sửa đổi.

“Rất đẹp mắt!” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, vô cùng miễn cưỡng nói ra lời nói thật, trong chốc lát, đột nhiên cất cao giọng: “Chỉ có điều, ở trong doanh trại ăn mặc như vậy, không được tốt lắm? Em xem cái váy này, ở phía trên đầu gối, đây là váy sao?”

Giản Dung càng nói càng hăng hái, đứng dậy đi tới trước mặt Ôn Uyển, nhìn cánh tay Ôn Uyển, khoa chân múa tay một chút: “Không cảm thấy cái váy này rất kỳ quái sao?”

Về mặt Ôn Uyển mê man nhìn Giản Dung, nhìn lại bản thân, cái váy này bán được mới thật kỳ quái, liền nghe thấy giọng nói không thể tin nổi của Giản Dung: “Nó không có tay áo sao? Nó lại có thể không có tay áo, bây giờ mấy người làm ra quần áo đều là kẻ bịp bợm, tiết kiệm vải vóc như vậy!”

Quá kỳ quái, ngắn nữa, người ta gọi nó là váy ngắn, nhưng nó lại không có tay áo, cứ thế này đi ra ngoài, gây nhiều chú ý đó?

Về mặt thất bại của Ôn Uyển nhìn Giản Dung, đè ép buồn bực trong đáy lòng, người đàn ông tham gia quân ngũ này ngu chưa? Thảm mỹ gì chứ? Liếc Giản Dung một cái, Ôn Uyển không vui mừng lắm: “Em đi đây, không nói nhảm với anh, đã nói anh không biết thưởng thứ mà lại?”

Nói xong, Ôn Uyển cầm đồ đi ra cửa, ra cổng doanh trại đón Dương Tử, đoán chừng Dương Tử cũng sắp đến rồi.

— — Puck — —

Giản Dung vừa thấy Ôn Uyển rời đi, ném dưa chuột trong tay, lập tức đứng dậy đi theo, thuận tay đóng cửa lại, Ôn Uyển liếc Giản Dung, không vui nói: “Hôm nay anh rất rảnh rỗi hả?”

Cô cũng không nghĩ để cho Giản Dung đi theo, Dương Tử làm ăn buôn bán, quá thông minh, đầu mối bên trong đều có thể nhìn ra.

“Ừm, hôm nay là chủ nhật, không có việc gì, cho dù chúng ta là người sắt, vậy cũng phải nghỉ ngơi một chút, đúng không?” Giản Dung thuận miệng đáp.

Đi ở bên cạnh Ôn Uyển, nếu có ánh mắt đám lính nhìn qua, liền bị Giản Dung mặt đen trợn trừng mắt nhìn trở về, về mặt hậm hực hờn dỗi mà rời đi.

Nói xem phó đoàn Giản quá quan tâm đến vợ mình rồi, đi đây đi đó đều đi theo, quá để ý rồi.

Ôn Uyển bỗng nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn Giản Dung, rất nghiêm túc mở miệng: “Anh đi làm việc đi, tự em đi đón anh Dương Tử là được.” Cô có kiêu ngạo của cô, cô có thể ở trước mặt Giản Dung vẫn không sao cả, nhưng mà cô không muốn người khác thấy.

“Không được, đây là người từ thủ đô lqđ tới, anh không đi làm chủ nhà, là người tham gia quân ngũ, có vẻ rất không lễ phép, sẽ khiến cho người ta giễu cợt.” Gương mặt Giản Dung nghiêm chỉnh, đưa tay kéo Ôn Uyển, đi ra cổng chính.

Ôn Uyển mặc cho Giản Dung lôi kéo, không nói gì thêm, anh nói cô không hiểu tâm tư của anh, nhưng Giản Dung vĩnh viễn không hiểu tâm tư của cô, yêu một người, khó như vậy sao?

Lúc hai người ra tới cổng, nhân viên bảo vệ đứng gác cổng làm một quân lễ cao giọng hô: “Xin chào phó đoàn Giản! Xin chào chị dâu!”

Giản Dung gật gật đầu, kéo Ôn Uyển ra khỏi cổng doanh trại, cách không bao xa, chỉ thấy một chiếc xe danh tiếng màu trắng vũng vàng đậu ở đó, một người đàn ông mặc quần áo thoải mái, mang theo kính mắt lớn, đứng trước chiếc xe danh tiếng, cực kỳ gây chú ý chính là như vậy.

Dương Tử có tiếng là công tử phong lưu, không phải anh có tiền là có thể tùy tiện chơi gái, bộ dạng Dương Tử đẹp mắt, có khí chất quý tộc, người phụ nữ đi theo Dương Tử đều yêu người đàn ông này.

Nhưng vậy mà, sẽ không có một ai có thể ở bên cạnh Dương Tử quá lâu, chứ đừng nói chi là tiến vào trong lòng.

Ôn Uyển vừa thấy Dương Tử, vui mừng không thôi, buông tay Giản Dung ra, chạy nhanh qua, chỉ nghe thấy tiếng hô kinh hoàng của Dương Tử: “Chạy cái gì? Đi giày cao gót!”

Nói xong mấy bước đi tới, Ôn Uyển giữ chặt Dương Tử, kéo cánh tay Dương Tử, cười rạng rỡ.

“Anh Dương Tử, em rất nhớ anh!” Ôn Uyển nũng nịu mở miệng nói với Dương Tử, nhìn thấy Dương Tử có cảm giác như nhìn thấy anh họ, rất thân thiết.

Dương Tử thuận tay gỡ mắt kính xuống, đưa tay gõ nhẹ lên trán Ôn Uyển, gương mặt ghét bỏ: “Lớn như vậy rồi? Còn giống như con nít vậy!”

19. Chương 18

Editor: Puck

Dương Tử nói như vậy cũng không thật sự kỳ quái, nhìn cô lớn lên, dù thế nào cũng do tội anh nuông chiều thì bản thân phải chịu, chỉ có điều so với các cô gái trong đại viện thì Ôn Uyển chắc chắn hơn nhiều, cũng khéo léo hiểu chuyện hơn, ở đại viện có tiếng là tốt.

Ôn Uyển cười khanh khách, nhẹ giọng mở miệng với Dương Tử: “Anh Dương Tử, Giản Dung! Các anh đã nhiều năm không gặp rồi nhỉ?” Nói xong Ôn Uyển đi đến bên cạnh Giản Dung, kéo Giản Dung tới trước mặt Dương Tử.

Dương Tử ngược mắt nhìn Giản Dung, lúc ánh mắt rơi vào nơi khóe mắt Giản Dung, hơi sững sờ, lại có chút không thể tin, anh không ngờ mặt Giản Dung bị phá hủy, chuyện như vậy có vẻ như không ai biết, bởi lẽ trong đại viện không truyền ra, bên trong chỗ quen biết cũng không có ai nói.

Giản Dung thuận theo đón nhận ánh mắt Dương Tử, Ôn Uyển kéo tay Giản Dung, cười nói: “Giản Dung, không phải anh đã nói muốn làm chủ nhà đãi khách sao? Lát nữa anh phải mời em và anh Dương Tử ăn cơm.”

Cô biết Giản Dung, bởi vì chuyện này cô không nói với người trong nhà, mà Giản Dung lại trực tiếp về doanh trại, ngày nghỉ phép thăm người nhà vẫn chưa đến, cho nên tạm thời không có ai biết mặt Giản Dung bị thương.

“Được, nhà ăn bộ đội! Tùy ý gọi!” Giản Dung nhìn Ôn Uyển cười cười, Ôn Uyển liếc Giản Dung một cái, nói thầm: “Còn tưởng anh xa hoa quá mức chứ? Nhà ăn bộ đội!”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cũng thật vui vẻ, ít ra Giản Dung còn biết nói đùa, như vậy anh Dương Tử cũng không nhìn ra cái gì.

Dương Tử nhìn Giản Dung, mở miệng trước: “Hôm nay là chủ nhật, nghỉ nửa ngày cũng không được sao? Tiểu Uyển cần bồi bổ.” Giản Dung là phó đoàn trưởng, hôm nay là ngày nghỉ, Dương Tử biết, chuyện xin nghỉ này chỉ cần một câu nói của Giản Dung là có thể thành.

“Nhất định phải ra ngoài ăn chứ, cậu từ nơi xa xôi đến một lần, thức ăn bộ đội dở, cậu ăn cũng không quen.” Giản Dung nhìn Dương Tử đáp lời, Ôn Uyển cười nhìn Giản Dung, người đàn ông này cuối cùng cũng mở ra điểm mấu chốt rồi, một điệu bộ cô dâu nhỏ hạnh phúc.

— —Puck— —

“Được, có những lời này của anh là được.” Dương Tử gật gật đầu, thuận tay mang mắt kính lên, cảm thấy cảnh trước mắt cực kỳ chói mắt, có một số chuyện nhỏ mặc dù đã qua rất lâu, nhưng nó vĩnh viễn khắc sâu vào đáy lòng, không có cách nào xóa đi.

Dương Tử thở dài: “Được, tiểu Uyển, mang cho em ăn, cũng mang vào đi, anh ở đây chờ hai người, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Nói xong Dương Tử đi ra sau xe, mở cốp xe, tràn đầy cốp xe là đồ ăn, điều này làm cho Ôn Uyển sung sướng đến phát rồ rồi, Giản Dung cũng cười nhạt một chút, một cô nương ăn nhiều đồ như vậy, thật sự trở thành cô nương béo phì rồi, tiểu tử này cũng không có lòng tốt.

Nhìn Giản Dung đứng một bên không cử động, Ôn Uyển quay đầu gọi: “Giản Dung, anh giúp em một tay đi, nhiều như vậy lqd em cầm không hết!” Tất cả đều là đồ ăn cô thích ăn, thích uống, liền biết anh Dương Tử thương yêu cô.

Giản Dung “Oh” một tiếng, nói với nhân viên cảnh vệ ở bên kia: “Mấy người các cậu, tới đây mang đồ giúp chị dâu các cậu!”

Anh cũng không muốn nhìn, chỉ muốn trả lại, chỉ có điều, trong lòng không thoải mái, anh không biết là cô nương này nhìn thấy đồ ăn vật lại có thể vui vẻ đến mức này.

Ra lệnh một tiếng, vốn là mấy người lính canh cửa, lập tức la to một tiếng: “Rõ!” Nói xong chạy đều tới, vốn là một đồng đồ ăn vật, đám lính ngự trang này, tam hạ lương hạ *, dời hết ra ngoài.

(*) Tam hạ lương hạ: Từ điển Trung Quốc giải thích: mô tả những hành động nhanh chóng gọn gàng.

Về mặt sùng bái của Ôn Uyển nhìn Giản Dung, những ngày này, mỗi ngày cùng Giản Dung kết thúc huấn luyện, cô đã cảm thấy Giản Dung đặc biệt đẹp trai, hơn nữa, người đoàn trưởng này rất uy vũ?

“Tiểu Uyển, ở đây đi, em và Dương Tử ở đây đợi anh một lát, anh dẫn bọn họ mang đồ về nhà.” Giản Dung dặn dò Ôn Uyển một tiếng, Ôn Uyển ừ một tiếng.

Giản Dung dẫn đám lính đi về phía nhà ở, nhìn bóng lưng Giản Dung rời đi, Dương Tử mở miệng: “Vào trong xe ngồi đi? Ở bên ngoài nắng quá.”

Nha đầu này chính xác là làm quân y chưa ăn khổ, nếu không, thật khiến cho người ta đau lòng rồi, cô không giống như Phó Sùng, ném đến đại đội đặc chủng, Đường Dật huấn luyện muốn chết, đã không giống người rồi...

Vừa nói chuyện, lúc Dương Tử muốn mở cửa tay lái phụ cho Ôn Uyển thì Ôn Uyển đã ngồi lên phía sau, nghĩ tới một lát nữa Giản Dung cũng sẽ ngồi ở phía sau, nhìn Ôn Uyển như vậy, Dương Tử cười tự giễu.

Bản thân tỉnh ngộ đi, người ta đã lqd kết hôn, lại còn chưa từ bỏ ý định sao? Huống chi, Ôn Uyển cũng cảm thấy anh là người đàn ông phong lưu, trừ việc đối tốt với anh, còn gì thích hợp?

Không giống Giản Dung, cô vẫn nhớ mãi không quên đại anh hùng, liều mạng phải gả cho người ta, cho dù phá tướng, nhưng trong mắt Ôn Uyển không ai có thể so sánh.

Không nghĩ lại nữa, Dương Tử nhảy lên ghế lái xe, trong xe mở một bài tiếng Anh tiết tấu nhẹ nhàng:

”You’re on the phone with your girlfriend, she’s upset.

Cậu đang tám điện thoại với bạn gái, và cô ấy thất vọng

She’s going off about something that you said

Cô ta gặt đi tất cả những điều cậu nói

Cause she doesn’t, get your humor like I do

Bởi vì cô ấy chẳng có được óc hài hước như tôi

I’m in my room, it’s a typical Tuesday night

Tôi nằm dài trong phòng, một tối thứ ba như bao hôm khác

I'm listening to the kind of music she doesn't like
Và nghe một loại nhạc mà cô ấy chẳng bao giờ tiếp thu nổi
And she'll never know your story like I do
Và cô ấy đâu có biết chuyện của cậu rõ như tôi
But she wears short skirts, I wear T-shirts
Nhưng cô ấy mặc váy ngắn, còn tôi chỉ trung thành với T-shirts
She's cheer captain and I'm on the bleachers
Cô ấy là đội trưởng đội cổ vũ và tôi chỉ ngồi ở khán đài
Dreaming about the day when you wake up
... Luôn mơ về một ngày khi cậu thức giấc
And find what you're looking for has been here the whole time
Và biết rằng điều cậu đang tìm kiếm đã luôn ở nơi đây, mọi lúc."

(*) Trích đoạn bài hát "You belong with me" của Taylor Swift.

Giống như tính cách cởi mở của Dương Tử, Ôn Uyển nhẹ giọng hừ, Dương Tử ngồi vào chỗ tài xế, chợt mở miệng: "Nha đầu, nói thật cho anh, cuộc sống bộ đội như thế, em thật sự muốn sao?"

Anh là người buôn bán lòng vòng, vài thế hệ trước, trong nhà không có ai làm lính, đến đời anh đương nhiên là kế thừa gia nghiệp, khi đó nhìn Diệp Hàng, rồi Văn Hải đều đi làm lính, khó tránh khỏi động lòng, nhưng không còn cơ hội, trong dòng họ không ai đồng ý.

Anh không phải là người đại viện, nhưng thường chơi chung với người đại viện, đi doanh trại nhiều hơn, cảm thấy đó là nơi nghiêm túc nghèo khổ, mặc dù thành tựu là một nhóm đàn ông nhiệt huyết, nhưng suy cho cùng vẫn là nơi buồn khổ khô khan, vừa khổ lại vừa mệt.

Mà anh là người không an phận, vốn không thích hợp với nơi như vậy.

Ôn Uyển trầm mặc một lúc, mở miệng nói: "Cuộc sống kiểu như thế nào, đối với em không quan trọng, em cảm thấy sống vui vẻ là được rồi, hơn nữa, ba là quân nhân, ông ngoại là lão quân nhân, sinh ra trong gia đình quân nhân, tình cảm đối với bộ đội đại khái là như thế, trại lính là nhà em!"

Mặc dù nói kiểu già mồm cãi láo, cô biết Dương Tử không hiểu, nhưng cũng không cần phải hiểu, mỗi người có một cuộc sống khác nhau.

Dương Tử cười cười, tư tưởng nha đầu này vĩnh viễn lớn như vậy, làm người ta không quên trong lòng, cũng khiến người ta thương tiếc.

Hôm nay anh tới đây cũng bởi vì Thành Tử nghe Từ Diêu nói, Giản Dung muốn ly hôn với Ôn Uyển, cụ thể là nguyên nhân gì, Ôn Uyển không nói, không biết thật giả, Thành Tử không thể phân thân.

Để cho anh tới đây thăm dò thật hư, chuyện như vậy, cũng là giấu trong nhà, nếu không nhà ông Ôn, cả nhà họ Hách cũng muốn lật trời rồi.

Nếu là thật, anh sẽ không bỏ qua cho Giản Dung, người phụ nữ tốt như thế, nhưng Giản Dung không biết quý trọng, chính là kẻ hèn!

"Anh!" Ôn Uyển khẽ gọi Dương Tử một tiếng!

20. Chương 19

Dương Tử “Ừ” một tiếng, quay đầu nhìn Ôn Uyển kinh ngạc: “Sao vậy?”

Ôn Uyển mỉm cười, nhìn viên đá trong tay Dương Tử: “Chú Trì, cô Trì mong anh kết hôn lâu rồi, đừng già vò người khác nữa, lúc này ai cũng có gia đình, anh ấy, cũng nên có người quản lý rồi.”

Trước kia Dương Tử thích cô, không phải cô không biết, Dương Tử cũng đã nói, mọi người trong đại viện cũng nói như vậy, nhưng đối với cô mà nói thì Dương Tử chỉ là anh trai mà thôi.

Dương Tử đưa tay vỗ nhẹ lưng Ôn Uyển, gương mặt ghét bỏ: “Chuyện người đàn ông của em còn không giải quyết được, còn để ý chuyện của anh sao?” Nói thật, nghe được lời Ôn Uyển nói là đau lòng, lời này ai cũng có thể nói, chỉ riêng Ôn Uyển nói ra khiến cho anh không hề thoải mái.

Tất cả mọi người đều nói anh phong lưu, quả thật, từ sau khi Ôn Uyển kết hôn, phụ nữ bên cạnh anh liên thay đổi, mỗi người cũng chỉ trích anh phong lưu, nhưng anh chỉ tìm một cảm giác khiến cho tim anh đập nhanh.

Dương Tử vừa nói ra, trong nháy mắt Ôn Uyển liền hiểu Dương Tử chỉ điều gì, giọng nói cũng nhẹ đi nhiều: “Là Từ Dao nói cho các anh biết sao?”

Chuyện đó thật sự cảm thấy không thoải mái trong lòng, cũng đã nói Từ Dao rồi, không ngờ Từ Dao lại nói cho anh biết, nếu không Dương Tử sẽ không biết.

“Cô ấy không nói, em vẫn định gạt anh? Người kia không tốt, việc gì phải già vò chính mình như vậy?” Lúc này Dương Tử rất tức giận, anh không hiểu, là công chúa được ba ngàn sủng ái, sao lại cần người đàn ông kia chứ?

Ôn Uyển ngẩng đầu lên, nhìn Dương Tử, khẽ mỉm cười: “Em biết các anh uất ức thay cho em, bất bình thay cho em, nhưng các anh không biết, Giản Dung dieendaanleequydonn đối với em rất tốt, thật sự rất tốt.”

Không chỉ cứu cô, quãng thời gian sống chung này, trừ việc Giản Dung né tránh tình cảm ra, gần như là cưng chiều mình, không để cho cô có chút ủy khuất nào.

Dương Tử vừa định nói gì, Giản Dung đã chạy đều tới, thấy Ôn Uyển ngồi ghế sau, khoe miệng không khỏi nhếch lên, mở cửa xe ngồi xuống, nhìn Dương Tử: “Được rồi, chúng ta đi thôi, đi thị trấn trên đi, nếu đi thành phố, sợ buổi tối không kịp!”

Nơi này cách thành phố ít nhất là mấy giờ, buổi tối còn phải tập hợp, anh phải có mặt.

Thu hồi cảm xúc, Dương Tử quay đầu cho xe chạy, lái xe rời đi, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, lập tức đưa tay lục túi Giản Dung: “Mang nhiều tiền không? Có đủ ăn không đó?”

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Tuy nói khách sạn ở thị trấn trên không lớn, nhưng cũng khá tốt, phải tốn không ít tiền, Giản Dung có chút tiền lương như vậy có đủ hay không đây?

Giản Dung đưa tay kéo Ôn Uyển, siết chặt trong lòng, hơi híp mắt: “Đừng sờ loạn, hơn nữa, anh mang theo card, ít nhiều chỉ cần cà thẻ!” Bình thường cũng không có nhiều tiền mặt như vậy, cô nhóc này, tiền bạc nhiều ít không phải đều do cô quản lý, tiền này là tiền của hai người.

Ý nghĩ này khiến cho Giản Dung phải giật mình, hai người? Anh không biết từ lúc nào đã thành quen với tồn tại của Ôn Uyển, tay ôm Ôn Uyển không khỏi thêm chặt.

Ngược lại Ôn Uyển không chú ý, đưa tay lắc lắc trước mặt Giản Dung, cười nói: “Hi, nói anh không nỡ đi, lại vẫn để ý mang theo card, thật đau lòng.”

Lời này rốt cuộc là lời nói đùa, mẹ Giản Dung là cán bộ quân đội dân sự, nhưng ba Giản Dung là người làm ăn, buôn bán đồ ngọc, tuy không lớn so với đám nhà thái tử này, nhưng cũng sẽ không mất thân phận.

“Không đau lòng, lát nữa muốn ăn gì, anh sẽ mua cho em.” Giản Dung không cười, giọng nói quả thật rất nghiêm túc, trong lòng lqd cũng rối rắm không dứt, lúc này Ôn Uyển đối với anh mà nói, vừa muốn để cho cô hạnh phúc, mà lại không nỡ buông tay, trái tim khó có thể chọn lựa.

Ôn Uyển vừa nghe, lập tức nở nụ cười y hệt như đứa bé, bắt đầu bài đếm ngón tay: “Anh nói đó nha, em muốn ăn tôm hùm lớn, em còn muốn ăn nấm từng nhung xào hải sâm, còn muốn ăn...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị Giản Dung bóp mặt, vẻ mặt không thể tin: “Ôi, cô nương này, nằm mơ hả? Anh chịu mua cho em, nhưng thị trấn trong núi này không có.”

Khách sạn mấy sao ở thành phố cũng không biết có hay không? Ở đây như vậy, không thể so với Bắc Kinh*, cái gì cũng có!

(*) Nguyên gốc nghĩa là Tứ Cửu thành. Chỉ bốn cửa hoàng thành, chín cửa nội thành ở Bắc Kinh. Bốn cửa hoàng thành gồm có Thiên An Môn, Địa An Môn, Đông An Môn, Tây An Môn. Còn chín cửa nội thành gồm có Chính Dương (Tiền môn), Sùng Văn, Tuyên Vũ, Triều Dương, Phụ Thành, Đông Trực, Tây Trực, An Định, Đức Thắng.

Ngày nay Tứ Cửu thành không chỉ đơn thuần chỉ về các cổng thành trên mà mang theo nghĩa rộng chỉ Bắc Kinh, bao hàm văn hóa Bắc Kinh, tình cảm cùng bầu không khí hoài niệm an tĩnh hài hòa.

“Được rồi!” Ôn Uyển Die nd da nl e q uu ydo n cúu gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, trong nháy mắt hiểu được ý Giản Dung rồi, quả thật là như vậy, muốn ăn cũng không có.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển như vậy, giọng nói mềm mại hơn chút: “Tuần sau đi, anh xin nghỉ dẫn em lên thành phố ăn, được không?” Anh chưa từng nghĩ xem Ôn Uyển muốn cái gì, chỉ một mặt mâu thuẫn, hy vọng cô rời mình đi, được tốt hơn.

“Một lời đã định, nếu anh gạt người ta, em sẽ nói cho chính ủy, để anh mang vật nặng chạy bốn mươi lăm km!” Ôn Uyển nhìn Giản Dung cười vui vẻ, bộ đội thật tốt, có khó khăn tìm chính ủy, chính ủy cho mình chỗ dựa!

Câu này vừa nói ra, Giản Dung nắm lấy mặt Ôn Uyển: “Xem như em lợi hại!”

Cô nhóc chết tiệt này, có thể nắm lấy gót chân Asin của anh, quả thật, đồng chí chính ủy đoàn tụi anh bình thường rất quan tâm, thiết tha thăm hỏi, làm công tác tư tưởng hòa bình, nhưng nếu như vợ chồng mâu thuẫn, chính ủy sẽ thiên vị chị dâu, hướng về chị dâu, khuyên bảo thiện ý, mắng bọn họ không phải này nọ.

Ngược lại khi đến bọn họ thì vừa đánh vừa mắng, còn nói bọn họ rằng ngay cả vợ cũng mang không được, còn làm lính gì? Chính ủy chính là một nhân vật hai mặt điển hình theo tiêu chuẩn, quá uất ức, phải không?

Dương Tử vẫn lẳng lẳng lái xe, truyền đến từ sau lưng âm thanh nói chuyện trên trời dưới đất của Giản Dung và Ôn Uyển, cảm thấy Taylor hát bài hát đó quá đúng, tôi nên ở gần xe, không nên ở trong xe, xem các người có bao nhiêu ngọt ngào.

Từng đợt từng đợt đâm vào trái tim anh, trước kia cho rằng đã phai nhạt, nhưng đột nhiên đến đây, lại phát hiện cảm thụ chân thật như vậy, dù một khắc anh cũng chưa từng quên, những cô gái kia dù ít dù nhiều cũng có vài phần tương tự Ôn Uyển, nhưng chỉ thua Ôn Uyển thiện lương cùng hồn nhiên.

Những người phụ nữ đó không phải vì danh lợi thì chính là vì chức vụ cùng tiền bạc, lợi dụng lẫn nhau, thiếu gia phong lưu, nếu như người mình yêu yêu mình, ai còn cần đi phong lưu, Dương Tử đỏ khốc đỏ cười, nếu không phải được mắt kính che đi, sợ rằng anh đã mất không chế.

Lúc Dương Tử sắp mất hồn Giản Dung nói với Dương Tử: “Hôm nay, cảm ơn cậu.” Cố ý đến thăm Ôn Uyển, lại còn mang những đồ ăn kia đến cho Ôn Uyển, quả thật nên cảm ơn cậu Dương Tử.

Dương Tử ngẩng đầu nhìn vào kính chiếu hậu: “Không cần, tôi đau lòng thay cho em gái mình, Thành Tử bận rộn, không có thời gian đến đây, tôi tới thăm một chút là việc phải làm.” Dương Tử thông minh, trong nháy mắt có thể bình ổn tâm sự, nếu không những năm này, cũng không giấu diếm được ai.

Giản Dung gật gật đầu, chỉ nghe thấy Dương Tử tiếp tục mở miệng hỏi: “Anh ở trường học thợ săn như thế nào? Mặt sao bị thương, lúc ấy sao không chữa trị một chút?” Đừng nói, mấy năm như vậy, có thể thi đậu vào trường học thợ săn cũng không nhiều lắm, trong đại viện cũng chỉ có Đường Dật cùng Giản Dung.

Người đàn ông không khỏi hứng thú lạ với mấy thứ này, anh biết khổ cực chân chính, so với biểu diễn trên tivi, kém xa một trời một vực.

Ôn Uyển cũng nắm tay Giản Dung, nhìn Giản Dung, rất tò mò, lâu như vậy, Giản Dung vẫn ngậm miệng không đề cập tới chuyện ở trường học thợ săn? Phá tướng, cuối cùng chỉ còn chút bóng mờ.

Ngoài miệng Giản Dung không nói, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, Ôn Uyển rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc Giản Dung đã trải qua những gì ở nơi đó.

21. Chương 20

Editor: Puck

Lời Dương Tử nói khiến cho Giản Dung trầm mặc, trầm mặc rất lâu, nếu như có thể, anh thà rằng cả đời không nghĩ đến, không phải sợ đụng tới, mà ở nơi đó, vốn là cuộc sống không thể tưởng tượng.

Sáng sớm, sắc trời vừa mới hiện ra màu trắng mờ lung, mặt trời còn chưa lên, tối hôm qua, một đợt huấn luyện tàn khốc, dầm mưa trồn vẹn bốn giờ, thao luyện trong mưa, những binh sỹ đến từ các quốc gia.

Mỗi người nằm trên giường, ngủ yên bình, vẫn y phục chỉnh tề, chăn xanh màu lính, chỉ có một lớp, rất mỏng cực kỳ mỏng, đã lạ là cuối thu, huấn luyện hàng năm, thân thể dù tốt hơn, vẫn có cảm giác giấy kẻ tiếp có thể bị đông cứng mà chết.

Ngay trong lúc mỗi người đang yên lặng ngủ, mơ thấy người thân hoặc bạn bè, một tiếng còi chói tai vang lên, ngoài cửa bắt đầu truyền đến tiếng chửi rủa của huấn luyện viên.

Tiếng Anh liên tiếp: “Rời giường, rời giường đi! Mấy người là nhóm vô dụng, mới luyện được một ít? Đã co quắp chết trên giường!”

Cửa sắt bị giảm vang loảng xoảng, mỗi người lấy tốc độ nhanh nhất rời giường, thay xong trang phục huấn luyện, một người bạn nước Anh ở bên kia không nhìn được mà mắng: “Fuck, đợi tao đây đi ra ngoài, nhất định phải đánh tên khốn này một trận!”

Khi đó, mỗi một thành viên đều nghĩ như vậy, tiếp theo, các chiến hữu đến từ các quốc gia cười mắng theo.

Cửa lập tức bị đập ra, huấn luyện viên mặc trang phục huấn luyện, ủng da quân dụng, đập một cước vào tên xui xẻo gần cửa, mặt trầm xuống mắng: “Chờ đến lúc các cậu còn mạng ra ngoài, lại đánh lão tử đi, bây giờ lập tức tới sân huấn luyện tập hợp, chậm một bước, toàn thể chịu phạt!”

— —Puck— —

Tất cả học viên nhanh chóng gấp gọn chăn, Giản Dung đội nón, lấy tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài, những người khác cũng nhanh chóng đi theo, đến bãi tập, thấy một hàng xe jeep quân dụng, đội ngũ đứng ngay ngắn.

Một nhóm nhân viên công vụ phát cho mỗi người một chút thức ăn cùng nước, đại khái giống như bánh mì khô, Giản Dung ăn không quen, nhưng học viên ngoại quốc ngược lại là thói quen rồi.

Cầm thức ăn trong tay, mọi người biết, sẽ phải lập tức làm nhiệm vụ rồi, toàn thân trang phục tác chiến, đứng quân tư theo tiêu chuẩn ở đó.

Không bao lâu sau, tổng huấn luyện viên đi tới trước mặt các đội viên, thờ ơ quét mắt qua nhóm người, nói một chuỗi tiếng Anh: “Bây giờ là khảo nghiệm chân chính đối với các học viên, trong tay các cậu là thức

ăn trong năm ngày, nghĩ biện pháp, bắt được những tên khốn kiếp kia, sau đó, trong năm ngày, tôi không muốn nghe rằng có bất kỳ ai rời khỏi, hoặc chết vì đói, bởi vì các cậu không còn cơ hội, bây giờ xuất phát!”

“Rõ!” Tất cả đội viên trăm miệng một lời, bây giờ là cuối năm rồi, chưa từng có nhiều lựa chọn, nhưng cuối năm, cũng là gian nan nhất, khổ cực nhất, sau cùng học viên rời khỏi thêm nhiều nữa...

Mang theo trang bị cùng thức ăn, mọi người xông lên xe jeep, một đường xe chạy lắc lư, chạy điên cuồng, mỗi người ngồi trên xe, phía trên có vông che phủ ẩn náu, có vài người nhân cơ hội nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, vài người bắt đầu nói đùa.

Đau khổ, vui sướng như vậy, Giản Dung không nói nhiều, nhưng yêu mến những học viên ngoại quốc này lắm, cũng yêu mến nhân viên huấn luyện, bởi vì người đàn ông này giống như sắt thép vậy, mãi mãi không biết thua, hề có việc gì đều làm ưu tú nhất.

“Giản, cậu nhớ vợ sao?” Phỉ Tư Đặc ở một bên, hỏi Giản Dung, một câu nói khiến cho tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ nhớ người thân, càng nhớ con nhỏ.

Giản Dung gật gật đầu, vẫn trả lời ngắn gọn: “Nhớ.”

Cô nhóc khả ái đó, còn chưa làm hôn lễ, chỉ lĩnh giấy chứng nhận, thật sự uất ức cô rồi, đi theo anh quá uổng phí, nếu có cơ hội, tìm một người tốt, anh sẽ buông tay, anh vĩnh viễn sống trong nước sôi lửa bỏng, không cho tiểu Uyển hạnh phúc được.

Nhắc tới người nhà, đa phần mọi người đều trầm mặc, cho dù có kết hôn hay không đều có người để nhớ, mỗi người lẳng lặng ngồi tại chỗ, xe xóc nảy hồi lâu, rồi đột nhiên dừng lại, một tiếng mệnh lệnh: “Xuống xe, nhanh chóng xuống xe!”

— — Puck — —

Mọi người đều cảnh giới giống như báo săn, xuống xe, mặc trang phục ẩn nấp, bằng tốc độ nhanh nhất nhanh chóng biến mất trong thảo nguyên, tìm nơi bí mật.

Giản Dung không biết đây là đâu, nhưng anh hiểu, đây nhất định là biên giới nào đó, nhìn bảng hiệu trên cổ tay, nhanh chóng di chuyển, giờ phút này bọn họ mới biết mình chấp hành nhiệm vụ gì, từng hàng chữ viết đỏ tươi.

Tử vong chỉ dục * rõ ràng còn đó, ý nghĩa của nhiệm vụ lần này tới mức đáng sợ, mỗi người phải làm để chuẩn bị cống hiến bất kỳ lúc nào, Giản Dung ngẫm cười khổ, mặt căng thẳng, ấn nút nhận, cảm sung, yên lặng đợi lệnh.

(*) tử vong chỉ dục: đôi cánh chết chóc.

Nằm sấp trên cỏ, từng cơn gió lạnh thổi qua, thổi khắp đám cỏ cao cỡ nửa người, vù vù phóng khoáng, tạo thành một làn sóng.

Huấn luyện viên không thiên vị bọn họ, thức ăn nước uống cho mỗi người chỉ nhiều chừng vậy, ăn xong, uống xong rồi chỉ có thể chờ cái chết đến, mà phần tử phạm tội, đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, để cho bọn họ chờ ở đây trước, cũng là để khảo nghiệm năng lực sinh tồn của bọn họ.

Thời gian yên lặng trôi đi, đã bốn ngày rồi, có người đã ăn sạch đồ, chịu đói, thấp giọng nguyên rủa: “Khi lão tử trở về, nhất định phải ăn miếng thịt bò bít tết hạng nhất, mẹ nó, cái lũ chó này, chịu đủ rồi.”

Có người mắng theo đôi ba câu, có người chỉ lẳng lặng trầm mặc.

Cự Tất có làn da màu đen ở bên cạnh nhìn Giản Dung, hạ thấp giọng: “Giản, cậu đói không?” Đôi môi hơi tím bầm, cậu ta và Giản Dung có quan hệ tốt nhất, cũng rất bội phục người đàn ông Trung Quốc này.

Giản Dung nhìn Cự Tất, đưa túi thức ăn ra: “Ăn đi.”

“Cám ơn, nhưng cậu...” Cự Tất nhìn Giản Dung, Giản Dung không nói gì thêm, tiện tay bới rẽ cỏ ở bên cạnh, mang theo đất, thổi nhẹ, nhét vào trong miệng, nhắm nuốt.

Lại mấy giờ nữa qua đi, khi đoàn người đang cho là phần tử tội phạm không xuất hiện thì báo động trên cổ tay vang lên, đúng vị trí hiện tại, tất cả lập tức chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón cuộc chiến đấu này.

Mấy chiếc xe jeep cùng xe vận tải vừa tới gần, mọi người bắt đầu hành động, một phen chiến đấu kịch liệt, mỗi người đã giết đổ mất rồi, cũng cực kỳ hận, để cho bọn họ ở đây khổ sở suốt năm ngày.

Giản Dung đỏ mắt, một mảnh đạn bay qua trước mắt, sượt qua khóe mắt, một trận đau đớn, Giản Dung khép hờ mắt, lưu lại một ít máu tươi, chiến đấu giằng co thật lâu.

Sau khi chấm dứt, mọi người tổn hao hết hơi sức nằm mềm nhũn ở đó, một mệnh lệnh, không đủ năm ngày, không được về đơn vị, bọn họ đã chống đỡ đủ năm ngày, đây là lần khảo nghiệm nghiêm khắc nhất, cũng là nguy hiểm nhất, cho nên gọi là Tử vong chi dục.

Mặt Giản Dung để cho chiến hữu băng bó đơn giản, mọi người đứng ở vùng thảo nguyên, chờ ngày cuối cùng trôi đi.

Đêm tối lướt qua, có cảm giác kinh khủng, khiến cho bọn họ biết rõ ràng, tử vong đang lảng lảng đến gần, không còn lựa chọn nào khác, đây là mệnh lệnh, bọn họ là quân nhân, chỉ có thể yên lặng thừa nhận, không có lựa chọn nào khác.

Thời gian vừa đến, nhóm người Giản Dung lqđ ngồi lên xe jeep trở về, lúc anh được đưa đến phòng cứu thương kiểm tra mặt, bác sỹ tóc vàng da trắng nhìn Giản Dung, cực kỳ tiếc nuối nói: “Rất xin lỗi, trừ phi phẫu thuật thẩm mỹ, vết thương này không có cách nào chữa được! Thật sự xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.”

22. Chương 21

Editor: Puck

Bác sỹ nói một câu, khiến cho Giản Dung trầm mặc cực lâu, tay không khỏi đưa lên sờ vết sẹo gần mắt kia, tuy nói đàn ông không để ý nhiều chuyện như vậy, nhưng đúng là phá tướng, trong lòng vẫn có chút ngăn cách.

“Giản, cậu...” Bác sỹ hơi thân thiết nhìn Giản Dung, lại muốn nói thêm gì nữa, Giản Dung cười nhạt một tiếng: “Cảm ơn anh.”

Nói xong, Giản Dung đứng lên rời đi, ở trường học thợ săn, sẽ không ai để ý đến cái này, làm lính, chẳng lẽ trên người không có vết thương sao? Mặc kệ là vết thương ở trên người, hay ở trên mặt.

“Giản Dung...” Ôn Uyển đẩy Giản Dung vẫn trầm mặc, lúc này Giản Dung mới lấy lại tinh thần, nhìn về mặt đau lòng của Ôn Uyển đang nhìn mình, đưa tay sờ đầu Ôn Uyển, cười nhạt một tiếng với Dương Tử: “Lúc làm nhiệm vụ bị thương, không kịp xử lý gây ra.”

Một câu rất đơn giản, bao hàm tất cả đau khổ, anh không hy vọng Ôn Uyển khó chịu, cũng không thích người khác dùng ánh mắt đồng tình nhìn họ, anh có lựa chọn của anh, anh có nghề nghiệp của anh, không hơn.

Ôn Uyển nắm tay Giản Dung, vùi vào trong lòng Giản Dung, anh không muốn nói, cô có thể hiểu, Dương Tử cũng im lặng, không dám mở miệng nói chuyện, xe chạy thẳng lên thị trấn, tìm được một tiệm ăn không tẻ dừng lại.

Dương Tử dừng xe ổn định, hỏi Ôn Uyển cùng Giản Dung: “Ở đây nhỉ? Nhìn cũng sạch sẽ.” Trong thị trấn này chính là tình hình như vậy, Dương Tử cũng có thể hiểu, càng đau lòng vì Ôn Uyển.

“Được, ở đây.” Ôn Uyển có vẻ rất hưng phấn, hàng ngày cô đều ở bộ đội, thức ăn đều là những thứ kia, thật khó mới có thể ra ngoài ăn bữa cơm ngon, điều này có thể làm cho cô không vui vẻ sao?

Những năm này, vẫn làm ra vẻ giống như thành thực chừng chạc, nhưng từ sau khi Giản Dung trở về, cô muốn tháo bỏ mọi trọng trách, phụ thuộc vào Giản Dung.

Giản Dung cùng Ôn Uyển xuống xe, vừa xuống xe, Ôn Uyển liền vui mừng kéo Giản Dung, Dương Tử nhìn qua kính mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, không nói gì thêm nữa, dẫn đầu đi vào tiệm ăn.

Vừa nhìn cách ăn mặc của Dương Tử, khuôn mặt của chủ quán lập tức tươi cười đón chào: “Xin chào quý khách, mấy người vậy?”

“Ba người, cho chúng tôi một bàn lớn, toàn bộ đồ dùng mới, coi như tôi mua.” Dương Tử tháo kính mắt xuống nhìn chủ quán.

Không phải cái khác, anh chính là kinh doanh khách sạn, khó tránh khỏi có tính sạch sẽ, giống như những kiểu tiệm ăn ở thị trấn này, cho dù tẩy rửa sạch thêm nữa, anh vẫn cảm thấy không thoải mái.

— — Puck — —

Ngược lại Ôn Uyển không cảm thấy gì, Giản Dung ở bên cạnh cũng không suy nghĩ nhiều, là người đàn ông quân đội mà trưởng thành, quen tùy ý, gì cũng có thể được, nhưng Dương Tử theo chân bọn họ lại khác, không hề cảm thấy người khác có gì đặc biệt.

Vừa nghe thay mới đồ dùng, khách hàng bỏ tiền, chủ quán còn không vui mừng sao? Nếu chưa có, lái xe đi mua cũng phải mua mới, cười nói: “Yên tâm đi, các vị, khẳng định sẽ thay mới, mời đi theo tôi.”

Nói xong dẫn Dương Tử, Giản Dung cùng Ôn Uyển đi vào phòng phía trong, làm ăn khó tránh khỏi biết nhìn người, dẫn Dương Tử đi phòng bao tốt nhất, tuy kém hơn một chút so với tiệm ăn lớn, nhưng bên trong đã thay mới mọi thứ, cũng coi như sạch sẽ.

Rèm cửa sổ hoa nhỏ, khăn trải bàn trắng như tuyết, kính lau hết sức khô sạch, đèn trần màu ấm chiếu cả phòng bao, hoàn toàn ấm áp, ghế gỗ chạm khắc sơn màu đỏ, cũng coi như tinh xảo, quán ăn trong thị trấn này có thể có điều kiện như vậy, khiến Dương Tử cùng Ôn Uyển thật sự không ngờ.

Dương Tử dẫn đầu ngồi xuống, Ôn Uyển cùng Giản Dung cũng ngồi xuống theo, ông chủ lập tức cầm thực đơn, đưa cho Dương Tử, Dương Tử thuận tay đưa thực đơn tới trước mặt Ôn Uyển, cung chiều nói: “Gọi đi, muốn ăn cái gì thì gọi.”

Về mặt Ôn Uyển vui mừng, lật mở thực đơn, Giản Dung vừa cầm ly trà, rót cho Dương Tử một chén, lại rót cho Ôn Uyển cùng bản thân một chén, Ôn Uyển vẫn gọi món ăn, phần lớn là món ăn mà Dương Tử và Giản Dung thích.

Nhìn cô nương không hiểu chuyện, kỳ thật tư tưởng đã tinh tế hơn so với người khác, cũng thiện lương hơn so với người khác, điểm này, Dương Tử đặc biệt rõ ràng, lúc gọi cá nhúng nước sôi, Giản Dung cúi xuống, nhúu mày mở miệng: “Không thể ăn cay như vậy? Bao tử của em không tốt!”

Bình thường cô nhóc này thích ăn cay, điểm này, anh cũng quản thật tốt, Ôn Uyển quay đầu nhìn Giản Dung, về mặt ghét bỏ: “Em thích ăn cá nhúng nước sôi.”

Mặc dù biết cay không tốt cho bao tử, mình là bác sỹ biết rõ hơn ai hết, nhưng thức ăn ngon trước mắt có mấy người trần tục nào có thể ngăn cản được, cô cũng không ngoại lệ, thật khó để có thể ăn một lần, lần sau không biết là khi nào.

“Để cho con bé ăn đi, ăn một lần, không có chuyện gì.” Dương Tử nói tốt thay Ôn Uyển, mặc dù biết bao tử của cô nhóc này không tốt, nhưng một câu em thích ăn, anh cũng không định làm Ôn Uyển tủi thân.

Giản Dung liếc mắt nhìn Dương Tử, không nói gì thêm, không phải vợ của cậu, đương nhiên cậu không đau lòng rồi? Bao tử của cô ấy không tốt, cậu chữa trị giúp cô ấy à? Cậu đau thay cô ấy à? Trong lòng nén giận, dù sao...

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, cười hì hì: “Chỉ ăn một lần thôi, đi mà, phó đoàn Giản.” Giản Dung bất đắc dĩ lắc đầu, anh không có biện pháp nào với Ôn Uyển.

Nói xong Ôn Uyển khép thực đơn lại, đưa cho chủ quán, nói: “Những món này đi, không đủ chúng tôi lại gọi.” Ở bộ đội đã lâu, biết cái gì không nên lãng phí, cho nên, Ôn Uyển không gọi quá nhiều, đủ cho ba người ăn là được rồi.

“Ôi, được, các vị chờ, lập tức xong.” Về mặt ông chủ tươi cười, hôm nay gặp phải một nhóm độc tài, coi như buổi sáng không phí công mở cửa.

Dương Tử không nói gì nhiều, nhìn Giản Dung, mở miệng: “Giản Dung, trong thị trấn này có chỗ nào bán thuốc lá? Tôi không còn thuốc.”

“Để ông chủ lấy cho anh? Quán này chắc là có, nhưng mà nên hút ít thôi, không tốt cho thân thể.” Ôn Uyển nói trước, cô không để ý Giản Dung hút thuốc, cũng biết vốn không quản được, những người đàn ông này, ai cũng thích hút thuốc, nói sẽ không nghe.

“Quán ăn này sao có thể có thuốc tốt? Anh với Giản Dung ra ngoài mua, em ở đây chờ tụi anh.” Dương Tử đứng dậy trước, không nói gì thêm, ngược lại Giản Dung dường như đã hiểu rõ rằng Dương Tử muốn anh ra ngoài một mình, nhất định là có lời muốn nói.

Nhéo nhéo mắt Ôn Uyển, cũng đứng dậy theo: “Ngoan một chút, chờ anh.”

Đi theo Dương Tử ra khỏi quán ăn, hai người lên xe, Dương Tử cho xe chạy, di chuyển nhẹ nhàng, xe đi mất, Dương Tử vẫn trầm mặc lái xe, lái tới chỗ vắng vẻ.

Khi đến bờ sông, Dương Tử dừng xe, chỗ này vẫn coi là nông thôn, bên bờ sông là một mảnh ruộng bậc thang, chỗ khác là một mảng cỏ lớn.

“Muốn nói gì với tôi sao?” Giản Dung trầm giọng hỏi, càng thêm không muốn nghe Dương Tử nói gì, bởi vì anh cảm thấy lời Dương Tử nói, nhất định có liên quan đến Ôn Uyển, nhiều hơn là liên quan đến đại viện.

Nhưng Dương Tử không phải người đại viện, dù có quan hệ với Thành Tử, không nên đối xử tốt với Ôn Uyển như vậy, tốt đến mức gần như là dung túng, anh xuất thân từ lính trinh sát, năng lực quan sát cực mạnh.

Dương Tử tiện tay rút chìa khóa xe, thuận miệng nói: “Xuống xe nói đi!”

23. Chương 22

Dương Tử mở cửa xuống xe, Giản Dung xuống theo, đóng cửa xe, chỉ thấy Dương Tử đi về phía bờ sông, Giản Dung vội vàng bước đi theo, Dương Tử nhặt một hòn đá trên mặt đất ném ra bên ngoài, ngay trên mặt sông, tạo ra mấy vòng sóng lăn tăn.

“Tôi nghe nói anh muốn ly hôn với Ôn Uyển, là thật sao?” Dương Tử quay đầu hỏi Giản Dung, anh không có ý định nói chuyện phiếm với Giản Dung.

Giản Dung không nhìn Dương Tử, ngược lại nhìn ruộng lúa phía xa xa: “Từ khi trở lại từ trường học thợ săn, đã đề cập với cô ấy.” Nhưng không biết từ lúc nào, anh đã thành thói quen với sự tồn tại của Ôn Uyển, nếu Ôn Uyển đột nhiên đồng ý ly hôn, anh lại không biết nên làm gì bây giờ?

“Bởi vì phá tướng, hay bởi vì lqđ không yêu cô ấy?” Dương Tử mạnh mẽ xông tới trước Giản Dung, níu lấy áo Giản Dung, đổ mắt chất vấn, nghe nói là một chuyện, chính miệng Giản Dung nói ra lại là chuyện khác, Ôn Uyển tốt như vậy, người đàn ông này muốn tìm đường chết?

Giản Dung nhíu mày nhìn Dương Tử: “Lúc cô ấy muốn gả cho tôi, tất cả mọi người nói cho tôi biết, tôi không xứng với Ôn Uyển, cô ấy gả cho tôi, chính là tôi nhặt được bảo vật, đúng là tôi nhặt được bảo vật, lúc tôi trở lại, tự nói với mình, không thể để cho cô nhóc này đi theo mình chịu khổ, cho nên mới nói ly hôn.”

Anh cho rằng chờ đợi hai năm, có thể Ôn Uyển sẽ mất hết cố chấp, anh cho rằng anh kiên trì một chút, có thể khiến cho Ôn Uyển lui bước, nhưng cô nhóc này không hề như vậy, cứ cố chấp như thế, khiến cho người ta đau lòng,

Dương Tử chợt buông lỏng tay, nhìn Giản Dung, trong lòng không ngừng đau: “Lúc cô ấy tốt nghiệp trung học, tôi đã hỏi cô ấy, gả cho tôi được không? Cô ấy nói muốn làm quân y, muốn gả cho Giản Dung, ánh mắt rất nghiêm túc.”

Khi đó, anh nghĩ có thể cô nhóc này còn nhỏ, dieendaanleequaydonn nhưng Ôn Uyển cố chấp bốn năm, vẫn là câu nói đó, cô muốn gả cho Giản Dung, ngày tốt nghiệp cô làm ẩm ỉ cả nhà họ Ôn, chính là muốn gả cho Giản Dung.

Giản Dung nhú mày hỏi: “Tại sao muốn gả cho tôi?” Anh không hiểu, tất cả mọi người cũng không nghĩ ra, anh hỏi Ôn Uyển, nhưng cô nhóc kia không chịu nói.

“Anh cũng không biết, sao tôi biết” Dương Tử cười khổ, “Hôm nay tôi bảo anh tới đây, chính là muốn một câu nói của anh, tôi không quên được Ôn Uyển, nếu như muốn ly hôn, phải nắm chặt thời gian, tôi sẽ dẫn cô ấy đi ra nước ngoài, anh vĩnh viễn không được bắn khoăn.”

“Không thể nào, tôi sẽ không ly hôn.” Giản Dung trầm giọng, không chút suy nghĩ trả lời.

“Nếu như, tôi nhất định phải dẫn cô ấy đi?” Dương Tử lại nhặt một hòn đá, ném ra ngoài, bay rất xa.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

.

Giản Dung nhìn Dương Tử, hơi híp mắt: “Phá hoại quân hôn là trái pháp luật, hơn nữa, tôi sẽ liều mạng với cậu!” Nếu như Dương Tử thật sự mang Ôn Uyển đi, anh không cam đoan sẽ làm ra chuyện gì.

Dương Tử quay đầu, nhìn Giản Dung, khoe miệng khê nhếch lên: “Đây là tiếng lòng của anh ư? Cô nhóc kia làm sao có thể không khiến cho người ta thích chứ?” Nói xong câu cuối cùng, làm như lăm bầm lăm bầu, vừa rồi anh ước gì Giản Dung đồng ý.

Như vậy hôm nay anh sẽ dẫn Ôn Uyển đi, nhưng anh biết là không thể, đời này anh chỉ có thể đứng xa xa nhìn cô nhóc này.

“Tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy, không để cho cô ấy chịu uất ức.” Giản Dung nhìn Dương Tử, trịnh trọng mở miệng, không có lời an ủi nào, anh biết Dương Tử không cần, nói nhiều chỉ là kiểu cách, anh sẽ đối xử tốt với Ôn Uyển, đây mới là điều mà Dương Tử hy vọng thấy.

Dương Tử vỗ vỗ bả vai Giản Dung, gật gật đầu: “Được rồi, trở về thôi, tránh cho cô nhóc kia sinh nghi.”

Nói xong, Dương Tử xoay người sải bước rời đi, giống như lúc Thành Tử buông tay, anh không giống như mọi người đi khuyên Thành Tử, đi mắng Thành Tử không tranh thủ.

Bởi vì anh biết rõ, có một số việc, cho dù mình tranh thủ cũng không được, không bằng thoải mái buông tay, cho cô tự do, tránh cho ngay cả cơ hội nhìn cô từ xa cũng không còn.

Giản Dung cùng Dương Tử lái xe trở về tiệm ăn, vào phòng, Ôn Uyển đang ngồi đó chơi điện thoại, nhìn thấy Giản Dung cùng Dương Tử đi vào, vẻ mặt mất hứng: “Mua được điều thuốc, chắc mua cả thị trấn hả?”

Cô đã sắp chết đói, hai người này, một chút cũng không đau lòng cho người ta, mua điều thuốc mà chạy xa thế.

Dương Tử đi tới trước mặt Ôn Uyển lqđ ngồi xổm xuống, nhìn Ôn Uyển, trên mặt mang nụ cười cứng chiều: “Cô nhóc, sống tốt cùng Giản Dung, nếu anh ta khi dễ em, hãy nói với anh, anh sẽ dẫn em đi, để cho anh ta hối hận cả đời.”

“Anh?” Ôn Uyển giật mình nhìn Dương Tử, mím môi, trong lòng khó chịu, chỉ thấy Dương Tử gỡ viên đá trên cổ tay xuống, kéo tay Ôn Uyển, đặt viên đá vào trong tay Ôn Uyển.

Không đợi Ôn Uyển nói, Dương Tử tiếp tục nhẹ giọng: “Cái này trả lại cho em, đeo nhiều năm như vậy, vật quy nguyên chủ *, anh mới nhận điện thoại, còn có việc gấp, sẽ không ăn cơm, hai người ăn một bữa thật ngon, anh mời khách.

(*) Vật quy nguyên chủ: vật trả lại cho chủ sở hữu ban đầu.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Nói xong, Dương Tử đứng lên, xoay người rời khỏi phòng, không phải anh hẹp hòi, mà là anh muốn chết tâm, ngàn ấy năm như vậy.

“Anh Dương Tử.” Ôn Uyển đứng lên, hơi đau lòng nhìn theo bóng lưng Dương Tử, Dương Tử không dừng bước, trực tiếp đi ra khỏi phòng, Ôn Uyển muốn đi chung lại bị Giản Dung kéo lại, Ôn Uyển giằng giằng: “Giản Dung, anh buông em ra, em có lời muốn nói với anh Dương Tử.”

Cô muốn nói với Dương Tử, trên đời này còn rất nhiều cô gái tốt, cô không xứng với anh, sẽ có cô gái tốt xứng đôi với anh.

Giản Dung kéo Ôn Uyển lại, trầm giọng nói: “Tiểu Uyển, em hãy nghe anh nói, em đi sẽ chỉ khiến cho cậu ta thêm khó chịu.”

Anh biết tính Dương Tử, đều là người sĩ diện, không ăn cơm liền rời đi, chính là không muốn Ôn Uyển nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của mình, anh là đàn ông, anh hiểu Dương Tử! Anh cũng không hy vọng Ôn Uyển đuổi theo, ngộ nhỡ chạy cùng Dương Tử luôn thì làm thế nào?

Một câu nói khiến Ôn Uyển trầm mặc, Die nd da nl e q uu ydo n đưa tay không ngừng dấm Giản Dung, kêu khóc: “Đều tại anh, có biết không? Em vì anh, làm tổn thương lòng anh Dương Tử, em yêu anh như vậy, nhưng anh không để ý em một chút nào, em không cùng với anh, ly hôn đi! Không phải ngày ngày anh đều muốn ly hôn sao? Em đồng ý, em đồng ý ly hôn với anh!”

Ôn Uyển bắt đầu không lựa lời mà nói, Dương Tử cưng chiều cô bao nhiêu năm, Dương Tử không biểu hiện ra, cô vẫn nên làm Dương Tử buông tay sớm.

Nhưng Dương Tử trả lại viên đá, khiến cho cô cảm thấy trong đầu bị che khuất, cô không biết về sau đối mặt với Dương Tử như thế nào, cô vẫn nói rằng nếu không kiên định ngay từ đầu, bản thân mình không phải như vậy? Cô cố chấp Giản Dung như thế, nhưng Giản Dung không cảm kích, có thể không ủy khuất sao?

“Anh không ly hôn.” Giản Dung ôm lqđ chặt Ôn Uyển vào lòng, trong lòng khê đau nhói, hận không thể vùi Ôn Uyển vào trong cơ thể mình, anh thật sự không ngờ Dương Tử vừa tới, Ôn Uyển lại chủ động đưa ra đề nghị ly hôn.

Ôn Uyển dừng khóc, ngẩng đầu lên, hơi giật mình nhìn Giản Dung: “Anh nói gì?” Cô nhất định nghe nhầm!

“Anh nói anh sẽ không ly hôn với em, em chết tâm đi!” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, rất nghiêm túc mở miệng, lần này, anh hoàn toàn hiểu thông suốt, anh không thể nào ly hôn với Ôn Uyển.

24. Chương 23

Ôn Uyển chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ, đưa tay vuốt ve mặt Giản Dung, lúc ngón tay đụng vào vết sẹo nơi khóe mắt Giản Dung, Giản Dung giật giật nhưng không né tránh như thường ngày, mặc cho Ôn Uyển chạm đến.

“Giản Dung, em chờ những lời này giống như đã đợi cả một thế kỷ.” Ôn Uyển nhìn con mắt thâm trầm của Giản Dung, nơi đó đang phản chiếu lại cái bóng của mình.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, yết hầu khê giật giật, cúi đầu hôn lên, cả người Ôn Uyển hơi run rẩy, tất cả hô hấp bị Giản Dung nuốt vào, nụ hôn bá đạo mà mạnh mẽ, không lưu lại đường lui.

Ôn Uyển cứ mặc cho Giản Dung hôn như vậy, mãi đến khi hô hấp không ổn Giản Dung mới buông Ôn Uyển ra, nhìn ánh mắt long lanh của Ôn Uyển, nở nụ cười rạng rỡ: “Ngốc...”

Trên miệng mắng cô nhóc này ngốc, nhưng trong lòng lại rất cảm động, nếu không phải cô vẫn kiên trì, nếu không phải cô cố chấp như vậy, sợ rằng hai người đã bỏ lỡ, đợi đến khi anh hoàn toàn tỉnh ngộ, sợ rằng đã hối hận cả một đời.

Ôn Uyển đưa tay sờ môi mình, dieendaanleequydonn giống như trên mặt còn lưu lại nhiệt độ của Giản Dung, Giản Dung hôn cô, chủ động hôn cô, làm sao cô không cảm động?

“Về sau anh sẽ đối xử tốt với em, cho anh một cơ hội để sửa đổi, được không?” Giọng nói của Giản Dung rất dịu dàng, anh vốn là người nghiêm túc cứng nhắc, lời này vừa nói ra, khiến đáy lòng Ôn Uyển tràn ra một dòng mật ngọt.

Đưa tay chạm lên ngực Giản Dung, không vui mừng lắm: “Về sau anh không được trêu chọc khiến em tức giận, nếu không em sẽ ly hôn với anh.” Thì ra dùng ly hôn để uy hiếp thật sự có tác dụng, cô sợ nhất chính là Giản Dung đề cập chuyện ly hôn với cô.

“Chuyện khác sẽ thương lượng thật tốt, riêng chuyện ly hôn không có thương lượng, sống cùng anh thật tốt.” Giản Dung lập tức nghiêm mặt, trêu chọc làm tức giận liền ly hôn, cô nhóc này quá hồ đồ rồi, nói không chừng Ôn Uyển còn chưa chọc giận anh, khi trở về cô gái này liền muốn ly hôn?

“Em đối rồi...” Ôn Uyển nhìn Giản Dung, đặc biệt phá nát khung cảnh mà mở miệng, chẳng thêm nhiều lời cùng cộc gỗ, từ sáng cho đến giờ, cô thật sự đối bụng lắm, ly hôn nói sau, giải quyết vấn đề ám no trước mới là quan trọng.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển nở nụ cười, cái này xem như là ngầm thừa nhận, không ly hôn? Đột nhiên, hô to với bên ngoài: “Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên!”

“A, được.” Bên ngoài cao giọng đáp lời.

— —Puck.d.d.l.q.d— —

Chỉ trong chốc lát, mỗi món ăn đều đã được mang lên đủ, tất cả đều do Ôn Uyển gọi, nhìn có vài món Dương Tử thích ăn, nhưng giờ phút này chỗ ngồi kia trống không, khiến trong lòng Ôn Uyển vẫn có chút không thoải mái lắm.

Giản Dung nhìn ra suy nghĩ của Ôn Uyển, không ghen, hơn nữa còn cảm kích Dương Tử, nếu không phải cậu ta tới đây, kích thích bản thân mình, đến bây giờ khó mà có thể hiểu rõ tâm tư của bản thân, thật ra đã sớm được Ôn Uyển lấp đầy rồi.

“Ăn đi, đừng suy nghĩ nhiều.” Có vài lời, Giản Dung không biết nên nói làm sao, cũng không muốn thấy Ôn Uyển đau lòng, Ôn Uyển gật gật đầu, bắt đầu ăn mấy món, Giản Dung cũng yên lặng ăn, có một số việc nhỏ, dù sao cũng nên có người đi gánh chịu.

Như chuyện tình cảm, anh cũng tin tưởng Dương Tử có thể vượt qua, nhất định sẽ gặp được một cô gái tốt hơn.

Ăn uống no đủ, Ôn Uyển lau miệng, quay đầu nhìn Giản Dung: “Ăn no, ăn ngon thật.”

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, cô lo không muốn bắn khoản nhiều như vậy, đã lựa chọn Giản Dung, dù già mồm cái lão thêm nữa, cũng chỉ khiến cho hai người thêm xa cách, khó khăn lắm Giản Dung mới nhìn thấy lòng của cô.

“Ăn ngon, chúng ta còn tới.” Giản Dung nhìn về phía Ôn Uyển, đưa cho Ôn Uyển ly nước, “Uống đi, uống xong chúng ta trở về doanh trại.”

Anh biết Ôn Uyển rất dễ thỏa mãn, ăn cái gì, mặc cái gì, dường như cô không quan tâm, trong đơn vị quân đội, hoàn cảnh gian khổ như vậy, nhưng không thấy cô nhóc này oán giận một câu, trước kia sao bản thân mình lại trở thành như vậy?

Uống nước xong, đưa ly cho Giản Dung, Ôn Uyển ý thức được một vấn đề đặc biệt nghiêm trọng, nhìn Giản Dung: “Không có xe, làm thế nào? Chúng ta ngồi xe anh Dương Tử tới.”

Đây có được tính là báo ứng không? Anh Dương Tử đi, doanh trại xa như vậy, chắc không để cho cô đi bộ trở về cùng Giản Dung chứ? Cô mang giày cao gót bảy phân đó? Đây không phải là nói chuyện vớ vẩn sao?

Giản Dung nhún mày suy nghĩ một lúc, nhìn Ôn Uyển: “Không có cách nào, chỉ có thể đi bộ trở về, chạy về cũng được.”

“Muốn chạy anh đi mà chạy, em không chạy.” Người đàn ông này bị huấn luyện thành ngốc rồi, quãng đường mấy giờ xe chạy, giờ chạy về tìm đường chết à? Chân cũng gãy mất.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Giản Dung cười nhìn Ôn Uyển, đưa tay kéo Ôn Uyển: “Chọc chơi em thôi, anh gọi điện thoại cho tiểu Lưu kêu cậu ta chạy xe tới, anh đang định đưa em đi dạo trong thị trấn một chút.”

Mặc dù thị trấn này không lớn, nhưng cũng vẫn có thể mua một vài món đồ, hôm nay đến đây, vừa đúng lúc có thể để cho Ôn Uyển đi dạo một chút, nói xong Giản Dung gọi điện thoại cho tiểu Lưu.

Ôn Uyển cười nhìn Giản Dung, không ngờ cọc gỗ này lại chủ động đưa cô đi dạo phố, thay đổi trong lúc này khiến Ôn Uyển có chút lơ lửng, cảm giác giống như nằm mơ.

“Ngẩn người cái gì? Đi thôi.” Nói xong Giản Dung kéo Ôn Uyển, đi ra khỏi quán ăn, bắt đầu đi dạo trong thị trấn, thị trấn này không lớn, cũng giống như thị trấn nhỏ, chỉ có điều thị trấn này có một địa điểm du lịch, phát triển tạm được.

Ôn Uyển kéo Giản Dung đi khu đông đúc, mặc dù đi dạo ở đây, không vừa lòng như đi dạo ở thành phố, nhưng có thể đi dạo, cô gái nào cũng vui vẻ, trên mặt Giản Dung có vết sẹo, lại mặc quân trang, kéo một cô gái xinh đẹp như Ôn Uyển khó tránh khỏi khiến mọi người quay đầu nhìn.

Đến chỗ bán táo, quả táo vừa đỏ lại vừa lớn, Die nd da nl e q uu ydo n hết sức mê người, Ôn Uyển cười vui vẻ với Giản Dung: “Anh, mình mua ít táo được không, mang cho chị dâu nhà chính ủy với tiểu Thiên ăn.”

Tiểu Thiên rất thích cô, với quan hệ này, nhà chị dâu làm đồ gì ngon cũng sẽ đưa tới một chút, thời gian lâu dài không đưa lại chút gì, Ôn Uyển có cảm giác không có chừng mực.

“Được, mua đi, cũng mua một ít cho mình, mẹ anh nói con gái ăn táo rất tốt cho da.” Giản Dung đáp lại Ôn Uyển, Ôn Uyển cười cười, đây không phải là cọc gỗ, còn biết ăn táo rất tốt cho con gái, tốt cho da.

Ngồi xổm xuống, Ôn Uyển bắt đầu lựa táo, Giản Dung không hiểu, cũng không biết lựa thế nào, chỉ đứng một bên cầm túi.

“Tham gia quân ngũ thật có phúc, phá tướng còn có thể tìm được một cô gái xinh đẹp như vậy.” Người bán quýt bên cạnh lẩm nhẩm nhỏ giọng thảo luận với những người xung quanh, đây là do bộ đồng phục hấp dẫn, trái lại ánh mắt cô gái này thật đặc biệt.

Ôn Uyển chọn táo, vừa nghe thấy lời này, quay đầu nhìn sang: “Quýt này của ngài rất tốt sao?”

“Đúng đó, cô gái, muốn mua mấy cân? Quân nhân mua tôi ưu đãi một chút, cho thêm mấy trái.” Người bán quýt vừa nghe thấy lời Ôn Uyển nói, lập tức bắt đầu rao hàng.

Ôn Uyển cười nhạt, lắc lắc đầu: “Không phải, ý của tôi là, quýt của ngài tốt như vậy, nhưng dường như không có ai mua, biết tại sao không? Sợ là giống như ngài vậy, bên ngoài nhìn đẹp, nhưng trong đầu lại xấu.”

25. Chương 24

Một câu nói, khiến người bán hàng rong chung quanh cười ầm lên, rồi rít nhìn về phía Ôn Uyển, cô gái bé nhỏ này vô cùng tốt, rất biết bảo vệ người mình yêu.

Từ trước đến nay Ôn Uyển không thích tranh luận cùng người khác, ba quân nghiêm, đừng nói cãi nhau với người khác, nhưng cô nghe không lọt tai khi người khác nói đến chuyện mặt mày Giản Dung hốc hác, nhất là nói chuyện về quân nhân...

Cô không hiểu, không có những người quân nhân này, bọn họ có thể yên tâm qua ngày sao?

“Không phải, cô gái, cô nói chuyện lạ gì vậy?” Bà cô bị người giễu cợt, trên mặt mũi khó tránh không nên được giận, bà nói rồi, lúc đó chẳng phải không đáng giá thay cô gái này sao? Còn là người bản thủ như vậy?

Ôn Uyển đứng lên, định nói thêm gì nữa, Giản Dung vội vàng ngăn Ôn Uyển lại, nói với bà cô: “Cô à, vợ cháu không hiểu chuyện, cô đừng để trong lòng, cháu thay cô ấy xin lỗi cô.”

Ngược lại nhìn Ôn Uyển, tiếp tục nói: “Mua táo đi, mua xong thì chúng ta qua bên kia đi dạo một chút.” Nói xong Giản Dung kéo Ôn Uyển ngồi xổm xuống tùy ý lựa mấy trái táo, trả tiền rồi dẫn Ôn Uyển đi.

Sau lưng truyền đến tiếng bàn luận của người bán hàng rong: “Bà cô này, bà cũng thật là, chàng trai đó khó khăn lắm mới tìm được vợ, bà nói như thế không thích hợp lắm?”

“Đúng vậy!”

“Đúng đó, chồng tôi cũng xuất thân từ bộ đội, đàn ông bộ đội tìm vợ gặp nhiều khó khăn, không có tiền không có tự do.”

Một đám người bắt đầu nhỏ giọng bàn luận, nói đến quân nhân, trong lòng rất nhiều người vẫn kính trọng, dù sao trong nội tâm mỗi người đều sáng tỏ, những thứ được tặng này, những người bảo vệ bọn họ, đều là quân nhân.

Một tay Giản Dung cầm túi táo, một tay kéo Ôn Uyển, cười nói: “Uất ức sao, cô nhóc?”

“Uất ức!” Ôn Uyển nắm chặt tay Giản Dung, mấp máy môi, “Không phải uất ức cho bản thân, mà uất ức cho Giản Dung.” Rõ ràng là người ta cười nhạo, anh còn nói xin lỗi thay cho người ta, rõ ràng phá...

Ôn Uyển rất đau lòng, rất đau cực kỳ đau, Giản Dung của cô là anh hùng, không nên bị giễu cợt như vậy.

Giản Dung đưa tay kéo Ôn Uyển, dieendaanleequuydonn ôm vào trong ngực, coi như không có, cố ý hoặc vô ý quét ánh mắt qua, trầm giọng nói: “Anh là quân nhân, bọn họ có thể không hiểu anh, nhưng mà anh tuyệt đối không thể không hiểu bọn họ.”

Anh vẫn liên tục sống trong doanh trại, đã được hun đúc, khiến cho anh cảm thấy bộ quân trang này có bao nhiêu quan trọng, hôm nay nếu Ôn Uyển cãi nhau với bà cô đó, mất mặt không chỉ có anh, cũng chính là khiến cho quân nhân mất mặt, lại càng dễ cho quân tẩu mất thể diện.

Người khác sẽ không nói cô gái này như thế nào, chỉ biết nói vợ quân nhân như thế nào? Quân tẩu ra làm sao? Rất nhiều quân tẩu vô tội, quân nhân lại càng vô tội.

Cho dù bọn họ không sai, nhưng bọn họ đã thua ở trang phục rồi, không có cách nào, là một quân nhân, chỉ có dâng hiến cùng trả giá.

Ôn Uyển gật gật đầu, cô có thể hiểu được ý của Giản Dung, cô cũng là quân nhân, chuyện như vậy biết rõ hơn ai hết, quay đầu nhìn Giản Dung, cười nói: “Anh rất anh tuấn!” Cô vẫn cảm thấy Giản Dung đẹp mắt, chưa từng thấy anh phá tướng, nhìn khó coi.

Có vài người, không có vẻ ngoài tốt, nếu tư tưởng cũng đen tối, dù thế nào cũng sẽ không đẹp, tướng mạo sinh ra từ tâm, những lời này luôn không sai.

“Có mệt không? Qua bên kia ngồi lạ một lát?” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, anh không phải là người quan tâm, cũng sẽ không biểu lộ tình cảm gì, cho dù trong lòng rất quan tâm đến Ôn Uyển, nhưng không nói ra miệng những lời ngọt ngào kia.

Ôn Uyển “Ừm” một tiếng, gật gật đầu, Giản Dung kéo Ôn Uyển qua bên tiệm trà sữa ngồi, để đồ xuống, mua cho Ôn Uyển một ly trà sữa, để trước mặt Ôn Uyển, dặn dò: “Anh qua bên kia một chút, chờ anh một lát, lập tức trở về, đừng có chạy lung tung.”

Trong khi Ôn Uyển đang kinh ngạc hết sức, Giản Dung đã nhanh chóng chạy ra, bởi vì chạy gấp, thiếu chút nữa bị một người đi xe máy đụng phải, chỉ hô to một tiếng xin lỗi, Giản Dung tiếp tục chạy tới khu đồng đúc.

Đến một tiệm bán đá, Giản Dung đi vào, ông chủ vừa thấy Giản Dung, nhiệt tình chào hỏi một tiếng, Giản Dung bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm.

Anh chưa đưa đồ gì cho Ôn Uyển, ngay cả nhẫn cũng chưa có, lúc thấy một mặt đá, khoe miệng Giản Dung không khỏi nhếch lên cười: “Ông chủ, có thể lấy cái này, cho tôi xem một chút không?”

“Có thể!” Ông chủ lên tiếng trả lời đi tới, lấy hộp ra, Giản Dung nhìn phía trên, một viên đá màu xanh sữa hơi phát sáng, phía trên có điểm chút màu trắng, rất đẹp, màu xanh dương nhân nhạ này, lúc anh huấn luyện lqđ ở trường học thợ săn, ra bờ biển, đã nhìn thấy màu xanh dương như vậy, rất mê người.

Giản Dung mở miệng nói với ông chủ: “Chỉ một chiếc, có mới không?”

“Có, ngài có muốn không? Nếu muốn, tôi lấy cho.” Ông chủ thấy có mối buôn bán, cũng càng nhiệt tình.

“Muốn.” Giản Dung gật gật đầu, lấy ví tiền từ trong túi ra, ông chủ lập tức đi lấy đá, cầm cái hộp tới, Giản Dung xác nhận đá bên trong một chút.

Giản Dung liền trả tiền, cầm đồ, đi trở lại, nhận điện thoại của tiểu Lưu nói đã đến, đọc địa chỉ cho tiểu Lưu rồi chạy ngược về.

Ôn Uyển chờ ở kia, thỉnh thoảng nhìn quanh, lúc tiểu Lưu chạy xe đến, chỉ thấy Ôn Uyển ngồi ở đó, Giản Dung đang chạy tới, tiểu Lưu xuống xe, cười nói với Ôn Uyển: “Phó đoàn Giản, chị dâu, lên xe chứ?”

Giản Dung gật gật đầu, đi theo Ôn Uyển cùng lên xe, tiểu Lưu lên xe lái đi, Ôn Uyển kinh ngạc nhìn Giản Dung, hơi nhũm mày: “Vừa rồi đi làm gì vậy, chạy gấp như thế?”

Thiếu chút nữa bị xe đụng, Giản Dung lắc đầu, không nói gì, cũng vì tiểu Lưu, anh lại không có thói quen biểu lộ tình cảm, cũng do tính tình.

Ôn Uyển không suy nghĩ nhiều, Die nd da nl e q uu ydo n tựa vào người Giản Dung bắt đầu ngủ, xe chạy theo hướng về doanh trại, từ trên thị trấn đi doanh trại, ngược lại gần rất nhiều, chạy hai giờ đã đến, tiểu Lưu lái xe vào thẳng doanh trại, đi đến khu nhà người thân.

Giản Dung cùng Ôn Uyển xuống xe, chỉ thấy trong sân bày món lớn món nhỏ gì đó, không khỏi hơi kinh ngạc, ngay sau đó thấy một người phụ nữ phân phó với nhân viên cảnh vệ: “Những thứ này cũng mang vào, cẩn thận một chút.”

“Dạ, chị dâu!” Nhân viên cảnh vệ đáp lời, Giản Dung nhìn sang liền nhận ra, là chị dâu nhà đoàn trưởng, thời gian trước, nghe nói là thời gian nghỉ của đứa bé, dẫn nhau về nhà mẹ đẻ một thời gian, xem chừng bây giờ quay lại.

Giản Dung chủ động chào hỏi với người phụ nữ: “Chào chị dâu!” Giọng nói cứng cáp mạnh mẽ.

“Ồ, Giản Dung trở lại à?” Lúc này người phụ nữ mới nhìn từ đồng lộn xộn sang, thấy vết sẹo trên mặt Giản Dung, ngược lại không có phản ứng quá lớn.

Bởi vì đã nghe lão Triệu nói chuyện lqđ như vậy, cũng cảm thấy thật đáng thương, nhưng đàn ông bộ đội là như vậy, không phải sao? Người nào mà không có vết thương lớn nhỏ.

Ánh mắt lại rơi vào Ôn Uyển đang đứng bên cạnh Giản Dung, chị dâu đoàn trưởng khẽ ngẩn người một chút: “Cô gái này là?” Cô nghe đoàn trưởng nhà cô nói Giản Dung đã kết hôn, không biết cô gái này có phải là vợ của Giản Dung không?

26. Chương 25

Editor: Puck

Giản Dung quay đầu nhìn Ôn Uyển một chút, cười nói với chị dâu nhà đoàn trưởng: “Chị dâu, đây là vợ em.” Ngược lại, nhẹ giọng nói với Ôn Uyển: “Ôn Uyển, đó là chị dâu nhà đoàn trưởng, lên tiếng chào hỏi đi?”

Ôn Uyển nhìn chị dâu nhà đoàn trưởng, khéo léo nói: “Chào chị dâu!”

Ở trong mắt Ôn Uyển, mỗi chị dâu đều có ý tốt dịu dàng, thông tình đạt lý, nhưng dù thế nào thì Ôn Uyển cũng không nghĩ ra, có một ngày, mình sẽ gây gổ với chị dâu này, thậm chí vung tay đánh nhau, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Chị dâu đoàn trưởng vốn lấy làm lạ kinh hãi, đột nhiên nở nụ cười: “Chào em! Cô bé tươi tắn, em là người miền Nam hả?”

Vận may của Giản Dung là gì? Lấy tính khí kia của cậu ta, ban đầu mình tính gả em họ cho Giản Dung, em ấy vốn quan tâm cậu ta.

Nhưng thằng nhóc này, chính là hủ nút, vẫn không có phản ứng gì, con bé vừa tới doanh trại, cậu ta bỏ chạy đi huấn luyện, lúc ấy cô còn buồn bực, em họ mình không tốt, liền không xem vào mắt, tình cảm, đây là tầm mắt quá cao!

“Chị dâu, em là người phương Bắc! Mẹ đúng là người phương Nam.” Ôn Uyển cười cười, mặc dù vóc dáng của cô cao, nhưng khuôn mặt lại giống mẹ nhiều hơn, khó tránh khỏi nhìn giống như có tác phong của cô gái phương Nam nhẹ nhàng.

Chị dâu đoàn trưởng gật gật đầu, cười nói: “Vây cũng được, các em có việc, chị đây cũng bận bịu, không có việc gì thì tới đây ngồi.”

“Được ạ, chị dâu!” Ôn Uyển gật gật đầu, cô ở chỗ này vốn quan tâm rất ít, cũng không biết có phải nguyên nhân do nhân duyên tốt của Giản Dung không, cũng hiểu được đây là chuyện rất vinh dự.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, kéo Ôn Uyển trở về nhà, cầm chìa khóa mở cửa, vừa vào nhà, Giản Dung liền lấy cái hộp đựng đá trong ngực ra, nhét vào trong tay Ôn Uyển, không được tự nhiên mở miệng: “Cái này cho em, anh phải đi làm công việc, khi nào đói bụng, tự mình đi ăn cơm!”

Nói xong, Giản Dung không đợi Ôn Uyển mở miệng, xoay người, liền sải bước rời đi.

Ôn Uyển kinh ngạc nhìn bóng lưng Giản Dung, lúc này mới mở cái hộp trong tay, trong nháy mắt mở ra, Ôn Uyển cảm thấy tất cả uất ức cùng chờ đợi lâu dài như vậy, trong lúc nhất thời, toàn bộ tuôn ra...

Ngũ vị tạp trần *, khiến cho cô nói không ra cảm giác đó, nhưng nó không phải là đau khổ.

(*) Ngũ vị tạp trần: chua, cay, mặn, ngọt, đắng. Ý chỉ tâm trạng rối bời.

Lòng bàn tay sờ lên mặt dây chuyền bằng đá màu xanh dương, đây là quà tặng đầu tiên Giản Dung đưa cho cô, Ôn Uyển lấy mặt dây chuyền ra khỏi hộp, mang vào, màu xanh dương làm nổi bật da thịt càng thêm trắng nõn như tuyết, rất xứng đôi.

Lấy điện thoại di động ra, Ôn Uyển ấn phím gửi tin nhắn: “Quà tặng, em rất thích, anh, cảm ơn anh.”

Cô cũng biết, đến một ngày nào đó Giản Dung sẽ rõ, nhất định sẽ hiểu được lòng của cô, quả nhiên đã đợi được đến ngày này.

Giản Dung đi nhanh, quân doanh màu xanh lá cây, sẽ có một lần cảm nhận được trừ màu xanh lá cây, sẽ không phân biệt được màu sắc khác, nhưng hôm nay trong mắt Giản Dung, bầu trời rất đẹp, trời chiều mang theo ánh chiều tà, cũng rất đẹp.

Các chiến sỹ tuy đen, nhưng mỗi lạ người đều kiên cường bất khuất, đẹp trai!

“Xin chào phó đoàn Giản!” Lúc một anh lính đi qua, chủ động chào hỏi.

Giản Dung cười cười: “Chào cậu!”

Hóa đá, anh lính dừng lại, đứng tại chỗ sững sờ mấy giây, Giản Dung cảm giác điện thoại trong túi đang rung, móc ra nhìn, là tin nhắn của Ôn Uyển, khoe miệng càng không che giấu được nụ cười, anh biết cô nhóc nhất định sẽ thích, ánh mắt của anh chắc chắn không sai.

“Giản Dung? Giản Dung!” Một bàn tay quơ quơ trước mặt Giản Dung!

“Có!” Giản Dung mạnh mẽ lấy lại tinh thần, chỉ thấy đoàn trưởng đứng trước mặt, mặt tối lại, “Đoàn trưởng, tìm tôi có việc gì vậy?”

“Không phải, cậu nhìn về phía điện thoại, cười ngây ngô gì mà nhiệt tình vậy?” Đoàn trưởng chấp tay sau lưng, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Giản Dung, thằng nhóc này uống lộn thuốc, nếu không uống thuốc, chắc trúng số độc đắc?

Giản Dung lập tức nhét điện thoại di động vào trong túi, hướng về phía đoàn trưởng, làm một tư thế chào theo nghi thức quân đội: “Báo cáo đoàn trưởng, tôi phá vỡ bí ẩn rồi!”

Anh vẫn cho rằng khiến Ôn Uyển lqđ rời đi chính là tốt nhất, nhưng không biết từ lúc nào cô nhóc này đã chôn sâu vào trong lòng mình, trước kia, Ôn Uyển chưa hề yêu cầu rời đi...

Cũng không có biện pháp buông tay để cho Ôn Uyển rời đi, anh sẽ làm cho cô hạnh phúc, cũng sẽ không để cho cô chịu uất ức, cho nên, anh phá vỡ bí ẩn.

Nói xong Giản Dung liền sải bước rời đi, cũng không thể mất thể diện nữa, các đồng chí, phó đoàn Giản tôi phải chứng thực một chút, đứng đắn một chút, không thể để cho người khác nhìn ra đầu mối!

Đoàn trưởng há miệng, nhìn bóng lưng Giản Dung rời đi, phá vụ án gì? Cái gì phá vỡ bí ẩn?

Ngược lại, đoàn trưởng dò xét mặt cậu lính đứng hóa đá ở đây, khẽ cau mày: “Phó đoàn Giản với các cậu đoán đồ đèn à? Giờ mới tháng 8, 9, đoán đồ đèn gì?”

“Báo cáo đoàn trưởng, không đoán đồ đèn, tôi chỉ đi ngang qua!” Anh lính cao giọng hô với đoàn trưởng, ngài cũng không suy nghĩ cẩn thận?

Đi ngang qua? Đi ngang qua!

“Thằng nhóc này, vào lúc này đều phải tập hợp ở sân huấn luyện, cậu đi ngang qua, cậu đi ngang qua kia à? Lại trốn huấn luyện chứ gì? Thằng nhóc chết toi này!” Đoàn trưởng tiến lên đá một cước vào cậu lính.

Cậu lính chột chạy đi, hô: “Đoàn trưởng, tôi xin nghỉ, tôi đi đội y tế, tôi đi trước!” Nói xong, cậu lính lập tức chạy nhanh như chớp.

Ôn Uyển ngồi trong nhà dọn dẹp đồ đạc, từ trong túi lấy viên đá Dương Tử đưa cho cô ra, đặt vào trong một hộp trang sức tinh xảo, xin lỗi Dương Tử, cô hy vọng anh Dương Tử có thể hạnh phúc, nhất định có được hạnh phúc.

Đây hộp trang sức, Ôn Uyển bỏ vào trong hòm, tình yêu chính là như vậy, cô lựa chọn Giản Dung rồi, chính là một người nghiêm túc cứng nhắc như vậy, đi theo Giản Dung, cũng không thể có cuộc sống giàu sang, lái xe xịn, ở nhà sang trọng.

Nhưng cô không hối hận, tất cả mọi người nói cô ngu, cô không ngốc, cả đời này, người có thể tình nguyện đi theo không nhiều lắm, nếu bỏ lỡ, đời này không thể làm lại rồi.

Dọn dẹp phòng xong, Ôn Uyển đi căn tin ăn cơm, không nhìn thấy đám lính, chỉ nghe đầu bếp nói, Giản Dung phát sinh nóng nảy ở sân huấn luyện, mọi người đều ở đó chịu phạt, đến lúc này vẫn không thể ăn cơm.

Ôn Uyển bất đắc dĩ mà lắc đầu, người đàn ông này, lúc bắt đầu cố chấp, cho dù ai khuyên cũng không được.

Ăn cơm xong, Ôn Uyển đi đội y tế lqđ xem một chút, Giản Dung không có ở nhà, cô trở về cũng không có chuyện gì, đã hết tháng chín, thời tiết rất thoải mái, đến đội y tế, chỉ thấy một mình tiểu Mục đang bận rộn.

“Tiểu Mục, hôm nay như thế nào?” Ôn Uyển đi vào, chủ động chào hỏi.

Tiểu Mục vừa thấy Ôn Uyển, vui mừng như thấy người thân, vội vàng tiến lên: “Chị dâu, chị đã tới, hôm nay đột nhiên tiểu Trạch có việc xin nghỉ, em ở đây bận rộn muốn chết.”

Chị dâu nghỉ phép, cũng không tiện gọi điện thoại, hơn nữa, cũng không phải giờ làm việc, đại khái là không nói được.

27. Chương 26

Editor: Puck

“Đừng có gấp, tôi tới giúp một tay.” Ôn Uyển cười cười.

Ngược lại, đi tới gần tủ lấy áo blue trắng mặc vào, vốn là ngày nghỉ, người lại nhiều hơn so với ngày thường, phần lớn là các chiến sỹ bình thường góp từng chút bệnh, chịu đựng đến chết, không chịu được nữa rồi mới chạy đến kiểm tra.

Gương mặt tiểu Trạch áy náy: “Thật tốt quá, cảm ơn chị!” Không kịp nhiều lời, liền xoay người đi tiếp tục bận rộn.

Ôn Uyển cũng bắt đầu bận rộn, điều chế thuốc, đổi thuốc cho các chiến sỹ, lúc công việc lu bu lên, thời gian trôi thật nhanh.

“Vết thương của cậu được mấy ngày rồi? Sao không kiểm tra sớm một chút, cậu xem đã hơi thối rữa, giờ mới biết sốt ruột.” Ôn Uyển nhíu mày nén giận nhìn về phía chiến sỹ nhỏ, những cậu nhóc này không biết thương tiếc bản thân chút nào.

Người thường đều có bệnh nhỏ tai họa nhỏ, không coi trọng, chờ kéo dài tới lúc nghiêm trọng, lúc đấy mới đi khám bệnh lấy thuốc.

Trên mặt cậu chiến sỹ nhỏ lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười hì hì: “Chúng em huấn luyện bình thường, sao có thể không đau đớn, ở đây có chút vết thương, vốn không có gì đáng ngại, nào ngờ lại nghiêm trọng.”

Bị Ôn Uyển quở trách, chiến sỹ nhỏ cảm thấy đặc biệt có lỗi, chỉ khiến cho người khác thêm phiền toái.

“Là vấn đề thái độ, biết không? Nhất định phải báo cho chính trị viên của các cậu.” Ôn Uyển băng kỹ vết thương cho cậu chiến sỹ, phương pháp thường dùng nhất, chính là tổ cáo, đừng nói, vẫn có tác dụng đối với nhóm chiến sỹ này.

Cậu chiến sỹ vừa nghe, thật nóng nảy, vội vàng bảo đảm với Ôn Uyển: “Lần sau em sẽ nhất định chú ý, chị dâu, chị ngàn vạn lần đừng nói cho chính trị viên của tụi em.”

Không sợ chịu phạt, chỉ sợ viết bản kiểm điểm, bị phê bình, bị giáo dục, vậy không bằng để cho bọn họ ra ngoài chạy mấy vòng sân khoải!

“Nói được phải làm được, xem các cậu tùy hứng, chính là gia tăng khối lượng công việc cho chúng tôi.” Ôn Uyển nghiêm túc nhắc nhở, đừng nói, mặc dù là cô gái rất hòa nhã, lúc dạy dỗ người cũng không hề hàm hồ.

Cậu chiến sỹ làm một quân lễ, hô lớn: “Rõ, chị dâu! Thêm phiền toái cho chị dâu rồi!”

Lúc này Ôn Uyển mới thở mán mà gạt gạt đầu, tiếp tục làm việc khác, có Ôn Uyển giúp một tay, công việc tiến triển cũng nhanh, chỉ chớp mắt, hơn chín giờ, cuối cùng công việc cũng không sai biệt lắm, đến giờ này, sẽ không còn người đến rồi.

— —Puck— —

“Chị dâu, hôm nay cực khổ, chị về trước đi, một mình em ở đây được rồi.” Tiểu Trạch hơi ngượng ngùng nhìn Ôn Uyển, nhờ có chị dâu tới trợ giúp, khi tiểu Mục quay lại phải kêu cậu ta mời chị dâu ăn cơm mới được.

Ôn Uyển đưa tay dầm cánh tay đau nhức không thôi, gật gật đầu với tiểu Trạch: “Vây cũng được, tôi đi về trước, cậu thu dọn một chút, cũng về sớm thôi.”

“Được, chị dâu, trên đường trở về chậm một chút!” Tiểu Trạch đáp một tiếng rồi tiếp tục làm việc.

Ôn Uyển cũng không nán lại nữa, cởi áo khoác blue trên người, gấp gọn, nhét lại vào trong ngăn kéo, ngược lại, Ôn Uyển rời khỏi đội y tế, chuẩn bị đến sân huấn luyện tìm Giản Dung về nhà, hôm nay ngày nghỉ, cũng không biết đến giờ này, Giản Dung còn ở đó huấn luyện không?

Ra khỏi phòng, trời đã tối đen rồi, gió hơi lạnh lẽo, thổi qua lá cây kêu xào xạc, trái lại có vẻ như sắp có mưa, mới vừa ra khỏi phòng chữa bệnh đội y tế, Ôn Uyển đã thấy bên cạnh cây đại thụ cách đó không xa, có một người đàn ông đang đứng hút thuốc.

Đèn đường u ám kéo bóng người đàn ông đó thật dài, Ôn Uyển nhìn liếc qua liền nhận ra Giản Dung, Giản Dung vừa thấy Ôn Uyển ra ngoài, liền tranh thủ ném điếu thuốc trong tay xuống, nhân tiện dập tắt, đi tới bên cạnh Ôn Uyển.

Trước mặt Ôn Uyển, Giản Dung rất ít khi hút thuốc lá, vì biết Ôn Uyển không thích mùi thuốc lá, bị nghiện thuốc lá, vốn đều hút ở bên ngoài rồi mới vào nhà.

Vừa thấy Giản Dung đi tới, Ôn Uyển khẽ mỉm cười: “Huấn luyện xong rồi? Chờ lâu lắm rồi hả?” Trái lại cô có chút ngoài ý muốn, hôm nay Giản Dung lại đến đợi cô, mặc dù có cam kết đó, nhưng Giản Dung vẫn rất bận, phần lớn là cô đi chờ Giản Dung kết thúc huấn luyện.

“Ừm, cũng không bao lâu, trở về nhà, không thấy em ở đó, đoán em tới đội y tế rồi, nên tới đây nhìn xem.” Giản Dung thuận tay sửa lại tóc bị rối loạn, điệu bộ dịu dàng hiếm thấy, khiến trong lòng Ôn Uyển có chút ấm áp.

“Sao anh không vào trong chờ em, bên ngoài gió lớn như vậy.” Ôn Uyển tiến lên kéo cánh tay Giản Dung, chỉ nghĩ đến tính tình Giản Dung, chắc sợ ảnh hưởng không tốt, cho nên mới chờ ở đây.

Giản Dung ôm Ôn Uyển, dịu dàng trả lời: “Thấy em bận việc, sợ em phân tâm, được rồi. Chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong Giản Dung kéo Ôn Uyển đi về phía khu nhà, anh gần như chưa đợi Ôn Uyển, giờ mới cảm nhận được, chờ đợi là việc dài đằng đặc bao nhiêu, may mà cô nhóc này mỗi ngày đều đến sân huấn luyện chờ anh.

Cho dù trễ nữa, cũng chưa từng oán giận nửa câu, trong lòng hiểu rõ, càng lúc càng phát hiện ra đối phương tốt bao nhiêu.

— — Puck — —

Dọc theo đường đi, vẫn là Ôn Uyển nói chuyện trong đội y tế cho Giản Dung, thỉnh thoảng là tiểu Trạch, thỉnh thoảng lại là chiến sỹ nhỏ nào đó, giống như trước kia, có đôi lúc Giản Dung sẽ cười, có lúc lại cau mày, oán giận, những thằng nhóc kia, đều là người gây rắc rối.

Đến khu nhà, Giản Dung để Ôn Uyển đi tắm rửa, mình ngồi xuống, sửa sang lại chút tư liệu, khi Ôn Uyển ra ngoài, Giản Dung đã xong việc, đi theo vào tắm rửa một chút, Ôn Uyển cũng trở về phòng.

Giản Dung tắm rửa, cũng thuận tay giặt quần áo, giặt xong, Giản Dung mặc quần lính, thân trên để trần, lúc vào phòng, Ôn Uyển mặc đồ ngủ, ngồi trên giường xem phim, thỉnh thoảng cười.

“Cười ngây ngô gì đó?”

Giản Dung đi tới ngồi bên cạnh Ôn Uyển, nhìn đĩa phim “Thành hôn” đang chiếu, bên trong là người đàn ông vì cầu xin cô gái gả cho anh ta, bỏ ra tất cả vốn liếng, mà cô gái vì sự nghiệp, vì tương lai hay là vì ngưỡng ngưỡng mà không đồng ý lời cầu hôn.

Sau cùng, người đàn ông vì yêu cô gái này, lựa chọn buông tay, để cho cô tự tìm giấc mộng của mình, cô gái mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phát hiện, việc tốt đẹp đó, so với trước đây, đã có thói quen.

Bỏ qua sự theo đuổi của người thành thị, bỏ qua hộ khẩu Bắc Kinh, bỏ qua giấc mộng của mình, lựa chọn cùng người đàn ông ấy trở về quê cũ.

“Em rất biết kể chuyện xưa, lần sau, lên giảng cho chiến sỹ của chúng ta.” Giản Dung nửa đùa nhìn Ôn Uyển, vốn cảm thấy không có gì, nhưng Ôn Uyển nói ra, cũng thành một hương vị khác.

“Đây là một lời nhắc nhở, còn anh, đã tập quen em rồi, cho nên không nên chọc em tức giận, nếu không em sẽ chạy, anh liền giống cô gái này đi, anh sẽ phải hối hận.” Ôn Uyển nghiêm trang giáo huấn Giản Dung.

Giản Dung mím môi, nhìn Ôn Uyển như vậy, duỗi tay chụp tới, cả người Ôn Uyển nằm trên người Giản Dung, Ôn Uyển kêu lên một tiếng, bìa đĩa phim trong tay cũng rơi trên giường, cứ đối mặt trực tiếp với Giản Dung như vậy.

28. Chương 27

“Anh sẽ không chọc em tức giận.” Trên mặt Giản Dung hoàn toàn hòa nhã, cả vết sẹo kia dường như cũng phai nhạt đi một chút.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, mấp máy môi, cúi đầu hôn xuống, vốn chỉ định là nụ hôn nhẹ, cả người lại bị Giản Dung ôm chặt, hô hấp nặng nề đè ép tới, tất cả hô hấp của Ôn Uyển bị lấp kín.

Nụ hôn của Giản Dung bỗng nặng bỗng nhẹ, trên chọc Ôn Uyển không ngừng phát run, vui trong ngực Giản Dung, ở bên cạnh khoe môi hai người, trộm được chút hơi thở yếu ớt.

“Tiểu Uyển...” Ánh mắt Giản Dung lqd như muốn đốt cháy Ôn Uyển, đột nhiên mạnh mẽ lật người đè Ôn Uyển dưới thân.

Đưa tay gạt tóc Ôn Uyển, nụ hôn lại nặng nề một lần nữa, Ôn Uyển ôm cổ Giản Dung, thừa nhận, nụ hôn của người đàn ông này không thừa lại một đường sống nào, Giản Dung hôn, trượt đến bên tai Ôn Uyển, hô hấp trôi qua nơi đó, khiến cho Ôn Uyển nhẹ nhàng run rẩy.

“Giản Dung...” Giọng nói nhẹ nhàng của Ôn Uyển hô một tiếng.

Giản Dung ngẩng đầu nhìn Ôn Uyển, nụ hôn lại rơi xuống, từ dưới cằm đến xương quai xanh, nụ hôn ẩm ướt tự nhiên, không bỏ qua chỗ nào, hôn tỉ mỉ, mang theo hơi thở nóng bỏng.

“Ừm...” Trên chọc Ôn Uyển than nhẹ một tiếng, trên trán đầy mồ hôi, “Giản Dung, dừng... Em không muốn.”

Giản Dung nhìn cô gái xinh đẹp dưới thân, ngay cả hô hấp đã hơi loạn, mặt cực kỳ khấn trương, cuối cùng ráng nhịn, anh biết Ôn Uyển thốt ra tiếng lòng, có thể ở chung nhưng vẫn còn xa lạ, Ôn Uyển chưa chuẩn bị xong, anh cũng không thể.

Giản Dung ngược lên, dừng động tác lại, nhìn dáng vẻ kinh hoàng của Ôn Uyển, khoe miệng nở nụ cười: “Mất khống chế.” Mạnh mẽ đứng dậy, Giản Dung ôm Ôn Uyển, để Ôn Uyển vui trong ngực mình, nằm xuống.

“Anh tức giận sao?” Ôn Uyển ngẩng đầu nhìn Giản Dung, không phải là không muốn, mà trong lòng vẫn còn điểm mấu chốt, cô còn sợ hãi.

“Tức giận gì chứ? Đây là tự do, sớm muộn gì cũng là của anh.” Ngược lại Giản Dung không hề kiêu cách, bá đạo tuyên bố, Ôn Uyển không muốn cũng là do mình làm chưa đủ tốt, mấy ngày trước sao nhãng cô nhóc này, tất cả đều đáng đời!

Ôn Uyển mím môi cười cười, vui trong ngực Giản Dung, Giản Dung thay đổi khiến cho cô cảm thấy tất cả hạnh phúc đều đáng giá.

Giản Dung ôm Ôn Uyển, chỉnh sửa quần áo cho Ôn Uyển, cười nói: “Được rồi, cô nhóc, đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn bận việc đó.” Mà không thể nóng vội, cô nhóc này, bây giờ...

Anh phải làm một chút biện pháp ứng đối, phải bắt cô lại.

Ôn Uyển “Ừm” một tiếng, gật gật đầu, nhắm mắt ngủ, Giản Dung nhìn Ôn Uyển, thuận tay ôm Ôn Uyển đang cứng nhắc, tắt đèn, ôm Ôn Uyển ngủ, khước miệng lộ ra nụ cười.

Trước kia khi cô ngủ bên cạnh, anh sợ nhất là cô nhóc này đến gần, nhưng cô nhóc này cứ ngủ thiếp đi lại đến gần, khổ cũng chính là anh, nhìn đến đáy lòng phát khô.

Hôm nay tuy nói ra nhưng vẫn phải nhịn, mình vẫn phải kìm nén, chỉ có điều Giản Dung cũng không muốn nhanh như lqđ vậy, tình yêu giống như nước chảy đá mòn, phải từ từ hòa tan.

Không tiếp tục suy nghĩ, Giản Dung ôm Ôn Uyển, cũng nhắm mắt ngủ.

Sáng ngày hôm sau, trời vừa sáng, ánh nắng ban mai đi qua rèm cửa sổ trắng như tuyết vào phòng, chiếu trên mặt đất vẻ đẹp mông lung.

Giản Dung rời giường ra sân huấn luyện theo thường lệ, lúc thức dậy động tác nhẹ nhàng, sợ đánh thức Ôn Uyển.

Nhìn hô hấp đều đều của Ôn Uyển, ngủ yên lành, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, Ôn Uyển chợt thức giấc, ngồi dậy nhìn Giản Dung, dụi mắt: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một tiếng động lớn xôn xao, đại viện này, phàm là một tiếng gọi từ cổ họng cũng có thể nghe thấy, huống chi là tiếng khóc lớn như vậy của đứa bé.

Giản Dung vừa mặc quần áo vào, nghi ngờ lắc đầu: “Không biết, anh cũng vừa mới tỉnh.”

Mới sáng sớm tỉnh mơ, sao đã có người gây gỗ? Trước kia các chị dâu cũng cãi nhau, nhưng các chiến sỹ đều lập tức dụi mắt, hơn nữa, không âm ỉ trước mặt mọi người lúc sáng sớm như thế này, âm ỉ tận trong viện, đây là lần đầu.

“Đi ra ngoài một chút, xem xảy ra chuyện gì mới phải.” Ôn Uyển vội vàng ngồi dậy, chụp lấy áo khoác quân dụng, liền theo Giản Dung cùng ra ngoài xem một chút.

Mở cửa, chỉ thấy tiểu Thiên đang lqđ kéo mẹ mình, không ngừng khóc: “Mẹ, không được đi.”

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem nước mắt, khiến người ta đau lòng không thôi, phòng người khác cũng nghe thấy ồn ào, đi ra theo xem một chút.

“Tiểu Thiên ngoan, đi theo ba, mấy ngày nữa mẹ sẽ trở lại.” Chị dâu chính ủy đau lòng nhìn thẳng bé, dụi mắt, dễ dàng nhận thấy không bỏ được đứa bé, có một số việc nhỏ, không muốn làm tổn hại...

Tiểu Thiên nín chặt quần áo của mẹ mình, không ngừng lắc đầu: “Mẹ gạt con, ngày hôm qua còn muốn ly dị với ba, mẹ đi rồi, sẽ không quay lại.”

Tiểu Thiên kêu khóc, bàn tay nhỏ bé nín chặt quần áo không buông.

Trong lúc nhất thời mọi người không biết xảy ra chuyện gì, cũng không tiện khuyên, nghe thấy ly hôn càng kinh ngạc hơn.

Tính tình chị dâu nhà chính ủy rất tốt, tấm lòng tốt, hơn nữa tình cảm với chính ủy không tệ, ở đây nhiều người như vậy, chưa từng thấy hai người gây gỗ, đột nhiên đòi ly hôn, đây không phải là muốn xảy ra chuyện lớn sao.

“Tiểu Thiên, nghe lời, đi vào đi, để cho mẹ về!” Bên trong truyền ra giọng nói của chính ủy, anh không hề có ý định đi ra ngăn lại, đây không giống tác phong của chính ủy, trong ngày thường, có thể cho là rất nghe lời chị dâu, cũng rất để ý chị dâu.

Tiểu Thiên không nghe theo, cứ khóc nín chặt lấy quần áo của mẹ, nghe thấy tiếng của chính ủy, chị dâu chính ủy đỏ mắt, mạnh mẽ gạt tay đứa bé ra, xoay người chạy đi, Tiểu Thiên khóc vội vàng chạy theo, thiếu chút nữa thì ngã, Ôn Uyển vội vàng chạy tới ôm lấy tiểu Thiên.

Giản Dung cũng bước nhanh ngăn chị dâu chính ủy, trầm giọng nói: “Chị dâu, đứa bé đã khóc thành như vậy, chị có chuyện gì, không thể bình tĩnh nói sao? Giờ muốn ồn ào ra đi, có vẻ không thích hợp.”

Tính cố chấp của anh vốn sẽ không khuyên ai, nhưng thằng bé đã khóc thành như vậy, nếu vẫn đi, đúng là không có trách nhiệm rồi.

Chị dâu chính ủy bỗng nhiên quay đầu, nhìn tiểu Thiên, giọng nói nghẹn ngào: “Tiểu Thiên, nghe lời ba, mẹ đi nhà bà ngoại mấy ngày, vài ngày nữa sẽ trở lại, nghe lời đi.”

Nói xong, chị dâu chính ủy bước qua Giản Dung mà rời đi, ngược lại mọi người đều ngẩn ra.

Chị dâu nhà đoàn trưởng nhìn theo lqđ bóng lưng chị dâu chính ủy rời đi, ngược lại, oán giận với anh Triệu: “Ông Triệu, nhìn người trong đoàn của ông đi, vợ đã chạy, ngày thường ra vẻ dạy dỗ người khác, đến lúc đụng phải chuyện của bản thân sao lại thành hủ nút vậy hả?”

Chị dâu nhà đoàn trưởng, Hàn Hề, mặc dù nói chuyện không xuôi tai, nhưng nói toàn câu có lý, cũng có lòng nhiệt tình, không có tư tưởng xấu.

29. Chương 28

Chính ủy ở trong nhà nghe lời chị dâu nói, nghe tiếng con khóc, biết vợ đi nhưng vẫn không ra ngoài.

Đoàn trưởng Hoa nhìn vợ mình, hơi nhúu mày: “Em trông nom nhiều vậy, về nhà.” Ngược lại, nói với nhóm chiến sỹ và các chị dâu đang vây xem: “Đừng nhìn nữa, nên đi huấn luyện thì huấn luyện, nên trông con thì trông con.”

Nói xong, kéo vợ mình rời đi, Hàn Hề giùng giàng, trong miệng còn oán giận: “Em quản gì? Tiểu Cẩn cô ấy rất tốt, sao chính ủy lại thế này?” Tiếng nói vừa ngừng, chị dâu đã bị kéo về phòng rồi.

Ôn Uyển nhìn trò hề này, cũng không biết nên nói gì, quay đầu, lấy tay áo lau nước mắt cho tiểu Thiên, nhẹ nhàng dỗ dành: “Tiểu Thiên không khóc nữa nha, nếu khóc là không thể yêu, chị không thích.”

Mặc dù nên gọi là dì, nhưng tiểu Thiên thích gọi là chị, Ôn Uyển cũng kệ đứa bé, không miễn cưỡng.

Tiểu Thiên ôm cổ Ôn Uyển, vừa khóc vừa kêu đến động lòng người: “Mẹ không cần tiểu Thiên, tiểu Thiên không có mẹ.”

Sau này tiểu Thiên cũng không có mẹ, tiểu Thiên rất đáng thương, tiểu Thiên vẫn rất nghe lời, sao mẹ vẫn muốn đi.

“Bé ngốc, giữa mẹ và ba có hiểu lầm, ầm ĩ không vui, cần tách ra mấy ngày, sao lại không cần tiểu Thiên chứ?” Ôn Uyển cười véo mặt tiểu Thiên, nào có người mẹ nào không cần con mình, huống chi, máu mủ ruột thịt.

Giản Dung nhúu mày nhìn Ôn Uyển và tiểu Thiên, dừng một chút, đi qua nói với tiểu Thiên: “Nào, tiểu Thiên, chú đưa cháu về nhà.”

Có một số việc Ôn Uyển không biết, cũng không ngờ cô nhóc này nghĩ đơn giản như vậy.

Giản Dung vươn tay định ôm tiểu Thiên, tiểu Thiên lắc đầu liên tục, nhìn Giản Dung, khóc rống nói: “Không về nhà, ba khiến mẹ tức giận bỏ đi, tiểu Thiên cũng không cần ba.”

Ba mẹ gây gổ, ba lại không nhường mẹ, còn nói, là đàn ông phải bảo vệ phụ nữ, nhưng ba lại không bảo vệ mẹ

Nhìn tiểu Thiên như vậy, Ôn Uyển hơi khó xử, chỉ thấy từ sau lưng truyền đến giọng nói của chính ủy: “Ôn Uyển, giữ tiểu Thiên dùm tôi một ngày, đứa nhỏ này, giống tác phong của tôi.”

Nói xong, chính ủy không nói gì thêm, bước nhanh rời đi, nón lính hạ xuống, gương mặt tối đen có chút tiều tụy, xem ra bị kích thích, đáy lòng cũng khổ sở.

Chính ủy vừa đi, Giản Dung thở dài kéo Ôn Uyển vào nhà, vào phòng, Ôn Uyển đặt tiểu Thiên ngồi trên ghế sa lon, nói đỡ dành: “Chị đi rửa mặt, em ngoan ngoãn, một lát chị ra chơi với em, được không?”

“Được!” Ánh mắt mông lung của tiểu Thiên nhìn Ôn Uyển, có điều đã ngừng khóc.

Ôn Uyển xoay người đi vào toilet, Giản Dung cũng đi theo, hiểu rõ dự định, nói với Ôn Uyển: “Ban ngày để tiểu Thiên chơi trong doanh trại, gần đây nhiều trẻ con, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của em, lúc ăn cơm mang theo thằng bé là được.”

Đạo này cũng là ngày nghỉ, tiểu Thiên lqđ ngày ngốc ở đây đã quen, cũng không có việc gì.

“Ừm, em biết rồi.” Ôn Uyển vừa đánh răng vừa đáp, Giản Dung thuần thực rửa mặt chải đầu, sau đó vội vàng ra sân huấn luyện, chuẩn bị huấn luyện buổi sáng.

Rửa mặt chải đầu xong, Ôn Uyển đi vào phòng trong, cầm sữa tươi cùng đồ ăn đến trước mặt tiểu Thiên, ngồi xổm xuống: “Ăn đi, ăn xong đi ra ngoài cùng chị.”

Thằng bé nhỏ như vậy, thật đáng thương, cũng không biết rốt cuộc chị dâu với chính ủy như thế nào?

“Cảm ơn chị.” Tiểu Thiên mở to mắt, nhận lấy đồ ăn trong tay Ôn Uyển, Ôn Uyển cười cười, cũng cầm ít đồ ăn bắt đầu ăn.

Cơm nước xong, Ôn Uyển liền dẫn tiểu Thiên ra cửa, đến gần đội y tế, đã nhìn thấy một nhóm trẻ con đang chơi đùa.

Ôn Uyển cúi người xuống, dò hỏi tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, đi chơi với các bạn đi, lúc ăn cơm trở lại tìm chị có được không? Chị làm việc trong đội y tế.”

“Tiểu Thiên không thể đi theo chị sao? Tiểu Thiên sẽ nghe lời.” Trong lòng đứa bé có cảm giác không an toàn, mẹ đi rồi, đối với tiểu Thiên mà nói, vẫn hơi sợ, giờ phút này giống như người rơi xuống nước, bắt được một cọng rơm, cậu sợ, rất sợ.

Nhìn tiểu Thiên như vậy, trong lòng Ôn Uyển mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Vậy được rồi, chỉ có điều lúc chị bận rộn, tiểu Thiên tự xem ti vi nha.”

Đội y tế có TV, tiểu Thiên có thể xem ít phim hoạt hình, hơn nữa, đứa nhỏ này khéo léo, đi theo cô cũng chẳng xảy ra chuyện gì.

Tiểu Thiên gật gật đầu “Ừm” một tiếng, kéo tay Ôn Uyển, đi theo Ôn Uyển vào đội y tế.

Trong doanh trại không giấu được chuyện gì, hướng chỉ, chính ủy và chị dâu cãi nhau, chị dâu đã về nhà mẹ đẻ, đây là lần đầu tiên trong doanh trại, trong nháy mắt mọi người đều biết, tiểu Trạch và tiểu Mục cũng nghe nói, thấy tiểu Thiên không hề bất ngờ.

Càng không hỏi nhiều, tiểu Trạch cười hỏi tiểu Thiên: “Tiểu Thiên nghỉ rồi hả?”

“Chào chú tiểu Trạch, chào chú tiểu Mục, tiểu Thiên nghỉ rồi.” Đứa bé hơn bốn tuổi, rất khéo léo, nói chuyện cũng đâu ra đó, đã biết nhận thức, trong mắt Ôn Uyển, lại nhiều thêm chút ngây ngô, rất đáng yêu.

Không nhận được đưa tay vuốt vuốt đầu tiểu Thiên, cười nói: “Ngoan, đi xem phim hoạt hình đi, điều khiển TV ở trên bàn.”

Nói xong Ôn Uyển đi thẳng tới đổi áo blue trắng, bắt đầu bận rộn, tiểu Thiên liền lẳng lặng ngồi ở đó, xem phim hoạt hình, tình tiết phim vui vẻ, khiến tâm tình cậu nhóc này tốt hơn nhiều.

Tiểu Thiên ngồi đó cười “Ha ha”, thừa dịp lúc đổi thuốc, tiểu Trạch đến bên cạnh Ôn Uyển, hạ thấp giọng: “Chị dâu và chính ủy, sao âm ỉ như vậy?”

Tiểu Trạch không phải người nhiều chuyện, hỏi một chút, xuất phát từ quan tâm thiệt tình.

Bình thường chính ủy rất quan tâm các chiến sỹ, mọi người đều ghi trong lòng, năm đó, lúc cậu phát sinh mâu thuẫn với nữ ý tá kia, chính ủy đã nói, mặc kệ là ở đâu, tại cơ sở, trong bệnh viện quân khu, cậu chính là một quân y.

Không thấp hèn không kiêu ngạo, giữ khuôn phép làm người, về sau mới có cuộc sống yên ổn, không nên để ý đến những người đó, loại người quá mức nông cạn, sẽ không làm nên chuyện lớn.

“Tôi cũng không biết, thôi, đừng lén lút nói ra, để cho thằng bé cùng chính ủy nghe thấy, sẽ khó chịu.” Ôn Uyển lắc lắc đầu, cầm khay thuốc rời đi, vào bên trong tiếp tục làm công việc của mình.

Tiểu Trạch và tiểu Mục cũng lqđ không quản nhiều, vội vàng đi ra, Ôn Uyển chỉ thấy chính ủy đi vào, mặc bộ quân trang, trái lại so với buổi sáng, nhìn có tinh thần một chút, Ôn Uyển vội vàng chào hỏi: “Chào chính ủy!”

Chính ủy gật gật đầu, nở nụ cười với Ôn Uyển: “Vất vả cho cô rồi, cảm ơn, tôi nhìn tiểu Thiên một chút.”

Nói xong, chính ủy liền đi đến trước mặt tiểu Thiên, tiểu Thiên làm như không nhìn thấy, quay đầu, không được tự nhiên mở miệng: “Không tìm mẹ về, tiểu Thiên không gặp ba.”

Đứa bé cố chấp, tính khí cố chấp, giống anh như đúc.

30. Chương 29

“Tiểu Thiên, con phải nghe lời, ba mẹ có cuộc sống của riêng mình, cũng có thể giới của riêng mình, tiểu Thiên phải hiểu.”

Chính ủy bắt đầu nói với tiểu Thiên, mặc dù thằng bé còn nhỏ, nhưng có thể làm công tác tư tưởng nhiều năm như vậy, anh biết, nói cho tốt, dần dần thằng bé sẽ hiểu, cũng có thể hiểu.

Chuyện về mẹ tiểu Thiên, người khác không hiểu, anh không thể nói, cũng không cần, chỉ hy vọng tiểu Thiên có thể hiểu.

“Cuộc sống cùng thế giới của người lớn, chính là không thêm quan tâm cuộc sống và thế giới của trẻ nhỏ sao?” Tiểu Thiên lqđ quay đầu rất nghiêm túc nhìn chính ủy, giọng nói non nớt mở miệng, thế giới có ba mẹ mới gọi là thế giới, cuộc sống có ba mẹ mới gọi là cuộc sống.

Một câu nói khiến chính ủy đau nhói lòng, cũng khiến Ôn Uyển kinh ngạc, đứa nhỏ này có thể hiểu như vậy, quả nhiên là thông minh.

“Tiểu Thiên, con nhất định phải hiểu ba, khi trưởng thành con sẽ rõ.”

Chính ủy hít sâu một hơi, đứng dậy, không nói thêm gì, xoay người bước nhanh rời đi, trong nháy mắt Ôn Uyển định ngăn anh ta lại, hỏi tại sao không thể xử lý? Tại sao không đi dỗ dành chị dâu.

Nhưng vẫn nhịn, đúng như chính ủy nói, mỗi người đều có cuộc sống cùng thế giới của riêng mình, bọn họ không thể nhúng tay.

Ôn Uyển đi tới trước mặt tiểu Thiên, ngồi chồm hỏm xuống, vuốt ve mặt tiểu Thiên, nhìn đôi mắt tiểu Thiên đỏ hoe: “Tiểu Thiên phải ngoan, đừng khóc, đàn ông mà khóc sẽ không có cô gái nào thích.”

Đứa bé quá nhỏ, cảm thấy không có ba mẹ chính là chuyện không thể tha thứ.

Tiểu Thiên nhìn Ôn Uyển, nhịn nước mắt sắp rơi xuống, khéo léo gật gật đầu, bé nghe lời thì chị mới có thể thích bé, mẹ mới có thể thích bé, mới có thể về nhà.

Ôn Uyển cười cười, tiếp tục làm việc, dieendaanleequuyddoon buổi trưa dẫn tiểu Thiên đi ăn cơm, buổi chiều lại dẫn về đội y tế, bận đến tận tối.

Tiểu Trạch nhìn Ôn Uyển, nhẹ giọng nói với Ôn Uyển: “Chị dâu, ở đây không cần chị trông nom nữa, có em cùng tiểu Mục là được, chị mang tiểu Thiên về nhà trước đi.”

Ôn Uyển nhìn xung quanh, không có nhiều người, gật gật đầu đáp một tiếng: “Được.” Thuận tay cởi áo blue trắng bỏ vào trong tủ treo quần áo, ngược lại đi tới trước mặt tiểu Thiên, nhẹ nhàng mở miệng nói với tiểu Thiên: “Đi...”

Nói xong ôm tiểu Thiên xuống, tiểu Thiên khéo léo chào tiểu Trạch cùng tiểu Mục: “Hẹn gặp lại chú tiểu Trạch, hẹn gặp lại chú tiểu Mục!”

Ôn Uyển nhận ra, đây là do chị dâu cùng chính ủy dạy, mới có thể biết điều như vậy, không cần phải bảo sẽ chủ động chào tạm biệt người khác, tiểu Trạch cùng tiểu Mục cũng vẫy vẫy tay chào tiểu Thiên.

Theo thường lệ, Ôn Uyển lqđ muốn đến sân huấn luyện chờ Giản Dung, định nói một tiếng với Giản Dung để về nhà trước, vì vậy liền mang theo tiểu Thiên cùng đi đến sân huấn luyện, hôm nay tới sớm, Ôn Uyển vượt qua nhóm người đang nghỉ ngơi, đi tới, thấy từng đội hình ngồi ngay ngắn chỉnh tề ở đó.

Phía trước có chiến sỹ đang hát, rống lên một bài quân ca phổ biến, rất cũ “Tiểu đội trưởng cũ của tôi”

Tiểu đội trưởng cũ của tôi

Bây giờ anh như thế nào

Tiểu đội trưởng cũ của tôi

Anh còn nhớ tới tôi không

Đã lâu rồi không nhận được thư của anh

Tôi vẫn còn nhớ anh nói anh thích nghe tôi chơi đàn ghita

Doanh trại chúng tôi hát

Tiểu đội trưởng cũ của tôi

Tôi vẫn nhớ câu nói của anh

Cám ơn tiểu đội trưởng cũ đã cho tôi kiên cường

Bầu trời tối đen tôi lqđ cũng không sợ hãi

Khổ cực cũng sẽ không rơi nước mắt

Bây giờ tôi đã luyện thành người đàn ông chân chính

Tiểu đội trưởng cũ, mấy năm nay quê nhà anh thay đổi ra sao

Mấy năm nay nguyện vọng của anh thực hiện như thế nào

Có phải anh cũng rời quê nhà đi miền Nam tạo dựng lý tưởng mới

Mấy năm nay tiểu đội trưởng đã kết hôn chưa

Dáng vẻ chị dâu như thế nào

Có thể gửi cho tôi một hai tấm hình cưới của hai người

Tôi chúc vợ chồng anh chị ân ái dài lâu.”

Đã ở trong quân đội, làm quân tẩu ai cũng đều biết bài hát này, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, dieendaanleequuyddoon cho dù đã nghe một trăm lần, nhiệt huyết của các chiến sỹ, mỗi lần nghe lại, cũng có thể cảm động đến rơi nước mắt, đó là tình chiến hữu, rất vững bền, cùng làm bạn trải qua sinh tử, cùng tình thân, không chung dòng máu, nhưng lại cảm thấy như chân với tay.

Vừa nhìn thấy Ôn Uyển cùng tiểu Thiên, Giản Dung vẫy vẫy tay với Ôn Uyển, Ôn Uyển ôm tiểu Thiên đi tới, tiểu Thiên thấy Giản Dung liền khéo léo chào hỏi: “Chào chú Giản.”

Điểm này khiến Giản Dung hết sức buồn bực, tại sao vẫn gọi Ôn Uyển là chị, lại gọi anh là chú, cứ như vậy thành lộn xộn rồi.

“Gọi anh rể!” Giọng nói ra lệnh trước sau như một, Giản Dung như vậy, khiến Ôn Uyển không nhịn được mà bật cười, ngồi bên cạnh Giản Dung: “Anh nói anh xem, khác gì đứa bé không?”

“Cũng không phải nghiêm túc, đây là trong con mắt ngây thơ của đứa bé, cảm thấy anh đã già, giống như lời nói?” Giản Dung hạ thấp giọng nói với Ôn Uyển, em nói anh già sao? Một người đàn ông khá đẹp trai, có lúc soi gương, cũng có thể thấy mình chỗ nào cũng đẹp.

Một câu nói chọc cho Ôn Uyển nở nụ cười lần nữa, tiểu Thiên cũng cười theo.

Bên kia một chiến sỹ hát xong, một doanh trưởng bắt được cơ hội, không thể không hất nước bắn lên người phó đoàn Giản nhà mình, hô với một đám binh lính, xác thực nói với Ôn Uyển: “Chúng ta mời chị dâu hát cho chúng ta nghe một bài, có được hay không?”

“Được!” Tất cả đám lính đồng thanh hô.

Một tiếng hô này khiến Ôn Uyển lqđ đỏ mặt, hát trước mặt nhiều người như vậy, cô hát không được, từ trước đến nay da mặt mỏng, lắc đầu liên tục: “Không được, không được, tôi không hát, các anh hát thôi.”

Một nhóm chiến sỹ này đúng là khi tóm được cơ hội, mỗi lần đều phải trêu chọc.

“Chị dâu không hát, do các cậu vỗ tay không đủ nhiệt liệt, một lần nữa!” Một doanh trưởng hô to với binh lính phía dưới, Ôn Uyển cảm giác lời này khá quen tai, giống như Giản Dung đã nói, chị dâu các cậu không học là do các cậu đánh không đủ sôi nổi.

Có câu nói gì? Người nào tạo ra binh đấy! Một chút cũng không thua kém, quả nhiên là bọn họ giống chiêu số của Giản Dung.

“Đừng có mà càn quấy, để cho các cậu ca hát, nghỉ ngơi cả đêm, các cậu liền bắt đầu nổi loạn, lên mặt phải không? Muốn huấn luyện, toàn bộ đứng dậy, tối nay đừng mong đi ngủ.” Giản Dung hô to với đám lính.

Cho các cậu hát, vợ anh còn chưa từng hát cho anh nghe, dựa vào cái gì mà hát cho mấy thằng nhóc này nghe?

Về mặt sùng bái của Ôn Uyển lqđ nhìn Giản Dung, cảm thấy rất cuộc anh đã trở lại, quá đẹp trai rồi.

Đám người vừa nghe, trong nháy mắt nín thở, vốn tiếng la động trời đột nhiên biến mất, đang lúc trầm mặc, một cậu lính hay sinh sự đột nhiên hô: “Chị dâu không chịu hát, vậy để cho phó đoàn Giản hát thôi! Người một nhà, không nói hai lời!”

Lời vừa nói ra, cười ầm lên một vùng, tên oắt con này to gan thật, nhị doanh trưởng Vương Cường nhìn lính của mình, tài năng đáng được bồi dưỡng, có khí phách, có năng lực, phải nâng lên làm phó tiểu đội trưởng.

31. Chương 30

Lính của mình, đều rõ ràng hơn so với người khác, chính là giống nhau, không sợ chết, không có việc gì liền thích đâm vào họng súng!

Lời này vừa nói ra, cả nhóm người ngây ngẩn, Ôn Uyển cũng thất thần, quay đầu nhìn Giản Dung, chỉ thấy giọng Giản Dung nhẹ nhàng thốt ra:

”Dựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm

Nghe nhạc và chuyện trò về ước mơ

Anh mong rằng em ngày càng dịu dàng

Em mong rằng anh đặt em trong trái tim anh

Anh nói muốn tặng em một ước mơ lãng mạn
Cảm ơn em đã đưa anh đến thiên đường
Dù cho cả cuộc đời mới có thể hoàn thành
Chỉ cần em nói thì anh sẽ nhớ mãi không quên
Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ đến
Chính là cùng anh từ từ già đi
Cùng nhau góp nhặt từng chút niềm vui
Để lại sau này ngồi trên xích đu cùng từ từ trò chuyện.”

(*) Bài hát “Điều lãng mạn nhất” – Triệu Vinh Hoa

Ôn Uyển cứ lẳng lẳng nghe như vậy, dieendaanleequuyddoon đáy lòng càng rung động, cô cho rằng Giản Dung chỉ biết hát mấy bài hát quân nhân, không ngờ còn biết hát điều lãng mạn nhất, tất cả lính ở đây cũng kích động, huyết sáo liên tiếp.

“Chị dâu! Chị dâu!” Từng tiếng hô, khiến Ôn Uyển cúi đầu, hạnh phúc mà ngượng ngùng.

— —Puck.d.đ.l.q.đ— —

Chỉ nghe thấy Giản Dung cười mắng: “Còn kêu nữa, gọi đoàn trưởng đến đi, để cho ông đây và các cậu mang nặng chạy bốn mươi lăm km...”

Nói xong, Giản Dung ôm tiểu Thiên đứng dậy, thuận tay kéo Ôn Uyển, trầm giọng: “Được rồi, để cho bọn họ chơi đi, chúng ta về nhà, tiểu Thiên cũng nên nghỉ ngơi.”

Mang theo đứa bé, tốt nhất không nên để cho đứa bé ngủ muộn, nhìn vẻ mặt tiểu Thiên hưng phấn, Giản Dung đưa tay vuốt vuốt đầu tiểu Thiên.

Ôn Uyển bước ngay ngắn theo Giản Dung, cùng nhau đi về phía khu nhà, nhìn khá hài hòa, một nhà ba người, khiến cho người ta hâm mộ, khi đến khu nhà, trở về nhà, Ôn Uyển mới nghĩ, đứa nhỏ này làm thế nào?

Nhân viên cảnh vệ của chính ủy gõ cửa, Giản Dung mở cửa, chỉ thấy tiểu Phi đứng bên ngoài, cao giọng hô: “Chào phó đoàn Giản, chào chị dâu, chính ủy ra lệnh cho tôi đón tiểu Thiên về nhà, đỡ tiểu Thiên ngủ.”

Chính ủy đã nói, dẫn theo một ngày, sẽ không tốt nếu còn ngủ trong nhà người ta.

Giản Dung ừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía tiểu Thiên, chỉ thấy tiểu Thiên nhìn Ôn Uyển, khéo léo nói: “Hẹn gặp lại chị, ngày mai tiểu Thiên trở lại tìm chị.”

Nói xong tiểu Thiên đi tới trước mặt tiểu Phi, được tiểu Phi ôm lấy, nói tạm biệt với Giản Dung và Ôn Uyển: “Hẹn gặp lại phó đoàn Giản, hẹn gặp lại chị dâu!” Nói xong tiểu Phi ôm đứa bé rồi đi.

Giản Dung đóng cửa lại, Ôn Uyển cầm quần áo đi tắm, Ôn Uyển tắm xong, Giản Dung cũng chạy vào tắm, lúc đi ra liền giặt quần áo cho Ôn Uyển, nhanh chóng giặt sạch quần áo.

Thói quen của quân đội là làm cái gì cũng nhanh chóng, cho nên tốc độ giặt quần áo cũng không hề chậm.

Nằm ở trên giường, Ôn Uyển vùi đầu trong ngực Giản Dung, hỏi Giản Dung: “Anh nói đi, tại sao chị dâu và chính ủy lại đột nhiên gây gổ? Không thể nói chuyện sao?”

Cô cảm thấy chính ủy không phải là người đàn ông không biết nhẫn nhịn, thường ngày lúc giáo huấn binh lính lqđ của mình, nói nhiều nhất chính là, vợ quân cậu vì muốn tốt cho cậu, đừng không biết chịu đựng, không biết suy xét.

Nói được như vậy, Ôn Uyển rất khó mà tưởng tượng ra chính ủy sẽ gây gổ với chị dâu, không đợi Giản Dung mở miệng, Ôn Uyển tiếp tục nói: “Giản Dung, ngày mai anh đi khuyên nhủ chính ủy được không? Mẹ không có ở đây, tiểu Thiên rất đáng thương.”

Giản Dung cúi đầu nhìn Ôn Uyển, thở dài: “Chuyện như vậy, anh không nói được.”

Nhìn về phía trước, Giản Dung nhẹ giọng nói với Ôn Uyển, chị dâu chính ủy không phải là mẹ ruột của tiểu Thiên, lúc tiểu Thiên sinh ra, thân thể mẹ tiểu Thiên không tốt, cho dù chăm sóc như thế nào cũng không tốt lên được, không bao lâu đã qua đời.

Khi đó chính ủy vẫn chỉ là một doanh trưởng, hết cách rồi, chỉ có thể dẫn đứa bé đi cho cha mẹ nuôi, một năm về nhà thăm một lần.

Chính ủy sư đoàn cảm thấy người này không tệ, liền nhờ người giới thiệu vợ cho chính ủy, không kết hôn, lại là đàn ông tham gia quân ngũ, không có tiền cũng không có quyền thế. Càng không có tự do, hưởng chi, chính ủy đã kết hôn, còn có một đứa bé, mấy cô gái vừa nghe thì ngay cả mặt cũng không muốn nhìn, liền từ chối hết.

Tâm tình chính ủy lớn, cái gì cũng không quên, trong lòng vẫn nhớ thương người vợ đã chết, vốn không định đi tìm, chỉ có điều chính ủy sư đoàn mở miệng, anh ấy cũng không tiện...

Nhưng cũng đúng dịp, trên đời này lại có cô gái đó, cũng chính là chị dâu chính ủy, Trình Cẩm, bằng cấp tốt, dieendaanleequuyddoon diện mạo được, cũng là cô gái biết chừng mực, đi gặp mặt chính ủy, chính ủy thì trước sau như một không nhìn con người ta một cái, cứ ngồi ở đó, chẳng chặc chẳng lỏng.

Vốn tưởng rằng là cô gái có điều kiện tốt như vậy, chắc sẽ không nhìn tới mình, không ngờ Trình Cẩm nói cho người làm mai, đồng ý gả cho chính ủy, lời vừa nói ra khiến chính ủy sư đoàn sững đến phát rồ, không nói hai lời, để cho hai người đánh báo cáo, phê duyệt xuống, dứt khoát làm tiệc rượu.

Trong bộ đội không nhiều chuyện như vậy, cũng dần dần, chính ủy không giống trước, đã coi trọng thì lập tức kết hôn, tình yêu khuôn sáo cũng không còn.

Trình Cẩm cũng không quan tâm, cô ra ngoài xem mắt, chính là cảm thấy nhân phẩm chính ủy tốt, nhìn không xấu cho nên đồng ý gả, tình cảm gì đó tính toán sau.

Trước khi kết hôn, chính ủy rất trịnh trọng mở miệng với Trình Cẩm: “Tôi muốn hỏi mấy câu được không?”

“Hỏi đi.” Trình Cẩm không nói nhiều, nhìn có chừng mực, là cô gái chừng mực.

Chính ủy hít sâu một hơi: “Tại sao không để ý tôi mang theo đứa bé, lính nghèo?”

Trình Cẩm cảm thấy buồn cười: “Lính nghèo thì không kết hôn hả? Mang theo đứa bé cũng phải độc thân? Tư tưởng gì vậy?”

“Vậy, em đã nghĩ kỹ chưa? Gả cho tôi, quân hôn này khó bỏ.” Chính ủy mở miệng lần nữa với Trình Cẩm, có một số lqđ việc nhỏ phải nói rõ ràng, nếu không, cảm thấy có lỗi với người nhà cô ấy.

Trình Cẩm thuận tay đập một cuốn sách vào ngực chính ủy: “Cưới một cô vợ, kéo dài thời gian, không có chút sáng khoái nào của đàn ông tham gia quân ngũ!”

Cứ như vậy, hôn lễ cũng xong, đã nhiều năm như vậy, hai người sống chung yên ổn, Trình Cẩm đi theo chính ủy theo quân, đối với đứa bé, đối với chính ủy, đều rất tốt.

Chưa bao giờ cãi nhau, chưa từng nóng nảy, mang theo tiểu Thiên, không khác gì ruột thịt, không ai nói một câu không tốt về chị dâu chính ủy, đều là khách lệ, còn nói chính ủy may mắn.

Chính ủy cũng rất nghe lời lqđ chị dâu, ngay cả thuốc hút nhiều năm cũng cai rồi, chỉ vì chị dâu nói: “Khói thuốc sẽ hại chết em cùng tiểu Thiên, anh không cần em, chẳng lẽ cũng không cần đứa bé?”

Từ lúc ấy chính ủy liền cai thuốc, chẳng những cần đứa bé, cũng cần quan tâm vợ, nếu không cần có thể nuôi dưỡng như bảo bối nhiều năm vậy sao?

32. Chương 31

Trình Cẩn cứ đi theo bên cạnh chính ủy như vậy, trước kia làm phiên dịch, đi làm bên ngoài, sau khi theo quân, liền bắt đầu phiên dịch sách, cũng sẽ phiên dịch một ít chữ nước ngoài, chính ủy thường nói: “Chút tiền lương của anh không nhiều lắm, nhưng đủ để nuôi sống em và tiểu Thiên, không cần vất vả như vậy.”

Nhưng mà Trình Cẩn vẫn kiên trì, cô nói, có vài thứ là mình thích, là một sở thích, không liên quan đến tiền bạc, giống như cô thích viết lách gì đó, kiếm không được nhiều lắm, nhưng vẫn vui vẻ đi viết, cho dù phải bỏ ra rất nhiều.

Chính ủy cũng không gây khó dễ, tùy Trình Cẩn, nhuận bút Trình Cẩn thu được, luôn nghĩ cách để cho tiểu Thiên ăn ngon nhất, mặc tốt nhất, đây là một hứng thú khác của cô, đại đa số các chị dâu lười làm bữa sáng, để cho đứa bé ăn trong căn tin.

Nhưng Trình Cẩn không như vậy, cô kiên trì để cho đứa bé ăn đủ loại bữa sáng, thay đổi đa dạng, tự mình đưa đứa bé đi học, mỗi một thứ, chính ủy đều chưa từng quan tâm, cho nên, đáng dấp tiểu Thiên tốt hơn so với đứa bé cùng trang lứa, không mập không ốm, thật sự khiến người ta thích.

“Nếu tình cảm tốt như vậy, sao lần này lại rạn vỡ thế?” Ôn Uyển kinh ngạc hỏi, cô chưa từng nghĩ chị dâu và chính ủy có một chuyện sâu xa như thế, không thể không nói, chị dâu làm người thật sự hết lời để nói, vậy lần cãi nhau này, chắc chắn hơn phân nửa là trách nhiệm của chính ủy.

Giản Dung lắc lắc đầu, nhìn Ôn Uyển thở dài: “Anh cũng không biết, chính ủy không thích người khác hỏi nhiều, tiểu Phi hỏi nhiều một câu, liền bị mắng, anh không muốn đi kích động.”

Anh không đi tìm khi chính ủy không thoải mái, chị dâu đi, chính ủy giống như đánh mất hồn, ai đi chọc, chính là tìm mắng.

Ôn Uyển có thể hiểu Giản Dung khó xử, Giản Dung cũng không nhiều chuyện, cô suy nghĩ một chút, người tháo chuông cũng chính là người buộc chuông, chuyện như vậy, người khác không giúp được gì, phải do chính ủy tự mình thông suốt, tự mình đi đón vợ trở lại.

“Được rồi, mình ngủ thôi, sáng mai chắc chắn tiểu Thiên sẽ qua.” Ôn Uyển dụi dụi mắt, nói với Giản Dung, Giản Dung ừ một tiếng, ôm Ôn Uyển đi ngủ.

Theo cuộc sống thường lệ, đi làm như thường lệ, chỉ có điều bên cạnh Ôn Uyển nhiều thêm tiểu Thiên, mỗi ngày đều đi theo bên cạnh Ôn Uyển, đứa bé này khéo léo, nhiều bạn, trong lòng Ôn Uyển cũng vui vẻ, nhưng vấn đề chính là cô không có thời gian, giống như chị dâu vậy, làm bữa sáng cho tiểu Thiên mỗi ngày.

Vẫn là tiểu Phi dẫn tiểu Thiên đến căn tin ăn, đứa bé này cũng không biết làm sao, càng ngày càng ít nói, trừ lúc nói chuyện với Ôn Uyển, đại đa số là trầm mặc.

Cũng khiến cho Ôn Uyển bắt đầu lo lắng cho thằng bé, tiểu Thiên thường hỏi một câu, chính là khi nào thì mẹ về nhà? Tại sao mẹ không gọi điện thoại cho tiểu Thiên?

Ôn Uyển luôn dụ dỗ, tiểu Thiên thông minh hơn đứa bé bình thường, mình nói cái gì, nó có thể nhìn ra, mình nói an ủi, hay nói thật, thì ngược lại, luôn thản nhiên nói với Ôn Uyển một câu: “Nói tiểu Thiên ngoan một chút, mẹ nhất định về nhà.”

Ôn Uyển luôn đau lòng không thôi, nhưng cũng hết cách rồi, len lén gạt Giản Dung gọi điện thoại cho chị dâu, nhưng bên kia không ai nhận, vẫn có chuông, nhưng không thấy điện thoại lại.

Đêm hôm nay, nửa đêm bỗng nhiên mưa to, nước mưa bên ngoài rơi trên nóc nhà kêu lộp độp, có chỗ bị ngấm nước, Giản Dung đặt chậu hứng, điều kiện bộ đội chính là như vậy, Ôn Uyển vui đầu trong ngực Giản Dung ngủ yên bình.

Mấy ngày nay, mang theo tiểu Thiên, lại vừa làm việc, cả người Ôn Uyển đã mệt không chịu được, vừa định ngủ, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Ôn Uyển mở mắt ra, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói của chính ủy: “Giản Dung, Ôn Uyển, có nhà không?”

Ôn Uyển cùng Giản Dung vội vàng rời giường, ra khỏi phòng đi mở cửa, chỉ thấy chính ủy ôm tiểu Thiên, cả người hơi bối rối mở miệng: “Xin lỗi, trẻ như vậy lại ốm các em, tiểu Thiên bị sốt, anh không biết phải làm sao bây giờ mới được?”

Vào lúc này đội y tế đã đóng cửa, tiểu Thiên đột nhiên bị bệnh, một chút biện pháp anh cũng không có, trước kia lúc tiểu Cẩn ở nhà, thỉnh thoảng tiểu Thiên cũng bị cảm, nhưng cũng được tiểu Cẩn chăm sóc tốt, một chút xiu chuyện cũng không có.

Vào lúc tiểu Cẩn không có ở đây, anh đã cảm thấy ngày này không biết sống sao, cả sinh hoạt đều hỗn loạn.

Rất cuộc hiểu được câu nói kia, lúc anh đã thành thói quen với cuộc sống đi vào quỹ đạo, người kia đột nhiên rời đi, thế giới của anh có thể sụp đổ, giờ phút này, anh cảm nhận được thật sâu...

“Nói gì vậy? Giản Dung mau ôm đứa bé vào.” Ôn Uyển nói với Giản Dung.

Ngược lại đi lấy hòm thuốc tới, chẩn đoán bệnh cho tiểu Thiên, kiểm tra một chút, đo nhiệt độ, chỉ là sốt nhẹ, từ nhỏ đến lớn đứa bé này được chăm sóc tốt, bệnh này không cần tiêm, uống chút thuốc, che chắn kỹ là có thể khỏe.

Chính ủy và Giản Dung ở bên ngoài đã gấp đến đứt đầu bể trán, không biết phải làm sao? Dù sao cũng chỉ có một mình với đứa bé, đáy lòng luôn sợ hãi.

Đắp kín mền cho tiểu Thiên, chỉ thấy giọng nỉ non của tiểu Thiên: “Con muốn mẹ, mẹ...”

Ôn Uyển nắm tay tiểu Thiên, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Ngoan, mẹ ở đây, tiểu Thiên bị bệnh, phải nghỉ ngơi thật tốt, được không?”

Cô có thể hiểu được sự khổ sở của chị dâu, nếu là đứa bé của mình, liền mang đi, chắc là chị dâu cũng vô cùng rối rắm, công ơn nuôi dưỡng lớn hơn trời, chị ấy thương tiểu Thiên, nếu biết tiểu Thiên bị bệnh, chắc sẽ khóc.

Tay nhỏ bé của tiểu Thiên nắm lấy tay Ôn Uyển, cảm thấy chút ấm áp, dần dần bắt đầu yên ổn ngủ, chính lại chần cho tiểu Thiên, Ôn Uyển liền xoay người đi ra khỏi phòng, đến phòng khách, nhìn thấy Giản Dung đang ngồi đó hút thuốc, chính ủy cúi đầu, nắm tóc mình, nhìn ra được trong lòng đang tự trách.

Ôn Uyển đi tới, ngồi bên cạnh chính ủy, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chính ủy, đón chị dâu về nhà đi, tiểu Thiên cần mẹ, cần một ngôi nhà hoàn chỉnh, nếu không sẽ là tổn thương rất lớn đối với thằng bé.”

Giản Dung khó nói, đối với cô mà nói, có một số việc nhỏ, dù sao cũng phải mở miệng khuyên nhủ, chính ủy cố chấp như thế, nhiều ngày như vậy, chuông này vẫn không cởi được, cô đã gấp gấp thay anh ta.

Chính ủy cầm lấy thuốc trên bàn, thuận tay đốt một điếu, nặng nề hít một hơi, cả người nhìn rất nhếch nhác, hoàn toàn không giống như trong ngày thường, chấn trụ cả đoàn binh lính, khí thế như vậy.

Phả ra ngum khói, lúc này chính ủy mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện của anh và tiểu Cẩn, Giản Dung nói cho em rồi hả?”

Có một số việc anh vốn không định nói, người khác mắng anh không ra gì, mắng anh phụ lòng tiểu Cẩn, anh đều thấy không sao cả, nhưng chỉ cảm thấy đặc biệt xin lỗi tiểu Thiên, nhìn tiểu Thiên nói ít đi, nhớ mẹ, anh liền đau lòng.

“Giản Dung nói với em, chị dâu là người phụ nữ tốt, mẫu thuẫn lớn hơn nữa, ngài là đàn ông, phải nhường một chút, coi như vì đứa bé cũng được.” Ôn Uyển nhẹ giọng khuyên chính ủy, lùi một bước, trời cao biển rộng, mọi sự đều tốt đẹp.

Chính ủy liên tục gạt đầu, không ngừng nói: “Tiểu Cẩn là một cô gái tốt, tâm tình tốt, em cũng lương thiện, tính khí tốt, mọi thứ đều tốt.”

33. Chương 32

Chính ủy lại hít thêm một hơi khói, khói mù vây chung quanh, trước khi kết hôn, anh luôn không hiểu điều kiện Trình Cẩn tốt như vậy, tại sao muốn gả cho anh? Nhưng Trình Cẩn không nói nhiều, cũng không hỏi được cái gì, ngược lại có vẻ như bản thân già mồm cãi láo, nên anh không hỏi nhiều.

Nhưng cũng chính mấy ngày trước, mẹ Trình Cẩn đột nhiên điện thoại cho anh, nói chút chuyện xưa của Trình Cẩn.

Lúc học đại học, Trình Cẩn có một người bạn trai cực kỳ thân thiết, sau khi tốt nghiệp, Trình Cẩn đi làm việc tại một công ty nước ngoài, hoàn cảnh gia đình của người bạn trai kia rất tốt, người trong nhà cũng thích Trình Cẩn, nhưng người bạn trai kia ngã bệnh, vì giấu diếm Trình Cẩn, mới chia tay với Trình Cẩn, vốn cho rằng không chữa khỏi bệnh, ở nước ngoài mấy năm, tốn không ít tiền, lại chữa hết, người bạn trai đó trở về nước, muốn tìm Trình Cẩn, mới biết cô đã kết hôn rồi.

Chỉ coi như Trình Cẩn giận dỗi, hiểu lầm giữa hai người lớn như vậy, hy vọng có thể nói lại tình xưa, trong lòng vẫn yêu Trình Cẩn, cũng không quan tâm Trình Cẩn đã kết hôn, hướng chi, vẫn chưa có con chung. Quảng thời gian này, anh (chính ủy) đã cảm thấy Trình Cẩn có cái gì không đúng.

Ý của mẹ Trình Cẩn chính là hy vọng chính ủy có thể nói chuyện thật tốt với Trình Cẩn, đối với người con rể là chính ủy này, ban đầu mẹ Trình Cẩn không hài lòng, nhưng người đàn ông này thật sự đối tốt với Trình Cẩn, chưa bao giờ nói một câu nặng lời, bà cũng không có ý bới móc nữa.

Nhưng hiểu câu chuyện thằng bé kia cũng đáng thương, đã từng tốt đẹp với Trình Cẩn như vậy, bây giờ quay lại một lần nữa, nói chuyện xưa của mình, bà cũng đau lòng, chỉ hy vọng Trình Cẩn có thể hiểu rõ ràng, về sau không hối hận là được.

Chính ủy không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, anh chưa bao giờ can thiệp vào chuyện riêng của Trình Cẩn, cũng sẽ không lục lọi đồ gì đó của Trình Cẩn, cúp điện thoại, lúc mở ngăn kéo của Trình Cẩn ra, chính ủy nhìn thấy tất cả bên trong đều là hồi ức về người bạn trai kia, hình chụp, vé xe.

Chính ủy nhìn thấy rất đau lòng, giống như mộng đẹp mấy năm bị đánh nát, cực kỳ đau lòng, lúc Trình Cẩn trở lại, chính ủy đặt đồ ở trước mặt Trình Cẩn, đầu tiên Trình Cẩn sững sờ, sau đó trầm mặt: “Sao anh lại lục lọi đồ của em?”

Đã nói sau khi kết hôn, không can thiệp chuyện riêng tư của nhau.

“Chuyện này mẹ em đã nói rồi, anh hiểu người đàn ông kia tốt, anh cho em thời gian suy nghĩ, nếu muốn ly hôn, anh sẽ ký tên.” Chính ủy nói xong đứng dậy rời đi, anh sợ ở lâu một giây trong lòng sẽ rất đau, mình là người cao ngạo, ngay cả như vậy cũng vẫn cố chấp.

Trình Cẩn không ngờ mẹ mình nói rồi, trong lúc nhất thời không biết làm sao, giải thích như thế nào cho chính ủy, người đàn ông này một đêm không trở lại, sau khi trở về, liền yên lặng giúp cô thu thập đồ đạc, đặt ở trước mặt cô.

“Tiểu Cẩn, em không cần có áp lực, anh cho em thời gian suy nghĩ, em làm cái gì anh vẫn sẽ tôn trọng em.” Chính ủy nói xong liền xoay người trở về nhà, anh không hy vọng mình và tiểu Thiên cho Trình Cẩn áp lực, đã từng là hiểu lầm, rất nhiều chuyện, ai cũng không có cách nào lựa chọn, anh không hy vọng có một ngày Trình Cẩn sẽ hối hận đã bỏ lỡ hạnh phúc.

Bởi vì chuyện này mà lo lắng, vậy không bằng lưu lại hồi ức tốt đẹp.

Trình Cẩn biết tính tình chính ủy, nhưng không nghĩ tới người đàn ông này kiêu ngạo đến mức đó, cảm đồ, Trình Cẩn về nhà mẹ đẻ, cũng có một cảnh vào buổi sáng kia.

Nghe chính ủy nói, Ôn Uyển nắm tay Giản Dung, không khỏi nắm chặt, cô cảm thấy tình tiết giống như trong phim ảnh, sao lại thành sự thật rồi? Nói ai cũng không tiếp thu nổi, chính ủy như vậy chính là yêu chị dâu, yêu tha thiết.

“Phá hoại quân hôn là phạm pháp, chính ủy, gọi điện thoại cho chị dâu đi?” Lúc Ôn Uyển hết sức khiếp sợ, Giản Dung đột nhiên mở miệng, Ôn Uyển kinh ngạc nhìn Giản Dung, chỉ nghe thấy Giản Dung trầm giọng

nói tiếp: “Gọi điện thoại cho chị dâu, tiểu Thiên không thể không có mẹ.”

Anh cũng đã từng nghĩ như chính ủy vậy, nhưng anh cảm thấy hối hận, nếu thật sự rời đi, đau vẫn là bản thân, giữ ở bên người, đối tốt với cô ấy cũng giống như cho cô ấy hạnh phúc.

Chính ủy liếc mắt nhìn Giản Dung, lắc lắc đầu, nếu không phải tôn trọng Trình Cẩm, ngày hôm đó sẽ không làm ra vẻ cái gì cũng không biết, tiểu Cẩm giấu anh cũng là đoán đo tình cảm vợ chồng, lo lắng cho tiểu Thiên, anh cũng không thể ích kỷ, để tiểu Cẩm áy náy với người đàn ông kia, sống cuộc sống như vậy cùng với anh, anh vĩnh viễn không tiến vào trái tim tiểu Cẩm.

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, mưa đã ngừng, nhìn xuyên qua cửa sổ ra ngoài, anh biết tất cả rồi sẽ tốt, anh sẽ cho tiểu Cẩm thời gian suy nghĩ, còn tiểu Cẩm, bây giờ vẫn chưa trở lại chứng tỏ đáy lòng cô ấy vẫn để ý đến người đàn ông kia.

Chính ủy hít sâu một hơi: “Quấy rầy các em cả đêm, anh ôm tiểu Thiên về nhà.” May mà hôm nay là chủ nhật, Ôn Uyển cùng Giản Dung có thể ngủ bù, nếu không thật sự làm phiền hai người rồi.

Ôn Uyển vội vàng đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Chính ủy, em vẫn cảm thấy anh nên gọi điện thoại cho chị dâu.” Cho dù như thế nào, có lẽ chị dâu cũng có cảm tình với chính ủy, không có tình cảm cũng sẽ không thể sống chung với nhau lâu như vậy, cũng đối tốt với chính ủy và tiểu Thiên như vậy.

Chính ủy không nói gì, đứng dậy ôm thẳng bé, xoay người đi ra cửa, Ôn Uyển cùng Giản Dung lẳng lặng đứng ở đó, nhìn chính ủy ôm thẳng bé đi.

Giản Dung đi tới đóng cửa, xoay người đi đến bên cạnh Ôn Uyển, ôm Ôn Uyển, nhìn mắt Ôn Uyển, chuyện của chính ủy khiến Giản Dung rất sợ, anh sợ bỗng nhiên có một ngày Ôn Uyển phát hiện anh không tốt, ghét bỏ vết sẹo này của anh, cảm thấy chán ghét cuộc sống quân đội, sẽ rời khỏi anh.

“Giản Dung...” Ôn Uyển nhẹ giọng gọi một tiếng, cô biết Giản Dung đang nghĩ gì, không có ngày đó, vĩnh viễn không có, cô sẽ không rời khỏi Giản Dung.

Bỗng nhiên cả người Ôn Uyển bay lên không trung, được Giản Dung ôm trở về phòng, vào phòng, lúc đặt Ôn Uyển lên giường, Giản Dung cũng đè lên, không đợi Ôn Uyển phản ứng, hô hấp nóng rực đã đè xuống chặn hô hấp Ôn Uyển lại, không để lại một đường lui, Giản Dung đang run, Ôn Uyển cũng khẽ run, liếm môi Ôn Uyển, giọng Giản Dung khàn đặc: “Vợ, anh sai rồi, về sau sẽ không để cho em đau lòng, đừng cự tuyệt anh.”

Một câu nói khiến trong lòng Ôn Uyển căng thẳng mãnh liệt, hốc mắt nóng lên, vài giọt lệ rơi xuống theo khóe mắt, cô chờ Giản Dung nói một câu vợ, đợi một thế kỷ, cuối cùng người đàn ông này cũng thừa nhận.

“Giản Dung...” Tay Ôn Uyển quán lấy cổ của Giản Dung, mặc cho người đàn ông này hôn điên cuồng, tiếp nhận tình cảm đã chờ đợi lâu như vậy, trong phòng tràn ngập hơi thở mập mờ, khiến cho người ta tai đỏ tim đập mạnh.

Sau một trận triền miên, cả người Ôn Uyển mệt mỏi tê liệt ngã xuống giường, Giản Dung ôm Ôn Uyển, đau lòng nhìn cô nhóc trong ngực, khẽ nhíu mày: “Đau không?” Rốt cuộc vẫn là anh mất khống chế, gặp phải cô nhóc này, anh vĩnh viễn chỉ có hỗn loạn lung tung.

“Ngủ, ngủ...” Hầu như không nghe được giọng Ôn Uyển mở miệng.

Giản Dung cúi đầu cười: “Được!”

Nói xong Giản Dung ôm Ôn Uyển, dọn dẹp một chút cho cô nhóc này, ngược lại, quay trở lại giường, ôm Ôn Uyển ngủ ngon lành, cô ấy là vợ anh, về sau sẽ không buông tay, anh sẽ không giống như chính ủy, lúc nào cũng lo lắng, anh không làm vậy!

34. Chương 33

Khi Ôn Uyển tỉnh dậy đã hơn hai giờ chiều, thức cả đêm, lại một phen giày vò, khó tránh khỏi tham ngủ một chút, mà Giản Dung đã không ở bên cạnh, chắc đi sân huấn luyện.

Mạnh mẽ bật dậy, Ôn Uyển đứng lên rời giường, rửa mặt chải đầu, thu thập một chút, cầm một ít thức ăn, xem TV, Ôn Uyển định xé chiều đi đội y tế xem một chút, dù sao buổi chiều chỉ có một mình tiểu Mục ở đó, tiểu Mục không cẩn thận như tiểu Trạch, tiểu Trạch không có ở đây, cô vẫn hơi lo lắng.

Thay quần áo, Ôn Uyển vừa định ra cửa, chỉ nghe thấy vào giọng nói chuyện phiếm oang oang bên ngoài.

“Tiểu Linh này, cô nói rốt cuộc nhà chính ủy xảy ra chuyện gì? Tiểu Cẩn là cô gái tốt như vậy, chính ủy cũng chưa định đi đón về, tiểu Thiên quá đáng thương!” Giọng này vừa nói ra, Ôn Uyển cũng biết, chỉ thuộc về chị dâu nhà đoàn trưởng.

Trong ngày thường không có ý gì xấu, chính là thích nói chuyện thị phi, mặc dù Ôn Uyển không ghét, nhưng cũng không thể nói là thích, ở trong cùng một viện, cho dù thỉnh thoảng nói gì đó, cô cũng làm như không nghe thấy, lười để trong lòng.

Ôn Uyển dừng bước, định chờ bọn họ trở về nhà rồi mình đi, vừa định quay lại, chỉ nghe thấy bên ngoài tiếp tục trò chuyện.

“Không chỉ vậy, cũng không biết chính ủy nghĩ thế nào, tiểu Thiên đã bị bệnh, thật đáng thương!” Một chị dâu khác tiếp lời, chỉ cảm thấy tiếc nuối không thôi.

Chị dâu đoàn trưởng vừa nghe, chợt cất cao giọng: “Đúng vậy, chính ủy đã kết hôn hai lần, tiểu Cẩn thật đáng tiếc, cậu ta không biết trân trọng, thật sự là mù quáng.”

Ngay sau đó chỉ nghe thấy chị dâu thở dài một tiếng: “Ôi, cũng không biết bây giờ cô gái nhỏ nghĩ như thế nào, cô nói xem, còn có vợ nhà Giản Dung, là cô gái tốt biết bao, nhưng cô đã biết chưa? Giản Dung muốn ly hôn với cô ấy, cô ấy không muốn, nhất định theo tới doanh trại.”

“Thật sao? Lời này không thể nói bậy đâu, tôi xem phó đoàn Giản cùng cô vợ vô cùng tốt.” Chị dâu này làm như không tin, giật mình nhìn chị dâu nhà đoàn trưởng, trong ngày thường, hai người cùng nhau đi làm việc, buổi tối cùng nhau về nhà, khiến cho người ta hâm mộ không dứt, nói ly hôn, không khỏi có chút đáng tin rồi.

Chị dâu nhà đoàn trưởng nhíu mày, nói sinh động như thật: “Chuyện như vậy? Tôi có thể nói bậy sao? Chắc cô không biết, truyền khắp trong đại viện quân khu, ôi, chính là mẹ tôi nói cho tôi biết, sao có thể là giả, cô nói xem cô gái này nhìn tốt như vậy, cũng không biết tại sao lại coi trọng Giản Dung, thật là một đóa hoa tươi, cảm ỏ...”

Tiếng nói còn chưa dứt, chỉ thấy Ôn Uyển đột nhiên mở cửa ra, chạy tới, hai chị dâu có vẻ xấu hổ nhìn Ôn Uyển, Ôn Uyển sa sầm mặt, sải bước đi tới trước mặt hai người, vừa đến dưới bóng cây.

Ôn Uyển nhìn Hàn Hề, hít sâu một hơi, đột nhiên bưng chén nước trên bàn đá rồi lập tức hắt ra ngoài.

Chị dâu đoàn trưởng mạnh mẽ đứng dậy, kêu: “Làm gì vậy, sao lại hắt nước vào tôi?”

Cả người hơi chật vật, một chén nước hắt trực tiếp lên quần áo, chị dâu ở bên cạnh lấy khăn giấy ra, vội vàng đưa cho chị dâu đoàn trưởng, lau quần áo ướt đẫm.

Ôn Uyển lạnh lùng nhìn Hàn Hề, giọng nói không nóng không lạnh: “Hắt chính chị.”

Từ lúc nhỏ anh trai đã nói, tính tình của cô chính là số mệnh chịu thua thiệt, nên nhớ kỹ câu nói, nhịn một lần thì có thể, lúc không thể nhịn được nữa thì nhất thiết đừng nén nhịn, nếu không chính là lãng phí bản thân.

Chuyện ly hôn giữa cô và Giản Dung, chị dâu gặp người đã nói, cũng không phải là lần đầu tiên cô bắt gặp, bây giờ sợ rằng không có mấy người trong đoàn không biết, mặc dù không ai nói trước mặt, khó tránh khỏi sau lưng sẽ nói gì đó, ảnh hưởng không tốt đối với Giản Dung?

Hàn Hề nhìn Ôn Uyển, kêu: “Cô bị bệnh thần kinh à? Tôi nói cô cái gì sao? Không phải là tôi bất bình thay cô hả? Tôi cho cô biết, tạm thời không nói Giản Dung phá tướng đi, cậu ta như vậy, cũng chỉ có cô vừa ý...”

“Tôi không cho chị nói Giản Dung!” Ôn Uyển thật sự tức giận, nói gì cô đều có thể giả bộ không nghe được, nhưng chính là cô không cho người khác nói Giản Dung.

Ôn Uyển xông thẳng tới chị dâu đoàn trưởng, hai người đồng thời cúi xé, chị dâu ở một bên nóng nảy, vội vàng kêu: “Đừng đánh nhau, chúng ta nói chuyện là được, là hiểu lầm, hiểu lầm!”

Cô lại không nghĩ tới, chuyện như vậy có thể khiến cho hai người đánh nhau.

Trận tranh cãi âm ỉ này, tất cả chị dâu trong viện đều đi ra, vừa nhìn thấy đánh nhau vội vàng tiến tới muốn kéo hai người ra, một chị dâu nói với nhân viên cảnh vệ: “Tùng tử, mấy người các cậu nhanh chóng tìm đoàn trưởng cùng phó đoàn Giản về!”

Nhân viên cảnh vệ vốn ngây ngốc co cẳng chạy, chia ra đi văn phòng cùng sân huấn luyện tìm người, Tùng tử chạy rất nhanh giống như đang tranh tài thể vận hội Olympic, chạy thẳng đến sân huấn luyện, nhìn thấy Giản Dung đang ngồi dưới đất nói chuyện cùng doanh trưởng.

Người còn chưa tới trước mặt, nhân viên cảnh vệ Tùng tử liền bắt đầu kêu Giản Dung: “Phó đoàn Giản, có chuyện lớn, chị dâu đánh nhau với chị dâu nhà đoàn trưởng!”

Lời vừa nói ra, vài người từ dưới đất đứng lên, Giản Dung không thể tin nhìn nhân viên cảnh vệ Tùng tử, kêu: “Cậu nói cái gì?”

“Đánh, đánh nhau, chị dâu đánh nhau với chị dâu nhà đoàn trưởng, ngại mau trở về đi!”

Tùng tử chạy đến trước mặt, nói không kịp thở, lúc tiếng nói vừa ngừng, Giản Dung đã xoay người chạy về.

Tùng tử cũng không ngừng lại, ngược lại đuổi theo Giản Dung, Giản Dung cũng không biết mình như thế nào, đầu óc trống rỗng.

Anh không nghĩ với tính khí của Ôn Uyển lại đánh nhau cùng người khác, khi còn bé, mấy đứa nhỏ trong đại viện ở chung một chỗ, một câu nói nặng lời cũng sẽ không nói, cô gái này nào có bản lĩnh đó?

Giản Dung vừa đến khu người nhà, từ xa đã nhìn thấy trong sân đại viện đứng đầy người, Giản Dung chạy nhanh tới, ngay cả đoàn trưởng cùng chính ủy sa sầm mặt đứng ở đó, chị dâu đoàn trưởng không ngừng lau nước mắt.

Ôn Uyển lạnh lùng đứng đó, không khóc không náo loạn, chính là mím chặt môi, tay túm chặt quần áo.

“Hai người nói xem, nhiều bản lĩnh gớm? Hừ, còn tự luyện tập, muốn tới sân huấn luyện luyện tập một chút hả?”

Đoàn trưởng liếc nhìn vợ mình, lại đưa mắt nhìn Ôn Uyển, cắn răng nghiêng lợi: “Đánh nhau ở trong sân, bề mặt không? Một là vợ nhà đoàn trưởng, một là vợ phó đoàn trưởng, các cô định làm tấm gương như vậy cho các chị dâu hả?”

Chuyện xấu trong nhà nói ra thành chuyện cười lớn, đoàn 731, vợ đoàn trưởng đánh nhau với vợ phó đoàn trưởng, ôi má ơi, tin tức này phải phong tỏa, nếu không khi anh đi họp ở sư bộ cũng không biết che mặt vào đâu, ngược lại, còn có thể bị sư trưởng điểm danh phê bình.

Chính ủy ở bên cạnh ngược lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, nhìn Ôn Uyển cùng Hàn Hề: “Chuyện gì mà không thể nói chuyện cho tốt, cần phải động thủ?”

35. Chương 34

“Là cô ấy ra tay trước!” Hàn Hề vừa khóc vừa nói, nhìn chính ủy, “Cô ta dội nước vào tôi, lại muốn đánh nhau với tôi.”

Cô cũng đâu có nói gì? Chỉ nói hai câu, Ôn Uyển liền liều mạng như vậy với cô sao? Hơn nữa, cũng không nói Ôn Uyển không tốt, chính là uất ức thay cô ấy mà thôi, coi trọng người bản thủ như vậy sao?

“Vì sao tôi ra tay? Trong lòng chị rõ ràng!” Ôn Uyển nhìn chị dâu đoàn trưởng, giọng nói vẫn bình thản như cũ, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lời này vừa nói ra, Hàn Hề lại nóng nảy, khóc kêu: “Tôi rõ ràng thế nào, ngược lại nói chuyện cho rõ ràng, tôi cũng không nói gì, cô liền đánh người, ngược lại là lỗi của tôi sao?”

Những người khác cứ kinh ngạc nhìn hai người như vậy, cũng không biết giữa chị dâu đoàn trưởng và Ôn Uyển xảy ra chuyện gì, cũng không tiện mở miệng chen vào, còn chị dâu biết sự tình thì càng không tiện mở miệng rồi, về sau cách xa bát quái mới tốt.

Ôn Uyển không nhìn, không nói gì thêm, chính là đứng ở đó, cô đã thành trò cười, không muốn thành truyện tiêu lâm nữa, khiến cho Giản Dung và đoàn trưởng đều khó xử.

Đoàn trưởng vừa nhìn thấy vợ mình còn tủi thân khóc lóc, liền xoa dịu: “Được rồi, được rồi, tính tình của em anh còn không biết sao? Nhanh chóng trở về nhà cùng anh, mắt mặt quá rồi.”

Nói chuyện một chút, đoàn trưởng đã tự mình khiêng vợ lên, xoay người đi vào trong nhà, Hàn Hề khóc ghê hơn: “Sao em lại mất mặt? Anh thả em xuống, chuyện này phải nói rõ ràng...”

Tiếng nói kèm theo tiếng đóng cửa nặng nề, biến mất trong sân đại viện, chính ủy liếc nhìn Ôn Uyển, nói với nhóm người: “Được rồi, giải tán đi, chỉ là hiểu lầm, không có chuyện gì lớn!”

Vốn cũng không nên ra ngoài xem náo nhiệt, chính ủy vừa nói vậy, nhóm người liền trở về phòng mình.

Giản Dung nghiêm mặt, tiến lên mấy bước, cũng kéo Ôn Uyển về nhà, Ôn Uyển lẳng lặng đi theo phía sau Giản Dung, có thể cảm thấy Giản Dung đặc biệt tức giận, cả người tản ra hơi lạnh.

Vừa rồi liền hối hận, vốn vết sẹo trên mặt Giản Dung đã thành đề tài lúc rồi rồi rồi, cô lại ồn ào với chị dâu, về sau Giản Dung dẫn đầu đội ngũ như thế nào? Kích động quả nhiên là ma quỷ!

Vừa vào nhà, Giản Dung đóng cửa lại, thuận thế ép tới, giam cầm Ôn Uyển vào trong ngực.

Từ khi kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên Giản Dung phát ra tính khí nóng nảy lớn như vậy với Ôn Uyển: “Đồng chí Ôn Uyển, em nói đi, làm một quân tử vinh quang, sao em có thể đánh nhau với chị dâu nhà đoàn trưởng chứ? Em lại còn ra tay trước, một chút tư tưởng giác ngộ cũng không có!”

Giản Dung thật sự cảm thấy giống như nằm mơ, cô nhóc này nghĩ như thế nào, lại còn là cô ấy ra tay trước, đừng nói anh không tin, ba mẹ Ôn Uyển mà biết chỉ cho là lời đồn, vốn không tin con gái cưng của mình có thể làm ra loại chuyện này.

“Cô ta mắng người trước.” Ôn Uyển tiến lên đón nhận ánh mắt của Giản Dung, cũng là giận quá, vốn còn cảm thấy chuyện như vậy là mình không đúng, nhưng Giản Dung lại nói như vậy, Ôn Uyển cũng không chịu nổi.

Giản Dung hơi nhíu mày, nhìn cô gái thấp hơn mình một cái đầu: “Cô ta mắng người trước? Cô ta mắng em cái gì?”

Chị dâu nói cái gì, nhưng cho dù là nói cái gì cũng không thể khiến cho hai người không để ý thân phận mà đánh nhau như vậy?

“Cô ta nói, em là một đóa hoa tươi, cấm ở, cấm ở...” Ôn Uyển tức giận đỏ bừng mặt, nói không ra lời, nói gì cũng được, cô chính là không cho người khác nói Giản Dung.

Mặt Giản Dung đen thui, cứ nhìn chăm chăm Ôn Uyển như vậy, trong lòng ngũ vị tạp trần, hồi lâu sau mở miệng: “Ông đây đi tìm đoàn trưởng lý luận!”

Anh không ngờ Ôn Uyển đánh nhau là vì anh, không phải anh muốn đòi công bằng cho mình, là muốn đòi cho Ôn Uyển.

Nói xong Giản Dung buông Ôn Uyển ra, định mở cửa đi ra ngoài, Ôn Uyển vội vàng ôm lấy Giản Dung, kêu gấp gấp: “Đừng, em đánh nhau với chị dâu, quay đầu nói rõ, cũng không có chuyện gì lớn, nhưng nếu anh đi, đánh nhau với đoàn trưởng thì làm sao bây giờ?”

Tính khí ngang ngạnh của Giản Dung, cùng tính khí nóng nảy của đoàn trưởng, chuyển đi này, hai người nhất định sẽ đánh nhau, hai người cùng là bộ đội, lại cùng nơi công tác, nếu đánh nhau thì làm sao?

Mặt nghiêm nghị, Giản Dung đau lòng, Ôn Uyển ôm chặt Giản Dung, trong miệng không ngừng nói: “Đừng nóng giận, em không nên đánh nhau với chị dâu, đừng tức giận.”

Giản Dung nghe lời Ôn Uyển nói, cánh tay chợt ôm chặt, ôm chặt Ôn Uyển vào trong ngực, từ ngày gả cho anh, Ôn Uyển không có một ngày tốt, đợi hai năm, rồi theo quân, lại ở nơi này, ăn không ngon, mặc không đẹp.

Hốc mắt hơi ướt át, Giản Dung cứ ôm chặt Ôn Uyển như vậy, trong lòng giống như bị kim châm, đột nhiên giơ tay lên, tát mình một cái, giọng nói khàn khàn: “Là anh vô dụng, Ôn Uyển, sao em lại coi trọng anh chứ?”

Từ lúc mới bắt đầu, tất cả mọi người đã nói anh không xứng với Ôn Uyển, anh chỉ cho là chuyện cười, nhưng hôm nay cảm thấy lời này nói hoàn toàn đúng.

Ôn Uyển giật mình nhìn Giản Dung, mắt đã đỏ hoe: “Anh điên rồi?”

Cô không cảm thấy uất ức, nghĩ tới tới hôm qua Giản Dung dịu dàng, đã chờ rất lâu, bản thân khó khăn lắm mới chịu đựng nổi, chờ đợi không phải là Giản Dung tự trách, không phải là Giản Dung không ngừng áy náy.

“Tiểu Uyển, anh mua nhà trên thị trấn cho em nha, anh không ở chỗ này, anh không muốn em chịu uất ức.” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, chuyện như vậy anh cũng nên lo lắng, cùng lắm thì anh ngủ ít đi mấy giờ, đến nửa đêm về nhà.

Anh không muốn Ôn Uyển ở lại đây, phòng ở bị đột, ăn không ngon, bây giờ lại còn đánh nhau với chị dâu, anh biết tính khí của chị dâu đoàn trưởng, chuyện xảy ra như vậy, tuy không thể cả ngày oán trách Ôn Uyển, cho dù không có ý xấu, nhưng để Ôn Uyển nghe thấy cũng khó chịu.

“Em không chuyển nhà!” Ôn Uyển ngẩng đầu lên, nói không chút suy nghĩ, chuyện như vậy vốn không phải là chuyện lớn lao, nếu cô dọn ra ngoài, người ta sẽ nghĩ về Giản Dung như thế nào?

Nói Giản Dung già mồm cái lão, nói anh chiều chuộng vợ, đánh nhau cùng người khác, dường như còn phải chịu bao nhiêu uất ức nên chuyển đi.

Cô cũng không phải không nhịn được sắc mặt của chị dâu và đoàn trưởng, cô không thể dọn đi.

Giản Dung nhú chặt chân mày, nhìn Ôn Uyển: “Nghe lời anh có được không? Chỉ nghe anh một lần này, phòng này lúc trời mưa sẽ bị đột, lại còn không có việc gì sâu với rắn cũng bò vào, ở đây có gì tốt?”

Anh không muốn Ôn Uyển chịu uất ức, lại là chịu uất ức vì anh.

“Chị dâu khác có thể ở lại, tại sao em không thể?” Ôn Uyển gần như khẩn cầu nhìn Giản Dung, ở nơi đây, cô có thêm thời gian chăm sóc Giản Dung, dọn ra ngoài, thời gian ở chung với nhau quá ít, cô không muốn chuyển ra!

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, vừa định nói gì, ngoài cửa truyền đến giọng nói: “Nhanh lên một chút, gõ cửa đi? Mình gây ra lỗi, mình mở miệng! Biết không?”

36. Chương 35

Ôn Uyển ngẩng đầu nhìn Giản Dung, chỉ thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Giản Dung thuận thể ôm Ôn Uyển mở cửa, chỉ thấy đoàn trưởng đứng bên ngoài, chị dâu cũng đã đổi quần áo hơi xấu hổ đứng bên cạnh đoàn trưởng Triệu.

Hàn Hề không mở miệng nói chuyện, đoàn trưởng Triệu trừng mắt, nhìn vợ mình, đưa tay đung một cái: “Nói gì đi? Bình thường không phải em biết ăn nói?”

Hôm nay nếu không phải cô nói lung tung, sẽ không thể xảy ra chuyện hỗn loạn này, về sau xem cô còn không nhớ lâu?

Giản Dung cứ nghiêm mặt như vậy, nhìn Hàn Hề, không đợi Hàn Hề mở miệng, Giản Dung nói trước: “Chị dâu, không có việc gì thì thôi? Tôi còn muốn đi ra ngoài cùng Ôn Uyển.”

Bị bắt buộc tới xin lỗi, nhưng không có thành ý, anh cũng không lạ gì, huống chi, là người đàn ông tham gia quân ngũ, không phải anh hẹp hòi, nếu không phải có nói như vậy, lấy tính khí Ôn Uyển, sẽ không làm khó dễ chị dâu.

“Xin lỗi, Ôn Uyển, hôm nay là chị không đúng.” Hàn Hề mấp máy môi, vừa định nói gì nữa, chỉ nghe thấy Ôn Uyển mở miệng: “”Chị dâu, em cảm thấy đáng dấp của đoàn trưởng giống như thổ phỉ vậy, lại không biết đau lòng thay phụ nữ, sao chị lại coi trọng anh ta?”

Ôn Uyển vừa nói xong lời này, Hàn Hề đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ôn Uyển.

“Người nào giống như thổ phỉ, cô nói gì vậy?” Hàn Hề trừng mắt nhìn Ôn Uyển, rất khó chịu, “Chuyện hôm nay như vậy, anh ấy đã giáo dục phê bình tôi một lần, còn để cho tôi xin lỗi cô, cô giận tôi, sao lại nói anh ấy không tốt?”

Chuyện hôm nay như vậy, cô chịu trách nhiệm, cô đã nghiêm mặt tới nói xin lỗi, sao Ôn Uyển còn chửi người đàn ông của mình, không thể nào nói nổi?

Ôn Uyển thấy chị dâu thật nóng nảy, phì cái bật cười, mấy người kinh ngạc nhìn Ôn Uyển.

“Chị dâu, chị xem, em cũng vậy cũng chỉ nói đáng dấp đoàn trưởng giống như thổ phỉ, chị cũng không vui mừng, giống vậy, chị nói Giản Dung, giống như cắm một cây kim nhọn đâm vào đáy lòng em rồi.” Ôn Uyển nhìn chị dâu, trong mắt tràn đầy thành khẩn. Giọng nói lạnh nhạt tiếp tục nói: “Từ nhỏ em chỉ thích anh ấy, anh ấy là anh hùng của em, em yêu anh ấy không liên quan đến việc anh ấy đẹp hay xấu, nghèo khó hay sang giàu.”

Cô đã yêu Giản Dung từ nhỏ, nếu để ý Giản Dung phá tướng, đã ly hôn từ sớm rồi.

Nếu không phải thích, cũng sẽ không theo quân, lời nói này của cô không phải vì bị kích thích, chỉ hy vọng về sau chị dâu không lấy Giản Dung ra làm đề tài, trái tim đều làm bằng thịt, nếu Giản Dung nghe được, cũng sẽ khó chịu trong lòng.

Ôn Uyển nói vài câu đơn giản, khiến trong nháy mắt Hàn Hề thay đổi cách nhìn với Ôn Uyển, vốn cho rằng là con nít yếu ớt, không ngờ đáy lòng lại lương thiện như vậy, cũng có thể nói ra lời nói dễ nghe như vậy.

“Xin lỗi, chị không biết, chị không có ý xấu.” Hàn Hề mím môi, hơi ngượng ngùng nhìn Giản Dung, vào lúc này mới biết xem như mặt đã mất hết, cũng biết mình quá nông cạn, khiến lão Triệu khó chịu.

Lão Triệu nhìn vợ mình ăn nói khép nép, trong lòng cũng đau, nhẹ giọng nói với Ôn Uyển: “Tiểu Uyển, xin lỗi cũng đã nói rồi, về sau chị dâu em sẽ nhớ kỹ, chuyện này dừng lại thôi, tính khí này của vợ anh, về sau anh sẽ để ý thêm.”

Ôn Uyển gật gật đầu, hiểu rõ chịu mang theo quân, trong lòng đoàn trưởng, vị trí của vợ rất quan trọng, bảo vệ cũng là lẽ thường, có thể khiến cho chị dâu bỏ sĩ diện xuống mà tới nói xin lỗi cô, cô đã rất giận mình, cũng rất bội phục đoàn trưởng.

Giản Dung vẫn nghiêm mặt như trước, không nói gì, cho dù xứng hay không xứng, Ôn Uyển vẫn là vợ anh, điểm này, ai cũng không thay đổi được.

Ôn Uyển nhìn sắc mặt Giản Dung, cầm tay Giản Dung, ý bảo người đàn ông này không cần hẹp hòi, ngược lại, cười cười với chị dâu: “Hôm nay cũng là em không đúng, không nên hắt nước lên người chị, còn ra tay đánh nhau với chị, xin lỗi.”

Dừng một chút, Ôn Uyển tiếp tục nói: “Đúng rồi, chị dâu, chị chờ em một chút.”

Nói xong, Ôn Uyển buông tay Giản Dung ra, xoay người trở vào phòng, trong chốc lát lại đi ra, cầm trong tay một cái quần mới tinh màu xanh dương, đưa tới trước mặt Hàn Hề: “Chị dâu, chiếc quần này là anh trai mới mua cho em, kiểu dáng mới, em chưa mặc tới, bồi thường cho chị!”

Thành tử đưa đồ gì đó dĩ nhiên là giá trị xa xỉ, Ôn Uyển thích thì anh ấy chưa bao giờ keo kiệt, Ôn Uyển cảm giác hôm nay mình hắt nước, quả thật đã làm tổn thương lòng tự ái của người ta, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

Hàn Hề cũng không phải là cô gái nhà nghèo, ở nhà được chiều chuộng, cha mẹ cưng chiều, cũng là người biết nhìn hàng xịn, vừa nhìn chiếc quần này cũng biết bình tĩnh xác định nhận không thuận tiện, vội vàng đẩy trở lại: “Không cần đâu, chị cũng có, hơn nữa một bộ quần áo cũng không có gì đáng ngại.”

Nhìn vợ mình lúc mấu chốt còn biết rõ đạo lý, đoàn trưởng cũng hơi vui mừng. Hàn Hề là một cô gái tốt, không sợ khổ đi theo anh, nhưng trong nhà chiều thành hư rồi, nói chuyện không suy nghĩ, cũng do mình cưng chiều thành ra vậy, về sau phải để cho cô ấy sửa đổi lại tật xấu này.

“Cầm đi, về sau chuyện này xóa bỏ coi như không có, còn nữa, chị đừng nói chính ủy không tốt, mỗi nhà gặp chuyện đều lo lắng, cũng không phải như chị thấy.”

Ôn Uyển cầm quần áo nhét vào trong tay Hàn Hề, ngược lại nhìn Hàn Hề tiếp tục nói: “Tiểu Thiên còn nhỏ như vậy, nếu để cho nó nghe được, cũng sẽ đau lòng.”

Hàn Hề không đẩy tay Ôn Uyển, cầm quần áo, vốn rất nhẹ lại có cảm giác thật nặng nề, gật gật đầu: “Về sau chị sẽ sửa, sẽ không nói chuyện thị phi của người khác.” Chuyện hôm nay như vậy, coi như là bài học cho cô, về sau cô không dám nói lung tung, nếu Ôn Uyển chuyển đi, hoặc hai nhà náo loạn không êm thấm, trong doanh trại, lão Triệu thật khó mà đối nhân xử thế rồi.

Đoàn trưởng nhìn chuyện đã được giải quyết như vậy, tâm tình cũng tốt lên: “Hoàn thành, người trong một viện, đều bỏ qua đi, về sau có gì thì nói chuyện cho tốt, dùng vũ lực là cách cư xử với kẻ địch, không phải là cách cư xử với người mình.”

Ôn Uyển cùng Hàn Hề hơi ngượng ngùng nhìn đoàn trưởng, lúc đánh nhau chưa từng nghĩ tới, đánh xong mới biết hối hận, mới biết mất thể diện.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, cũng biết cô nhóc này sẽ không để trong lòng, có tư tưởng lớn cũng vui mừng.

Ngay sau đó chỉ thấy đoàn trưởng cười mập mờ với Giản Dung: “Cậu ngọc, cưới một cô dâu hiền đó! Chỉ có điều, tôi cảm thấy Hàn Hề nhà tôi nói câu kia cũng không sai, Ôn Uyển gả cho cậu, chính là đóa hoa tươi, cầm ở...”

Đoàn trưởng vỗ vỗ ngực Giản Dung, cuối cùng thêm một câu: “Cậu hiểu đấy.”

Cả khuôn mặt Giản Dung đã tối sầm xuống, lúc này Ôn Uyển cùng Hàn Hề cũng cười đến nghẹn, chỉ thấy Giản Dung bình tĩnh nhìn đoàn trưởng, ngược lại, cao giọng nói với Hàn Hề: “Bảo cáo chị dâu, trước kia có một cô gái viết thư cho đoàn trưởng, còn gửi hình!”

Lúc anh đi đến chỗ chính trị cầm mấy thứ vừa đúng lúc nhìn thấy lá thư này, tiện thể đưa qua cho đoàn trưởng, không cần thận nhìn đoàn trưởng đọc thư, bên trong còn có ảnh chụp một cô gái, rất không cần thận, phải không?

37. Chương 36

Đoàn trưởng Triệu quay đầu, giương mắt nhìn Giản Dung, đột nhiên quát lên: “Thằng nhóc chết tiệt, cậu tệ nhỉ? Dám vu oan thủ trưởng hả?”

Hừ, anh nói thằng nhóc chết tiệt này, sao lại có ý tốt mang đồ tới hộ anh? Hóa ra là đánh chủ ý này?

Không đợi đoàn trưởng Triệu kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Hàn Hề nói kiêu không thể tin với đoàn trưởng Triệu: “Triệu Hưng, ông dám tệ như vậy hả? Dám lui tới với người phụ nữ khác sau lưng tôi!”

Hàn Hề rất nóng nảy, cô và Triệu Hưng đến doanh trại sống, toàn tâm toàn ý với anh ấy và con, không ngờ người đàn ông này lại còn có người phụ nữ khác.

“Không có, chuyện không phải như em nghĩ, em đừng nghe thằng nhóc chết toi Giản Dung này nói hươu nói vượn.” Lúc này đoàn trưởng Triệu mới kịp phản ứng, tự mình mang một lọ dấm chua cho vợ, chuyện như vậy hoàn toàn là hiểu lầm.

Hàn Hề tức giận dậm chân: “Giải thích cái gì? Ông nói đi, nó có phải là tiểu yêu tinh không? Cô ta còn chưa hết hy vọng đúng không?”

Đoàn trưởng Triệu vừa nghe, vội vàng nói: “Nào có tiểu yêu tinh chứ? Đừng nói mò, đi về nhà, anh giải thích cho em!”

Không nói hai lời, đoàn trưởng Triệu khiêng vợ mình rời đi, từ xa còn truyền đến âm thanh giã giũa của chị dâu.

Nhìn đoàn trưởng cùng chị dâu rời đi, Ôn Uyển giật mình nhìn Giản Dung, hồi lâu mới lấy lại tinh thần: “Giản Dung, có phải xảy ra chuyện lớn rồi không?”

Đoàn trưởng cũng thật là, biết tính chị dâu như vậy, anh còn dám dính vào cô gái nhỏ nào đó, lại còn viết thư? Chắc chị dâu với đoàn trưởng Triệu không quây lặt trời lên chứ?

“Không có chuyện gì, nhiều nhất là anh ấy chỉ quỳ trên bàn giặt, vấn đề là thời gian ngắn hay dài.”

Giản Dung có vẻ bình tĩnh, ngược lại trở lại bên bàn tiện tay rót chén nước, trước kia, nếu nửa đêm đoàn trưởng đến văn phòng thì đã nói lên chị dâu đã giải quyết vào buổi tối.

Nếu sáng ngày hôm sau đoàn trưởng chạy đi tập thể dục đã nói lên chị dâu giải quyết vào sáng sớm, chỉ có điều lần này, dường như anh suy nghĩ vô căn cứ.

Ôn Uyển cũng đóng cửa, vội vàng đi theo ngồi bên cạnh Giản Dung, nghiêng đầu, Ôn Uyển làm như không biết Giản Dung, cứ lẳng lẳng đánh giá Giản Dung, người đàn ông này còn biết tố cáo, không được.

“Nhìn cái gì vậy?” Giản Dung tiện thể ôm Ôn Uyển sát vào trong ngực, cương chiều nhìn Ôn Uyển.

Ôn Uyển mấp máy môi: “Anh tố cáo như vậy có sao không? Ảnh hưởng lớn đến tình cảm vợ chồng?” Cũng không phải người khác, vui đùa thì thôi, nhưng chuyện này, chị dâu muốn cãi vã với đoàn trưởng, đã quá rồi.

Giản Dung nén cười nhìn Ôn Uyển, rốt cuộc không nhịn được mà phá lên cười ha ha, cười đến mức Ôn Uyển tê dại một hồi, nhú mày, cứ lẳng lẳng nhìn Giản Dung như vậy: “Cười cái gì? Sao anh còn không biết xấu hổ mà cười như thế?”

Làm chuyện xấu, còn cười vui vẻ như vậy, một chút tự trách cũng không có? Rất đáng giận rồi.

“Em biết cô gái ấy là ai không? Biết không?” Giản Dung đưa tay nắm mặt Ôn Uyển, cười cười: “Đó là một nữ sinh nghèo khó của đoàn trưởng trước đồng ý giúp đỡ!”

Là con gái của lão đoàn trưởng trước, không có tiền đi học, đoàn trưởng vẫn gửi học phí cho cô bé, sau này khi cô bé trưởng thành, đang học đại học, thỉnh thoảng sẽ gửi thư về đơn vị, chuyện như vậy là đoàn trưởng gạt chị dâu.

Cái miệng kia của chị dâu, chuyện không có thích nói có, hơn nữa, không thích đoàn trưởng cứ giúp đỡ nọ kia, mà thật ra, người thân thích không có chuyện gì cũng sẽ đến cầu xin đoàn trưởng giúp đỡ, nhưng dù sao đoàn trưởng cũng chỉ là người tham gia quân ngũ, đâu có nhiều quyền lợi như vậy?

Làm tốt, người ta cảm thấy mình hẳn là có tiền đồ rồi, chính là người của vùng quê đó nuôi dưỡng nên, mình phải báo đáp lại bà con, làm không xong, nói mình không có bản lĩnh, nói mình vong ân phụ nghĩa, mất gốc!

Tóm lại, gì cũng nói được, chị dâu nghe thấy làm giúp còn bị nói, thật sự không thoải mái, nên không cho đoàn trưởng đi để ý những chuyện này, một khi đoàn trưởng quan tâm, chính là sẽ cãi vã một trận.

Cho nên đoàn trưởng sợ chị dâu nói gì đó với cô bé, không tốt cho cô nhóc, nên vẫn giấu, lần này, cô bé tốt nghiệp, gửi hình chụp tốt nghiệp tới, nếu thực sự là cô gái không thể cho ai biết, đoàn trưởng sẽ không để cho anh nhìn.

Ôn Uyển sáng tỏ gật gật đầu, chuyện nhà như vậy cô còn chưa tiếp xúc nhiều, nhưng một nhà còn thuyết tam đạo tứ *, hướng chi là cả một thôn xóm?

(*) thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ, ý chỉ trích nói này nói nọ.

“Vậy đoàn trưởng nhiều oan uổng lắm? Giản Dung, anh nhanh đi giải thích một chút!” Ôn Uyển vội vàng nói với Giản Dung, đoàn trưởng này làm việc tốt, ngược lại rơi vào tình cảnh không tốt, không thể nào nói nổi?

Giản Dung thuận tay ôm Ôn Uyển vào trong lòng, nói rất giống con nít: “Không đi, dù sao sáng mai cũng muốn phạt anh mang vật nặng chạy bốn mươi lăm km, quỳ bàn giặt là xứng đáng!”

Lại còn nói anh là cái gì, một đoàn trưởng như vậy, chơi xấu lính của mình như thế, quá bức bối.

Ôn Uyển nhìn dáng vẻ trẻ con của Giản Dung, không khỏi bật cười, vẫn cho rằng người đàn ông cứng nhắc như vậy, vĩnh viễn sẽ không có vẻ mặt ngây thơ, không ngờ anh lại có thể đáng yêu như thế.

“Còn đau không?” Giản Dung hơi đau lòng nhìn Ôn Uyển, tối hôm qua mình quá xúc động rồi, trong lòng vẫn hơi tự trách.

Ôn Uyển cắn môi, mở to mắt, gật gật đầu, trên mặt không khỏi đỏ hồng lên, ôm cổ Giản Dung, bên tai truyền tới âm thanh êm ái của Giản Dung: “Vợ, về sau anh sẽ cẩn thận.”

Anh không phải cộc gỗ, cũng biết đau lòng cho người khác.

Khóe miệng Ôn Uyển không che giấu được nụ cười, ôm Giản Dung thật chặt, bên này thật ngọt ngào, ngược lại bên đoàn trưởng thật sự bi thảm, dĩ nhiên, đây là sau khi nghe nhân viên cảnh vệ của đoàn trưởng tán gẫu với vài người khác.

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Đoàn trưởng khiêng vợ về nhà, giải thích với Hàn Hề về chuyện giúp đỡ cho đứa nhỏ, nào ngờ, Hàn Hề vừa nghe lại càng tức giận hơn.

Có ba lý do, một là đoàn trưởng không tin tưởng cô, hai là cất giữ tiền riêng, ba là chuyện đã bại lộ còn liều chết không nhận, thái độ thật xấu xa.

Hàn Hề náo loạn một hồi, buổi tối đoàn trưởng không được ăn cơm, cùng Hàn Hề ngồi xem TV, Hàn Hề liếc mắt nhìn đoàn trưởng: “Biết sai chưa?”

“Biết sai rồi, về sau có chuyện gì, sẽ báo cáo vợ trước tiên!” Đoàn trưởng Triệu vỗ ngực, thề cam đoan son sắt, sáng mai sẽ để cho Giản Dung ôm vật nặng chạy bốn mươi lăm km, một ngày không được ăn cơm! Làm hại ông đây cả đêm không có cơm ăn.

Lúc này Hàn Hề mới buông lời: “Đứng đó đi!”

Đoàn trưởng vừa nghe, nhất thời tính khí nóng nảy bốc lên, kêu với vợ: “Không có việc gì, anh quỳ một lát!” Anh biết tính tình Hàn Hề, đứng đó chính là số mệnh buổi tối ngủ trên ghế sa lon, nhưng nếu thuận theo cô vợ nhỏ, buổi tối có thể ngủ trên giường.

“Coi như anh thức thời, về sau không được nữa, em cũng sẽ sửa đổi tính tình của mình, em biết trước đây em không tốt, nhưng cho em thời gian, em sẽ sửa.” Hàn Hề tiến lên kéo đoàn trưởng Triệu đứng dậy, khéo léo nói một tiếng.

Đoàn trưởng Triệu cười hì hì, tỏ vẻ không sao cả: “Chỉ cần em không nói chuyện thị phi của người khác, đối với anh như thế nào, anh cũng chiều theo ý em.” Nuông chiều đã nhiều năm như vậy, anh cũng không ngại nuông chiều cả đời, chỉ cần không đắc tội với người khác là được.

Hàn Hề tiến lên ôm lấy đoàn trưởng Triệu, nín lấy áo lão Triệu: “Triệu Hưng, may mắn nhất đời em chính là gặp cho anh.”

38. Chương 37

Đoàn trưởng Triệu ôm vợ mình, trên mặt ngăm đen nở nụ cười rực rỡ, có lúc cô ấy tùy hứng, nhưng cũng bởi vì yêu mình mà từ từ thay đổi, đây chính là cuộc sống, sau va chạm, có thể vượt qua càng tốt, mới là mưu cầu đời này.

Trong cuộc sống, sinh lão bệnh tử đều khó có thể dự đoán, mà trong một gia đình quan trọng hơn nhiều chính là biết đủ cùng vui vẻ, một người phụ nữ thỏa mãn cùng một người đàn ông có trách nhiệm, cuộc sống sẽ hạnh phúc.

Bên trong không có âm thanh gì, Giản Dung đứng ở cửa, chân run lấy bẫy, quay đầu nhìn Ôn Uyển, hạ thấp giọng nói với vợ: “Không khoa học? Lại có thể không gây gỗ, bình thường dưới tình huống này, chị dâu cũng nên để đoàn trưởng quý đến sáng mai.”

Về mặt Ôn Uyển thất bại, Giản Dung hết tố cáo còn lôi kéo cô tới đây nghe lén, thật sự không biết trước kia đoàn trưởng đắc tội anh như thế nào? Vốn cho rằng không phải người như vậy, thế này nhất định là oán hận với đoàn trưởng đã chất chứa lâu rồi.

“Mình đi thôi, thật là mất mặt, về nhà đi?” Ôn Uyển làm như kẻ trộm, đưa tay kéo áo Giản Dung, Giản Dung bình tĩnh gật gật đầu, ngược lại kéo Ôn Uyển về nhà, đoàn trưởng lại có thể không bị phạt, sáng mai anh còn bị phạt, chuyện như vậy thật không có lời.

Lần này lại không chiếm được tiện nghi, trước đây khi anh cùng Ôn Uyển lĩnh giấy, đoàn trưởng đã nói hôn nhân của anh khó khăn, không có việc gì liền chèn ép anh.

Chuyện này Giản Dung vẫn ghi ở trong lòng, nhất là lúc anh đi xem mắt, biết anh xem mắt thất bại, đoàn trưởng còn nói không ít lời khó nghe, khiến ai đó mang thù rồi, người đàn ông không dễ thù dai, nhưng mang thù cũng đáng sợ.

Vào phòng, Ôn Uyển gấp một cái, cả ngày mệt mỏi, cũng không suy nghĩ gì nhiều, xoay người đi tắm rửa, trở về phòng liền nằm xuống rồi, hôm nay cô không đi đội y tế, cũng không biết một mình tiểu Mực có được không?

Chẳng quan tâm nhiều, hôm qua ngủ không ngon, hơn nữa hôm nay lại náo loạn một trận với chị dâu, mệt mỏi kéo tới.

Ôn Uyển nằm ở trên giường, vừa mới sắp buồn ngủ, cảm giác mình rơi vào một vòng ôm bền chắc, hơi thở quen thuộc đưa tới, không cần mở mắt cô đã biết, đó là mùi vị đặc trưng thuộc về Giản Dung.

Giống như con mèo nhỏ, Ôn Uyển khéo léo rúc vào trong ngực Giản Dung, tìm một tư thế thoải mái, rừ rừ nói: “Quần áo giặt xong rồi à?”

Giản Dung “Ừ” một tiếng, ôm Ôn Uyển, êm ái mở miệng: “Tắm xong đã phơi lên rồi.”

Khóe miệng Ôn Uyển lộ ra ý cười nhàn nhạt, nếu nói là đi theo Giản Dung, chuyện hạnh phúc nhất của cô chính là mặc kệ người đàn ông này có muốn ly hôn với cô không cũng sẽ cứng chiều cô, đây cũng là nguyên nhân khiến cho cô vẫn kiên trì.

Một hô hấp nóng rực, kèm với âm thanh hỗn hển, hơi thở của Ôn Uyển bị đoạt đi, Giản Dung hôn người phụ nữ ở dưới lúc nặng lúc nhẹ, hương vị ngọt ngào cùng âm thanh thở gấp của Ôn Uyển gần như khiến cho Giản Dung sắp mất khống chế.

Cũng chỉ định lướt qua mà thôi, nhưng hôn rồi không dừng được, Ôn Uyển khẽ run, hôn tỉ mỉ, rơi trên da thịt mềm mại, lưu lại dấu ấn nhàn nhạt.

Ôn Uyển quần lấy cổ Giản Dung, hô hấp nhẹ nhàng, mút lấy hầu kết đang hoạt động lên xuống.

Mỗi một lần đụng chạm nhẹ nhàng vào khiến cho Giản Dung khẽ phát run, vốn là ngọn lửa kiên cường bình tĩnh, chống lại ngón tay mềm mại vòng vòng, giọng khàn đục: “Tiểu Uyển...”

Anh không hối hận đã biết quá muộn, nếu không trải qua, cũng không biết Ôn Uyển tốt, từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc, đến bây giờ dường như anh không rời khỏi Ôn Uyển, khiến trong lòng Giản Dung tràn đầy.

Cả phòng tràn ngập âm thanh ám muội, khiến cho người ta mặt hồng tim đập, ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, cũng giống như tấm chăn mỏng ấm áp, loáng thoáng quấn vòng lên hai người.

Ngay lúc Giản Dung hoàn toàn mất khống chế, đột nhiên buông Ôn Uyển ra, ôm Ôn Uyển thở hỗn hển, anh biết Ôn Uyển còn đau, cũng chỉ có thể chịu đựng, cả người Ôn Uyển nhúc nhích nép vào trong ngực Giản Dung.

Chọc cho Giản Dung cười khẽ một hồi: “Làm sao bây giờ, cô nhóc? Anh đang nén lửa đấy.”

Cô ngược lại không nói gì, toàn thân anh là lửa nóng, cũng thật thảm, Ôn Uyển không ngẩng đầu lên, cứ vùi trong ngực Giản Dung, Giản Dung cúi đầu phát hiện Ôn Uyển đã ngủ rồi, cả người không ngừng lắc đầu.

Tư tưởng thật lớn đó, nói ngủ cũng không thông báo một tiếng, liền đi gặp Chu công rồi, Giản Dung ôm Ôn Uyển, cũng không suy nghĩ nhiều, mãi đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa sáng Ôn Uyển liền tỉnh, trong núi sáng tương đối sớm, không khí mát mẻ khiến cho người ta sáng khoái tinh thần.

Ôn Uyển vốn tưởng Giản Dung đã đi huấn luyện, quay đầu chỉ thấy Giản Dung còn ngủ, vội vàng đẩy đẩy Giản Dung, mở miệng nói: “Giản Dung, mau dậy đi, sắp trễ rồi, hôm nay còn phải huấn luyện đấy.”

Ở cùng Giản Dung lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy người đàn ông này cũng có lúc tham ngủ, thường ngủ trễ nhất, dậy sớm nhất, vốn buổi sáng hai người ít chạm mặt.

Giản Dung thuận tay kéo chăn, che kín mình, tính trẻ con nỉ non: “Không đi, sáng nay chắc chắn đoàn trưởng để cho anh mang vật nặng chạy việt dã, hôm nay không đi.”

Chưa bao giờ có quy định để cho anh huấn luyện vào buổi sáng, thật ra cũng không cần ngày ngày đi, nhưng Giản Dung đã thành thói quen, yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, đối với binh lính của mình, yêu cầu càng nghiêm khắc hơn, dần dà chính là như thế.

Tối hôm qua nửa đêm mới ngủ, hôm nay lại đi, chẳng những bị ăn mắng, không được ăn điểm tâm, còn phải mang nặng chạy, anh là ai chứ? Giản Dung không phải cộc gỗ! Vào lúc này đi chính là tìm đường chết? Anh đâu có ngu?

Ôn Uyển bất đắc dĩ mà lắc đầu, đã từng gặp người đàn ông nào với vẻ mặt phớt tỉnh mà đùa bỡn giống con nít chưa? Để cho mình vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy đẩy Giản Dung lần nữa, Ôn Uyển mở miệng: “Không đi huấn luyện, anh cũng phải rời giường, không còn sớm, nhanh lên.”

Nói xong Ôn Uyển đã đứng dậy, thay quần áo đánh răng rửa mặt, lúc này Giản Dung đã thay quần trang, hoàn toàn khác lúc trước, tinh thần đầy đủ, khôi phục vẻ nghiêm túc: “Tiểu Uyển, chờ anh một lát, anh đi ăn cơm với em?”

Ôn Uyển theo quân lâu như vậy, anh vẫn rất bận, rất ít có cơ hội cùng đi nhà ăn.

Ôn Uyển vừa nghe, cười khúc khích, tiến tới trước mặt Giản Dung: “Vậy là anh muốn em cùng anh tới nhà ăn ăn cơm à?”

Giản Dung chưa bao giờ mang cô tới nhà ăn, thật ra thì giờ ăn không khác nhau lắm, nhưng có đôi khi, thời gian ăn cơm không giống nhau, để cho tiện, cho nên cung cấp cho cán bộ một nhà ăn, thỉnh thoảng dùng để chiêu đãi cấp trên.

“Cô nhóc này, đi nhà ăn ăn cơm.” Giản Dung cứng chiều vuốt ve đầu Ôn Uyển, xoay người tắm qua, hôm nay đoàn trưởng tính sai rồi, xem ra vẫn còn ở sân huấn luyện chờ anh chui đầu vào lưới, anh chính là không đi nơi đó.

39. Chương 38

Giản Dung rửa mặt xong, cầm dây lưng khê cài vô thất lưng, tiện tay cầm nón lính, Ôn Uyển cũng chuẩn bị xong rồi, gài khóa kéo đồ rắn rì.

Mới vừa mở cửa, hai người ra cửa phòng, Giản Dung cùng Ôn Uyển chỉ thấy chính ủy đang đứng ở đó, đeo cặp sách cho tiểu Thiên, tiểu Thiên đứng lảng lảng, nhân viên cảnh vệ đứng bên cạnh đang chờ ở đó.

Lúc này Ôn Uyển mới nhớ ra, hôm nay là ngày tựu trường của tiểu Thiên, suy nghĩ một chút, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã hơn nửa tháng, nhưng chị dâu bên kia, một chút động tĩnh cũng không có.

Chị giống như bốc hơi vậy, mới đầu Ôn Uyển gọi điện thoại là không có ai nghe, về sau chính là tắt máy.

Mà thoát nhìn chính ủy, càng ngày càng trầm mặc hơn, vốn tiểu tụy, cô nghe Giản Dung nói, gần đây lại càng quan tâm hơn đến cuộc sống của các chiến sỹ.

Người chính ủy cũng gầy đi thêm, trước kia lúc chị dâu ở đây, không ngày nào chính ủy không sáng khoái tinh thần, một người đàn ông nhìn sạch sẽ, ai cũng hâm mộ chính ủy, cưới được cô vợ tốt, vốn không có vẻ chật vật như hiện tại.

Ôn Uyển nhìn hai cha con hơi đau lòng, Giản Dung cũng nhíu mày, thở dài một hơi.

“Ông Trương, dây cài sai, ngốc thật, mẹ sẽ không vậy.” Tiểu Thiên nhẹ giọng nói một câu.

Bé đã không còn đòi mẹ, bởi vì biết âm ỉ cũng không có tác dụng, mẹ không cần tiểu Thiên và ba, đứa bé nào trong viện cũng nói vậy, bé thành đứa nhỏ không có mẹ, cũng không kêu cha với chính ủy, gọi ông Trương, bởi vì ba không đi tìm mẹ trở lại.

Trên mặt chính ủy treo một nụ cười bất đắc dĩ, nhân viên cảnh vệ ở bên cạnh nhìn không nổi, tiến lên giúp tiểu Thiên mang cặp sách, kéo đều móc treo, đưa tay vỗ vỗ bả vai tiểu Thiên, cao giọng nói: “Đi nào, đến trường thôi.”

Nói xong vung tay lên, ôm lấy tiểu Thiên, xoay người rời đi, lúc đi qua Ôn Uyển cùng Giản Dung, tiểu Thiên quay đầu nhìn Ôn Uyển mới lộ ra ý cười: “Hẹn gặp lại chị, hẹn gặp lại chú!”

“Gọi anh rể, nói mấy lần, kêu chú nữa sẽ không cho nhóc vào cửa nhà anh.” Giản Dung lấy bộ mặt nghiêm trang dạy dỗ, thằng nhỏ này, vĩnh viễn không nghe lời sao? Gọi anh rể rất khó sao?

Một câu nói khiến cho mọi người khê nở nụ cười, quan điểm của anh và tiểu Thiên, sợ rằng cả đời không thay đổi được, tiểu Thiên khéo léo gạt đầu, đi theo nhân viên cảnh vệ cùng nhau rời đi.

“Chính ủy, nghĩ thông suốt chút đi, mọi việc đều có thể qua đi.” Tiểu Thiên cùng nhân viên cảnh vệ vừa đi, Giản Dung nói một câu với chính ủy đang buồn bực trong đầu, người khác không hiểu chính ủy, nhưng anh hiểu, hiểu hơn so với ai khác.

Đã đến mức này, lại là người đàn ông kiên cường, cũng không còn kiêu ngạo, bây giờ chính ủy không kiêu ngạo, anh nói rồi, anh cho chị dâu thời gian, để chị dâu từ từ suy nghĩ, không để cho cô ấy có tâm lý ràng buộc.

Nhưng cũng đã lâu như vậy, chị dâu còn chưa trở lại, dần dần, lòng chính ủy cũng lạnh rồi, cho dù muốn gọi điện thoại, nhưng chút dũng khí cũng không có.

Ngày ấy chính ủy uống quá nhiều, một mình nằm trong phòng làm việc, anh không yên lòng, vội vàng đi theo, ngồi ở một bên hút thuốc, từ đầu tới cuối chính ủy chỉ nói một câu, nếu ngay từ đầu biết kết cục là như này, anh thà rằng cả đời không gặp được tiểu Cần, có lỗi với tiểu Thiên.

Không có thời gian mượn rượu giải sầu, sau một lần phóng túng đó, tất cả thời gian còn lại của chính ủy đều tập trung vào tiểu Thiên cùng công việc, cũng bắt đầu nối liền với tiểu Thiên.

Dù sao tiểu Thiên không phải là đứa bé của Ôn Uyển, không thể coi người khác như mẹ ruột, trì hoãn chuyện của người ta, tiểu Thiên trầm mặc, ngoại trừ trầm mặc chính là xem tivi.

Nếu chính ủy nói nhiều tiểu Thiên sẽ đi ngủ, bé đã học được tự thay quần áo, ba về trễ, bé có thể ngủ một mình, cũng sẽ theo mấy đứa nhỏ trong viện chơi đùa, nhưng cũng sẽ ngơ ngác ngồi trong phòng tiểu Cần, nhìn ảnh tiểu Cần.

Bé còn nhỏ, không nói ra ý định trong lòng mình, chính ủy cũng đoán không ra, cả trái tim càng lạnh hơn, sờ điện thoại, vì mỗi lần ấn xuống lại không nhận được nút gọi.

Chính ủy gật gật đầu, hơi hột mở miệng: “Tôi không sao, ngày vẫn phải trôi qua đúng không? Bộ đội còn cần tôi, tiểu Thiên cũng cần tôi.”

Anh gánh vác lên, cái gì cũng gánh vác, chỉ cần tiểu Cần tốt là được, suy nghĩ một chút vẫn quyết định hôm nay gọi điện cho tiểu Cần, để cô quay lại ký giấy thỏa thuận ly hôn, chuyện cần gạt bỏ, kéo dài là không đúng.

Giản Dung “Ừ” một tiếng, Ôn Uyển nhìn chính ủy, một câu cũng không nói, co obiết, khuyên thêm cũng vô dụng, đã từng nghĩ tới việc đi tìm chị dâu trở lại, nhưng vẫn bỏ đi suy nghĩ đó, bởi vì đó không phải là chuyện mà cô và Giản Dung có thể can thiệp.

Chính ủy gật gật đầu với hai người, trầm mặc, xoay người định trở về nhà, chỉ nghe thấy một giọng nói: “Trương Nghị!” Âm thanh này mang theo chút mệt mỏi cùng thở gấp, giống như chạy tới.

Một giọng nói không thể quen thuộc hơn, chính ủy không quay đầu lại, ban ngày có thể nổi lên ảo giác, mình thật sự cần đi bệnh viện kiểm tra một chút, Giản Dung cùng Ôn Uyển đồng thời nhìn sang, là một cô gái, toàn thân váy trắng.

Tóc cắt so le, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, càng nhìn càng độc đáo, bên tay kéo một va li hành lý, dưới ánh mặt trời ban mai, toàn bộ hòa vào nhau, làm cho người ta không phân biệt được là hư ảo hay là chân thật.

“Chị dâu!” Giản Dung mở miệng trước, đánh vỡ toàn bộ yên lặng.

Lúc này Ôn Uyển mới lấy lại tinh thần, trước kia cô đã cảm thấy chị dâu chính ủy có khí chất đặc biệt, đó là hương vị được tích lũy lại sau hàng năm lắng đọng, có thể là do tiếp xúc với người viết văn, một sự kiêu ngạo mang theo hơi thở khác biệt.

Chính ủy nghe tiếng kêu của Giản Dung, lúc này mới chậm rãi quay đầu, chỉ thấy người phụ nữ dưới ánh mặt trời, chính ủy giấu tay dưới tay áo, không khỏi nắm chặt, là trở về ký giấy thỏa thuận ly hôn?

Tới thật đúng lúc, tránh cho anh phải đi đối mặt với người nhà tiểu Cần, không cần lại lúng túng nữa.

“Trương Nghị!” Tiểu Cần mở miệng lần nữa, gọi một tiếng, trong trẻo sạch sẽ.

Khóe miệng chính ủy nhếch lên cười: “À, đã trở lại?”

Bỗng nhiên lại cảm thấy lời này hơi không thỏa đáng, những lời này nói bây giờ rất gượng gạo? Cô vẫn phải đi.

Tiểu Cẩn khẽ mỉm cười với chính ủy, hồi phục rất nhiều: “Ừ, em đã trở lại.”

Lúc tiếng nói vừa dứt, một người đàn ông cũng chạy theo tới, đứng lại bên cạnh Ôn Uyển, cả người âu phục phẳng phiu, rất anh tuấn, tóc ngắn cắt gọn, nhìn rất biết kiềm chế, Ôn Uyển liếc qua, có thể gọi là người đàn ông thuộc giới thượng lưu.

Nhưng giờ phút này, dưới cái nhìn của chính ủy, tất cả cũng đặc biệt chói mắt, Ôn Uyển có chút không thể tin.

Giản Dung càng thêm tối sầm mặt, nuông chiều không tốt, ngay cả có quá khứ, chị dâu cũng không nên mang theo người đàn ông này tới, khiến trong lòng chính ủy có bao nhiêu lúng túng?

Nụ cười cứng ở trên mặt, người đàn ông kia cũng quan sát chính ủy tỉ mỉ, là người đàn ông rất chính trực, mặc quân phục, tôn lên tư thế oai hùng cao ngất, nói không ra đẹp trai ở đâu, nhưng chính là khiến cho người ta cảm thấy người đàn ông này đặc biệt đẹp trai.

Đây chính là người đàn ông mà tiểu Cẩn đã đi theo mấy năm như vậy?

Thời gian giống như dừng lại vào lúc này, tiểu Cẩn đỏ mắt, chạy vài bước tới ôm chính ủy, ôm thật chặt chính ủy, tâm tư bị bóp chặt, cộng thêm mấy ngày chia xa.

40. Chương 39

Tiểu Cẩn ôm chính ủy, tay nắm lấy quân phục của chính ủy, vòng ôm quen thuộc, ấm áp quen thuộc, khiến cho cô có cảm giác giống như luân hồi mười năm.

Cả người chính ủy ngây ngốc ở đó, anh có thể cảm nhận tiểu Cẩn gầy, cũng đang run rẩy, nhìn ra xa, ánh mắt chính ủy hơi mơ hồ, bên tai truyền đến giọng nói nhàn nhạt của tiểu Cẩn: “Cả đời này, anh không được ly hôn với em, em sẽ không ly hôn với anh.”

Đây là câu khi tiểu Cẩn gả cho anh đã từng nói, từng chữ chấn động tâm tư, cả người chính ủy khẽ run lên, lần đầu tiên nghe thấy, với nghe được lần này, cảm giác hoàn toàn không giống nhau, lại liên tục đánh sâu vào trái tim anh.

“Anh chưa từng muốn ly hôn với em.” Giọng chính ủy đã phát run, anh chỉ nói với tiểu Cẩn, anh cho cô thời gian suy lqđ nghĩ, chưa từng bắt tiểu Cẩn ly hôn với anh.

Tiểu Cẩn buông chính ủy ra, nhìn người đàn ông trước mắt, dưới cằm đã hơi nổi râu ria, mắt cũng hơi vô hồn, mím môi: “Sao trở nên lồi thoi vậy? Bắn thiếu dơ đấy, không tốt.”

Hứng thú duy nhất của cô chính là quản lý chính ủy và tiểu Thiên sạch sẽ, thoát nhìn bình bình thản thản.

Khóe miệng chính ủy khẽ lộ ra nụ cười đã lâu không thấy: “Em không ở đây, không ai chăm sóc anh, tiểu Thiên cũng không gọi ba, gọi anh là lão Trương, em mà không trở lại, thằng bé cũng không chịu để ý đến anh.”

Lời nói này có vẻ bình tĩnh, lại có sự oán trách của con nít, khiến tiểu Cẩn không khỏi bật cười, tính khí hai cha con nhà này đều giống nhau cũng không hợp nhau, uất ức cũng chịu đựng, không để cho người khác khó xử.

“Anh đuổi em, chính là muốn bị phạt.” Tiểu Cẩn ôm chính ủy lần nữa, ngày đó nếu Trương Nghị không rộng lượng như vậy, để cho cô đi, cô cũng sẽ không đi, những năm này ở chung sớm chiều, cô mới biết gia đình cùng tình yêu hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Cô đã từng cho rằng, dieendaanleequydonn đối với chính ủy và tiểu Thiên, cô chỉ là tìm người bạn, trong lòng cô chỉ có Hiểu Cầu.

Nhưng dần dần cô mới hiểu được, chuyện tình cảm, rất nhiều, rất nhiều chuyện đều không tự chủ được, không biết từ lúc nào, tiểu Thiên cùng chính ủy đã từ từ chiếm cứ trái tim cô, không lưu lại một khe hở.

Hiểu Câu nhìn hai người đang ôm chặt nhau, khoe miệng khê bật cười, làm như bắt đắc dĩ, giống như nhận thua, càng thêm thuyết bất thanh đạo bất minh*.

(*) nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường.

Hít sâu một hơi, đi mấy bước tới trước mặt hai người, chính ủy nhìn người đàn ông trước mặt, buông tiểu Cẩn ra, chỉ thấy người đàn ông vươn tay tới trước mặt chính ủy: “Xin chào, tôi chỉ tới xem một chút, xem là người đàn ông như thế nào mà có thể để cho tiểu Cẩn triệt triệt để để quên tôi.”

Chính ủy ngẩng đầu nhìn anh ta, vươn tay, nắm lấy, làm quân nhân, trong mắt tràn đầy bình thản, không cảm thấy thắng mà đắc ý, cười nhạt một tiếng: “Anh thua chính là thời gian, tôi thắng chính là không rời không bỏ.”

Người đàn ông gật gật đầu, một câu hay, không rời không bỏ, quả thật lúc trước ra đi không từ già, ngày tiểu Cẩn ở cùng anh, anh nói rồi, chỉ cần mười ngày.

Để tiểu Cẩn cắt đứt liên lạc với chính ủy bên này, chỉ ngày ngốc với anh mười ngày, sau mười ngày, nếu tiểu Cẩn muốn trở về, anh sẽ đưa cô trở lại.

Cũng vì áy náy, tiểu Cẩn đồng ý, cho nên trong mười ngày này, Ôn Uyển gọi điện thoại luôn luôn tắt máy.

Anh đưa tiểu Cẩn đi ăn cơm, hết lòng hết sức đối tốt với tiểu Cẩn, anh đưa táo tới trước mặt tiểu Cẩn, nói cho tiểu Cẩn, ăn táo tốt cho làn da phụ nữ, tiểu Cẩn nhìn anh hồi lâu, mở miệng nói khó nghe thấy: “Trương Nghị không biết như vậy.”

Bình thường Trương Nghị lấy hoa quả cho cô, đều lấy vài thứ, cô muốn ăn cái gì thì lấy cái đó.

Anh mang tiểu Cẩn đi khu chợ tốt nhất, thấy tiểu Cẩn cầm quần áo màu trắng, anh cười cười: “Em trắng như vậy, mặc màu xanh dương hay màu đỏ sẽ rất có khí chất.” Màu trắng khiến cho người ta có cảm giác không nắm bắt được cô.

“Trương Nghị không biết.” Tiểu Cẩn cầm quần áo màu trắng, xoay người, đi thử rồi, đi mua quần áo với cô, cô mặc cái gì Trương Nghị đều cười cười, đơn giản là tốt rồi, tính tình của cô chính là như vậy, không học phù phiếm, cuộc sống không bị kiểm chế.

Thu hồi cảm xúc, người đàn ông cười cười với chính ủy và tiểu Cẩn: “Người, tôi vật quy nguyên chủ, chúc phúc hai người.”

Nói xong Hiểu Câu xoay người sải bước rời đi, nói thản nhiên, nói ra đáy lòng cũng thoải mái, chính ủy cùng tiểu Cẩn, Ôn Uyển cùng Giản Dung nhìn người đàn ông này rời đi, không mở miệng nói thêm một câu.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, không ngờ người đàn ông này tới chúc phúc, là người đàn ông rất rộng lượng, nhưng mà bọn họ lại cũng thật sự thấy vui mừng thay cho chính ủy.

“Em không hối hận sao? Nhìn anh ta rất tốt đó.” Chính ủy ôm tiểu Cẩn, nhẹ giọng mở miệng, có tiền, có phong độ, đáng đáp cũng tốt.

Tiểu Cẩn lắc lắc đầu, nắm lấy quần áo chính ủy: “Cuộc sống của anh ta, em không sống được.”

Trước kia khi bọn họ ở chung một chỗ, người khác đều nói kim đồng ngọc nữ, Hiểu Câu sẽ cẩn thận tỉ mỉ sắp xếp cuộc sống của cô.

Cho dù chia ra, Hiểu Câu sẽ đặt vé máy bay giúp cô để gặp mặt, đến giờ sẽ gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết quan niệm về thời gian rất quan trọng, tính tình có chừng có mực.

Cuộc sống tĩnh lặng được sắp xếp đó, xét theo ưu điểm, cẩn thận tỉ mỉ hạnh phúc tràn đầy, nhưng cô cảm giác cuộc sống không nên như vậy, với tính khí của cô cũng không tạo nên bất kỳ thay đổi to lớn nào, vẫn do Hiểu Câu sắp xếp.

Tất cả thay đổi là từ sau khi Hiểu Câu rời đi, cô không đau buồn gì lớn, cô không rời không bỏ nhưng người khác lại muốn rời khỏi, chỉ có thể tiếp nhận, chuyện điên khùng duy nhất chính là kết hôn với Trương Nghị, mẹ không đồng ý.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Trương Nghị, dieendaanleequuydonn anh mặc quân trang, tóc cắt ngắn, không nhìn cô lâu, từ đầu tới cuối chỉ nói ba câu: “Tôi là doanh trưởng, tiền lương không bằng một nửa của cô, còn có một đứa bé sắp một tuổi, vợ trước đã qua đời.”

Khuôn mặt kiên nghị cùng thành thật đó khiến cho cô nghĩa vô phần cố * gả cho Trương Nghị, sau khi kết hôn, Trương Nghị khiến cho cô hiểu, cô có thể làm việc bản thân mình thích, có thể theo đuổi ước mơ, có thể không trang điểm, có thể ngủ nướng, có thể làm nũng, có thể nổi giận.

(*) nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không chùn bước.

Vừa kết hôn không lâu, cô nhớ đã cáu kỉnh với Trương Nghị, cụ thể là chuyện gì thì cô không nhớ rõ, chuyện không lớn, tóm lại là lỗi của cô, nhưng cô không thừa nhận.

Tính khí Trương Nghị bướng bỉnh, giận dỗi đứng ngoài cửa, đứng theo tiêu chuẩn quân tư ở đó, cô nhìn ra cửa sổ: “Anh định tính toán đứng bên ngoài cả đêm sao?”

“Em không tin anh, anh liền không trở về nhà.” Trương Nghị tự nhiên mạnh mẽ, liền đứng ở bên ngoài, có tuyết rơi rất lớn, trong chốc lát trên quân trang đã xám trắng.

Cô khoác thêm áo, ra cửa, đi tới lqd trước mặt Trương Nghị, đưa tay kéo Trương Nghị, trên mặt Trương Nghị mang cười, cho rằng cô đồng ý thừa nhận sai lầm, kéo anh về nhà, ai ngờ cô kéo Trương Nghị ra đứng ngay chính giữa sân.

“Anh đứng ở đó tuyết không đủ lớn, gió không đủ mạnh, đứng ở đây, sáng ngày mai, đứa bé trong viện có thể nhìn thấy người tuyết, không thể bỏ qua công lao.” Nói xong, tiểu Cẩn cười cười xấu xa, xoay người rời đi, về mặt chính ủy thất vọng.

Từ đó về sau, chính ủy hiểu rõ ràng, phụ nữ không nói đạo lý, cô cho là đúng chính là đúng, cho là sai sẽ phải đi sửa, mà từ nay về sau, chính ủy sẽ không để ý tới tính khí nhỏ nhen của tiểu Cẩn.

41. Chương 40

Cuộc sống đó, em không sống được, một câu nói bình thản nhưng trong mắt chính ủy tràn đầy nụ cười, thì ra thói quen của anh là sống chung với tiểu Cẩn, tiểu Cẩn cũng đã quen có anh và tiểu Thiên, sống chung với nhau.

“Tiểu Thiên, trôi qua có tốt không?” Nhìn chính ủy cười, tiểu Cẩn tràn đầy lo lắng, thằng bé không giống như những đứa nhỏ khác, khéo léo nghe lời, tâm tư tinh tế, ngày cô đi khóc ác như vậy, cô là người mẹ xấu vẫn cứ đi.

Chính ủy nhìn tiểu Cẩn, mạnh mẽ ôm lên, khẽ nhủ mày: “Em nên hỏi anh trôi qua có được không?” Ngược lại, chính ủy lqd nói với Giản Dung: “Giản Dung, báo cho đoàn trưởng một tiếng, hôm nay tôi nghỉ phép!”

Nói xong ôm tiểu Cẩn về nhà, trên mặt Ôn Uyển cùng Giản Dung mang một nụ cười, mọi việc đã qua, tất cả coi như đã hồi phục trở lại, ngày sẽ tốt đẹp, tiểu Thiên cũng có mẹ, thật tốt.

Ngay lúc chính ủy xoay người đóng cửa, Giản Dung chợt nhớ ra điều gì, kêu với chính ủy: “Chính ủy, tôi không đi tìm đoàn trưởng.”

Lúc này chắc đoàn trưởng đang chờ anh, anh còn đi tìm đoàn trưởng nói một tiếng không phải là tự chui đầu vào lưới à? Chính ủy không thể xây dựng hạnh phúc của mình trên sự khổ đau của người khác, rất không thích hợp.

Ôn Uyển quay đầu, nhìn Giản Dung, nói rất có vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa: “Hòa thượng chạy cũng không trốn khỏi miếu, chẳng lẽ anh còn có thể bay ra khỏi đoàn 731, cớm nước xong, ngoan ngoãn đi chịu phạt đi?”

Lôi kéo Giản Dung, Ôn Uyển cười rời đi, Giản Dung không thể tin nhìn Ôn Uyển, đã nói là thương anh đấy? Đây mà là yêu sao? Một chút đau lòng cũng không có!

“Nếu đoàn trưởng đánh anh thì làm thế nào?” Giản Dung mặc cho Ôn Uyển lôi kéo, tính khí đoàn trưởng hơi dữ dội, nhỡ đâu đánh anh thì làm thế nào?

Ôn Uyển cười khúc khích: “Không có việc gì, em là bác sỹ! Đánh không chết là được!”

Bị thương cô có thể trị, cô không sợ, phải không? Mình làm bậy thì mình phải chịu trách nhiệm, tính khí này của đoàn trưởng, dieendaanleequuydonn dù sao tốt hay xấu gì Giản Dung cũng không thể tránh khỏi.

“...” Giản Dung xụ mặt, đánh không chết là được? Cô nhóc này thật sự ghê gớm? Càng ngày càng độc ác rồi, nghĩ tới gánh nặng bốn mươi lăm km, anh vô cùng không dễ chịu.

Cùng đi với Ôn Uyển đến nhà ăn ăn cơm, ở đây vốn không có người, hai người ăn cơm, Ôn Uyển ngược lại đi phòng y tế, Giản Dung đi theo Ôn Uyển nói một tiếng, rồi đi với phòng làm việc của đoàn trưởng.

Vừa đến cửa phòng làm việc của đoàn trưởng, Giản Dung chỉnh nón lính, ho nhẹ một tiếng, la to với bên trong: “Báo cáo!”

“Vào đi!” Đoàn trưởng đã quen giọng, ở bên trong đáp một tiếng.

Giản Dung đẩy cửa đi vào, chỉ thấy đoàn trưởng ở đó làm tư liệu, đi đều tới trước mặt đoàn trưởng, liếc nhìn sắc mặt đoàn trưởng, Giản Dung mới mở miệng: “Đoàn trưởng, chính ủy xin nghỉ, chị dâu trở lại.”

Làm việc phải có chiến thuật, đối đãi với đoàn trưởng nhất định phải chú ý chiến thuật, nếu không chỉ có mệnh bị phạt.

Lúc này đoàn trưởng Triệu mới ngẩng đầu lên nhìn Giản Dung, hơi giật mình: “Thật? Trở về lúc nào?”

Khoảng thời gian này Trương Nghị lqđ rất khác thường, thằng bé tiểu Thiên kia cũng đáng thương, tiểu Cẩn này bỏ nhà đi, nhưng mang hai trái tim nhà này đi theo rồi.

“Thật.” Giản Dung thuận tay lấy điều thuốc của đoàn trưởng Triệu, nhả ra ngậm khói: “Sáng sớm nay trở về, nhìn rất hạnh phúc.”

Cuộc sống này mình đã từng trải qua, lời này cũng đánh mạnh vào anh, không ngờ chị dâu lại theo quân dưới điều kiện này, còn có thể nói ra lời kia, xem ra, chính ủy cùng tiểu Thiên rất quan trọng đối với chị dâu.

“Trương Nghị quả thật lợi hại, cứ dây dưa như vậy, vợ tự mình trở lại?” Chuyện như vậy chỉ có Ôn Uyển cùng Giản Dung biết, bọn họ không nói, người khác đương nhiên không biết, ngay cả đoàn trưởng cũng không biết sự tình.

Giản Dung kéo ghế, ngồi đối diện với đoàn trưởng, phui tàn thuốc lá: “Đúng vậy, tự mình trở về.”

Đoàn trưởng gật gật đầu, gõ gõ cây bút trên bàn: “Nếu là Hàn Hề nhà tôi, cô ấy về nhà mẹ đẻ mà tôi không đi đón về, vậy không phải cả tập đoàn mang bom tới vạch trần tôi à?”

Dừng một chút, đoàn trưởng tiếp tục nói: “Thật ra thì Trương Nghị cũng không đúng, vợ quá tốt vậy? Mà thiếu nhiệt tình?”

Đều là vợ chồng, không phải thù lqđ địch qua đêm, dễ dàng là được? May mà trở lại, nếu không, thật sự ly hôn, Trương Nghị cũng đáng đời.

“À, tất nhiên, mỗi nhà đều có khó khăn riêng, chị dâu cũng là người tốt, anh thật hạnh phúc...!” Giản Dung khó có được lời nói lẽ mề dài dòng như vậy, vô cùng không giống tính của anh, còn hâm mộ chính ủy?

Đoàn trưởng cũng không biết xấu hổ, gạt tổ chức giấu tiền riêng, còn cự tuyệt không khai báo tình hình thực tế, không cho anh quỹ bàn giặt cả đêm đó chính là may mắn của anh, phải không? Nếu anh là chị dâu, để cho anh ấy quỹ một ngày, cũng không cho anh ấy ăn cơm.

Chỉ có điều nghĩ như vậy, nhưng nếu Ôn Uyển để cho anh quỹ bàn giặt một ngày anh liền buồn bực, cho nên đừng có đứng đó nói chuyện không biết suy nghĩ.

Đoàn trưởng nghe xong lời Giản Dung nói, cười hì hì: “Tất nhiên, chị dâu cậu tuy độc miệng, nhưng thật ra người không tệ.”

Dù không vừa lòng cũng vẫn là vợ mình, lúc nói chuyện đoàn trưởng vẫn theo thói quen giữ gìn một ít, chỉ cần về cơ bản không gây ra sai lầm, anh còn chịu được.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Giản Dung đưa tay dập thuốc, ngược lại đứng lên, ghé dựa mài ra âm thanh trên đất, “Hoàn thành, dieendaanleequydonn đoàn trưởng, chính là tới đây báo cáo một chút chuyện chính ủy, tôi đi huấn luyện.”

Cả người cảm thấy mạnh mẽ thoải mái, Giản Dung nói xong định đứng dậy rời đi.

Đoàn trưởng liếc mắt nhìn Giản Dung, vùi đầu tiếp tục làm tư liệu, âm thanh buồn bực: “Hôm nay không cần cậu đi, tự mình mang nặng chạy bốn mươi lăm km đi.”

Định dờ lực chú ý phải không? Định giương đông kích tây phải không? Anh là đoàn trưởng? Có thể lên tới bây giờ, không có chút năng lực điều tra phá án, sao mang binh Sao mang đoàn 731 tốt như vậy?

Xét về tâm địa gian xảo, Giản Dung nhỏ bé còn muốn đấu cùng anh? Giản Dung vừa vào cửa là anh biết thằng nhóc này đang nghĩ gì rồi? Tối hôm qua quỹ bàn giặt? Một đêm chửi ăn cơm, rõ ràng đói bụng?

Chuyện giấu tiền riêng bị bại lộ, bây giờ hút thuốc lá cũng chỉ có thể mua năm điếu, tiền nhiều không có, tất cả đều do thằng nhóc Giản Dung chết toi này làm hại.

Giản Dung đứng tại chỗ, còn nhớ chuyện như vậy sao? Vui vẻ hỏi han nhiều như vậy, cũng không làm cho đoàn trưởng hôn mê, quay đầu nhìn đoàn trưởng: “Tôi báo cáo công việc cho chị dâu, sai chỗ nào?”

Ai mắng anh trước, chỉ có điều theo việc mà xét, đoàn trưởng trả đũa, quá ghê tởm!

“Không sai, ông đây muốn cậu chạy bộ! Cậu vừa chạy, tôi rất vui mừng, sai ở đâu hả?” Đoàn trưởng không lqđ ngẩng đầu lên, giọng nói hết sức bình tĩnh, cho cậu chạy thì cậu phải chạy, lúc làm vậy sao không nghĩ bây giờ sẽ phải chịu phạt chứ?

Giản Dung hít sâu một hơi, vừa định nói gì, đoàn trưởng ngẩng đầu lên: “Bây giờ, lập tức ngay lập tức! Đây là mệnh lệnh!”

“Rõ!” Giản Dung la to một tiếng, xoay người chạy ra, thân là quân nhân, mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, không đi cũng phải đi!

42. Chương 41

Giản Dung xoay người vừa định chạy ra ngoài, đoàn trưởng liếc mắt nhìn ra cửa, ngược lại cúi đầu xuống, tiếp tục làm công việc, chưa đầy một lát sau, ngẩng lên lại thấy Giản Dung đứng ở trước mặt mình.

“Thằng nhóc chết toi này, sao cậu lại chạy trở lại? Ông đây nói cho cậu biết, hôm nay chạy bốn mươi lăm km, cậu không trốn được, phải chạy cho tôi, toàn bộ biện pháp không chính đáng đều không thể thực hiện.” Đoàn trưởng Triệu thật nóng nảy, vỗ bàn, quát Giản Dung.

Giản Dung bình tĩnh liếc nhìn đoàn trưởng Triệu, tay đưa ra lấy phong thư ở trên bàn, tiện tay mở ra, trên khuôn mặt ngăm đen lộ ra hàm răng trắng như tuyết, vết sẹo nơi khóe mắt cũng phai nhạt bớt.

“Hừ, thằng nhóc chết tiệt, ai lqđ cho cậu lấy đồ của tôi?” Đoàn trưởng Triệu chặn ngang cướp đoạt, khó lòng phòng bị thật? Thằng nhóc chết tiệt này, không có chuyện gì liền theo dõi chuyện riêng tư của người khác, thật xấu gì chứ, đây là?

Gương mặt Giản Dung bình tĩnh, nụ cười nơi khóe miệng vẫn không biến mất: “Thiếp mời à?”

Vừa rồi cảm thấy phong thư sáng nay rất quen mắt, không nghĩ tới là thật, may mà anh cơ trí phải không? Đoàn trưởng gan ghê thật? Dù sao cũng phải để cho chị dâu bắt đoàn trưởng quỳ một ngày, không cho ăn cơm?

“Xin đi, thiếp mời, thì sao?” Đoàn trưởng Triệu hơi cà lăm nhìn Giản Dung, “Người khác kết hôn, phát thiếp mời, quá mức bình thường? Có gì ngạc nhiên?”

Ai mà không kết hôn chứ? Người nào kết hôn mà không phát thiếp mời chứ? Nhìn thằng nhóc chết tiệt này, cười nham hiểm như vậy?

Giản Dung nhìn đoàn trưởng Triệu “Oh” một tiếng, tiếp tục nói: “Cái tên nhìn thật quen mắt, Nghiêm Tuệ?”

Tên này, người khác không quen thuộc, nhưng anh rất quen thuộc, là thanh mai trúc mã của đoàn trưởng đó, vì cô gái này, trước kia chị dâu đã ồn ào không ít với đoàn trưởng, hai người là thanh mai trúc mã, dieendaanleequydonn nếu chị dâu đã biết, còn gửi thiếp mời, hôm nay đoàn trưởng muốn đứng một đêm trong sân.

“Cô ấy kết hôn thì gửi thiếp mời cho tôi, quá bình thường, trước kia lúc đi học, bạn học cũng phát.” Đoàn trưởng Triệu ngược mắt nhìn Giản Dung, thằng nhóc chết tiệt này chính là thích ăn đòn, không có chuyện gì cứ thích túm bím tóc ông đây không thả hả?

Thật ra thì cô ấy cũng không có gì, chính là học chung sáu năm cấp hai và cấp ba, nhắc tới cũng khéo, hai người luôn ngồi cùng bàn, sau khi kết thúc kỳ thi đại học, anh đi học trường quân đội, còn cô gái kia đi phương Bắc, hai người không còn liên lạc nữa.

Lúc anh và Hàn Hề xem mắt kết hôn, khi đó Nghiêm Tuệ vừa mới tốt nghiệp, lúc công việc khó khăn, có đôi khi cũng tâm sự với anh, chuyện này Hàn Hề đã biết, giống như mắc nợ còn nói cho Hàn Hề bọn họ đã từng là thanh mai trúc mã.

Thiếu chút nữa Hàn Hề đã giải quyết anh tại doanh trại rồi, trận ồn ào đó ai cũng biết, vốn tưởng thằng nhóc Giản Dung chết tiệt này im hơi lặng tiếng, không ngờ lại nham hiểm như vậy, chờ cơ hội trả đũa đây?

Giản Dung gật gật đầu, vẻ mặt vô lại: “Ngài kích động gì chứ? Tôi cũng không nói gì, là thiếp mời thì tôi đi hỏi một chút.”

Chạy xong bốn mươi lăm km, anh sẽ đi hỏi chị dâu, Nghiêm Tuệ kết hôn, chị có đi không? Không thể để cho đoàn trưởng đơn độc, quá khó coi?

“Ông đây cảnh cáo cậu, còn dám đưa ra ý xấu gì, TMD, tôi để cho cậu lăn đến đám tân binh.” Đoàn trưởng Triệu nhìn lqđ Giản Dung như vậy luôn có dự cảm xấu, thằng nhóc này nhất định sẽ giở trò xấu.

Giản Dung “Ừm” một tiếng, mở miệng nói: “Đoàn trưởng, tôi đi chạy bốn mươi lăm km.”

Khi Giản Dung định nhắc chân bước ra khỏi cửa, sau lưng vang lên giọng nói của đoàn trưởng Triệu: “Chờ một chút!”

“Đoàn trưởng, còn có việc gì?” Giản Dung quay đầu lại nhìn đoàn trưởng Triệu, gương mặt mê man.

Đoàn trưởng Triệu nhìn Giản Dung, hận không thể đi lên xé làm đôi gương mặt phá tướng của cậu ta, ngăn chặn cơn tức ở đáy lòng: “Không cần chạy, mang binh đi huấn luyện đi?”

Lần sau có thư tín bí mật gì, nhất định không để ở trên bàn, không đứng, lần sau, nếu Giản Dung có báo cáo công việc thì bắt báo cáo ngay ngoài cửa, tuyệt đối không cho thằng nhóc chết tiệt này đi vào phòng làm việc của mình.

“Không thích hợp? Phạm sai lầm thì phải chịu phạt chứ?” Giản Dung hơi khó xử, lát thì bắt chạy bốn mươi lăm km, lúc sau lại không để cho chạy, vua không nói chơi đâu? Đoàn trưởng như vậy, rất không đáng tin rồi.

Đoàn trưởng Triệu kêu một tiếng, quát Giản Dung: “Nhanh, cút nhanh lên, nửa giây ông đây cũng không muốn gặp lại cậu!” Được tiện nghi còn ra vẻ, thằng nhóc chết tiệt này, còn học xấu? Cũng vì cậu ta lqđ mang lính của mình.

“Rõ!” Giản Dung cười cao giọng hô, đưa tay chỉnh lại nón lính, đi đều bước rời khỏi phòng làm việc của đoàn trưởng.

Hôm nay ngày tốt, người đi, vận may đến, có ngăn cũng không ngăn nổi? Như đoàn trưởng vậy, còn có nhiều cô gái nhớ thương, chị dâu còn coi trọng, thật là một đóa hoa tươi, cắm ở, cắm cái quái gì nhỉ.

Giản Dung ra khỏi ký túc xá, ra sân huấn luyện binh lính, Ôn Uyển đã bắt đầu bận rộn ở đội y tế, hôm nay là thứ hai, nhưng không có người nào, lúc Ôn Uyển sửa sang lại ô vuông để thuốc, ngẫu nhiên sẽ ngó qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Nhìn gì vậy?” Tiểu Mục đi tới trước mặt Ôn Uyển, thuận tay lấy một miếng chocolate từ trong túi áo ra đưa cho Ôn Uyển, Ôn Uyển làm việc nghiêm túc, từ trước đến giờ cực kỳ ít phân tâm, chứ đừng nói là khác thường như hôm nay.

Ôn Uyển nhận lấy chocolate, cười lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Tiểu Mục “Oh” một tiếng, vừa định đi, chỉ nghe thấy Ôn Uyển hỏi: “Tiểu Mục, bình thường các cậu chạy bốn mươi lăm km là chạy tới đâu?”

Cô học đại học quân y, nhưng lúc tập thể bị phạt, nhiều nhất chỉ chạy 12 km đã muốn tính mạng, bốn mươi lăm km, dieendaanleequydonn đối với cô mà nói chính là con số thiên văn *, nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng không biết khi Giản Dung chạy về sẽ mệt thành cái dạng gì.

(*) con số thiên văn: ý chỉ những con số rất lớn.

“Bốn mươi lăm km à, tới núi Dụ Lâm đó.” Tiểu Mục thuận miệng đáp một tiếng, kinh ngạc nhìn Ôn Uyển: “Sao vậy? Chị muốn thử một chút?”

Ôn Uyển lắc đầu liên tục: “Không có, tôi chạy ba cây số đã muốn chết, đây là bốn mươi lăm km đấy.”

Nói xong Ôn Uyển ngồi xổm xuống tiếp tục sắp xếp lại ô vuông đựng thuốc, tiểu Mục cũng không nói gì thêm, ngược lại tiếp tục bận rộn.

Đến trưa lúc ăn cơm, thỉnh thoảng lqđ Ôn Uyển lại nhìn sân huấn luyện, vẫn không thấy bóng dáng Giản Dung, không phải chưa trở lại chứ? Đột nhiên hơi đau lòng, đi vào nhà ăn, chỉ thấy nhóm lính đã ăn cơm rồi.

Vương Cường nhìn thấy Ôn Uyển, cười hì hì, vẫy vẫy tay với Ôn Uyển: “Chị dâu, ngồi bên này!”

Ôn Uyển hơi kinh ngạc nhìn nhìn Vương Cường, sau lần trước bị Giản Dung phạt dùng bàn chải đánh răng lau cửa kính, Vương Cường thấy cô liền đi đường vòng, hôm nay lại chủ động tìm cô, khiến cho Ôn Uyển không khỏi kinh ngạc, bưng cơm trong tay, Ôn Uyển đi tới phía Vương Cường, ngồi xuống bên cạnh Vương Cường.

43. Chương 42

Vương Cường ngây ngô cười hì hì với Ôn Uyển, vẻ mặt Ôn Uyển kinh ngạc: “Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Không có chuyện gì, chính là bồi dưỡng chút tình cảm đồng đội với chị dâu.” Vương Cường bới cơm, vừa cong môi vừa nhìn Ôn Uyển: “Hôm nay, phó đoàn Giản của chúng ta rất tốt, nói với nhà ăn, tối nay ăn sủi cảo.”

Trong doanh trại ăn như vậy, khó có được một lần ăn sủi cảo, cho nên ai cũng vui mừng, Vương Cường càng cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Ôn Uyển càng thêm kinh ngạc, trừng mắt nhìn: “Phó đoàn Giản của các cậu, không phải bị đoàn trưởng phạt chạy bốn mươi lăm km sao?”

Chẳng lẽ muốn tập thể các lqđ chiến sỹ ăn sủi cảo để báo thù đoàn trưởng, điều này cũng không thể để cho cả đơn vị ăn không nha? Giản Dung nghĩ sao vậy.

Vương Cường trừng mắt, nhìn Ôn Uyển, lập tức liền nóng nảy, trực tiếp phun ra một hơi tiếng địa phương: “Lúc nào vậy? Sao em không biết? Nếu đoàn trưởng phạt phó đoàn Giản của chúng em chạy bốn mươi lăm km, em liền cho cả doanh nghỉ phép một ngày, tổ ý chúc mừng.”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người trong nhà ăn cười ầm ầm cả lên, doanh trưởng doanh hai đây là muốn tìm đường chết sao? Lần trước lau kính còn chưa đủ ư? Ôn Uyển cũng che miệng cười, thế này là có bao nhiêu hận với Giản Dung? Doanh trưởng doanh hai quá có ý tứ rồi.

Chỉ có điều Giản Dung không bị phạt, thật ngoài ý muốn, với tính khí của đoàn trưởng, lại có thể bỏ qua cho Giản Dung, cũng không biết làm sao anh ấy làm như vậy được?

“Không cho cười, trừ doanh trưởng doanh hai ra không ai được cười, đến lúc đó, các cậu chịu phạt, ông đây cũng không nói giúp các cậu!” Doanh trưởng doanh một quát đám lính của mình, gan tiểu Cường thật to, còn chưa từ bỏ ý định, còn dám nói xấu phó đoàn Giản?

Vừa nghe thấy doanh trưởng doanh một gầm lên, Vương Cường khinh bỉ liếc nhìn doanh trưởng doanh một, dieendaanleequydonn xem đáng về sợ sệt của cậu ta coi? Ngược lại gào lên với nhà ăn: “Việc này đừng có lan truyền đó!”

Tiếng nói vừa dứt, cả phòng ăn lại cười vang lần nữa, Ôn Uyển vừa định nói chuyện, Giản Dung từ bên ngoài đi vào: “Cấm không lan truyền, cũng vô dụng!”

Giản Dung quét mắt nhìn đám lính toàn nhà ăn, mọi người đều nín cười, ghen đến nội thương, anh nói gì ấy nhỉ, đã biết tiểu Cường sẽ không an phận thủ thường rồi, vốn định tới đây nói cho mọi người biết một tiếng, chiều này không huấn luyện, tập thể làm sủi cảo, hừ, chỉ nghe thấy có người nói xấu anh.

“Phó đoàn Giản, em không có ý gì khác, em chỉ nói đùa thôi.” Tiểu Cường ngậm đầy cơm trong miệng, cậu buồn bực, sao lần nào cũng xui xẻo như vậy chứ?

Giản Dung hơi híp mắt, nhìn doanh trưởng doanh hai tiểu Cường, quát lớn với mọi người: “Xế chiều hôm nay, tất cả tập thể các doanh nghỉ ngơi một chút, doanh số hai, cơm nước xong, ở lại nhà ăn làm sủi cảo!”

Hôm qua là chủ nhật, vốn là ngày nghỉ, bọn nhóc này muốn ăn đòn cũng không nghỉ nên định hôm nay cho bọn chúng ăn sủi cảo, Vương Cường này lại bắt đầu tìm đường chết.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người ồn ào hét lên, toàn bộ doanh số hai nhanh chóng khóc, gặp phải doanh trưởng như vậy, xui xẻo hay không chứ? Một trung đoàn nhiều người như vậy, một doanh bọn họ làm sủi cảo, một người phải làm bao nhiêu cái đây?

Ôn Uyển hơi đồng tình nhìn Vương Cường, chỉ thấy Vương Cường bắn tới ánh mắt xin giúp đỡ, Ôn Uyển nhìn đi chỗ khác, làm như không thấy, Giản Dung chạy bộ cậu vui mừng, cậu làm sủi cảo, không phải lqđ là giả, tối cũng vui mừng như vậy, hơn nữa, là do cậu bất quá với tôi, nhờ đâu Giản Dung đổ thừa cho tôi thì làm thế nào?

“Ôn Uyển, em qua đây một chút!” Giản Dung ngược lại không hề để ý đến đám lính đang ồn ào, nói với Ôn Uyển, nói xong Giản Dung liền rời đi.

Ôn Uyển “Oh” một tiếng kinh ngạc nhìn nhóm lính, buông hộp cơm trong tay, đứng dậy đi theo Giản Dung ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Giản Dung không hề nói chuyện, lúc đến phòng làm việc, Giản Dung đột nhiên quay đầu, đặc biệt chăm chú nhìn Ôn Uyển: “Cách xa thẳng nhóc chết toi đó một chút, không phải là thứ tốt, nói bao nhiêu lần, chính là binh lính càn quấy!”

Rất lung tung, ngay cả trước mặt vợ anh cũng khiến cho anh khó chịu, cũng không nhìn xem là lính của ai?

Ôn Uyển mím môi cười gật gật đầu, lúc Giản Dung giữ tính trẻ con, cực kỳ đáng yêu, gió nhẹ thổi qua, Ôn Uyển đưa tay kéo Giản Dung, Giản Dung cũng không né tránh, trở tay nắm lấy tay Ôn Uyển, kéo Ôn Uyển vào phòng làm việc.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Hai người vừa đến phòng làm việc, Giản Dung đóng cửa, buông Ôn Uyển ra, để Ôn Uyển ngồi lên ghế salon, lại đi lấy ly sắt tráng men, rót cho Ôn Uyển ly nước, đặt ở bên cạnh Ôn Uyển.

Giản Dung cũng ngồi xuống theo, lấy điện thoại di động trong túi ra, bấm số, Ôn Uyển hơi sững sờ, chỉ thấy Giản Dung đưa điện thoại tới trước mặt Ôn Uyển.

Ôn Uyển thò tay nhận điện thoại, đặt ở bên tai, đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “A lô? Tiểu Uyển hả? Mẹ nè!”

“Mẹ?” Ôn Uyển hơi kinh ngạc, khoảng thời gian này cũng không gọi điện về nhà, chỉ thỉnh thoảng gửi tin nhắn báo bình an.

Giọng mẹ Ôn ở bên kia hơi nghẹn ngào: “Sao lại đi theo quân, cũng không nói với trong nhà?” Nếu không phải tiểu Thành nói, con bé cùng ba của Ôn Uyển còn giấu diếm.

“Chuyện này sao?” Ôn Uyển liếc nhìn Giản Dung, “Không phải con mới tới đây một tháng sao? Hơn nữa, cơ sở hạ tầng ở đây rất tốt, còn có thể ở chung một chỗ với Giản Dung.”

Khi đó, lúc cô xin điều tới đây, vốn định chờ Giản Dung trở lại, về nhà một chuyến với Giản Dung, nhưng khi Giản Dung trở lại thì phải về đơn vị, cũng không có thời gian, huống chi anh muốn ly hôn với mình, Ôn Uyển lại không dám nói với trong nhà, cô theo quân.

“Con bé ngốc, điều kiện ở đó nhiều gian khổ? Sao con ngốc vậy?” Mẹ Ôn ở đầu bên kia nhỏ giọng khóc.

Ông cụ Hác vốn là người phương Nam, dieendaanleequuydonn tuy là quân nhân, nhưng cũng từng viết văn, múa bút hành văn, không gì không biết.

Ông cụ dạy con gái, dĩ nhiên là dịu dàng khéo léo, còn có thùy mị như nước, nhà họ Hác vốn dòng dõi thư hương, mẹ Ôn Uyển cũng coi là con nhà danh môn, ở hiện đại gọi là quý cô.

Từ nhỏ Ôn Uyển bị phạt theo chuẩn mực, mẹ Ôn đau lòng cũng chỉ len lén lau nước mắt.

Có lúc tiến lên khuyên, nhưng tính tình ba Ôn nóng nảy, ai khuyên cũng không lay chuyển, bà cũng biết ba Ôn Uyển là vì tốt cho Ôn Uyển mới nghiêm khắc như vậy, mình mềm lòng cũng không tiện nói gì.

“Mẹ, sao lại khóc chứ? Con rất tốt, nơi này cũng rất tốt.” Ôn Uyển nhẹ giọng dụ dỗ mẹ.

Giản Dung ôm Ôn Uyển, không ngờ chuyện cô nhóc này theo quân không xin phép trong nhà?

Ngày hôm qua mẹ Ôn nghe mấy lqđ đưa nhỏ trong đại viện truyền ra mới biết, mà mọi người đều cho rằng nhà họ Ôn đã biết chuyện này rồi, dù sao theo quân không phải là chuyện nhỏ, sẽ không ai gạt trong nhà.

“Tốt lắm như thế nào? Ba con không phải là quân nhân sao? Ông ngoại con không phải sao? Đơn vị Giản Dung ở nông thôn, điều kiện theo quân đó, mẹ đã từng thấy, đứa bé ngốc?”

Mẹ Ôn có vẻ rất kích động, điều kiện kia, liếc mắt nhìn cũng sẽ không nghĩ tới vào ở, con bé này còn theo quân.

44. Chương 43

Lúc đầu khi Ôn Uyển nhất định gả cho Giản Dung, bà đã cảm thấy đứa nhỏ này rất ngốc, nên tìm một người giống như tiểu Hoa, hay như tiểu Dương vậy, có rất nhiều thời gian cùng con bé, cưng chiều con bé, nhưng nó lại cứ giống như bà, thế nào cũng phải gả cho lính.

Ôn Uyển nắm tay Giản Dung, khẽ nhủ mào: “Mẹ, hiện tại con rất tốt, Giản Dung đối với con rất tốt.” Lời này vừa nói ra, Ôn Uyển đặc biệt khinh bỉ liếc nhìn Giản Dung, Giản Dung hơi ngượng ngùng cúi đầu, dùng khẩu âm trả lời: “Về sau, đối tốt gấp bội với em!”

Nếu cha mẹ vợ biết mình định ly hôn với Ôn Uyển, vậy không phải là lập tức tới kéo người về Bắc Kinh rồi hả?

Mẹ Ôn Uyển vừa định nói, điện thoại lại liên tục bị ba Ôn cầm đi, giọng nói sư trưởng trước sau như một: “Ba rất ủng hộ con đi cơ sở rèn luyện, ở nơi đó nhiều người ưu tú hơn con, mẹ con chính là lòng dạ mềm.”

Dưới bất kỳ tình huống nào, ba Ôn đều không lời là con gái, vẫn giáo dục như thế, nuôi ra cô nương sao khéo léo, đi đâu cũng được yêu thương, đại viện cũng khen như vậy, con gái sư trưởng Ôn, cháu ngoại ông cụ Hắc, chính là hết lời để nói.

Đoan trang, nghiêm túc, tính tình lại tốt, chỉ có điều ánh mắt không được tốt lắm, gả cho thằng nhóc xấu xa Giản Dung, rõ ràng là nhạt được tiện nghi.

“Cảm ơn cha ủng hộ, con yêu cha! Sư trưởng Ôn chính là thông tình đạt lý!” Ôn Uyển cười trả lời, ba chính là ba, từ nhỏ cô đã nói rồi, về sau gả cho người đàn ông nhất định phải giống như ba vậy, đặc biệt uy phong, Giản Dung chính là như thế.

“Đừng vượt mong ngựa, học được miệng lưỡi trơn tru rồi.” Ba Ôn nghe con gái cưng cho mặt mũi như vậy, dieendaanleequaydonn trong miệng mắng nhưng vẫn không nhin được mà cười lên, “Chỉ có điều, con nhóc này thật sự cầu thị *, đáng được khen ngợi.”

(*) “Thật sự cầu thị” (tiếng Hoa giản thể: 实事求是, tiếng Hoa truyền thống: 實事求是, phiên âm: shí shì qíú shì) là một thành ngữ (tiếng Hoa: 成語) của Trung Quốc được viết đầu tiên trong sách Hán thư. Nghĩa nguyên của nó là miêu tả chí hướng học tập, nghiên cứu. Thành ngữ này có nghĩa là “giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế”, “tìm kiếm bản chất vấn đề từ những thứ xác thực”. (Lưu ý: từ “cầu thị” trong tiếng Hoa mang nghĩa “tìm kiếm sự thật”, “tìm kiếm lẽ phải”, “tìm điều đúng đắn”, chứ không có nghĩa “cư xử một cách nhún nhường trên tinh thần học hỏi” như trong tiếng Việt). Nguồn wikipedia.

Giản Dung ở một bên thiếu chút nữa đã phun nước trà rồi, đàn ông thời xưa đều tự yêu bản thân, không ngờ cha vợ đường đường là sư trưởng, cũng không thoát khỏi liên hệ.

“Tất nhiên, ba à, đột nhiên gọi điện thoại, có chuyện gì sao?” Ôn Uyển dò hỏi, cô rất sợ anh họ nói chuyện Giản Dung muốn ly hôn cùng cô cho cha mẹ, nếu cha biết, chắc phải lật trời rồi.

Ba Ôn như vừa lọt vào trong sương mù kéo mình trở lại, quay lại chủ đề chính: “Không có gì, con luôn gửi tin nhắn nói bận, gọi điện thoại cũng nói bận, không rảnh, mẹ con không yên lòng nên đành gọi điện cho Giản Dung.”

Bận rộn có thể giải thích, ý tứ lảng tránh hiện thực rất rõ ràng, may mà cô nhóc này không có chuyện gì khác, bọn họ cũng có thể yên tâm.

Ôn Uyển oh một tiếng, cười nói: “Cơ sở rất bận, ba và mẹ bảo trọng thân thể.”

“Được, các con cũng thế, có chuyện gì không được gạt người trong nhà, về phía ba còn phải cùng mẹ con đi gặp ông cụ một chuyến, không có chuyện gì thì con gọi điện thoại cho ông ngoại con, ông vẫn nhớ con mỗi ngày.” Ba Ôn dặn dò Ôn Uyển, ông cụ thương Ôn Uyển, cũng có tiếng.

Ôn Uyển gật gù đầu, lên tiếng: “Con biết rồi, cha mẹ, vậy thôi nhé, con còn phải đi làm.”

Nói xong Ôn Uyển cúp điện thoại, hỏi nhiều nữa cô cũng không biết nói sao, trời sinh tính tình là người không biết lqđ nói láo, Ôn Uyển cúp điện thoại đã nhìn thấy Giản Dung ngơ ngẩn nhìn mình, vẻ mặt kinh ngạc.

“Không nhận ra em rồi hả?” Ôn Uyển đưa tay sờ mặt, cứ nhìn chăm chăm cô như vậy.

Giản Dung lắc đầu, sờ sờ đầu Ôn Uyển: “Đội y tế đi, cũng không còn sớm, chiều nay anh qua đón em đi ăn sủi cảo.”

Hơi nhếch miệng, trừ bỏ vết thương kia, lúc Giản Dung cười giống như rượu nếp vậy, đặc biệt say lòng người, mang theo mùi vị tinh khiết say lòng người, khiến cho người ta mất nhịp tim.

“Được.” Ôn Uyển cười cười với Giản Dung, đứng dậy rời đi, đã lâu rồi không gặp ba mẹ, thật ra thì cũng muốn về nhà, cũng muốn thăm ông nội, nhưng làm lính luôn có nhiều việc thân bất do kỷ *, huống chi Giản Dung lại không có thời gian.

(*) thân bất do kỷ: không thể theo ý muốn của bản thân.

Cô biết, ba rất hy vọng cô và Giản Dung trở về một chút, gió thổi ấm áp, Ôn Uyển trở về đội y tế, bắt đầu bận rộn.

Giản Dung chỉnh lại tài liệu trên bàn, bắt đầu lấy giấy bút ra, viết soàn soạt, chữ viết cứng cáp mà có lực, nhìn ra được người đàn ông này rất chính trực, gò má dưới nón lính, nhìn vô cùng tốt.

Chỉ trong chốc lát, Giản Dung cầm mấy tờ giấy đứng dậy rời đi, ngược lại, đi tới phòng làm việc của đoàn trưởng.

Đến trước cửa phòng làm việc của đoàn trưởng Triệu, Giản Dung giơ tay lên gõ cửa, cao giọng hô: “Báo cáo!”

“Có việc gì đứng ngoài cửa báo cáo, không cho bước vào đây nửa bước!” Đoàn trưởng Triệu không ngẩng đầu, rống lên với Giản Dung, cậu còn nói chuyện gì khác nữa, buổi sáng đã bị thằng nhóc này âm thầm làm tổn hại một phen, buổi chiều còn hăng hái?

Khóe miệng Giản Dung cố nén cười, vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ, kêu với đoàn trưởng Triệu: “Báo cáo đoàn trưởng, tôi tới nộp bản kiểm điểm.”

Một câu nói khiến đoàn trưởng Triệu ngẩng đầu lên, nhìn Giản Dung, hơi phòng bị, nộp bản kiểm điểm? Người này không phát sốt chứ? Buổi sáng còn hoành hành, vào lúc này đột nhiên cũng biết tôn trọng thủ trưởng, hơi có chút không đáng tin.

“Đưa vào đi.” Đoàn trưởng Triệu liếc xéo Giản Dung.

Giản Dung gật gật đầu, đi đều bước vào, đặt bản kiểm điểm lên trên bàn, đoàn trưởng Triệu cầm bản kiểm điểm của Giản Dung, dieendaanleequuydonn run lên, bắt đầu nhìn lại, vốn không vui nhưng bây giờ trên mặt ẩn chứa nụ cười.

“Không tệ, tư tưởng giác ngộ khá nhanh.” Đoàn trưởng Triệu không nhin được mà tán dương, buổi sáng nay thằng nhóc chết tiệt này một chút giác ngộ cũng không có, buổi chiều lại chuyển biến tốt như vậy, trẻ nhỏ dễ dạy.

“Tất nhiên, cũng không xem ai là người mang binh, đoàn 731 dưới sự hướng dẫn của đoàn trưởng, không ngừng đi về phía sáng lạn!” Con người mà, đến lúc mấu chốt cũng phải nịnh hót, anh không vui lòng cũng không được, Giản Dung chỉ cảm thấy với tính tình của mình, không biết đoàn trưởng nghe thấy có cảm thấy quá giả dối không?

Đoàn trưởng Triệu nhìn Giản Dung, cười vui hì hì: “Coi như thằng nhóc cậu nói sự thật.”

Không phải anh khoác lác, đoàn 731 bọn họ, không nói tới việc ôm toàn bộ các hạng vinh dự, cờ thưởng hàng năm liên tiếp, luận võ toàn năng thứ nhất, tay súng thiện xạ của cả quân khu đều ở trong đoàn 731 của bọn họ, uy danh chấn động, anh không phục cũng không được.

“Đúng, tôi không biết nói láo.” Tính tình của Giản Dung trước sau như một, anh cảm thấy tuy rằng đoàn 731 đúng là lqđ không ngừng đi về phía sáng lạn, bên ngoài cũng rất nổi danh, nhưng cũng không quan hệ gì lớn tới đoàn trưởng, nói láo có phải không hay ho?

Đoàn trưởng Triệu cười hì hì, nhìn bản kiểm điểm, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, Giản Dung liền phạch một tiếng, đặt tấm giấy khác ở trên tay lên trước mặt đoàn trưởng Triệu: “Nếu đoàn trưởng anh minh như vậy, có thể phê giúp tôi cái này không?”

Tiếng Giản Dung vừa dứt, nụ cười trên mặt đoàn trưởng Triệu cứng đờ, cẩn thận nhìn lại Giản Dung, tiện tay cầm tờ giấy trên bàn kia lên, cả khuôn mặt lập tức tối sầm lại.

45. Chương 44

Tay run rẩy cầm tờ giấy, đoàn trưởng Triệu nhìn lướt qua, mặt đen cũng có thể nhỏ ra chì: “Xin nghỉ kết hôn? Vợ cậu cũng đã theo quân, lại còn xin nghỉ kết hôn? Cậu định tính kết hôn lần hai hả?”

Anh chỉ biết, thằng nhóc chết tiết này sao lại có tư tưởng giác ngộ như vậy, tới đây nộp bản kiểm điểm, hóa ra là có chuyện cầu cạnh anh?

“Báo cáo đoàn trưởng, tôi cùng Ôn Uyển đánh báo cáo, mà tôi cùng cô ấy chưa làm hôn lễ.” Giản Dung suy nghĩ cảm thấy chuyện như vậy thật có lỗi với Ôn Uyển, người phụ nữ cả đời gả một lần, đại khái cũng mong có một hôn lễ răm rộ chứ?

Nhưng cái gì cô cũng không đòi hỏi, cứ đi theo mình như vậy, cũng chưa bao giờ nói tới những thứ khác, tự mình không lqđ có lương tâm, khi trở về còn sống chết muốn ly hôn với cô ấy.

Đoàn trưởng Triệu kêu một tiếng, đột nhiên đứng lên từ trên ghế: “Cái gì? Các cậu còn chưa làm hôn lễ?”

“Không có thời gian, tôi vừa mới trở về, đánh báo cáo xong, xét duyệt xong thì tôi đi trường học thợ săn, sao làm hôn lễ? Đâu có thời gian?” Giản Dung báo cáo chi tiết, lúc ấy cực kỳ gấp gáp, anh bị thúc giục trở về, đã nói muốn anh kết hôn với Ôn Uyển.

Đội báo cáo xét duyệt xong, lúc trời tối anh đã vội vã lên máy bay, một chút thời gian rảnh rỗi cũng chưa có.

Đoàn trưởng Triệu làm ra vẻ không tin lời Giản Dung nói, yên lặng quan sát Giản Dung một lúc lâu, lộ ra ánh mắt khi dễ, thằng nhóc chết tiết này làm tốt lắm? Không làm hôn lễ nhưng Ôn Uyển liền theo cậu ta, đây cũng thật mơ hồ, tiện nghi gì đều để cho cậu ta nhặt được, tức chết người ta.

“Đoàn trưởng, ngài phê duyệt cho tôi đi, xem tôi ở đơn vị nhiều năm như vậy, không có công lao thì cũng có chút khổ lao, phê duyệt đi?” Giản Dung mềm giọng nói, khẩn cầu đoàn trưởng Triệu.

Không nói cái khác, chính là giả, hôm nay thế nào cũng phải phê bình cậu ta, cầu xin người ta thì cứ cầu xin đi, chạy bốn mươi lăm km thì bỏ chạy bốn mươi lăm km, không có gì có thể nói.

Đoàn trưởng Triệu lại ngồi xuống, dieendaanleequuydonn khẽ nhíu mày, hơi khó xử, cũng không ngang ngược như vừa rồi: “Không phải là tôi không phê duyệt, cậu và Ôn Uyển đều là nòng cốt, chuyện như vậy cậu phải để cho tôi suy tính một chút, tính toán sau.”

Ôn Uyển ở đội y tế, Giản Dung còn mang lính huấn luyện, chuyện như vậy anh phải suy tính một chút, thằng nhóc đáng chết, lại để tự anh mang lính đi huấn luyện, cậu ta đi hai năm đều do anh mang lính.

“Không phải còn có ngài sao? Đội y tế bên kia còn có tiểu Mục cùng tiểu Trạch, chúng tôi cũng không xin nghỉ dài hạn, tổng cộng là hai mươi ngày.” Giản Dung nhìn đoàn trưởng Triệu, anh biết chuyện này phiền toái, anh đi thì đoàn trưởng phải gánh vác, việc cũng không quá nhiều cho nên chỉ viết hai mươi ngày nghỉ.

“Cái này tôi biết, không dài.” Đoàn trưởng Triệu gật gật đầu, chuyện này thật ra không lâu lắm, hơn nữa theo lý mà nói, Giản Dung còn có thời gian ba tháng nghỉ thăm người nhà, vốn cậu ta nên nghỉ.

Bởi vì việc quân bận rộn, Giản Dung vừa trở lại anh liền thúc giục Giản Dung quay lại doanh trại làm việc, bất cứ lúc nào quân nhân cũng theo mệnh lệnh mà sống, Giản Dung vừa xuống máy bay liền chạy thẳng tới đơn vị, ngay cả nhà vẫn chưa về.

Ra ra vào vào đã hơn hai năm, cũng nên trở về một chuyến, thăm hỏi ông cụ trong nhà cùng cha mẹ, nhưng trong lúc lqđ nhất thời, hơi đột ngột, trong việc sắp xếp người anh cũng phải tính toán.

Giản Dung nhìn đoàn trưởng Triệu còn suy nghĩ, đẩy giấy phép tới trước, cười nói: “Nếu hai người không phê duyệt được, vậy ngài phê duyệt ngày nghỉ của tôi đi, được chứ?”

Ngón trỏ đặt trên giấy nghỉ phép, một tay cầm bút đưa tới trước mặt đoàn trưởng Triệu, vẽ mặt Giản Dung mong đợi nhìn đoàn trưởng Triệu.

“Tôi phê duyệt cho cậu, vậy vợ của cậu thì sao? Một mình cậu trở về, một mình cậu làm hôn lễ hả?” Đoàn trưởng Triệu trừng mắt nhìn Giản Dung, thẳng nhóc chết tiệt này, gấp gấp gì chứ?

Hơn nữa, vợ đã ở cùng cậu ta, hôn lễ làm trước hay làm sau đều không giống nhau sao? Người còn có thể chạy?

Giản Dung hất cằm: “Ngài trực tiếp phê duyệt cho tôi là được, có thể làm hôn lễ hay không, đây là chuyện tôi cân nhắc.”

Đoàn trưởng Triệu quá phân vân, phê duyệt ngày nghỉ cho cậu ta, đoàn trưởng liền khó xử, lúc kêu cậu ta về đơn vị, đoàn trưởng đã gầm rống một lần, nói cho cậu ta biết, nếu bây giờ không trở lại thì vĩnh viễn đừng trở lại, cứ như vậy, ngày nghỉ của cậu ta cũng không có.

Vốn anh (GD) cho rằng, anh đến trường học thợ săn thì sẽ điều đến đơn vị khác, sau lại không có điều động, anh còn bất ngờ, không ngờ hôm trước mới nghe chính ủy nói, trước khi anh trở về một tháng, ngày ngày lqđ đoàn trưởng lái xe đi Bộ tư lệnh, ngày nào cũng đi năn nỉ cấp trên, tuyệt đối không thể điều động nhân tài đi, tóm lại hồ đồ đã hồ đồ rồi, du côn cũng du côn rồi, khiến cán bộ ở bên kia khắc sâu cái gọi là binh lính càn quấy.

Cuối cùng cấp trên cũng không có biện pháp nào với đoàn trưởng Triệu, để Giản Dung quay về đơn vị cũ, đoàn trưởng Triệu mới thôi, không ngày ngày chạy tới Bộ tư lệnh, mọi người cũng được yên ổn.

Anh chỉ không rõ, nếu coi anh là nhân tài thì tại sao lúc anh trở lại, một chút chiếu cố cũng không có, còn bị đoàn trưởng mắng cả ngày, quá oan uổng.

Đoàn trưởng Triệu cứ nhìn Giản Dung như vậy, tiện tay cầm lấy bút của Giản Dung, soạn soạn bắt đầu phê duyệt: “Được rồi, cả ngày đối phó với ông đây, tôi không có cách gì với cậu, bây giờ phê duyệt ngày nghỉ cho cậu, nhưng vợ của cậu ông đây không phê duyệt, cho cậu chết!”

Vài nét bút ký xuống, đoàn trưởng Triệu ký tên, lại đóng dấu lên, giấy nghỉ phép này coi như được phê duyệt rồi.

Giản Dung nhìn chữ ký con dấu trên giấy nghỉ phép, cười hì hì, tiện tay cầm bút trong tay đoàn trưởng Triệu, viết thêm tên Ôn Uyển ở hai ô trống trên giấy nghỉ phép, lần này đủ cả rồi.

“Cảm ơn đoàn trưởng giúp đỡ!” Giản Dung cười hì hì với đoàn trưởng.

“Thằng nhóc, cậu lại đào hầm chôn ông đây!” Đoàn trưởng Triệu tức đến mặt tái mét, thẳng nhóc chết tiệt này, lại tính toán anh, chừa hai ô trống trên giấy nghỉ phép chính là để thêm tên?

Giản Dung khinh bỉ liếc mắt nhìn đoàn trưởng Triệu: “Ngài tự mình nhảy vào đó chứ, hơn nữa, tôi với thái độ tốt tìm ngài xin phép, ngài không có ý định phê duyệt, tôi không có cách nào.”

Anh đã viết bản kiểm điểm, dieendaanleequuydonn thái độ rất thành khẩn, đoàn trưởng còn không có ý định phê duyệt, thật sự khiến cho người ta không chịu nổi.

“Tôi nói cho cậu biết, giấy phép của cậu không tính, ông đây không đồng ý.” Được tiện nghi còn ra vẻ, còn phải nhân cơ hội vấy bẩn anh, “Hơn nữa, tôi nói không phê duyệt sao? Đây không phải là đang suy nghĩ sao?”

Gấp gấp như vậy, giống như không làm hôn lễ thì không phải đã kết hôn vậy? Thay vào đó anh nói xuống dưới, cho cậu ta một nhiệm vụ khẩn cấp, cho cậu ta mệt chết!

“Được rồi, người mang lính đi lqđ huấn luyện không cần ngài bận tâm, tôi sẽ sắp xếp doanh trưởng doanh ba làm, năng lực tổ chức của cậu nhóc đó rất mạnh, còn Ôn Uyển thì ngài để cho chị dâu gánh vác một chút? Dù sao tháng này chị ấy cũng nghỉ ngơi!”

Giản Dung đề nghị với đoàn trưởng Triệu, bản thân chị dâu nhà đoàn trưởng cũng là bác sỹ nòng cốt của bệnh viện quân khu, chỉ không cùng bệnh viện với Ôn Uyển.

46. Chương 45

Gần đây vừa đúng lúc chị dâu nghỉ phép, có thể thế chỗ cho Ôn Uyển, giúp đỡ đội y tế một chút?

“Tại sao? Vợ của tôi, tại sao cậu lại sai bảo?” Đây là cái gọi là mọi sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió Đông, thẳng nhóc Giản Dung chết tiệt, đến có chuẩn bị, không trách được anh lại rối hổ.

Giản Dung nhìn đoàn trưởng Triệu, cất giấy xin phép, cười hì hì: “Người một nhà, không nói hai lời, vợ quân nhân, đều phải vô tư cống hiến, nhất định là chị dâu có thể hiểu.”

Điểm này không thể nghi ngờ, dù sao mông ngựa anh đã vỗ, có chấp nhận hay không là do đoàn trưởng tự mình suy nghĩ.

“...” Đoàn trưởng Triệu ngược mắt lqđ nhìn Gấm Dung, lúc Giản Dung xoay người bước đi thật nhanh, luôn miệng chào hỏi, coi như anh đã thấy rõ ràng, thẳng nhóc chết tiệt này, hai năm rồi để ghế trống cho anh.

Vì để cho cậu ta trở lại, đi Bộ tư lệnh, nhờ vả người khác, ngay cả mặt anh cũng không cần, kết quả đổi lại thành vong ân phụ nghĩa, lại nói tiếp, chính là thật chua xót.

Giản Dung không quan tâm tới đoàn trưởng vẫn còn bị kích thích, xoay người trở về văn phòng, tiếp tục vội vàng bàn giao công việc trong tay, trong lòng như có từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, đặc biệt thoải mái, sáng mai có thể về nhà, nếu Ôn Uyển biết, chắc nhất định sẽ vui mừng.

Cúi đầu sắp xếp lại công việc của mình, thời gian từng giây từng phút trôi qua, bàn giao mọi chuyện lại cho tiểu Lưu.

Giản Dung phải đi tìm doanh trưởng doanh ba, để cho cậu ta mang lính đi huấn luyện trong hai mươi ngày, nhân tài cần bồi dưỡng, lần này đối với doanh trưởng doanh ba chính là cơ hội rèn luyện.

Trên sân huấn luyện, Giản Dung tìm doanh trưởng doanh ba, bắt đầu giao nhận công việc trong tay.

“Bản thân phải làm gương tốt, tôi không có ở đây, ngàn vạn lần đừng xảy ra sự cố, biết không?” Giản Dung nhìn doanh trưởng doanh ba, lạnh lùng giao phó, trong đội ngũ Giản Dung có tiếng là cẩn thận tỉ mỉ, cho dù tín nhiệm cũng vẫn liên tục dặn dò.

Doanh trưởng doanh ba “Bốp” một quân lễ tiêu chuẩn, cao giọng hô: “Rõ, tuyệt đối sẽ không để cho phó đoàn Giản thất vọng!”

Doanh trưởng doanh ba, Lý An, dieendaanleequydonn là người rất chững chạc thận trọng, làm việc cũng giống như Giản Dung, không nói nhiều nhưng cẩn thận tỉ mỉ, trên căn bản doanh trưởng doanh ba rất ít khi đùa cợt binh lính, thật đúng là người nào mang lính đó.

Binh lính dưới quyền Lý An đại khái là chững chạc dũng mãnh, cũng có thể gọi là lính ngổ ngẩn, trung thành không hai lòng, bên doanh hai ngược lại có đoàn trưởng tùy hứng, hơi du côn, nhưng cũng rất liều mạng, luyện thể nào cũng chưa từng có việc gì, cho nên mỗi người đều có điểm mạnh.

“Được rồi, hơn nữa bên doanh số hai, đừng nuông chiều bọn họ, nên phạt thì phải phạt.” Giản Dung khẽ nhún mày, không yên tâm nhất chính là lũ nhóc chết tiệt bên doanh số hai, “Nếu trong hôn lễ của ông đây bị đoàn trưởng Triệu gọi trở lại, ông đây để cho các cậu tiến hành huấn luyện ma quỷ mỗi ngày, biết chưa?”

Điểm này phải nói rõ ràng, khó bảo đảm người như đoàn trưởng không làm ra chuyện như vậy.

Doanh trường doanh ba sờ sờ đầu, cười hì hì: “Vậy tôi không dám bảo đảm, đoàn trưởng chính là lưu manh, chỉ có chị dâu mới quản được.”

“Đúng, thích ăn đòn.” Giản Dung gật gật đầu, rốt cuộc cũng có người chung chiến tuyến với anh, quả nhiên là mình không nhìn nhầm, dặn dò một chút với doanh trường doanh ba rồi mới rời khỏi sân huấn luyện.

Đi phòng y tế đón Ôn Uyển, cũng chuẩn bị cùng Ôn Uyển đi tới tìm chị dâu đoàn trưởng nói một tiếng, không thể để cho người khác gán vác dùm mình mà không nói một tiếng, đây chính là không phân rõ phải trái, huống chi chị dâu không phải trong quân y như Ôn Uyển.

Buổi chiều cũng không bận rộn, Ôn Uyển ngồi chỗ đó vẽ bảng, ghi chép lại bệnh án, Giản Dung đi vào, Ôn Uyển ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt Giản Dung thoáng hiện nét cười: “Sao sớm vậy đã tới?”

Cách giờ cơm còn một lúc nữa, chỉ có điều nghe nói nhóm người nhà ăn làm sủi cảo rất náo nhiệt, giống như lễ mừng năm mới, cô cũng muốn đi xem xem, nhưng mà không thể mở miệng nói với tiểu Trạch, dù sao cũng không còn là đứa bé.

Cuộc sống bộ đội có vui có buồn, có buồn có vui, nhàm chán nhạt nhẽo nhưng lại có một hương vị khác, đây là cảm nhận lqđ của Ôn Uyển từ chỗ sâu nhất.

Giản Dung “Ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Có bạn không? Có thể đi trước không?”

Không đợi Ôn Uyển nói chuyện, tiểu Trạch vén rèm ra, cười nói với Giản Dung: “Không bạn, phó đoàn Giản, mang người đi đi.” Bình thường Ôn Uyển đặc biệt chú ý, mặc kệ là lúc nào cũng luôn làm tròn bổn phận, một điểm này khiến cho cậu rất ngoài ý muốn, tính cách giống phó đoàn Giản.

Một câu nói khiến Ôn Uyển hoàn toàn xem thường, ngược lại Giản Dung không cảm thấy gì, gật gật đầu với tiểu Trạch, nói với Ôn Uyển: “Vậy cũng được, tiểu Uyển, mình đi thôi, còn có chuyện muốn nói cùng em.”

Ôn Uyển oh một tiếng, đứng lên bắt đầu dọn dẹp đồ ở trên bàn, lại cởi áo blue trắng cất vào trong ngăn tủ, lúc này mới rời đi theo Giản Dung.

Dọc theo đường đi, dieendaanleequuydonn Giản Dung không nói chuyện, cho đến khi vào rừng cây, Giản Dung đưa tay nắm tay Ôn Uyển, hai người đi tới khu người nhà.

“Có muốn về nhà không?” Đột nhiên Giản Dung thốt ra một câu không đầu không đuôi, Ôn Uyển hơi sững sờ, không rõ lý do nhìn Giản Dung, cô chưa từng nói, cũng không biết vì sao Giản Dung lại đột nhiên đoán ra.

Ôn Uyển thu hồi ánh mắt, gật gật đầu: “Ông ngoại lớn tuổi, ông nội cũng thế, muốn trở về thăm một chút.”

Ông nội trời sinh tính giống ba, chủ nghĩa đàn ông, thương yêu cô, nhưng vẫn thân với mấy người anh trai hơn một chút, đây là quan niệm của xã hội cũ, khó tránh khỏi vẫn còn tồn tại một ít.

Nhưng ông ngoại không giống vậy, đọc sách nhiều, có chừng mực với mấy quan niệm đó, lại quan tâm tới cô hơn đối với anh Thành, nhưng bản thân mình kể từ khi học trường quân đội, liền rất ít gặp mặt ông ngoại, bây giờ ngay cả gọi điện thoại cũng ít đi.

Không phải là không gọi, vừa nói, nghe giọng ngược lại là bắt đầu tự trách, càng muốn về nhà nhìn ông cụ.

Giản Dung không nói tiếp, gương mặt nghiêm túc, hai người không nói lời nào nữa, lúc vừa đến khu người nhà, trong sân đã bắt đầu lục tục nóng lên, mấy đứa bé trong viện đã tan học, lục tục trở lại.

Tiểu Thiên đeo cặp sách, chạy thẳng, lúc nhìn thấy Ôn Uyển thì cười cười: “Chào chị, chào chú.”

Ôn Uyển cười nhìn tiểu Thiên, Giản Dung ngược lại vẫn là gương mặt buồn bực như cũ, chỉ có điều không mở miệng giáo dục tiểu Thiên nữa, nói đạo lý cũng uổng công, thằng bé này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Tiểu Thiên bỏ nhào về phía Ôn Uyển, Ôn Uyển ngồi xổm xuống, đón nhận lấy cậu nhóc.

Nhìn tiểu Thiên, Ôn Uyển cười cười, tiểu Thiên không giống như những đứa trẻ khác, chị dâu chính ủy thích sửa sang cho tiểu Thiên lqđ sạch sẽ, cho nên tiểu Thiên cũng đặc biệt thích sạch sẽ, điểm này ngược lại giáo dục rất tốt.

“Tiểu Thiên!” Khi tiểu Thiên đang nhào vào trong ngực Ôn Uyển thì trong sân truyền đến một giọng nói, vẫn trong trẻo sạch sẽ như cũ.

47. Chương 46

Nghe được tiếng gọi, tiểu Thiên đang vùi đầu trong ngực Ôn Uyển quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp đứng ở cửa phòng mình, nụ cười trên mặt ấm áp như gió xuân, đó là nụ cười chỉ thuộc về mẹ.

“Mẹ.” Tiểu Thiên cúi đầu hô một tiếng, giống như tính tình chính ủy, lời tiểu Thiên nói luôn mềm mỏng, giống như Ôn Uyển thường nói với Giản Dung, khi thăng nhóc này trưởng thành, nhất định là người đàn ông ôn văn như ngọc *.

(*) ôn văn như ngọc: giống ôn nhuận như ngọc, ấm áp êm ái như ngọc.

Tiểu Cẩn nhìn tiểu Thiên, ngồi xổm xuống, tiểu Thiên chạy mấy bước tới, ôm cổ tiểu Cẩn, cậu nhóc vùi đầu vào trong ngực lqđ tiểu Cẩn, cúi đầu khóc: “Mẹ, ba đón mẹ về sao? Tại sao mẹ không cần tiểu Thiên, mẹ không được đi, có được không?”

Đứa bé không giống như người lớn, người lớn không thể giải thích được thì từ bỏ, nhưng luôn nhớ trong lòng, lần đầu tiên bị vứt bỏ, tuy nói sẽ tha thứ, nhưng tuyệt đối không để cho mình bị vứt bỏ lần nữa.

Mà đứa bé lại luôn ngây thơ, bé chỉ lệ thuộc vào, cho dù vứt bỏ vẫn nhớ, một khi đạt được lần nữa sẽ đối xử như châu báu, giờ phút này tiểu Thiên ôm tiểu Cẩn, ôm cực kỳ nhanh, chỉ sợ tiểu Cẩn sẽ lại rời đi giống ngày đó.

“Ngoan, mẹ không đi, sao mẹ lại không cần tiểu Thiên chứ, mẹ...” Tiểu Cẩn khàn giọng, “Mẹ chỉ sang nhà bà ngoại, cho dù xảy ra chuyện gì, mẹ đều yêu tiểu Thiên, sẽ không có chuyện không cần tiểu Thiên.”

Tiểu Cẩn đưa tay vuốt đầu tiểu Thiên, trong lòng giống như bị kim đâm, đau không nói ra lời, mình đi đột ngột như vậy, cũng không biết có tạo thành tổn thương trong lòng tiểu Thiên không, đứa bé mới bốn tuổi, cái gì cũng không hiểu, là bản thân mình rất không có trách nhiệm rồi.

Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn tiểu Cẩn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt: “Bọn họ đều nói tiểu Thiên thành đứa nhỏ không có mẹ, mẹ không cần tiểu Thiên và ba, ba là một người ba tốt, tiểu Thiên là em bé ngoan, dieēdaanleēquyydōnn sẽ nghe lời, mẹ đừng không quan tâm bỏ con chúng con.”

Nhỏ giọng khóc, ngay cả Ôn Uyển ở xa cũng nghe được lời này, trong lòng căng thẳng, nước mắt trong nháy mắt tuôn trào từ trong mắt, người khác không hiểu, nhưng sao cô lại có thể không hiểu, những ngày này, nhìn tiểu Thiên, nhìn dáng vẻ tiều tụy của chính ủy.

Bây giờ lại nghe được lời nói biết điều như vậy của thằng bé, cô mới hiểu sâu được, ý nghĩa của một người mẹ đối với đứa bé mà nói, yêu đến sâu sắc, đau đến khắc sâu.

Giản Dung ở bên cạnh đỡ Ôn Uyển, nhìn cảnh này, cả khuôn mặt cũng căng thẳng, không biết an ủi ra miệng, cũng không biết nên nói gì, phụ nữ đều cảm tính, nhất là lúc đối mặt với đứa nhỏ.

Tiểu Cẩn vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé, bản thân cũng khóc theo: “Ngoan, mẹ sai rồi, mẹ không nên bỏ mặc tiểu Thiên, tiểu Thiên không nên tức giận có được không?”

Cô không biết nói xin lỗi có tác dụng với đứa bé không? Nhưng bây giờ ngoại trừ không ngừng nói xin lỗi, cô cũng không biết nên an ủi thằng bé thế nào, sống chung lâu ngày, nuôi đứa nhỏ cũng ba, bốn năm, cho dù không phải mười tháng mang thai sinh ra, nhưng không khác gì con ruột.

“Không tức giận, mẹ đã trở lại, tiểu Thiên rất hạnh phúc.” Tiểu Thiên ôm đầu tiểu Cẩn, lại nói đứa nhỏ bốn tuổi cũng không biết trách móc gì, không phải trưởng thành sớm, mà bởi vì trải qua mất đi mới càng hiểu thêm quý trọng.

Đứng ở nơi xa, chính ủy đã không còn vẻ nhếch nhác lúc trước, khôi phục sạch sẽ, không thể không nói, tiểu Cẩn luôn hiểu được chăm sóc hai cha con như thế nào.

Mặt Trương Nghị cũng căng cứng, không trải qua sẽ không hiểu được, trải qua rồi, lần này tiểu Cẩn rời đi có bao nhiêu tổn thương với tiểu Thiên, đều do anh không nên quá xúc động, đối với đứa nhỏ, thật ra nên dẫn đo hời hợt một chút.

Tiểu Cẩn nhìn tiểu Thiên, đưa tay lau nước mắt cho tiểu Thiên, cười nói: “Ngoan, đừng khóc, chúng ta về nhà, mẹ mang về rất nhiều đồ ăn ngon cho tiểu Thiên, còn có đồ chơi.”

Lúc tiếng nói vừa dứt, tiểu Cẩn ôm tiểu Thiên đứng lên, cười cười với Giản Dung và Ôn Uyển, cảm kích từ tận đáy lòng, Trương Nghị đã nói rồi, những ngày này, cô không ở đây, Ôn Uyển vẫn luôn chăm sóc thằng bé.

Nếu không phải mỗi ngày Ôn Uyển vẫn mang theo tiểu Thiên, lúc này không biết thằng bé sẽ uất ức thành dạng gì rồi, tiểu Cẩn chỉ biết lau nước mắt một trận.

Có câu nói, nếu như bạn biết lấy lòng lương thiện đối xử với người khác, như vậy cuối cùng sẽ có một ngày bạn sẽ thu hoạch được nhiều hơn, giờ phút này, cô càng hiểu sâu hơn, cũng cảm kích Ôn Uyển nhiều hơn.

“Chính ủy, chị dâu, buổi tối đừng quên đi nhà ăn ăn sủi cảo, hôm nay nhà ăn làm sủi cảo.” Giản Dung ôm Ôn Uyển, cười nói với chính ủy và tiểu Cẩn, có thể nhìn thấy một nhà ba người này không có chuyện gì, mọi người cũng liền ổn định.

Chính ủy gật gật đầu, cười nói: “Được, đã biết, hai người cũng trở về nhà thôi.”

Nói xong chính ủy nhận lấy tiểu Thiên, đi theo tiểu Cẩn cùng nhau vào phòng, Giản Dung nhìn theo bóng lưng bọn họ, khẽ nhếch môi cười.

Đều nói bên trong doanh trại nhiều chuyện cũ, dieendaanleequuydoon nhưng mỗi người đều có hy vọng có thể cùng người yêu bình yên đi đến đầu bạc răng long, làm quân nhân không dễ dàng, làm vợ quân nhân càng không dễ dàng.

Phải biết để duy trì quân hôn lâu dài là một khảo nghiệm với bọn họ, đối với chị dâu và đứa nhỏ, càng là một loại khảo nghiệm.

Bọn họ có thể cho bộ đội rất nhiều, nhưng lại cho vợ quá ít, giống như chính ủy trước kia giáo dục binh lính bên dưới vậy, các cậu đều là đàn ông, có thể nhường vợ một chút thì nhường, chịu thiệt chút còn kém xa hình phạt nặng.

Cũng không giấu lại, vợ người khác có chồng nuông chiều, muốn đi dạo phố thì đi dạo phố, định đi du lịch thì đi du lịch, không có chuyện gì còn có thể ra nước ngoài nghỉ ngơi gì đó, nhưng vợ của các cậu, trừ việc vây quanh các cậu, chính là vây quanh đứa nhỏ cùng người già.

Theo quân có thể ngày ngày nhìn thấy, nhưng các cô ấy lựa chọn rời xa thành phố lớn phồn hoa, theo các cậu đến nông thôn lqđ chịu khổ, ăn dở, mặc tồi, luôn thấy trước mắt là một vùng xanh lá, buồn tẻ vô vị.

Nếu không theo, luôn giữ vững phần tình cảm này, chịu đựng ở riêng hai nơi, khó khăn lắm mới có thời gian một năm một lần mang theo đứa bé trèo núi lội sông tới doanh trại, còn phải phục vụ các cậu, các cậu có thời gian thì ở bên nhiều một chút, không có thời gian thì bỏ rơi người ta một bên, họ còn phải không ngừng hiểu, hiểu các cậu, các cậu nói các cậu hạnh phúc nhiều không?

Nếu không phải thật lòng quan tâm các cậu, ai sẽ sẵn lòng đi chịu phần khổ này?

Khi đó anh nghe lời này của chính ủy, cảm thấy chính ủy là người đàn ông quá nhiều cảm tính.

Lựa chọn đi theo quân nhân, sẽ phải chuẩn bị tốt, nhưng hôm nay anh mới cảm thụ lĩnh hội sâu sắc hàm nghĩa lời nói này, biết vợ mình không dễ dàng, bọn họ nên biết quý trọng phần tình cảm này, quý trọng cuộc hôn nhân này.

48. Chương 47

Hai người nhìn cả nhà chính ủy vào phòng, Giản Dung nhìn trời chiều nơi xa một chút, ánh hoàng hôn còn sót lại chiếu cả vào trong sân, bao phủ cả khu vườn giống như trải lên voan mỏng, cuộc sống như thế quả thật là tốt đẹp, có cảnh đẹp như thế ngoại đào nguyên*, khiến cho người ta mê muội.

(*) thế ngoại đào nguyên: Nghĩa đen: Thiên đường ở phía sau những cây hoa anh đào. Nghĩa bóng: Vùng đất của sự bình yên và hài hòa vĩnh cửu.

“Vợ à, chúng ta cũng trở về nhà đi, anh có việc muốn nói với em.” Cúi đầu nhìn Ôn Uyển, Giản Dung nhẹ giọng mở miệng, Ôn Uyển gật gật đầu, khéo léo đáp một tiếng: “Được.”

Không có lời thừa thãi, hai người lqđ vào phòng, Giản Dung thuận tay đóng cửa, kéo Ôn Uyển đến ngồi trên ghế sa lon, vừa rồi tiểu Thiên còn ảnh hưởng tới cảm xúc của Ôn Uyển, khóc đến mắt hơi sưng đỏ, sắc mặt cũng không được tốt.

“Đừng suy nghĩ, bây giờ không phải chính ủy đã tốt hơn sao? Về sau một nhà ba người bọn họ thêm nhiều hạnh phúc, nên vui mừng mới đúng.” Giản Dung đưa tay véo khuôn mặt Ôn Uyển, nhẹ giọng an ủi.

Anh cho là chuyện này giống như quả bom hẹn giờ, phá sớm đi cũng tốt, nếu sai thời điểm sẽ dễ bùng nổ.

Đối với chính ủy, đối với tiểu Thiên, đều là tổn thương lớn lao, may mà chị dâu là người hiểu chuyện.

Ôn Uyển gật gật đầu, nhìn Giản Dung, ngạc nhiên mở miệng hỏi: “Gọi em trở về không phải có chuyện gì muốn nói sao? Có chuyện gì?”

Giản Dung bây giờ, chậm rãi, học được cách làm ra vẻ thần bí, cảm giác trước kia của cô chính là một người đàn ông rập khuôn, có thể nói là cứng nhắc, nhưng sau khi chia sẻ nỗi lòng cùng Giản Dung, cô mới biết anh cũng có mặt thông tình đạt lý, cũng có mặt đáng yêu.

“Này, cho em xem.” Giản Dung hơi không tự nhiên mở to mắt, lấy giấy nghỉ phép từ trong túi áo ra, đưa tới trước mặt Ôn Uyển, giống như chàng trai mười bảy mười tám tuổi thổ lộ với cô gái.

Không làm ra vẻ kiêu cách, tính anh vốn vậy, không biết biểu đạt tình cảm của mình như thế nào, rõ ràng rất quan tâm đến Ôn Uyển, nhưng để nói ra miệng thì giống như cầm súng để sau gáy, sống còn khó chịu hơn chết.

Ôn Uyển kinh ngạc liếc nhìn Giản Dung, thuận tay cầm lấy tờ giấy xin nghỉ phép trong tay Giản Dung, con người phóng đại sau đó, con dấu đỏ thẫm trên nền giấy trắng mực đen này, có vẻ đặc biệt bắt mắt.

“Anh, muốn làm lễ cưới với em?” Cô và Giản Dung không làm lễ cưới, chưa kịp làm, không nghĩ tới Giản Dung đi xin phép rồi, muốn làm lễ cưới với cô, là người đàn ông không giỏi nói chuyện lại có thể dùng hành động để làm, Giản Dung vẫn luôn thế.

Giản Dung vùi đầu vào trong ngực Ôn Uyển, trầm giọng nói: “Vốn nên làm, chỉ vì do anh làm không tốt.”

Khóe miệng Ôn Uyển khẽ nhếch lên bật cười, ôm Giản Dung: “Có được hay không được, em liền nói khác đi, nhưng mà anh chưa nói, hỏi em có muốn gả cho anh không?”

Chưa từng cầu hôn, chưa từng làm lễ cưới liền theo Giản Dung, ngấm lại đời mình, cũng chỉ có lúc vì Giản Dung mới điên cuồng.

Không làm lễ cưới, cái gì cũng không có, nhất định là ba mẹ cảm thấy trên mặt không có ánh sáng, ông ngoại cũng vậy, chỉ có điều tất cả mọi người sợ cô khó chịu, đều không nói gì, ông ngoại đã từng là tướng lqđ quân khai quốc, nhân vật oai phong một cõi.

Nhà họ Hách không để ý gì khác, cậu lại nắm quyền, vợ và anh đều là người làm ăn, bên kia càng để ý mặt mũi, nhưng bản thân vẫn khiến cho trong nhà mất mặt.

“Em sẽ gả cho anh.” Giản Dung ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt Ôn Uyển, trong mắt tràn đầy kiên định, Ôn Uyển không hề có yêu cầu gì mà đi theo anh lâu như vậy, gả cho anh mà không hề lo lắng chuyện gì.

Ôn Uyển giả bộ tức giận nhìn Giản Dung: “Nói anh là cộc gỗ, chính là không nhìn nhầm chút nào.”

Muốn một màn cầu hôn, tuy nói là ý nghĩa không lớn, cũng đã thấy màn cầu hôn đặc sắc của người khác, Ôn Uyển vẫn có tâm lý ảo tưởng, Giản Dung ôm bó hoa, dưới sân rộng, muốn mình đưa tay giao cho anh, hạnh phúc đó.

Chỉ có điều với tính tình của Giản Dung chắc chắn là làm không được, càng sẽ không đi làm, người đàn ông quá mức kiên cường, cảm thấy mình hạnh phúc, tự biết là tốt rồi, không cần thiết để người ta chỉ chỉ chỗ chỗ.

Giản Dung không hiểu ý tứ trong lời nói của Ôn Uyển, bị mắng là cọc gỗ đã thành quen, ngây ngốc nghiêm mặt cười “Hì hì” một tiếng: “Cọc gỗ thì cọc gỗ đi, cô nhóc, anh đi đặt vé máy bay, sáng mai chúng ta đi, em thu dọn đồ đạc trước, xong rồi chúng ta đi nhà ăn ăn sủi cảo.”

Đưa tay ôm Ôn Uyển đứng lên, Giản Dung buông Ôn Uyển ra, xoay người đi vào phòng mở máy vi tính, chuẩn bị đặt vé máy bay ngày mai, máy bay từ thị trấn đến Bắc Kinh cũng không ít, mặc dù gấp nhưng vẫn có thể đặt vé.

Ôn Uyển cũng đi vào trong nhà bắt đầu thu dọn đồ đạc, nói chung muốn thu dọn một ít quần áo của mình, là người tham gia quân ngũ thường mặc quân phục đã quen, không có hứng thú lớn với những thứ khác, cho dù là phụ nữ cũng không mua nhiều quần áo.

Bởi vì mặc quân trang vừa thoải mái lại đúng mức, vừa với thân thể, mặc đẹp mắt, mạnh hơn hàng hiệu gì đó.

Chỉ có điều anh và mẹ luôn yêu thương cô, thỉnh thoảng ở nước ngoài xem được thứ tốt cũng sẽ mua gửi về cho cô, đặt ở đây, cơ hội mặc lên không nhiều lắm, lúc Giản Dung không có ở đây, mặc lên cũng không biết cho ai nhìn nên thường mặc quân trang.

Giản Dung thì càng khỏi phải nói, tới tới lui lui cũng chỉ có mấy bộ quân trang thường phục, cộng thêm đồ rằn ri dùng làm huấn luyện, Ôn Uyển thấy anh mặc quần áo thường cực kỳ ít, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gấp xếp gọn các thứ đặt trong va li, hai va li để quần áo, Ôn Uyển xếp thêm mấy bộ thường phục, lúc đóng va li, Ôn Uyển nói với Giản Dung: “Giản Dung, mình về nhà mang cái gì cho ba mẹ?”

Dường như nơi này không có đặc sản gì, đột nhiên trở về cũng không biết nên mang gì cho nhà.

Giản Dung quay đầu, cười với Ôn Uyển: “Mang đặc sản gì chứ, em chính là quà tặng tốt nhất để anh mang về, không cần mang gì cả.”

Bắc Kinh là đâu, cái gì cũng không thiếu, muốn cái gì cũng có thể mua được, trong nhà không thiếu những thứ đó, hơn nữa nơi này cũng chỉ có đặc sản thông thường, quả quýt quả táo đều không phải là thứ hiếm lạ.

Hơn nữa anh nói Ôn Uyển là quà tặng tốt nhất mà anh mang về, lời này không hề giả chút nào, không phải nịnh hót, cha mẹ anh muốn gặp nhất sợ chính là con dâu rồi.

Mà quay về làm hôn lễ, chính là cho người lớn hai nhà quà tặng tốt nhất.

“Lúc nào thì học được ba hoa.” Ôn Uyển liếc mắt nhìn Giản Dung, người đàn ông kinh thành, đặc điểm lớn nhất chính là đặc biệt lắm điều, nghĩ tới Giản Dung như vậy, không ngờ cũng có thể lắm điều, chỉ có điều oán giận thì oán giận, trong lòng Ôn Uyển lại vô cùng vui vẻ.

Giản Dung click chuột, kiểm tra lại xong vé máy bay, đặt mua, ngược lại đứng dậy đi tới trước mặt Ôn Uyển, ghé vào bên cạnh Ôn Uyển: “Vừa rồi em nói gì? Cái gì là ba hoa? Sao anh lại ba hoa hả?”

Thuận tay chụp tới, cả người Ôn Uyển nằm đè lên Giản Dung, bốn mắt cứ nhìn nhau như vậy, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, vỗ vỗ anh: “Đừng càn quấy, Giản Dung, em rất bận.”

49. Chương 48

Người đàn ông này không giúp một tay còn chưa tính, lại muốn thêm phiền, Ôn Uyển nói xong liền đứng dậy, Giản Dung thuận tay ôm cô, cả người Ôn Uyển liền bị Giản Dung ôm chặt.

Môi lạnh như băng hôn lên môi Ôn Uyển, Giản Dung nhắm mắt nhẹ nhàng liếm mút môi mỏng của Ôn Uyển, toàn bộ hô hấp phủ lên, hôn dày đặc khiến Ôn Uyển không thể thở nổi, thở gấp nghênh đón nụ hôn ngọt ngào mang theo chút bá đạo của Giản Dung.

Giản Dung thuận thế ép tới, hôn Ôn Uyển tinh tế, bên môi tràn ra một câu: “Anh cũng muốn một đứa bé? Anh rất hâm mộ chính ủy.”

Đàn ông thích đứa bé còn vượt qua phụ nữ, phụ nữ là tình thương trời sinh của người mẹ, mà đàn ông thích đứa bé dần lớn lên, nếu là con trai thì như anh em, con gái thì chính là một người phụ nữ khác cả đời yêu thương nhất.

Giản Dung từ từ khép hờ mắt, bất chấp tất cả hôn người phụ nữ ở dưới, lời Giản Dung khiến Ôn Uyển phát run, chỉ cảm thấy cuộc sống hạnh phúc tới hơi nhanh, nhưng có lẽ đã nên tới từ sớm.

Từ xương quai xanh xuống dưới, dấu hôn chằng chịt, đều nói dự vọng là biểu hiện của tình yêu đến mức tận cùng, bởi vì yêu đến mức tận cùng nên mới có thể quên mình muốn đổi phương, chỉ có cảm giác chân thật này mới có thể để cho bạn cảm nhận được rõ ràng nhất, yêu từ tận trong lòng.

Có thể cho tất cả vì đối phương, trước kia không hiểu nhưng bây giờ Giản Dung đã hiểu sâu, hưởng thụ người phụ nữ ở dưới thân, hòa quyện tất cả tình yêu của hai người ở chung một chỗ.

Chung quanh quần áo rải rác, nút áo văng ra, rốt cuộc là quân nhân, dù thời điểm nào, lúc tình thế cấp bách, luôn mang theo vẻ nhẩn tâm.

Một hồi triền miên quên mình, Ôn Uyển vùi đầu trong ngực Giản Dung thở gấp không dứt, Giản Dung cúi đầu, sương mù trong mắt còn chưa tản đi, trong giọng nói mang theo chút khàn đục, người ở bên nghe được, thật là bù tai: “Vợ, anh đã không bình tĩnh, có thể không.”

Có cảm giác bản thân mình càng lúc càng không thể rời bỏ cô nhóc này, cũng may lúc huấn luyện không ở bên cạnh, càng không có thời gian suy nghĩ nhiều, một khi không huấn luyện, cả đầu chỉ nghĩ về cô nhóc này, luôn muốn đi phòng y tế tìm cô.

“Em muốn đi tắm, lát nữa còn đi nhà ăn.” Ôn Uyển gần như không còn hơi sức mà kêu, khiến Giản Dung cười khê không thôi, ngược lại mạnh mẽ đứng dậy, ôm lấy Ôn Uyển: “Được rồi, chúng ta đi tắm.”

Giản Dung ôm Ôn Uyển đi phòng tắm, để hai người sửa sang một lúc, lại ôm Ôn Uyển vào trong phòng.

Hai người tự thay đổi quân trang, Ôn Uyển mặc quân phục, cũng phải liếc xéo Giản Dung, trên mặt tràn đầy khinh bỉ, vừa lơ đãng cô liền bị người đàn ông này đầu độc, sau đó ngã trên giường, rất không khí phách.

Ở trước mặt Giản Dung, cô liền phát hiện bản thân mình vĩnh viễn không thể kiên cường đứng lên.

Nhìn Ôn Uyển như vậy, Giản Dung nhịn không được cười rộ lên, đi tới trước mặt Ôn Uyển, giúp đỡ Ôn Uyển chỉnh lại cổ áo, Ôn Uyển có phần không vui nói: “Cười cái gì mà cười, sao anh còn không biết xấu hổ mà cười?”

Cô cảm thấy cả chân đều như nhũn ra, lại ngượng ngùng lấy chuyện này làm cớ oán trách Giản Dung, bằng không sẽ bị anh chê cười đến chết.

Thế vẫn không coi là gì, vết bầm tím trên cổ, người bên cạnh nhìn một cái cũng biết vừa làm chuyện gì xấu, cho dù trời d*đ#l*q)đ rất nóng, cô không thể không đổi quân trang, không có cách nào mặc đồ ngủ trang rồi, may mà là bộ đội.

Bạn mặc quân trang, mặc kệ là chuyện gì cũng không ly kỳ, có lúc giữa tháng tám mặc quân phục đứng phơi nắng dưới ánh mặt trời, ngày tuyết rơi mặc tay ngắn đông lạnh trong tuyết, đều là chuyện thường gặp.

Giản Dung sửa sang lại quân phục cho Ôn Uyển, hô hấp phả lên mặt Ôn Uyển, khiến Ôn Uyển lập tức đỏ bừng mặt, đẩy Giản Dung ra: “Em tự mình làm, anh đi sang bên kia.”

Đáy lòng tự oán trách mạnh mẽ, sửa sang xong, Giản Dung cũng chỉnh lại quân phục huấn luyện, sửa nón lính.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, chắc mọi người đều đang ở nhà ăn chờ, đi trễ sẽ thành chuyện cười.” Giản Dung đưa tay vuốt tóc Ôn Uyển, kéo Ôn Uyển ra khỏi phòng, Ôn Uyển liếc mắt nhìn Giản Dung, nếu như bị chê cười, đều do anh làm hại.

Ra khỏi phòng, đóng cửa, hai người đi tới nhà ăn, vừa vào nhà ăn, một nhóm lính ngự trang, tất cả chiến sỹ cùng cán bộ, bao gồm cả chị dâu mang theo đứa bé trong viện đều đã tới, ghé vào một chỗ, vừa nói vừa cười, khỏi phải nói tới náo nhiệt, giống như lễ mừng năm mới.

Ôn Uyển nhìn một vùng màu xanh lá, thỉnh thoảng trộn lẫn vài màu sắc khác, nhưng vô cùng hài hòa, cảnh tượng này là lần đầu tiên cô nhìn thấy, rốt cuộc hiểu rõ tại sao lúc chiều tiểu Mục cực kỳ mong đợi ăn sủi cảo buổi tối nay

Mong đợi không phải là sủi cảo lqđ mà là không khí này, làm cho người ta vui vẻ, là một phương thức khác để tìm niềm vui trong đau khổ ở doanh trại quân đội.

Các chiến sỹ vừa định đứng lên chào hỏi Giản Dung, Giản Dung khoát tay ý bảo không cần, khó khăn lắm mới có thể tụ tập chung một chỗ, cũng không cần nhiều quy củ cùng chuyện phiền lòng như vậy, sáng khoái ăn sủi cảo, vui chơi thoải mái một lần.

“Chị, tiểu Thiên ở trong này.” Ở nơi xa tiểu Thiên đã nhìn thấy Ôn Uyển, bưng chén sủi cảo, một tay giơ muốn gọi Ôn Uyển.

Ôn Uyển cười phát phát tay, kéo Giản Dung cùng đi, thấy Ôn Uyển cùng Giản Dung tới đây, các chiến sỹ bên cạnh cũng nhường chỗ ngồi, Ôn Uyển cùng Giản Dung ngồi xuống, Giản Dung nhẹ giọng nói với Ôn Uyển: “Chờ anh, anh đi lấy chén đũa.”

“Được.” Ôn Uyển đáp một tiếng, Giản Dung đứng dậy rời đi, sủi cảo bộ đội đều do đàn ông gói, hình dạng gì cũng có.

Đẹp mắt, khó coi, tất cả lớn nhỏ chung một chậu, cách ăn tùy tính cách, cũng chỉ có bộ đội mới có, giống như Giản Dung nói, làm lính ăn cơm no là được, đâu có để ý nhiều như vậy.

Tiểu Thiên để bát trong tay tới trước mặt Ôn Uyển, miệng đầy dầu, cười hì hì với Ôn Uyển: “Chị, ăn tiểu Thiên.”

Dáng vẻ khéo léo, chọc cho mọi người cười khê một trận, tiểu Cần cảm thấy may mà thằng bé còn nhỏ, nếu không thể nào cũng giành Ôn Uyển cùng với Giản Dung.

“Người nào ăn của cháu, bắt thủ dơ đấy.” Giản Dung đi tới, đẩy chén tiểu Thiên ra, đưa cho Ôn Uyển một chiếc chén sứ, cũng tiện tay đưa đũa.

Tiểu Thiên mở to mắt nhìn Giản Dung, trầm mặc một lát, tất cả mọi người cười bắt đầu ăn.

Lúc này thằng bé không hiểu nói một câu: “Chú, chú không thích tiểu Thiên vì chị thích tiểu Thiên, nhưng mà tiểu Thiên cũng không thích chú, bởi vì chú khó coi, chị còn thích chú.”

Chị nói với tiểu Thiên là rất thích chú, dáng dấp của chú không đẹp mắt như tiểu Thiên.

Một câu nói khiến mọi người ngồi xung quanh bàn thiếu chút nữa thì cười nghiêng ngả, thằng nhóc này nhỏ như vậy mà đã có thể phân biệt rõ ràng quan hệ địch ta, cũng hoàn toàn ngoài ý muốn của tiểu Cần, bình thường cậu nhóc không nói nhiều, nhưng vừa ra khỏi miệng thì thật không tốt.

50. Chương 49

Giản Dung nghe tiểu Thiên nói, đưa tay vỗ đầu chú nhóc một cái, không lạnh không nóng mở miệng: “Thằng nhóc thú vị, cháu biết quá nhiều, ăn sủi cỏ nhanh lên đi.” Vật nhỏ này, không có chuyện gì còn muốn thật nhiều, tuy rằng trong lời nói có câu nói thật.

Mọi người cứ cười mà ăn như vậy, giống như ăn tết, chiến sỹ bên kia còn biểu diễn, tóm lại, cảm giác này chính là người đang hưởng thụ vinh hoa phú quý, khó có thể dung hòa vui vẻ cùng chua cay, không tới đây, bạn vĩnh viễn không thể cảm nhận được.

Cơm nước xong, Giản Dung kéo Ôn Uyển rời đi, không nói nhiều, lại khiến cho Ôn Uyển có cảm giác như được tắm gió xuân, liền muốn cùng Giản Dung nắm tay nhau đi như vậy cả đời.

“Sáng mai về nhà rồi, vui vẻ chứ?” Giản Dung nhìn bầu trời đêm phía xa, không cần câu trả lời, anh biết, nhất định là Ôn Uyển đặc biệt vui vẻ, ít nhất, bây giờ suy nghĩ của anh cũng rất vui vẻ.

Ôn Uyển hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Giản Dung: “Đi theo anh, đi đâu em cũng vui vẻ.”

Chỉ cần là nơi có Giản Dung, đó chính là nơi cô theo đuổi, cả đời người, nếu như có thể vì một chuyện mà không ngừng nỗ lực, Ôn Uyển tin tưởng mình nhất định có thể làm được, giống như cô vẫn cố chấp với Giản Dung, chính là như thế.

Khóe miệng Giản Dung nhếch lên lộ ra ý cười, rất hưởng thụ: “Được rồi, về nhà thôi, sáng mai còn phải lên máy bay đấy.”

Ôn Uyển gật gật đầu, Giản Dung ôm Ôn Uyển về nhà, đến khu nhà, sau khi tắm qua, hai người liền ngủ sớm, sáng hôm sau khi Ôn Uyển tỉnh dậy, Giản Dung đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Nhìn Giản Dung bận rộn, Ôn Uyển ngồi dậy, dụi dụi mắt: “Dậy sớm vậy?”

“Giúp em chỉnh sửa đồ đạc một chút, cũng không sớm, nhanh chóng thu dọn, lát nữa tiểu Lưu còn phải lái xe đưa chúng ta ra sân bay.” Giản Dung khóa chặt va li, cười cười với Ôn Uyển.

Thói quen thức dậy sớm, cũng muốn lqđ Ôn Uyển ngủ thêm một lúc, Giản Dung sửa sang lại đồ.

Ôn Uyển “Ừ” một tiếng, đứng dậy đi rửa mặt, sau khi đi ra, liền tìm bộ quần áo để thay, ở nhà vì do mợ và anh họ, từ trước đến giờ bản thân đã biến thành dáng vẻ mỹ nữ yếu điệu.

Chỉ có điều bằng vào mối quan hệ là cháu gái ngoại của ông cụ Hách, mỹ nữ kinh thành cũng không quá.

Đổi một bộ váy trắng kẻ sọc đen, vóc người yếu điệu hấp dẫn, khiến trong nháy mắt toàn bộ khí chất của Ôn Uyển hiện ra, dùng cách nói của Internet, đó chính là khiêm tốn xa hoa mà có nội hàm.

Ôn Uyển mang giày cao gót, đi ra khỏi phòng, Ôn Uyển đi tới trước mặt Giản Dung đang bận rộn, tay đặt lên bả vai Giản Dung, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa: “Soái ca, có thể hẹn anh một bữa cơm không?”

Giản Dung ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt trang điểm tinh xảo của Ôn Uyển, kết hợp với bộ trang phục, Giản Dung há mồm nửa ngày, nói không ra lời.

“Sao lại mặc thành cái dạng gì vậy? Muốn đi tham gia buổi lễ trao giải sao?” Giản Dung kìm nén bức bối, trong lúc nhất thời không biết nói đáng về Ôn Uyển như thế nào, xinh đẹp đúng là xinh đẹp, nhưng ăn mặc như vậy có thể trên hoa ghen nguyệt không?

Ôn Uyển lườm Giản Dung, lưỡi nhiều d*đ*l#q*đ lời với người đàn ông này, xoay người trở vào phòng, tìm đồ trang sức thích hợp, lần này cô đi theo Giản Dung trở về, nhất định phải khiến cho cha mẹ cùng ông ngoại, cậu mợ yên tâm, mình đi theo Giản Dung ở doanh trại theo quân, cũng sống rất tốt.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Ôn Uyển kéo va li ra ngoài, Giản Dung cũng chuẩn bị xong đồ, tiểu Lưu dừng xe ở bên ngoài, Giản Dung cầm va li đi ra ngoài, tiểu Lưu nhìn thấy hai người, lập tức nở nụ cười: “Chào phó đoàn Giản, chào chị dâu!”

Chào hỏi xong, cậu giúp một tay khuôn đồ bỏ vào cốp sau, Ôn Uyển cũng leo lên xe, lúc Giản Dung đi theo ngồi vào, đóng cửa xe, Giản Dung liếc mắt nhìn Ôn Uyển: “Thật sự không định thay đổi quần áo? Mặc quần áo thoải mái mới rất tốt chứ.”

Lời nói đặc biệt không có sức thuyết phục, nhưng vẫn không nhịn được mà mở miệng.

“Anh định bắt em mặc như kẻ nhà quê trở về với anh sao, rất mất thể diện.” Ôn Uyển lườm Giản Dung, quyết định suy nghĩ, cứ trở về như vậy, nhất định để cho người ta nhìn rõ, ở trong đại viện, là ưu tú hàng đầu.

Cho dù mình không muốn so sánh, nhưng người khác sẽ buộc phải ganh đua so sánh, sống tốt, sẽ nịnh hót khen mấy câu, sống không tốt, không riêng gì mình bị oán trách, người quanh mình cũng sẽ bị nói vài câu, cô gả cho Giản Dung, không để ý cách nói của người ngoài.

Cũng không thể kết hôn, còn khiến lqđ trong nhà nghe người ta nói ra nói vào, cho dù ba mẹ không nói gì, nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu.

Giản Dung không nói gì, cầm tạp chí quân sự ở bên cạnh lên, trong đầu buồn bực nói mấy câu: “Em như vậy, không phải là kẻ quê mùa, ngược lại anh trở thành kẻ nhà quê.”

Nhìn anh xem, không biết nói làm sao, một bộ quần áo thoải mái, đầu húi cua, bên cạnh là một cô gái như đại minh tinh, người khác chắc chắn cho rằng anh là người xách túi, không phải anh tự ti, trước kia cảm giác mình đẹp trai, nhưng mọi người đều nói anh không xứng với Ôn Uyển, dần dần anh liền thấy đúng là như thế, dù thế nào cũng cảm thấy mình không xứng với cô nhóc này.

Lời Giản Dung chọc cười Ôn Uyển, nhân viên cảnh vệ tiểu Lưu cũng lên xe, cho xe chạy đi, trong xe mở nhạc quân đội, Ôn Uyển không tiếp tục nói thêm với Giản Dung, xe chạy lác lác vào trong nội thành.

Mấy giờ xe chạy, Ôn Uyển nhìn về phần hoa chung quanh nội thành, có một cảm giác thân thiết mà lại xa lạ, bạn khó có thể tưởng tượng trong hoàn cảnh gian khổ, phòng cũ nát, núi bốn phía xung quanh, trừ núi, chính là một vùng màu xanh ô-liu.

Tình cảnh đó, bạn sống trong mấy tháng, sau đó đến đô thị phần hoa.

Hai hoàn cảnh rõ ràng kích thích thị giác, khiến cho người ta nói không ra cảm thụ trong lòng, xuyên qua mắt kính thật to nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, khóe miệng Ôn Uyển nở nụ cười, không bao lâu đã đến cổng sân bay.

Ôn Uyển và Giản Dung xuống xe, cầm đồ, Giản Dung nhìn tiểu Lưu, trầm giọng dặn dò: “Lúc rảnh rỗi cậu tưới nước cho mấy bồn hoa của chị dâu, việc khác liền nghe theo chính ủy sắp xếp.”

Anh không có ở đây, công việc của tiểu Lưu cũng nhẹ nhõm đi nhiều, việc của anh nhiều, tiểu Lưu cũng vô cùng bận rộn, điểm này anh nhìn rất rõ ràng.

“Rõ, phó đoàn Giản!” Tiểu Lưu bốp một quân lễ tiêu chuẩn, bởi vì mặc quân trang, thỉnh thoảng có người liếc mắt nhìn sang.

“Được rồi, chúng ta đi, cậu cũng về sớm chút.” Giản Dung gật gật đầu, Ôn Uyển cười ôm Giản Dung, không ngờ anh còn rất tỉ mỉ, mấy bồn hoa cũng không phải dày công chăm sóc, chính là hoa dại lấy trên núi.

Khiến Ôn Uyển ngạc nhiên chính là có đôi khi trên núi là dáng vẻ hoa dại, nhưng trông trong nhà lại đẹp hơn một chút, nhìn thấy lqđ liền mang về trồng, lúc đầu Giản Dung còn chê cười cô tóc dài kiến thức ngắn.

Thời gian lâu dài, thấy Ôn Uyển động lòng, theo thường lệ anh sẽ giúp tưới chút nước.

51. Chương 50

Giản Dung chính là như thế, có vài điều anh sẽ không nói ra miệng, nhưng nhất định sẽ dùng hành động để làm, chất phác sao? Đúng như chính anh nói, Giản Dung không phải cọc gỗ, cọc gỗ không có lòng, nhưng Giản Dung có.

Kéo theo va li hành lý, Ôn Uyển khoác tay Giản Dung, hai người vào sân bay, đổi vé lên máy bay, lên máy bay, ở trên máy bay Ôn Uyển nhìn xuyên qua tầng mây xem bầu trời bên ngoài, trong màu xanh thẫm trong suốt, đám mây thật sự có thể như kẹo đường mềm mại.

Ôn Uyển yên lặng tựa vào bả vai Giản Dung, lần về nhà này là chờ mong, nhưng cũng là hồi hộp, bởi vì yêu Giản Dung quá nhiều đối trá, cho tới khi về nhà, cũng không biết đồng nhất lời nói đối với hạnh phúc như thế nào.

Ba từng nói, người nhất định không thể làm chuyện sai lầm, đợi đến lúc lộ ra chân tướng, mình đều không có cách nào gánh nổi, điểm này, giờ phút này Ôn Uyển mới hiểu được.

Giản Dung nắm tay Ôn Uyển, cảm thấy cô nhóc này đang căng thẳng, cúi đầu nhìn Ôn Uyển: “Sao vậy?” Đối với cô nhóc này mà nói, về nhà không phải là chuyện nên cao hứng sao? Sao lại có thể nổi lên sợ hãi?

“Giản Dung, nếu như ba mẹ nói lời khó nghe, anh có tức giận không?” Ôn Uyển ngẩng đầu lên nhìn Giản Dung, tính ba ngay thẳng, có cái gì cũng sẽ nói, cô rất sợ, thật khó khăn mới có thể ở chung một chỗ với Giản Dung, người nhà lại nói gì đó, tất cả cố gắng sẽ thành uổng phí.

Giản Dung bật cười, giọng nói rất bình thản: “Sẽ không mắng anh, nhiều nhất là nói anh trông trắng mắt mù.” Những lời này anh đã nghe quen, đã không sao.

Ôn Uyển ôm cánh tay Giản Dung, nhắm mắt không nói gì tiếp, cô không phải kẻ ngốc, Giản Dung rất tốt, người khác không thấy không có nghĩa là cô không thấy, vinh hoa phú quý cũng chẳng qua như vậy, là của bạn, cuối cùng vẫn là của bạn, không phải là của bạn, cho dù gò ép cũng không được.

Mấy giờ bay, máy bay vững vàng hạ xuống sân bay kinh thành, sau khi nghỉ ngơi sơ qua, Ôn Uyển có vẻ kích động, toàn bộ tâm tình cũng bất đồng như vậy, mang theo mắt kính thật to, kéo Giản Dung, hai người sải bước ra khỏi sân bay.

Trong sảnh chính sân bay, người đến người đi, là phồn hoa chỉ thuộc về Bắc Kinh, cũng không ước khoảng được lưu lượng khách mỗi ngày.

Cảnh vật quen thuộc, cảm giác thân thiết khiến tâm tư Ôn Uyển không khỏi buông ra, bên tai vang lên bài hát quen thuộc, “Bản tình ca nhỏ” của Sodagreen:

Đây đơn giản là một bản tình ca nhỏ nhỏ

Hát về những tâm tình phức tạp của người đời

Bản thân quá hạnh phúc khi có được sự nồng ấm của em

Bàn chân đang đưa cùng hòa nhịp

Đây đơn giản là một bản tình ca nhỏ nhỏ

Hát về sự tự do trong lòng chúng ta

Anh thấy lời ca thật hợp lại với chính mình

Tuổi xuân phiêu du theo làn gió

Em biết không

Dẫu cả thế giới có bị mưa lũ nhấn chìm

Vòng tay anh vẫn sẽ dang rộng vì em

Cầm lòng không được khi thấy hình bóng em lại xuất hiện

Ghi lại nỗi đau khổ trong những tháng ngày biệt ly dài đằng đẵng

Dẫu Trái Đất này có bị nổi cô đơn thâm tím

Anh cũng sẽ không bao giờ trốn chạy

Làm sao tránh được, ai rồi cũng phải già đi

Phác họa lại tòa lâu đài nơi tiếng hát từng quyến vào thời gian

(*) Nhóm Sodagreen: là một nhóm nhạc Đài Loan folk-rock-pop hoạt động tự do.

Ôn Uyển đi theo nhỏ giọng hát, cách ăn mặc như mỹ nữ, mang theo kính mắt lớn, kéo theo một người đàn ông mang vết sẹo d\$đ&l@q*đ trên khóe mắt, sao lại không dẫn tới ánh nhìn của người ta, nhưng phần lớn thời điểm, Giản Dung đều lạnh nhạt nhìn sang, đối phương cảm thấy không lẽ phép cũng sẽ nhanh chóng dời tầm mắt.

Hai người ra sân bay, từ cửa sân bay, nơi xa Ôn Uyển chỉ thấy một người đàn ông, mang theo mắt kính lớn, dựa trên xe jeep quân dụng màu xanh, áo ngực trắng nhìn trông như lưu manh.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy Giản Dung nhếch miệng cười, nói với người đàn ông: “Thằng nhóc chết tiệt!” Thằng nhóc này, đi tới còn kiêu ngạo như vậy.

“Anh cả!” Người đàn ông nhìn thấy Giản Dung cùng Ôn Uyển, thuận tay gạt cặp kính, đi mấy bước tới bên này, cậu hai nhà họ Giản, Giản Diêu, em họ Giản Dung, bị ông cụ phái tới đón Ôn Uyển cùng Giản Dung về nhà, trong nhà thường ngày quen thói lưu manh vô lại, cho dù ai nói cũng vô dụng.

Lúc Giản Diêu đi tới trước mặt Giản Dung cùng Ôn Uyển, nhìn Ôn Uyển, lại nhìn anh mình, đầu tiên là sững sờ, không ngờ khóe mắt Giản Dung có vết thương, chỉ có điều phản ứng không quá lớn, dù sao làm lính, chịu vài vết thương, coi như không thấy gì.

Dời tầm mắt, Giản Diêu nói với Ôn Uyển: “Chị dâu nhỏ!”

Ôn Uyển nhỏ hơn Giản Dung tám, chín tuổi, cũng xấp xỉ em gái nhỏ tuổi nhất, mọi người cũng quen gọi cô là chị dâu nhỏ, coi như anh cả có vận khí tốt, không có chuyện gì, cái gọi là người ngốc có phúc của người ngốc, đại khái là như thế.

Nhìn Giản Diêu, Ôn Uyển cười cười lễ độ, cũng lấy kính xuống: “Mặc đồ lính đó, chú ý ảnh hưởng, biết chưa?” Lúc Ôn Uyển lqđ dạy dỗ người khác cũng có nề nếp, xem dáng vẻ lưu manh của cậu ta đứng đây, ảnh hưởng không được tốt, để cho người ta nhìn thấy lại có vài chuyện thị phi.

“Làm trang phục tập huấn, chị dâu, không có chuyện gì, sẽ không có gì, em không quyền rũ con gái, hút thuốc lá, chơi xấu.” Giản Diêu cười cười tỏ ý không sao, chính là dáng vẻ lưu manh, luôn luôn có thể được Giản Diêu phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

“Cậu chỉ có tài lảm nhảm!” Ôn Uyển liếc nhìn Giản Diêu, những năm này, tình cảm giữa Giản Diêu và Giản Dung tốt, mấy năm Giản Dung không ở đây, Giản Diêu thường gọi điện thoại cho cô, quan tâm đến cuộc sống cùng công việc của cô, cũng thường nói tốt cho Giản Dung.

Nói là đàn ông tham gia quân ngũ, cũng muốn có nhà, cũng muốn có cô vợ của riêng mình, đi khắp nơi, nhưng bộ quần áo này, chính là không có cách nào, nhưng tình cảm của bọn họ là thân thiết nhất, nói Giản Dung không nói chuyện, nhưng từ trong nội tâm cậu dám lấy hạnh phúc nửa đời sau của bản thân mà thề, tuyệt đối không chọn sai, nhân phẩm đặc biệt tốt.

Lúc Giản Diêu nói, Ôn Uyển cũng chỉ cười cười, tỏ vẻ đã hiểu, thật ra Giản Dung là hạng người gì, cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Mà Giản Diêu giống như Giản Dung, đều là người đàn ông có dáng dấp đặc biệt tốt, nhưng tính cách không giống như Giản Dung, Giản Dung cứng nhắc cố chấp, cô gái bình thường không có cách nào đến gần anh, cảm giác khó có thể gần gũi.

Nhưng Giản Diêu không giống vậy, làm lính, có hương vị đàn ông thành thực, lại có vẻ lưu manh vô lại, nụ cười xấu xa, khiến cho người ta có cảm giác, khi gặp cậu ta lần đầu tiên, lại có cảm giác quen thuộc vài năm.

Người đàn ông như vậy, còn đi quyến rũ con gái sao? Có khi những cô gái đó nhanh chóng vây quanh cậu ta, nhưng Giản Diêu che giấu tình cảm, không lộ ra bên ngoài, cũng không phải hạng người chơi trò mập mờ, hơn nữa, đặc biệt nóng tính.

Giản Diêu cười thuận tay nhận thứ gì đó trong tay hai người, “Được rồi, toàn bộ người trong nhà đã đủ cả, sư trưởng Ôn cùng dì Ôn cũng ở đó, nhanh về nhà thôi.”

Giản Dung ôm Ôn Uyển đi theo Giản Diêu tới xe Jeep quân dụng, đặt va li ở phía sau, Ôn Uyển cùng Giản Dung lên xe, Giản Diêu cũng ngồi lên ghế lái, lái xe chạy nhanh ra bên ngoài, hăng hái hoành hành ngang ngược, không kém cạnh thằng nhóc Tứ nhà họ Thẩm.

52. Chương 51

Giản Diêu lái xe, trong xe mở âm nhạc mạnh mẽ, thảnh thơi Giản Diêu tìm đề tài tán gẫu với Ôn Uyển, dọc theo đường đi, vừa nói vừa cười.

Ôn Uyển nhìn cảnh sắc quen thuộc bên ngoài cửa sổ, nhà cao tầng rắc rối phức tạp, Bắc Kinh chính là như vậy, tụ tập quá nhiều quyền quý, từ xưa đến nay chính là như thế, nơi đây có văn hóa đặc biệt.

Hơi thở cổ đại dung hợp với kiến trúc hiện đại, có Tứ Hợp viện * đặc thù, ngõ nhỏ đan xen, đây chính là hương vị của kinh thành.

(*) Tứ Hợp viện: là kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh. ‘Tứ’ đại diện bốn hướng Đông, Tây, Nam Bắc; ‘hợp’ hàm nghĩa bao quanh. Từ trên nhìn xuống, tứ hợp viện giống như một chiếc hộp lớn do 4 cái hộp nhỏ tạo hình. Nhìn từ mặt phẳng thì nó là một hình vuông ngay ngắn. Tứ hợp viện đã trở thành công trình kiến trúc đặc trưng cho Bắc Kinh.

Thời gian không bao lâu, xe đã chạy đến đại viện, khu nhà vô cùng quen thuộc, nhân viên cảnh vệ quen thuộc đứng ở cổng, nhìn thấy xe, chào một cái, Giản Diêu cũng đáp lại một quân lễ, xe lái thẳng vào đại viện.

Đây là nơi mình đã sinh ra và lớn lên hai mươi năm, cũng đã hai năm không trở lại, lá cây bốn phía đã bắt đầu rơi xuống, bạn có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở mùa thu đang từ từ đến gần.

Giản Diêu thuận thế rẽ quặt một phát, quẹo nhanh, thiếu chút nữa đâm vào một người, toàn thân quân trang, không nói hai lời, tiếng Bắc Kinh chính gốc bắt đầu mắng lên: “Thằng nhóc chết tiệt này, cả ngày lái xe chạy như bay, sớm muộn gì cũng thu hồi chứng chỉ của mày.”

Mắng Giản Diêu, không phải là ai khác, chính là ba Giản Diêu, chú hai của Giản Dung, trong ngày thường là người chặt chẽ cẩn thận, làm giáo sư trong trường quân sự, lại sinh ra một cậu con trai Giản Diêu không đáng tin cậy như vậy.

Xe vững vàng, Giản Diêu lập tức xuống xe, nói với ba mình: “Ba xem ba coi, tự nhiên lao tới như vậy, may mà tài lái xe của con tốt.” Anh bị chửi đã thành quen, cũng coi như không sao.

Giản Dung cùng Ôn Uyển cũng đi theo xuống xe, Giản Diêu đã đi về phía sau lấy va li hành lý, chú hai Giản thấy Ôn Uyển cùng Giản Dung, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn đi rất nhiều.

Ôn Uyển cùng Giản Dung mở miệng chào hỏi trước: “Chú hai, thân thể còn tốt chứ?”

“Tốt lắm, hai cháu còn tính toán trở lại, chú đây vẫn nhớ kỹ đấy.” Chú hai Giản cười nói với hai người, “Nhanh vào nhà, mọi người đều đang chờ đấy, còn chờ hai cháu bắt đầu ăn cơm.”

Chú hai Giản đi tới trước mặt Giản Dung, vỗ vỗ bả vai Giản Dung, làm như không thấy vết thương trên mặt Giản Dung, Giản Dung cũng lễ phép cười cười: “Để cho mọi người chờ lâu, cũng là đi quá gấp.”

Giản Diêu vô cùng không thể lý giải, tại sao ba lại thích anh cả đến vậy.

Từ nhỏ đến lớn, khi Giản Dung thi đậu trường thợ săn, ba tự mình uống nửa bình rượu tây, ba đều phần chân như Giản Dung.

Có thể do tính cách bản thân không để cho ba thích, không chừng chặc như anh cả, nhưng dù sao Giản Diêu cũng là người nhà họ Giản, bác cả trái lại rất thích anh.

Mấy người vào phòng, đổi giày ở cửa ra vào, còn chưa kịp nói chuyện, ba Ôn, mẹ Ôn cùng mẹ Giản Dung đã đứng dậy đi ra.

“Tiểu Uyển.” Mẹ Ôn bước mấy bước đi tới, nhìn Ôn Uyển, cả người không khỏi kích động, con bé này, hai năm không trở lại, cũng thật sự đủ nhẫn tâm, may mà Giản Dung quan tâm, để cho hai đứa xin phép nghỉ trở lại.

Ôn Uyển đỏ mắt nhìn mẹ mình, thời gian hai năm, cho dù bảo dưỡng tốt hơn nữa cũng có thể nhìn ra mẹ mình đã tiêu tụy hơn trước kia, chân chim nơi khoe mắt mờ hồ khắc sâu nói cho cô biết, mẹ mình đã lớn tuổi, năm tháng không buông tha con người.

“Mẹ, con đã về.” Ôn Uyển ôm mẹ mình, mẹ Ôn ngược lại không khóc, chỉ không ngừng cười: “Trở về là tốt rồi, ông ngoại con cũng nhắc tới, ông nội cũng nhắc mãi.”

Ba Ôn ở bên cạnh, nghiêm túc trước sau như một, quân trang đúng mực, tôn lên con người uy phong凛冽, nhìn ra lúc còn trẻ cũng có thể mê hoặc một nhóm cô gái trẻ, nếu không cũng không thể cười hờn ngọc quý trên tay nhà họ Hác.

“Được rồi, lũ nhỏ đã trở lại, là chuyện vui, nhanh đi vào ăn cơm thôi, ông cụ đều đang chờ đấy.” Ba Ôn liếc mắt nhìn Giản Dung, mở miệng nói với mọi người, khi đại gia đình tập trung một chỗ, ông cụ chính là Thái thượng hoàng, chuyện gì cũng do ông làm chủ, đây là đạo hiếu cơ bản.

Ôn Uyển bị người một nhà vây quanh đi vào, lúc Giản Dung ở phía sau, mẹ Giản đi tới trước mặt Giản Dung, lườm Giản Dung một cái: “Con là thằng nhóc không tốt.”

Chuyện Giản Dung muốn ly hôn Ôn Uyển, rốt cuộc vẫn không thể lừa gạt, đại viện bên quân khu Giản Dung loan truyền tới, ông cụ Hác đã nghe nói rồi, nhưng người nhà họ Hác và người nhà họ Ôn cũng không nói gì, chỉ nói là chuyện của tụi nhỏ để cho bọn chúng tự báo cáo.

Bà vốn định gọi điện thoại mắng Giản Dung, nhưng ba Giản Dung nói chuyện như vậy không phải người lớn có thể quản, lúc ban đầu khi làm mối, Giản Dung chính là bị động, lại còn ép bức, không đảm bảo được, nếu hai đứa thật sự hủy bỏ hôn ước, Ôn Uyển lại có thể theo quân nói rõ còn có thể cứu.

Bà vẫn luôn chịu đựng, không nghĩ tới, theo giọng điệu Giản Dung lúc này biết mấu chốt là đưa cô vợ nhỏ về cử hành hôn lễ rồi.

Giản Dung nhìn mẹ mình, trầm giọng nói: “Lát nữa con sẽ giải thích cho mẹ chuyện này, vào nhà trước đã.” Nói xong ôm mẹ mình vào nhà.

Người một nhà ngồi trong phòng khách, ông cụ ngồi ngay phía trước, ba Giản Dung bận rộn trong bếp, con dâu trở lại, ông nhất định phải tự mình bộc lộ tài năng, cũng để đoạt lại thể diện dùm con trai mình.

“Quỳ xuống!” Trong khoảnh khắc khi Giản Dung tiến vào, ông cụ hô nghiêm nghị, đây không khí, ngược lại khiến mọi người trong phòng kinh hãi.

Ôn Uyển cùng ba Ôn, mẹ Ôn đều sững sờ, không hiểu nhìn ông cụ, rốt cuộc mẹ Giản đau lòng con trai, cười với ông cụ: “Cha, cha xem chuyện như vậy, đứa nhỏ cũng vừa trở về, còn nhiều khách như vậy, sáng mai phạt được không?”

Là nên phạt, nhưng nhiều khách như vậy, nhìn cũng khó nhìn, muốn đánh phải khoong, cũng nên đóng cửa mà đánh chứ phải không? Dù sao bà vẫn suy nghĩ muốn giữ mặt mũi cho Giản Dung.

“Để cho thằng nhóc chết tiết này quỳ xuống, nghe không hiểu lời của ta rồi hả?” Ông cụ gõ gậy trên mặt đất vang dội, nó cần giữ mặt mũi, vậy Ôn Uyển không cần mặt mũi, nhà họ Ôn không cần? Nhà họ Hác không cần mặt mũi?

Chuyện như vậy, chỉ một người biết là sớm muộn gì cũng có thể truyền về, có một số chuyện chính là vấn đề mặt mũi, đời trước, không nói khác, chính là dựa vào mặt mo này mà kiếm cơm.

Giản Dung buông tay hành lễ, bước mấy bước tới trước mặt ông cụ, quỳ trên mặt đất, chuyện như vậy là anh thiếu suy nghĩ, một lòng chỉ vì muốn tốt cho Ôn Uyển, sơ sót quá nhiều, ông nội muốn đánh phạt anh cũng nên chịu.

Giản Dung vừa quỳ, Ôn Uyển liền khó chịu, còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy ông cụ mắng: “Nhìn mày một chút coi, bản lĩnh gì chứ? Học trường học thợ săn như mày là cùng, liều lĩnh, nhà họ Giản ta sao lại có một đứa bé như vậy, đồ không có chí tiến thủ!”

53. Chương 52

Ông cụ cũng là người phân rõ phải trái, cho dù là cháu đích tôn mình yêu thương nhất, nhưng đã làm sai chuyện, cũng vẫn phải phạt, lần này Giản Dung thật sự làm quá không đúng rồi, Ôn Uyển nhỏ như vậy, trong đại viện là cô gái nhà người ta có uy tín và danh dự.

Tướng quân Hác hể bao che khuyết điểm là bao che, tới đây mắng cha mẹ Giản Dung cũng là hợp tình hợp lý, đời trước là nhà cách mạng, anh không thể không nhận lỗi một câu với người ta.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung chịu phạt, nhất thời cũng không tiện nói gì, vẫn nín lấy áo ba mình, cô mở miệng chắc chắn là không có tác dụng.

Ba Ôn liếc nhìn Ôn Uyển, gương mặt bất đắc dĩ, ngược lại, cười làm lành với ông cụ: “Ông à, đây không phải là trở lại làm hôn lễ sao? Chúng ta sẽ không quản bọn chúng làm khỉ gió gì, cứ để cho bọn chúng tự giày vò đi, được không, ông đừng để chọc tức đến thân thể.”

Dù gì cũng là sư trưởng, nói chuyện vẫn có chút phân lượng, ông cụ than thở mãi, nhìn gia giáo nhà người ta, lại nhìn cháu nội mình, có thể tức giận khiến đau bao tử rồi.

“Anh mau đứng lên, đừng quỳ, sàn gạch này lạnh, vốn tham gia quân ngũ thì đừng để bị phong thấp.” Ôn Uyển thấy ông cụ hòa hoãn lại nhiều, đi mấy bước qua đỡ Giản Dung, trong lúc nhất thời cũng quên từ trên xuống dưới nhà họ Giản vẫn ở đây.

Động tác này khiến mọi người vui vẻ, biết đau lòng cho Giản Dung, thằng nhóc chết tiết này còn không biết tích phúc, Giản Điều nhìn mà hâm mộ ghen ghét, việc tốt gì cũng bị anh cả chiếm hết rồi.

Khóe miệng Giản Dung khẽ nhếch mà cười, nhìn Ôn Uyển, chưa đứng dậy, gia pháp nhà họ Giản do ông cụ định đoạt, ông cụ chưa lên tiếng thì anh không thể đứng lên.

Ôn Uyển thấy Giản Dung không đứng lên, quay đầu nhìn ông cụ, gương mặt van xin: “Ông nội, Giản Dung rất tốt với cháu, anh ấy không khi dễ cháu, cháu nói thật lòng, mọi người luôn nói anh ấy không xứng với cháu, nói anh ấy muốn ly hôn với cháu, anh ấy không tốt chỗ nào chứ?”

Hai mươi tám tuổi làm phó đoàn trưởng, còn từng học ở trường thợ săn, dáng vẻ cũng tốt, gia thế bối cảnh không phải kém, cô cũng không hiểu tại sao người khác luôn mắng Giản Dung như vậy, bản thân cô trừ gia thế bối cảnh như vàng sáng, cô cũng chỉ là một quân y, cái gì cũng không có.

Một câu nói hỏi khó mọi người, mẹ Ôn không chịu được mất mặt, đi lên kéo con gái mình: “Con bé chết tiết này, sao con lại bao che như vậy, không sợ mất mặt hả?”

Một tiểu thư khuê các, để cho người ta nói ra nói vào, thật khó nghe, mẹ Ôn cảm thấy mặt mũi mình không nhìn được tức giận.

“Tôi thích tính cách này của tiểu Uyển, có sao nói vậy, cô con dâu này dù sao tôi cũng chắc chắn phải có.” Mẹ Giản đi tới, đưa tay kéo Ôn Uyển qua rồi ôm, từ nhỏ Ôn Uyển đã thích tới nhà họ Giản chơi, vô cùng thân mật với bà.

Ông cụ Giản càng không phản đối, khoát khoát tay với Giản Dung: “Được rồi, đứng lên đi, xem vợ cháu cho cháu mặt mũi, ông nội không phạt cháu, sau này cháu phải đối xử tốt với con bé, biết không?”

“Dạ, cháu biết rồi.” Giản Dung đứng lên từ dưới đất, trừ khi ở trước mặt Ôn Uyển, trước mặt binh lính của mình, Giản Dung luôn mang tính cách lạnh lùng, làm cháu đích tôn một gia tộc lớn, thì phải giữ thể diện cho trong nhà.

Ba Giản hiền lành vẫn đứng ở một bên, lúc này mới mở miệng: “Được rồi, đi cơm ăn thôi, ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai thằng nhóc này còn phải mang vợ nó đi nhà họ Hác một chuyến đấy.”

Khó khăn lắm mới trở về, theo lý tối nay phải đi, nhưng dù sao hiện tại cũng không còn sớm, bây giờ đi chính là quấy rầy thanh tịnh của ông cụ.

Một câu nói, mọi người vây quanh trong phòng khách, vừa nói xong cũng liền vui vẻ hòa thuận rồi, ông cụ Giản cũng lười tức giận, cả nhà ngồi đó, vừa ăn vừa cười, thỉnh thoảng mẹ Ôn cũng liếc nhìn vết thương trên mặt Giản Dung, không khỏi đau lòng, hơn nữa đau lòng cho con gái cứng của mình.

“Mấy đứa phải để ý chuyện hôn lễ một chút, sinh một đứa con trai không đáng tin cậy, các con không tránh khỏi trách nhiệm.” Ông cụ dạy dỗ cha mẹ Giản Dung, con không tốt, làm cha mẹ cũng phải có trách nhiệm.

Sư trưởng Ôn rất bội phục ông cụ nghiêm túc nhiệt tình này, trước kia chỉ nghe nói, chưa từng làm việc chung cho nên cũng không cảm thấy.

“Cha, người yên tâm đi, chuyện như vậy hôm qua ba Giản Dung đã gọi điện thoại, ngày hôm nay đều bận rộn, chúng con nhất định làm tốt chuyện này, không để cho người ngọt ngào.” Mẹ Giản nhẹ giọng mở miệng nói với ông cụ, trước sau như một đều hiểu thảo với ông cụ, dù sao cũng là con dâu cả.

Lúc này ông cụ mới gật gật đầu, mọi người tiếp tục ăn cơm, kết thúc một bữa cơm, ngồi trong phòng khách tán gẫu một chút rồi trở về nhà mình.

Ba Ôn cùng mẹ Ôn được tiễn đến cửa, rốt cuộc không bỏ con gái cứng được, nhưng đã gả ra ngoài, mới ngày đầu tiên đã trở về nhà mẹ là điều không thể, mặc dù đều chung một đại viện, cách không xa.

“Mẹ, tối mai làm món ăn ngon cho con, buổi sáng đi ăn chức nhà ông ngoại.” Ôn Uyển ôm cánh tay mẹ Ôn làm nũng, mẹ Ôn gật đầu liên tục, hàn huyên một lát, cũng liền đi theo ba Ôn Uyển cùng nhau về nhà rồi.

Giản Dung cũng ôm Ôn Uyển vào nhà, một ngày này khiến Ôn Uyển mệt muốn chết rồi, vào phòng, trong nhà có người giúp việc, cũng không cần giúp đỡ dọn dẹp, mẹ Giản để cho Ôn Uyển và Giản Dung nghỉ ngơi sớm một chút, ngày nghỉ ngắn, công việc bận rộn cũng nhiều, còn phải làm hôn lễ, qua loa không được.

Nằm trên giường mềm rộng rãi, Ôn Uyển thả lỏng cả người, Giản Dung đi tới nằm đè lên người Ôn Uyển, khôi phục dáng vẻ thường ngày: “Nếu vừa rồi ông nội đánh anh thì làm thế nào?”

Anh biết Ôn Uyển nhất định biện hộ cho anh, trong lòng vẫn ấm áp, cô nhóc này luôn che chở cho anh.

“Đánh không chết là được?” Ôn Uyển cười nói tự nhiên, Giản Dung khẽ nhú mày, nhìn Ôn Uyển, đột nhiên lật người để Ôn Uyển đè lên người mình, lúc này mới mở miệng: “Sáng mai đi nhà ông ngoại em, nhất định là bị đánh chết.”

Năm đó khi ba Ôn Uyển cưới mẹ Ôn Uyển, cũng bị đánh, tính cách mẹ Ôn Uyển, đi học ở phía Nam rất ít khi trở về, sau khi tốt nghiệp thì công tác ở nhà văn hóa, sau lại đi làm ở sở nghiên cứu.

Quen biết với ba Ôn Uyển, năm đó sư trưởng Ôn khí phách, cho dù ai cũng phải khen ngợi ba phần.

Hòn ngọc quý trên tay ông cụ Hác, không phải ai cũng có thể cưới, ông cụ nhìn ba Ôn Uyển rất chướng mắt, nói tính tình này sẽ không thương vợ, kiên quyết không đồng ý hai người ở chung.

Sư trưởng Ôn lật ngược, trực tiếp vừa lừa vừa gạt người, lừa gạt đến đơn vị rồi, gạt lên gạt xuống, bản lãnh không tới nửa thán, đánh báo cáo kết hôn, trực tiếp làm hôn lễ ở doanh trại, ông cụ tức giận dậm chân, nhưng không có cách nào.

Khi trở về nhà họ Hác, sư trưởng Ôn không tránh khỏi bị đánh, chuyện như vậy đã thành giai thoại rồi.

54. Chương 53

Có thể cùng nghĩ đến một vấn đề, Ôn Uyển cùng Giản Dung đồng thời cười lên, chỉ có điều Ôn Uyển cảm thấy mẹ không giả nhảm người, mặc dù ba rất nghiêm túc cẩn thận, nhưng lại rất thương mẹ, đã nhiều năm như vậy, chưa từng nặng lời với mẹ.

“Được rồi, ngủ đi, sáng mai còn phải đi nhà ông ngoại đó.” Ôn Uyển nhẹ giọng nói với Giản Dung, nhìn vết sẹo nơi khóe mắt Giản Dung, cô chưa từng quan tâm tới chuyện đó, chỉ có điều cô không biết ông ngoại sẽ nói như thế nào.

Giản Dung gật gật đầu: “Được rồi, tắm đã rồi ngủ.”

Nói xong, Giản Dung ôm Ôn Uyển vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cho Ôn Uyển, lấy khăn tắm quấn lại, tự mình cũng lau chùi một hồi, lại ôm Ôn Uyển nằm trở lại giường, có thể vì mệt mỏi, Ôn Uyển dễ dàng đi vào giấc ngủ, vùi ở trong ngực Giản Dung liền ngủ luôn.

Giản Dung cũng nhắm mắt, ôm Ôn Uyển đi ngủ.

Từ trước đến giờ cuộc sống trong đại viện chính là như thế, sáng sớm tiếng cười đã vang lên, các nhóm nhân viên cảnh vệ bắt đầu tập huấn, sớm ra, tiếng khẩu hiệu vang xé trời, mọi người tham gia quân ngũ có thói quen dậy sớm, nhà ông cụ càng phải như vậy, nếu ở cùng ông cụ, liên càng không thể dậy trễ.

Dù sao đối với thể hệ trước mà nói là không lễ phép, nhưng Giản Dung và Ôn Uyển còn tân hôn, trong nhà không có ý kiến gì, hưởng chi, hai đứa bé thường không trở về hàng năm.

Chỉ có điều, Giản Dung không dễ dàng ham ngủ, nhìn vợ ngủ say bên cạnh, Giản Dung lặng lẽ đứng dậy, đổi trang phục huấn luyện, chỉ cảm thấy mặc quần trang vẫn thoải mái, sau khi tắm rửa sơ, đi xuống tầng dưới, ông cụ và cha mẹ đã dậy, ngồi trong phòng ăn.

“Ôn Uyển đâu?” Mẹ Giản xếp chén đĩa cho ông cụ, hỏi Giản Dung đang đi tới trước mặt.

Giản Dung đi theo cầu thang xuống, nhẹ giọng đáp: “Ngày hôm qua mệt mỏi, vẫn còn ngủ, để cho cô ấy ngủ thêm một lát.”

Vừa nói chuyện, Giản Dung đi tới cạnh bàn ngồi xuống, đưa tay cầm bánh quẩy trên bàn, liền bắt đầu ăn, mẹ Giản cười cười mập mờ, thằng nhóc ngốc nghếch này còn chưa đến nỗi khờ, chỉ có điều vợ quá nhỏ, phải bí mật nói cho nó biết, nên điều độ.

Giản Dung liếc nhìn mẹ mình, cũng lười giải thích, nói nhiều rồi còn tưởng tình cảm hai người không tốt, im lặng ăn bữa sáng, ăn điểm tâm xong lại đi trong viện cùng ông cụ, tản bộ một lúc, gặp một nhóm các vị trưởng bối trong đại viện chào hỏi.

Sau khi Ôn Uyển tỉnh, mới phát hiện mình dậy trễ, cuống quýt rửa mặt đi xuống tầng dưới, trong nhà đã không còn ai, chỉ có Giản Dung ngồi đó xem báo, Ôn Uyển đi tới, Giản Dung nhìn thấy Ôn Uyển khẽ mỉm cười: “Đã dậy?”

“Sao anh không gọi em dậy, trong nhà nhiều bậc bề trên như vậy.” Ôn Uyển nhú chân mày, đây là lần đầu tiên ở nhà Giản Dung sau khi kết hôn, ngủ dậy trễ như thế, quá thất lễ, không biết người lớn trong nhà sẽ nghĩ như thế nào?

Giản Dung cười cười tỏ ý không quan trọng: “Không có việc gì, cũng không ở đây, sáng sớm đều ra ngoài, ăn chút gì nhanh một chút, chúng ta còn phải đi nhà ông ngoại.”

Ông cụ ở phố Đông tứ hợp viện, sáng sớm mẹ đi làm, ba đi công ty, không biết cô nhóc này căng thẳng cái gì, nói xong Giản Dung đứng dậy hâm nóng điểm tâm trong lò vi ba cho Ôn Uyển.

Ôn Uyển lườm Giản Dung, ngồi trên bàn, không nói hai lần liền ăn, nói với Giản Dung: “Nhanh lên một chút, chúng ta đi nhà ông ngoại, không thể lại đi chậm.”

Giản Dung “ừ” một tiếng, liền bị Ôn Uyển vô cùng lo lắng kéo đi, vốn định mua cho ông cụ vài món đồ, Ôn Uyển lắc đầu liên tục, ông ngoại cũng không thiếu thứ gì hiếm lạ, Giản Dung suy nghĩ một chút thấy cũng phải, hơn nữa, ông cụ không phải hạng người chú ý những thứ này.

Nhà họ Hác đã chuyển ra đại viện từ sớm, Giản Dung lấy xe Jeep, mang theo Ôn Uyển ra khỏi đại viện, trực tiếp đi nhà họ Hác, đó là biệt thự ở vùng ngoại ô, ở nơi đó không phải phú thì chính là quý.

Mợ Ôn Uyển rất biết làm ăn, những năm này cũng kiếm được không ít, anh họ Ôn Uyển cũng thế, buôn bán ở nước ngoài, danh tiếng vang xa.

Xe chạy thẳng lái vào khu biệt thự, tới một biệt thự độc lập, xe vừa tới cửa, cửa tự động mở ra, Giản Dung lái thẳng xe vào sân, dừng xe ở chỗ đậu.

“Vợ, đến rồi, xuống xe thôi.” Giản Dung thuận tay tháo dây an toàn, xuống xe, Ôn Uyển cũng đi theo xuống xe, đi tới bên cạnh Giản Dung, nín lấy gấu áo Giản Dung, lúc này mới mở miệng: “Anh phải chuẩn bị xong tư tưởng, không được, anh bỏ chạy đi.”

Lúc Ôn Uyển nói lời này vô cùng nghiêm túc, thật ra Giản Dung hơi nghi ngờ rồi, sao ông cụ không đánh chết người đi? Nhìn ánh mắt không tin của Giản Dung, Ôn Uyển không nói gì thêm, mang theo tâm trạng xem trò vui, kéo Giản Dung.

“Vào nhà đi, dường như cậu và mợ không ở nhà, anh họ đi theo Từ Dao ở chung một chỗ, năm ngoái liền theo Từ Dao đi doanh trại.” Ôn Uyển giải thích với Giản Dung, chuyện giữa anh Thành và Từ Dao là từ lúc Giản Dung ở trường thợ săn, cũng không giết mình.

Giản Dung hơi ngoài ý muốn, nhưng không hỏi nhiều, có thể buông quá khứ, luôn tốt, cô nhóc Từ Dao kia cũng không tệ, là binh sỹ nữ có tiếng ở các quân khu lớn, hiếm có cô gái nào có thể làm như vậy.

Không đợi hai người vào nhà, một nhân viên cảnh vệ đi như chạy tới, làm quân lễ với Giản Dung cùng Ôn Uyển: “Chào Ôn tiểu thư, chào Trung tá Giản.”

Giản Dung cùng Ôn Uyển gật đầu với nhân viên cảnh vệ, Ôn Uyển cười cười với nhân viên cảnh vệ: “Tiểu Tư, ông ngoại tôi đâu? Cậu và mợ có nhà không?” Đây là nhân viên cảnh vệ của ông ngoại, cô nhận ra, trong hai năm qua vẫn đi bên cạnh ông ngoại, nhỏ hơn Giản Dung mấy tuổi.

“Thủ trưởng ở trong thư phòng, trưởng phòng cùng chủ tịch đều không ở nhà, vào nhà thôi.” Nhân viên cảnh vệ dẫn hai người vào phòng, Ôn Uyển cũng không khách khí, giống như trở về nhà mình, kéo Giản Dung tiến vào đối diện.

Nhân viên cảnh vệ không đi theo, Ôn Uyển cùng Giản Dung đi thẳng lên thư phòng ở trên tầng hai, đi qua hàng loạt phòng, Ôn Uyển dừng ở trước cửa thư phòng, cửa khép hờ, đẩy Giản Dung một cái: “Giản Dung, anh... anh đi vào trước.”

Ông ngoại rất thương cô, nhưng cũng là tên lính dã man, lúc mắng người tiếng như chuông lớn, khi cô còn bé phạm sai lầm, ông ngoại sẽ phạt cô tư thế hành quân, còn phải bị mắng, cho nên Ôn Uyển vừa kính vừa sợ ông ngoại.

“Em không che chở cho anh?” Giản Dung ôm bả vai Ôn Uyển, cô nhóc này không phải rất quan tâm, luôn luôn che chở, sao đến lúc mấu chốt lại lui xuống rồi?

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, vẻ mặt đó là chuyện đương nhiên: “Nói giỡn hả, người khác nói ông không đánh em, nhưng ông ngoại không phải vậy, ông biết đánh người, anh là đàn ông chịu đánh được, anh vào trước đi.”

Cô đau lòng Giản Dung, nhưng vào lúc mấu chốt phải tự bảo vệ mình, bản thân mình còn không bảo vệ được, sao che chở cho Giản Dung, phải không?

55. Chương 54

Giản Dung đã hiểu, trước kia từng nói cô gái này hơi ngốc, lúc bao che cái gì cũng không để ý không quan tâm, nhưng giờ cô nhóc này không ngốc, biết có thể đối diện với nguy hiểm sẽ tuyệt đối không xông lên, ví như bây giờ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Giản Dung đưa tay gõ cửa thư phòng, cao giọng hô: “Báo cáo!”

“Vào đi!” Bên trong truyền ra tiếng ông cụ đáp lời.

Giản Dung kéo Ôn Uyển sải bước đi vào, ngược lại Ôn Uyển vẫn nắm lấy tay Giản Dung, ông ngoại đã biết chuyện bản thân mình da mặt dày vẫn quần lấy Giản Dung, không biết có đánh chết cô không?

Hai người vừa vào thư phòng ông cụ, ông cụ ngồi trên ghế dựa, không lo lắng trêu đùa con chim trong lồng tre, cũng là một lqđ niềm vui thú, nếu không phải còn chờ hai đứa bé, có thể đã đi bộ tới phố Đông tứ hợp viện một chút.

“Ông ngoại!” Giản Dung cùng Ôn Uyển đồng thời gọi một tiếng, Ôn Uyển cẩn thận nhìn ông ngoại, hai năm không gặp, tinh thần vẫn còn nhiệt tình mười phần như vậy, điểm này khiến Ôn Uyển rất có an ủi, ông ngoại lớn tuổi, trải qua năm tháng, cũng chỉ cho ông thêm vài nếp nhăn.

Nghe tiếng gọi, lúc này ông cụ mới quay đầu nhìn hai người, khẽ nhíu mày: “Con bé chết tiết này, còn biết trở lại?”

Vốn tức cảnh hông, nhưng ngày hôm qua nghe tin tức hai đứa bé trở lại, ông cụ liền mong đợi hai đứa tới đây, mẹ tiểu Thành đã nói, đứa nhỏ có cách sống của đứa nhỏ, chuyện gì mà có thể đi theo hướng tốt chính là công việc tốt, chuyện quá khứ không tính.

Mặt mũi là quan trọng, nhưng so với hạnh phúc của đứa bé, chính là bé nhỏ không đáng kể, suy nghĩ một đêm, ông cụ đã nghĩ thông suốt, con cháu tự có phúc của con cháu, lúc bọn họ còn trẻ không đi tranh đoạt tình yêu, cho nên ông vẫn giáo dục con cháu mình như vậy.

Lúc đầu nếu không phải mẹ Thành tử tranh thủ, chưa chắc Hác Chính đã có thể lấy được người vợ tốt như vậy, suy nghĩ một chút, Ôn Uyển cũng có suy nghĩ giống mẹ Thành tử mà thôi.

“Ông ngoại...” Ôn Uyển cúi đầu gọi, đi mấy bước qua ôm ông cụ, cả hốc mắt cũng đỏ.

Ông cụ ôm cháu ngoại, vốn đau lòng, khóc như vậy lòng càng mềm nhũn: “Cháu nói xem, đang êm đẹp, cần gì phải gả cho thằng nhóc chết tiết đó, đi đâu xa xôi, ở bên cạnh ông ngoại là tốt rồi, gả cho Dương tử, có thể trở lại hàng ngày.

Ở trong lòng ông cụ, dù sao cũng nghiêng về Dương tử nhiều hơn, những năm này quan hệ giữa Dương tử và Thành tử rất tốt, không có việc gì cũng thường tới nhà thăm, giúp đỡ ông cụ, mọi người đều cảm thấy cô nhóc này gả cho Dương tử, đó là môn đăng hộ đối, kim đồng ngọc nữ.

Cô nhóc không gan không phổi này lại rất thích Giản Dung, khuyên như thế nào cũng vô dụng.

“Cháu không hề kém Dương tử!” Không đợi Ôn Uyển nói chuyện, Giản Dung liền mặc kệ, cưới đã cưới rồi, anh làm không sai, cũng đã ôm tâm trạng có thể bị đánh, nhưng ông cụ nói vậy, trong lòng Giản Dung không thoải mái, cộc gỗ cũng có lòng, huống chi anh không phải cộc gỗ.

Ông cụ giương mắt nhìn Giản Dung, vẻ mặt ghét bỏ: “Nhìn cậu như vậy đi, sao đòi mạnh hơn Dương tử? Nếu không phải cháu gái ta ngu ngốc, có thể bị cậu lừa gạt, còn muốn ly hôn với cháu ngoại ta, ly hôn hả, viết báo cáo đi! Viết ngay bây giờ!”

Vừa nghe lời Giản Dung nói, ông cụ tức cảnh hông, không mắng cậu ta, còn hưng phấn, nói hai câu liền cục cằn.

“Không ly hôn, đánh chết cháu cũng không ly hôn.” Giản Dung không còn sợ, trừng mắt nhìn lại: “Ngài là lão thành lqđ cách mạng, lại tính phá hủy nhân duyên người ta vậy? Hơn nữa, cháu sai rồi, đã hoàn toàn tỉnh ngộ, ngài muốn đánh phải không, cháu nhận, nhưng không thể nói không bằng Dương tử.”

Ông cụ định phạt anh như vậy, anh có thể chống cự được, chỉ có điểm này anh tuyệt đối không thối lui.

“Hừ, đi trường học thợ săn hai năm, đã luyện năng lực cho cậu, miệng lưỡi cũng trôi chảy nhỉ, tôi nói cậu không bằng Dương tử, cậu chính là không bằng Dương tử, giờ sao?” Ông cụ mắng Giản Dung mấy tiếng, nói không lại Giản Dung, ông cụ dứt khoát đùa bốn thành vô lại.

Thằng nhóc này, lúc đầu khuyên nó kết hôn, đánh một gậy không ra một chữ, hai năm không gặp, ngược lại đã học được tranh luận, còn nói hợp tình hợp lý.

Ôn Uyển nghe lời Giản Dung nói, rất muốn khen ngợi Giản Dung, đương nhiên bản thân không có lá gan như vậy, chỉ có thể đứng bên cạnh ông cụ, ngay cả nhìn Giản Dung cũng không dám.

Giản Dung cứ đối diện ông cụ như vậy, Ôn Uyển có thể cảm thấy hai luồng lực sát thương, nhào người về phía ông cụ, cũng không dám lên tiếng nói giúp cho Giản Dung.

Ngay tại lúc này, thời gian gần như muốn dừng lại, Giản Dung đột nhiên nằm sấp trên đất, theo quy củ cũ, tự mình phạt, ông cụ không thoải mái, anh làm việc sai rồi thì phải khiến ông cụ vui vẻ, sảng khoái.

Hít đất cái này tiếp cái khác, không bao lâu, mồ hôi trên mặt như mưa, cũng không dừng lại, ông cụ liếc nhìn Giản Dung, cười lạnh một tiếng, sao không ngang ngạnh? Sao không tranh luận nữa?

Ông là ông ngoại của Ôn Uyển, đó chính là trưởng bối, phải biết tôn trọng người lớn, Ôn Uyển hơi đau lòng nhìn Giản Dung, tuy nói hít đất không là gì với quân nhân, nhưng Giản Dung không có ý ngừng, cần phải để ông cụ không kiên trì, tính cách cố chấp trước sau như một.

Ông ngoại cũng cố chấp, tuyệt đối không tha, trong mắt ông ngoại, Dương tử có dáng dấp tốt, gia cảnh được, tính khí tốt, cái gì cũng tốt, mà Giản Dung tham gia quân ngũ, cho dù ưu tú nữa, cũng chỉ bình thường trong mắt ông ngoại.

Cho nên ông ngoại tuyệt đối sẽ không sửa lỗi, Ôn Uyển quay đầu nhìn ông ngoại mình, vừa muốn mở lời cầu cạnh cho Giản Dung, liền bị ông cụ trợn mắt lại, trong nháy mắt Ôn Uyển không có sức lực, làm người không thể làm việc sai, nếu không, một chút địa vị cũng không có.

Ông cụ uống trà, thỉnh thoảng hưởng thụ Ôn Uyển bóc hạt dưa, thỉnh thoảng vừa ăn vừa chơi chim, chọc nó đập cánh phạch phạch, rất vui mừng.

Bên trên bệ cửa sổ, chậu hoa nhỏ nở hoa, càng nở càng đẹp mắt, ông cụ hưởng thụ ánh mặt trời buổi trưa, cháu gái ở bên lqđ cạnh, đã bao nhiêu năm rồi, bọn nhỏ càng lúc càng bận rộn, ông cũng chỉ có thể tiêu khiển với mấy ông bạn già trong tứ hợp viện.

Có người rời đi rồi, có người nằm bệnh viện, ông cũng đã nghĩ tới vô số cảnh tượng, cũng cảm kích bản thân còn vững vàng, thân thể còn cường tráng.

“Được rồi, đừng giả bộ, đây là cố ý gây bất hòa giữa tôi và vợ cậu phải không?” Ông cụ cảm thấy không sai biệt lắm rồi mới mở miệng với Giản Dung, thằng nhóc chết tiệt này lại rất cố gắng chống chọi, đã lâu như vậy rồi mà không nói câu nào, cũng không lưỡi biếng, nhưng đàn ông tham gia quân ngũ, đại để là như vậy.

Ôn Uyển nghe ông cụ mở miệng chịu thua, trên mặt cũng mang ý cười, nhưng Giản Dung vẫn ở đó hít đất, không có ý dừng lại.

56. Chương 55

Cả đời người không tranh mán thầu không giành giọng điệu *, tính Giản Dung chính là như vậy, ông cụ thích mềm, nhưng anh không chịu ảm ức, là người đàn ông tham gia quân ngũ, chính là kiên cường như vậy,

bạn mắng anh ta, đánh anh ta cũng được, nhưng nếu nói anh ta không bằng ai đó, bạn phải nói lý do.

(*) Không tranh màn thầu không giành giọng điệu: là tục ngữ Trung Quốc, nguyên gốc nghĩa tương đương trong tiếng Việt – không tranh với đời.

“Giản Dung, dừng làm, mau dừng lại.” Lần này Ôn Uyển cũng bắt chấp bị đánh hay không bị đánh, đi đến bên cạnh kéo Giản Dung, lúc này Giản Dung mới dừng lại, cả người mạnh mẽ bật nhảy lên, nặng nề thở một hơi.

Ông cụ liếc Giản Dung, nói không vui: “Đứng dậy làm gì? Không phải không định đứng lên sao?” Có bản lĩnh, cậu tiếp tục chịu đựng, ông sẽ không nhận thua.

“Không làm, mặc kệ ngài cảm thấy thế nào, dù Dương tử mạnh hơn cháu, Ôn Uyển vẫn là vợ cháu.” Làm mấy cái hít đất, Giản Dung lqđ đã nghĩ thông suốt, đây là tự khiến cho bản thân mình không thoải mái, dù anh như thế nào, ông cụ sẽ không buông tha, “Nhưng mà, cháu giống ngài, đều làm lính, ngài nói cho cháu biết, làm lính tốt hay làm buôn bán tốt?”

Lời này vừa nói ra, ông cụ không chút suy nghĩ, rống lên: “Có thể cùng một khái niệm sao? Chính là làm lính mạnh hơn buôn bán, nếu không có chúng ta ngày ngày phòng thủ, bọn họ có thể thanh thần ổn định mà buôn bán sao?”

Trong lúc tình thế cấp bách, nói lời thật lòng, ông cụ nói xong đưa tay vỗ nhẹ miệng mình hai cái, đây đúng là Trường Giang sóng sau dề sóng trước, một sắc sảo hơn một, ông anh minh cả đời rồi, lần này lại bị cộc gỗ cho vào bẫy.

“Đúng vậy, cho nên cháu mạnh hơn Dương tử.” Giản Dung nói với ông cụ, tính tình ông cụ rất không tốt, rất cố chấp, không biết bản thân mình còn cố chấp hơn ông cụ.

Ôn Uyển bắt đắc dĩ mà lắc đầu, đây là tính khí con nít giống ông cụ hả?

Buông Giản Dung ra, Ôn Uyển đi tới bên cạnh ông cụ, khẽ mỉm cười với ông cụ: “Ông ngoại, cháu biết ông muốn tốt cho cháu, nhưng Giản Dung đối xử rất tốt với cháu, cháu cũng rất vui vẻ, mọi người chúc phúc cho chúng cháu, có được không?”

Ông cụ nhìn Ôn Uyển, đưa tay vuốt đầu Ôn Uyển, giống như khi Ôn Uyển còn bé, ông cụ cười hiền lành.

“Tuy nói con cháu có phúc của con cháu, nhưng ông ngoại chỉ có mình mẹ cháu là con gái, bây giờ cũng chỉ có cháu và d.đ'l/q.đ Thành tử, ông ngoại hy vọng các cháu đều tốt, cũng có thể ăn nói với bà ngoại cháu.” Ông cụ thở dài một hơi, nhiều năm như vậy đây là lần nói dài nhất.

“Ông ngoại, cháu biết ông cũng muốn tốt.” Ôn Uyển nhìn ông cụ, trong lúc nhất thời không biết nói gì để an ủi ông cụ, chừng này tuổi rồi, đáy lòng bình tĩnh mà phức tạp, nhất là cả đời ông ngoại chinh chiến anh hùng.

Ông cụ gật đầu, tiếp tục nói: “Khi bà ấy còn sống, nói với ông, Uyển nhi của chúng ta là công chúa nhỏ đẹp nhất trên đời, nhất định phải gả cho người tốt, để cho ông nắm thật chặt, nhưng ông ngoại chưa hề làm gì.”

Không phải ông không hài lòng với Giản Dung, cũng biết người tham gia quân ngũ cưới một cô vợ không dễ dàng, hướng chi, đứa nhỏ này sẵn lòng gả cho Giản Dung, có thể tưởng tượng sau hai năm trời trở về Giản Dung còn muốn ly hôn với đứa nhỏ này, nó lại một mình gánh vác, liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

Tính tình Uyển nhi không giống như mẹ con bé, ngược lại đặc biệt giống bà ngoại, là cô nhóc dịu dàng mà cố chấp.

“Ông không cần làm gì cả, bởi vì cháu sống rất tốt.” Trong mắt Ôn Uyển tràn đầy ý cười.

Ông cụ dứt thức ăn cho con chim trong lồng tre, thở dài: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi, không nói những lời khiến người ta phiền lòng.”

Dứt lời, ông cụ thuận thế đứng dậy, Ôn Uyển cũng vội vàng đỡ ông cụ, ra khỏi thư phòng, Giản Dung liền đuổi kịp, nhìn ông cụ thật sự lớn tuổi, đi lại cũng tập tễnh, vừa rồi bản thân mình không nên nổi nóng mới đúng.

Đi xuống tầng dưới, Giản Dung lqđ rửa mặt, ba người liền cùng ngồi ăn cơm, tán gẫu một số chuyện trong doanh trại, nói về chính ủy, về đoàn trưởng, khi nói tới tiểu Thiên, ông cụ có vẻ đặc biệt vui vẻ, rất ít khi nghe thấy mấy điều này, giờ nghe cũng hứng thú.

Ăn cơm xong, Giản Dung cùng Ôn Uyển cũng chuẩn bị trở về, buổi chiều ông cụ muốn đi phố Đông tứ hợp viện, đã thành thói quen, một ngày không đi cảm giác thiếu thứ gì, hai người cũng rất vui mừng, có thể tìm ra việc vui, cuộc sống cũng sẽ thêm vài phần bận rộn.

“Ông ngoại, chúng cháu về đây.” Ôn Uyển kéo cánh tay ông cụ, làm nũng, “Ông không giữ cháu lại.”

“Vây cũng được, không cần đi, ở nhà ông ngoại, ông cầu còn không được đấy.” Ông cụ cũng nhận thấy chưa cho Ôn Uyển mặt mũi, Ôn Uyển nghịch ngợm le lưỡi, “Thật không thú vị, càng già càng không thú vị.”

Một câu nói, chọc cho ông cụ cùng Giản Dung nở nụ cười.

“Được rồi, đừng làm kiêu, sống tốt qua ngày, ông ngoại phải đi, hôm qua ông cụ nhà họ Kim đáng chết kia thắng tiền của ông, hôm nay ông phải đi đòi lại.” Trước kia ông cụ không đánh bạc chược, sau này mới học, đang chơi hăng say đấy.

Ôn Uyển và Giản Dung cười cười, cùng chào tạm biệt ông cụ rồi đi ra cửa.

Hai người ngồi vào trong xe, Giản Dung lái xe đi, Ôn Uyển ngồi ở ghế bên cạnh lái xe, quay đầu nhìn Giản Dung phụng phịu, dáng vẻ nghiêm trang dạy bảo: “Ông ngoại lớn tuổi, nói cái gì anh nhường một chút là được rồi, nhất định phải để ông ngoại bực bội sao?”

Điểm này khiến Ôn Uyển rất không vui, không phải nói khác, cô thấy Giản Dung tốt là được, tính khí ông ngoại giống như lão ngoan đồng *, Giản Dung cũng không nên khiến ông ngoại tức giận như thế.

(*) lão ngoan đồng: người già mà tính tình ngây thơ, hay đùa giỡn như trẻ con.

“Lúc đó anh nóng nảy, bây giờ đã biết sai rồi.” Giản Dung thản nhiên nhận sai, cô nhóc này dạy dỗ đúng, dù sao đó cũng là ông ngoại Ôn Uyển.

Nghe Giản Dung nhận sai, Ôn Uyển không nói thêm nữa, ngồi ở đó trầm mặc, nghĩ tới lời ông ngoại, trong lòng không có mùi vị gì, khi cô còn bé, đến ông ngoại nhiều hơn, ba mẹ cũng bận rộn, ông nội yêu thương anh trai nhiều hơn nên cô cũng thường xuyên đến nhà ông ngoại.

“Mẹ anh, mẹ anh nói.” Trầm mặc lâu như vậy, Giản Dung có phần không biết mở miệng như thế nào, “Mẹ anh nói, gần như đã chuẩn bị sẵn sàng cho hôn lễ, tuần sau có một ngày rất tốt, ngày đó chúng ta làm hôn lễ được không?”

Ôn Uyển chưa bao giờ tức giận như vậy, khiến Giản Dung bỗng nhiên vô cùng không quen, rất khó chịu.

“Tùy tiện, ngày nào đó cũng được.” Ôn Uyển nhẹ giọng đáp, biết không nên trách Giản Dung, nhưng lại phát cáu mà không lqđ giải thích được vì sao, đây là lần đầu, tinh thần không yên như vậy, khiến cho cô rất không an lòng.

Giản Dung đưa tay nắm tay Ôn Uyển, hít sâu một hơi: “Anh biết em rất uất ức, người trong nhà em đều cảm thấy em theo anh rất tủi thân, nhưng mà anh không thích bọn họ nói Dương tử thế này thế kia, em có biết không?”

Nói được một nửa, Giản Dung dừng lại, miệng anh luôn vụng về, rất nhiều điều muốn nói với Ôn Uyển, nhưng không biết mở miệng thế nào, đời này chưa từng đi dỗ dành con gái, nhưng phải học hỏi để cố gắng sửa đổi.

57. Chương 56

Ý thức được mình hơi quá, Ôn Uyển mới quay lại nắm tay Giản Dung, nhìn phong cảnh bên ngoài kính chắn gió, con đường này cô đã đi vô số lần, lần này cũng là lần lưu luyến nhất.

“Người trong nhà chúng ta, không nên để cho ông ngoại lo lắng, ông vì chúng ta đã rất vất vả rồi.” Ôn Uyển lạnh nhạt mở miệng, ba mẹ cũng thế, anh trai cũng vậy, ngay cả cậu mợ đã từng như thế, không để ý tới phản đối của người nhà, nhất định ở chung một chỗ.

Nhưng mỗi lần ông ngoại đều thỏa hiệp, vì hạnh phúc của con cái, cũng thường xuyên trở thành trò cười, chuyện anh trai ông ngoại chỉ lạnh nhạt nói một câu, bản thân tự sống tốt, mặc kệ người khác nói gì.

Cuộc sống này là sống cho mình nhìn, không phải sống cho người khác nhìn.

Giản Dung nghe Ôn Uyển nói xong, sáng tỏ gật đầu, không nói gì thêm, hai người lái xe đi về, tính khí Giản Dung chính là không có việc gì cũng có thể tìm ra niềm vui, Ôn Uyển nhìn Bắc Kinh phồn hoa, lại có cảm giác lạ lẫm.

“Giản Dung, có nơi nào thú vị không, chúng ta đi chơi một chút?” Đột nhiên Ôn Uyển tâm huyết dâng trào nói với Giản Dung, rất khó khăn mới trở về một chuyến, rất muốn chơi vui vẻ một lần.

Giản Dung nhìn về phía trước, khẽ nhíu mày, đột nhiên mở miệng: “Có, anh dẫn em đi.”

Thuận tay đánh tay lái, Giản Dung rẽ ra ngoài, đi đến đường cao tốc, đi thẳng ra vùng ngoại ô, nơi đó càng thêm sầm uất, vừa đến có thể cảm thấy vô cùng âm ỉ, tìm một chỗ đậu, dừng xe, Giản Dung quay đầu nhìn Ôn Uyển: “Ở đây, xuống xe thôi.”

Ôn Uyển hơi buồn bực nhìn Giản Dung, cùng Giản Dung xuống xe, kéo cánh tay Giản Dung, Giản Dung dẫn Ôn Uyển đến một khu chơi trò chơi điện tử, Ôn Uyển nhìn đèn neon lấp lánh, không khỏi kinh ngạc.

“Tới đây làm gì?” Chỗ này Ôn Uyển đã rất ngạc nhiên, tuy nói ba quản nghiêm, không chơi chung với đám con nít trong đại viện, không đi tiêu khiển ở chỗ chơi trò chơi điện tử, đó là điều tuyệt đối không có khả năng, chỉ có điều cô không nghĩ tới tính tình Giản Dung luôn theo khuôn phép cũ rích lại tới nơi này.

Giản Dung ôm Ôn Uyển, khoe môi khẽ nhếch lên cười: “Tìm thú vui thôi, đã vài năm không chơi, đi thôi.”

Hai người vừa vào khu trò chơi điện tử, bên trong đầy âm thanh trò chơi cùng tiếng la, có thể cảm giác giống như vào quán bar, ngoài náo nhiệt ra vẫn chính là náo nhiệt.

Kéo Ôn Uyển, Giản Dung đổi chút tiền của trò chơi, đầy một thùng đen nhỏ, Giản Dung đưa đến trước mặt Ôn Uyển, hết sức tự đắc cười cười: “Như thế nào, anh nhiều tiền chứ? Khi còn bé, cha có tiền nhưng vô cùng keo kiệt, mỗi lần đều là Hoa tử bỏ tiền cho anh chơi.”

Anh là cháu đích tôn nhà họ Giản, yêu cầu của ba mẹ cũng cao, nói sau này nhà họ Giản có thể có lịch sử lâu dài hay xuống dốc đều phải trông vào bản lĩnh của anh, cho nên nhà họ Giản luôn hơi hà khắc khi giáo dục Giản Dung.

Cho nên, ước mơ lớn nhất của Giản Dung chính là chờ sau khi anh có thể tự kiếm tiền, nhất định cưng chiều Hoa tử, Đường Dật, Tiêu Sủng, sẽ đổi đầy một thùng tiền của trò chơi cho bọn họ, nhưng khi làm ra tiền rồi, anh mới phát hiện người ta là thái tử, cũng không cần thiết.

Nhìn dáng vẻ trẻ con của Giản Dung, Ôn Uyển cười khanh khách: “Không có tiền đồ, ở đây có vài đồng tiền à?”

Chỉ có điều, cô rất thích Giản Dung như vậy, là người đàn ông ngây thơ, không chứa chút tạp chất, là người không có cơ mưu từ trong xương.

“Đây là ước mơ của anh, em không thể hiểu, đi thôi.”

Giản Dung không để ý tới Ôn Uyển cười nhạo, ôm Ôn Uyển sải bước đi về phía đám người, lữ nhóc thật nhiều, đều nói trẻ vị thành niên không cho phép vào bên trong, Ôn Uyển cũng không biết bọn chúng chưa tới tuổi trưởng thành, dù sao lúc chúng tới chơi cũng mang thân phận của anh chị chúng tới.

Hai người đến một khu đua xe, Giản Dung cầm tiền của trò chơi, nhét vài cái, Ôn Uyển cũng ngồi một bên, nhét mấy đồng tiền trò chơi.

Giản Dung nắm tay lái trong tay, liếc mắt nhìn Ôn Uyển, khiêu khích mở miệng: “Muốn thi đấu một trận với anh đây không?”

“Có thể, vậy nếu anh thua thì làm thế nào?” Để nhận thấy Ôn Uyển không hề bị hù dọa, Giản Dung nhìn Ôn Uyển, hơi nhíu mày, lúc này mới mở miệng: “Tùy em giải quyết.”

Thật ra thì anh chưa từng thua khi chơi trò chơi này, ngay cả Tiêu Sủng cũng chưa từng thắng anh, kệt xe anh không có cách nào, nhưng chơi trò chơi này thì Giản Dung giống như có thiên phú, ai tới so tài cũng chắc chắn sẽ thua.

“Đồng ý!” Ôn Uyển có vẻ vô cùng sảng khoái, tay đề lên giữa vô lăng chọn cửa, chuyển tay lái, chọn thi đấu, lại chọn đường đua, vừa nhìn đã biết là người hay chơi, ngựa quen đường cũ.

Người bên cạnh nhìn thấy bên này bắt đầu thi đấu, trong nháy mắt chung quanh vây đầy khách xem, tại nơi đây thứ không thiếu nhất chính là người vây quanh xem, bạn không phải sợ không có người xem.

Giản Dung cười cười, cũng bắt đầu điều chỉnh đường đua của mình, đường đua trong trò chơi đều vô cùng phức tạp, không phải đường cao tốc quanh co cạnh bờ biển thì chính là đường núi đặc biệt vặn vẹo, cho dù là đường đua nào cũng có chút khó khăn.

Khi chuẩn bị xong hết, trên màn hình lớn, con số bắt đầu đếm ngược thời gian: “5, 4, 3, 2, 1!”

Ôn Uyển giẫm mạnh chân ga, trong nháy mắt thấy xe phóng ra ngoài, mặc dù là trò chơi đua xe, nhưng thiết kế vô cùng tinh vi, cảm giác giống như mình đang ngồi ở ghế lái, bạn không thấy xe của mình, chỉ có thể thấy xe của đối phương.

Mục đích của bạn chính là vượt qua, hơn nữa, tay lái cũng chân chính giống như có xe, vô cùng tốn sức đánh lên.

Dáng vẻ của con gái khi chơi game chính là đẹp và mê người, ít ra Ôn Uyển là như vậy, người bên cạnh đã bắt đầu không ngừng trầm trồ khen ngợi, đường đua là những km rất phức tạp, cong cong dọc theo đường đi, bạn lái nhanh thì phải điều chỉnh ổn định tay lái, đi lên như vậy cũng hết sức tốn sức.

Giản Dung có vẻ đặc biệt chững chạc, cho dù bị vượt qua cũng không xúc động như vậy, dưới chân ga tiếp tục tăng tốc, lúc rẽ ngoặt luôn dễ dàng vượt qua Ôn Uyển, không phải, ít nhất anh sẽ không giống như Ôn Uyển, mạnh mẽ lao ra, ở chỗ rẽ kế tiếp xảy ra va chạm mà trì hoãn thời gian.

“Giản Dung, anh nhường cho em một chút, nhiều người như vậy, em thua sẽ mất mặt.” Ôn Uyển vừa thấy Giản Dung đã thăm dò quy luật, bản thân mình chỉ dựa vào cảm giác, chạy thẳng về phía trước, rất không được, nếu đây là đường thật, cô thật sự không dám chạy.

Người khác nghe lời Ôn Uyển nói không nhận được mà cười vang ầm ầm, Giản Dung quay đầu liếc nhìn Ôn Uyển: “Trong trận đấu, không nói nhún nhường.”

Ôn Uyển lườm Giản Dung, cọc gỗ chính là cọc gỗ, chỉ có điều đi theo Giản Dung chơi lần này, Ôn Uyển rất dễ tìm thấy một ít quy luật, rõ ràng bây giờ ít va chạm hơn lúc đầu nhiều, một điểm này khiến Giản Dung rất vui vẻ, rõ ràng nói lên năng lực linh hội của cô nhóc này tốt.

58. Chương 57

Ôn Uyển chưa bao giờ nghĩ tới Giản Dung là người thích chơi đùa như vậy, lúc Giản Dung làm bất cứ chuyện gì đều khiến cho người ta có một cảm giác, đó chính là nghiêm túc, đặc biệt nghiêm túc, cho dù là một trò chơi.

Nhìn Giản Dung phía trước, mặc kệ Ôn Uyển vượt qua như thế nào, cũng đều không vượt qua, sau cùng khi nhanh chóng đến lúc kết thúc, Ôn Uyển đột nhiên tăng thêm tốc độ xe, cô cho là mình thất bại, không ngờ lại thắng Giản Dung.

“Thật tốt quá, Giản Dung, em thắng!” Ôn Uyển cầm tay lái, vẻ mặt khoe khoang nhìn Giản Dung, một đám phía sau lưng cũng ồn ào.

Giản Dung cũng chiều nhìn Ôn Uyển, không nói gì thêm, thật ra nếu là người sáng suốt vừa nhìn liền biết, Giản Dung vẫn giữ tốc độ ổn định đi về phía trước, chính là để cho Ôn Uyển đường lui, chỉ cần Giản Dung tăng tốc, Ôn Uyển nhất định sẽ thua.

Nhưng Giản Dung cũng không để Ôn Uyển thắng thoải mái như vậy, người xem trận so tài đều biết, nếu như không phải đối thủ có sức lực ngang nhau, hoặc không phải bạn tìm thắng trong nguy hiểm, đối với bạn mà nói, cuộc tranh tài này vốn không hề có niềm vui.

Cho dù thắng, cũng sẽ không đặc biệt vui vẻ, Giản Dung nuông chiều Ôn Uyển, từ trước tới nay đều hao phí tâm tư, đúng như bây giờ, là trò chơi rất đơn giản, nếu anh kiên quyết, bây giờ Ôn Uyển không vui mừng như thế.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục chơi đi, thật khó mới được một lần đấy.” Giản Dung kéo Ôn Uyển tiếp tục chơi các trò chơi khác, mỗi một trò, Giản Dung chơi đều thuận buồm xuôi gió, đến trò gấp búp bê.

Ôn Uyển nhìn búp bê bên trong thủy tinh trong suốt, mặt mong chờ nhìn Giản Dung: “Giản Dung, anh sẽ gấp búp bê sao? Em muốn con long miêu * này, thật đáng yêu đó.”

(*) long miêu: là một loại động vật nhỏ vô cùng có cá tính, một đôi mắt vừa to vừa sáng, hoạt bát hiểu động, thích nhảy tới nhảy lui làm người khác rất yêu mến. Chúng thường rất thân thiết với người chủ chăm sóc cho mình. Mỗi con long miêu đều có cá tính của riêng mình, lạnh lợi, nghịch ngợm hay tùy hứng; nhưng điểm chung nhất là đều rất cần chủ nhân quan tâm nó, yêu thương nó.

Trời sinh phụ nữ đều không chống cự được với vật cưng, trước kia Giản Dung cũng thấy cô gái kéo người đàn ông của mình gấp cho, chỉ cảm thấy đồ chơi này đúng là lừa tiền, có tiền đi vào chơi, còn không bằng trực tiếp đi mua một con, nhưng nhìn Ôn Uyển như vậy lại không cách nào cự tuyệt.

“Được, anh gấp cho em.” Giản Dung cười đồng ý, đi tới bên cạnh cần gạt, dứt tiền trò chơi vào, bắt đầu gấp long miêu cho Ôn Uyển, nhưng vô cùng không hiểu, đây rõ ràng là con chuột lớn, sao lại gọi nó là long miêu?

Nếu mèo biết, nhất định sẽ uất ức chúng, chuột làm dâu phụ cho mèo, lời này hóa ra có căn cứ, Ôn Uyển không biết ý tưởng của Giản Dung, chỉ có điều cực kỳ mong đợi xem.

Đồ gấp búp bê này vô cùng lừa bịp, mỗi lần đều thiếu chút nữa, làm dấy lên hy vọng cho bạn đồng thời tan biến trong nháy mắt, nhưng không chiếm được mãi mãi là tốt nhất, bạn cũng sẽ nhớ mãi nó không quên.

Giản Dung tiếp tục bấm trái phải, thử mấy lần, cái kẹp đều buông ra, vừa mới kẹp lấy, mang lên đến một chỗ lại rơi xuống.

Ôn Uyển nhìn mấy lần thất bại, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống: “Thôi, thôi, không được, chúng ta đi thôi.”

Dù gì mình cũng không còn là đứa bé, chuyện gì cũng nên hiểu được lấy hay bỏ mới phải, Giản Dung liếc mắt nhìn Ôn Uyển, không nói gì, tiếp tục quăng vào mấy đồng tiền trò chơi.

“Chỉ cần em mở miệng, cho dù khó hơn nữa anh cũng sẽ thỏa mãn em.” Giản Dung không nói lời ngon tiếng ngọt, đều nói lời nói thật phát ra từ nội tâm, so với việc bắt được long miêu, trong lòng Ôn Uyển còn ấm hơn nhiều.

Cứ cần môi như vậy, nhìn gò má Giản Dung, cuối cùng không ngờ có một ngày, mình như cô gái bé nhỏ hẹn hò với Giản Dung.

Gấp mấy lần, giống như Giản Dung đã nắm được quy luật, cũng thuận lợi tóm được búp bê, lúc búp bê rơi xuống ô trống, Ôn Uyển nhảy thật cao, giống như nữ sinh trung học, cảm giác này như là bạn đang thưởng thức mối tình đầu.

Thật ra cả đời anh đều ở trong doanh trại, nói cho cùng mối tình đầu cũng chính là Ôn Uyển rồi, từ nhỏ đã cảm thấy cô gái này là chúng tinh phủng nguyệt *, nhưng không nghĩ nữ thần này lại có thể coi trọng anh một tên lính nghèo.

(*) chúng tinh phủng nguyệt: thành ngữ, nghĩa đen: một đám sao tôn ánh trăng lên hoặc một đám sao vây quanh ánh trăng, nghĩa bóng: được mọi người vây quanh hay người quan trọng.

Khom lưng lấy búp bê ra, đưa cho Ôn Uyển, Giản Dung nói một câu rất không thực tế: “Tốn nửa tiền trò chơi, cô vợ bại gia!” Nói xong còn đưa tiền trò chơi cho Ôn Uyển nhìn một chút, Ôn Uyển ôm long miêu, liếc mắt nhìn Giản Dung.

Người đàn ông này thật thô tục, có vài thứ ngay cả tiền cũng không mua được, huống chi cơ hội như vậy vốn không nhiều, bọn họ ở doanh trại cả ngày, cũng không tiêu bao nhiêu tiền.

Khi Ôn Uyển buồn bực tới cực điểm, chỉ nghe thấy Giản Dung nói thêm một câu không nặng không nhẹ: “Nhưng mà cho dù là cô vợ phá gia, anh vẫn vui vẻ nuôi.”

Tuy rằng tiền lương không cao, nhưng nuôi cô vợ nhỏ cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì anh không tiêu tiền là được.

Ôn Uyển có phần không thể tin nhìn Giản Dung, chỉ thấy Giản Dung bưng thùng tiền trò chơi sải bước rời đi, lúc này Ôn Uyển mới lấy lại tinh thần, vài bước đuổi theo.

“Anh đang nói lời bùi tai với em sao?” Ôn Uyển ôm cánh tay Giản Dung, một tay ôm long miêu.

Giản Dung quay đầu lại, liếc nhìn Ôn Uyển, vẻ mặt nghiêm trang trả lời: “Đừng càn quấy, để cho người khác nghe thấy không tốt lắm.”

Cô nhóc này, trong lòng biết là tốt rồi, sao cứ nhất định phải nói ra, khiến cho người ta lúng túng?

Ôn Uyển liếc mắt nhìn Giản Dung: “Nói đã nói rồi? Anh nói lời dễ nghe với em, là nghĩa vụ và trách nhiệm của anh, anh em thường bắt Từ Dao gọi thủ trưởng, có thể nói mạnh hơn anh cộc gỗ này nhiều.”

Bởi vì do ở khu trò chơi, nhiều tạp âm, giọng Ôn Uyển không nhỏ, một câu nói chen họng Giản Dung, không nói lời nào, chỉ có thể lúng túng cười cười, em ở nhà anh cũng là thủ trưởng, quý báu như ông cụ.

Đã nói, Ôn Uyển cũng không để trong lòng, cô không cần Giản Dung thay đổi ít nhiều, mỗi người có tính khí riêng, đây là chuyện không có cách nào, kéo Giản Dung, hai người bắt đầu chơi trò khác.

Chờ thùng tiền trò chơi trong tay Giản Dung thua sạch, trời đã tối hoàn toàn, giờ này lại đi nhà cha mẹ ăn cơm, Ôn Uyển cảm thấy rất thất lễ, tiện tay gọi điện thoại cho trong nhà nói ngày mai qua, ba Ôn mẹ Ôn cũng tỏ vẻ đã hiểu, người trẻ tuổi mãi chơi.

Vốn đang cho rằng hai đứa nhỏ này ở chung một chỗ không thú vị, không ngờ còn có thể đi ra ngoài hẹn hò, chẳng phải khiến người trong nhà đều vui mừng theo sao.

Ôn Uyển ôm Giản Dung, ra khỏi khu trò chơi, lên xe, Giản Dung lái xe chở Ôn Uyển đi ăn vặt, những thứ đó, lúc hẹn hò, ăn có cảm giác chính là món ngon trên đời.

Nhìn thấy bán hoa, Giản Dung cũng làm bộ mua hoa cho Ôn Uyển, Ôn Uyển ôm hoa trong tay, bắt đầu trêu chọc Giản Dung: “Không ngờ, anh còn giấu tài, biết dỗ con gái, còn có thể mua hoa, nghiêm trang trước kia đều là giả bộ hả?”

Không ngờ người đàn ông này còn có nhiều tiềm lực để khai phá, cô cũng biết mình nhất định sẽ không nhìn nhầm người, không có người phụ nữ nào không thích được dỗ dành, giống như Ôn Uyển vậy, vô cùng cưng chiều một người chính là như thế.

59. Chương 58

“Nói thế nào nhỉ? Anh đây vốn rất đứng đắn.” Giản Dung ôm Ôn Uyển, nói nhiều khó nghe? Cái gì gọi là giả bộ, ban đầu anh chính là người đàn ông vô cùng nghiêm túc chăm chú, điểm này trong doanh trại đều biết.

Chỉ có điều mấy việc như mua hoa, dỗ con gái, đều thấy bọn họ làm như vậy trong ngày thường, bản thân cũng học, không ngờ con gái rất dễ dỗ, với hai thứ đơn giản này khiến cô ấy có thể cảm động thành như vậy, vui sướng giống như đứa bé.

Kéo Giản Dung, Ôn Uyển cười cực kỳ vui vẻ, Giản Dung nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn sớm lắm, quay đầu nhìn Ôn Uyển: “Không còn sớm, chúng ta về nghỉ ngơi đi, vợ?”

“Được.” Ôn Uyển đáp một tiếng, kéo Giản Dung, hai người vừa định rời đi, điện thoại trong túi Ôn Uyển vang lên, cầm điện thoại ra, ngược lại là một dãy số lạ, Ôn Uyển hơi kinh ngạc bấm nút nghe: “Alô?”

Giờ này cô không nghĩ ra ai gọi điện thoại cho cô, cô vẫn chưa kịp thông báo cho bạn bè, cô trở lại, phải biết rằng bây giờ bạn bè đã trưởng thành rồi, ở tuổi này, ai cũng bận rộn công việc đến chết đi sống lại.

“Alô, là Ôn Uyển sao?” Giọng đối phương rất thu hút, Ôn Uyển cảm thấy quen tai, lên tiếng: “Tôi là Ôn Uyển, anh là?”

“Anh là anh Hàng của em, Diệp Hiểu Hàng, còn nhận ra không?” Diệp Hiểu Hàng - cậu hai nhà họ Diệp – nói vào điện thoại, trong giọng nói có chút không quá vui mừng.

Ôn Uyển vừa nghe, vội vàng vui mừng hô: “Anh Hàng, anh nghĩ thế nào mà gọi điện cho em?”

Quan hệ của anh trai và Diệp Hiểu Hàng không tệ, nhưng không thân thiết với cô như vậy, chỉ thỉnh thoảng gặp mấy lần, lại là anh trai Diệp Khả, cô cùng một đại viện với Diệp Khả, từ nhỏ quan hệ cũng đặc biệt tốt, tính cô mềm yếu, thông thường không phải Từ Dao ra mặt cho cô, chính là Diệp Khả thay cô ra mặt.

Tính tình của Diệp Khả, lúc yêu Thẩm Nhược Vũ, chính là lúc rầm rầm rộ rộ, cũng phân chia rõ hoàn toàn khiến mọi người càng không hiểu, hai tầng quan hệ này, theo lý, mình phải gọi anh cũng là chuyện nên làm.

“Không muốn gọi cho em cũng không được.” Diệp Hiểu Hàng đáp một câu vào trong điện thoại, không đợi Ôn Uyển mở miệng, Diệp Hiểu Hàng nói tiếp: “Tối đây một chuyến đi, thằng Dương uống nhiều quá, nhập viện rồi, thế nào em cũng phải tới đây nhìn một chút.”

Dương thích Ôn Uyển nhiều năm như vậy, còn cô bé Ôn Uyển này, khiến người ta đoán không ra, lại cứ thích Giản Dung.

Chuyện như vậy ai cũng nghĩ không ra, cho dù là Thành cũng không hiểu vì sao, hai người này chính là dùng tám gậy tre đánh cũng chưa tới được với nhau, chắc ông tơ bà nguyệt uống nhiều quá, se nhầm sợi duyên ương.

Nhưng Ôn Uyển vẫn ghi Giản Dung vào lòng, chuyện này ai khuyên cũng không được, Dương cũng vô cùng đau lòng, vốn anh cho rằng những năm này Dương thường xuyên thay đổi phụ nữ, ý tứ chính là đã quên Ôn Uyển.

Ai ngờ cậu ta chơi thuật che mắt, vốn chưa quên Ôn Uyển, nghe nói Ôn Uyển trở lại chuẩn bị kết hôn, Dương buồn bực uống rượu một mình, đã hiểu rõ rồi, nhưng biết Ôn Uyển muốn làm hôn lễ, Dương vẫn không thoải mái.

Hôm qua uống đã uống đến mức để bản thân nhập viện, người nào ngăn cản Dương sẽ đuổi người đó đi, đều là anh em, cậu có thể làm như thế nào?

Tính của Dương, bình thường vừa nhìn thì không có gì, là người đàn ông rất dễ nói chuyện, nhưng khi cậu ta hung dữ, dứt khoát hơn Thành ba phần, điểm này, người nào thân cận với cậu ta đều đặc biệt rõ ràng.

“Nhập viện rồi? Anh Dương ở bệnh viện nào?” Ôn Uyển có vẻ vô cùng kích động, Giản Dung quay đầu giật mình nhìn Ôn Uyển, nghe thấy là điện thoại của Diệp Hiểu Hàng, lại không nghĩ nói cho Ôn Uyển biết Dương nhập viện rồi.

Diệp Hiểu Hàng vẫn giữ nguyên giọng điệu kia: “Bệnh viện đa khoa quân khu, nhanh đến đây đi? Đừng bảo anh nói cho em đó.”

Tuy nói Ôn Uyển muốn kết hôn, nhưng Dương làm nhiều việc vì cô bé như vậy, dù nhiều dù ít cô bé này cũng nên tới xem một chút, dù sao cũng phải nhớ Dương đã từng đối xử rất tốt với cô bé.

“Được, em lập tức tới ngay.” Ôn Uyển thuận tay cúp điện thoại, quay đầu, nói gấp gáp với Giản Dung: “Giản Dung, nhanh lên một chút, đi bệnh viện đa khoa quân khu, anh Dương uống nhiều quá, nhập viện rồi.”

Uống đến mức nằm viện nhất định không nhẹ, cũng không biết tại sao bọn họ không ngăn cản, để cho người ta uống, làm sao bây giờ?

“Được, chờ anh, anh đi lái xe tới đây.” Giản Dung không nói nhiều, người này cũng nhập viện rồi, cũng không phải là lúc trẻ nhỏ đùa giỡn, huống chi, anh bội phục Dương, ngày đó là người đàn ông thoải mái rộng rãi như vậy, anh hiểu, đáng mặt đàn ông.

Ôn Uyển cầm túi xách, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, Giản Dung vội bước chạy đi, đến bãi đỗ xe tìm xe, chỉ trong chốc lát lái xe tới, Ôn Uyển mở cửa xe ngồi lên, Giản Dung cũng cho xe chạy đi.

Lái thẳng tới bệnh viện đa khoa quân khu, xe lái rất nhanh, Giản Dung quay đầu liếc nhìn Ôn Uyển, nhẹ giọng nói: “Đừng có gấp, Diệp Hiểu Hàng có thể gọi điện thoại tới đây, nói rõ Dương vẫn còn tốt, em đừng nóng lòng quá.”

Vào lúc này, anh biết nói những lời này cũng vô dụng, nhưng lại không biết nên mở miệng an ủi Ôn Uyển như thế nào, có một số việc bạn không thể ra sức, bởi vì Dương đối xử tốt với cô, cô cảm thấy thiếu nợ Dương, Dương xảy ra chuyện, cô lại đổ hết trách nhiệm lên đầu mình.

Liếc nhìn Giản Dung, Ôn Uyển nhàn nhạt nói một câu: “Em không sao.”

Cô là vợ Giản Dung, nhưng cả đời sẽ khiến người khác đau lòng.

Thật ra không liên quan đến Ôn Uyển, yêu một người không có lỗi, giống như cô yêu anh, kiên quyết đi theo anh, không sai, nếu cô theo anh Dương, chính là ngược lại với trái tim mình, đối với anh Dương hay đối với cô đều không vui vẻ.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, thật ra không nên lo lắng, sốt ruột vì người đàn ông khác như thế, nhưng đó là anh ấy, cô không thể không sốt ruột.

Giản Dung chạy xe rất nhanh, chỉ trong chốc lát hai người đã đến bãi đỗ xe của bệnh viện đa khoa quân khu, Giản Dung vừa mới ngừng xe, Ôn Uyển đã không kịp đợi mở cửa xe nhảy xuống.

Nhìn dáng vẻ Ôn Uyển hốt hoảng, Giản Dung cũng nhảy xuống theo, nói với Ôn Uyển: “Mang giày cao gót đó, nếu em té thì làm thế nào?”

Sao cô nhóc này không thể đáng tin một chút, Giản Dung vội bước đi tới, kéo Ôn Uyển, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, cắn môi, chỉ thấy Giản Dung ôm cô, đi vào bệnh viện.

Đến sảnh chính, Giản Dung mang theo Ôn Uyển đi hỏi bác sỹ quản lý.

“Chào ngài, có thể cho biết Trì Dương ở phòng bệnh nào không? Chính là uống quá nhiều rượu, cháu nội Trì Cảnh.” Giản Dung hỏi quản y mặc áo blue trắng.

Dương ở phòng bệnh nào, vừa nói tên tuổi Trì Dương, đối phương cũng nên biết, dù sao nhà Dương cũng là người có mặt mũi, Ôn Uyển không biết người nhà họ Trì có biết anh Dương đã nhập viện không.

60. Chương 59

Quân y nhìn Giản Dung, vừa nhìn đã biết người đàn ông này đã từng đi lính, vẻ kiên cường chính trực hiện lên trên mặt, lau cũng không đi, hướng chi, Giản Dung là người trải qua mọi kiểu rèn luyện, nhìn một cái cũng biết anh ta làm lính.

Quân y cười cười với Giản Dung: “Đồng chí, ngài chờ một lát, tôi kiểm tra giúp ngài.”

Trước máy vi tính, đảo qua ghi chép phòng bệnh, chỉ trong một lát, quân y ngẩng đầu lên, nói với Giản Dung: “Tòa nhà số 4, phòng bệnh cao cấp 1029, các anh lên tầng ba, quẹo trái, đi về phía trước là có thể thấy.”

Bên đó đều là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, ở đó đều là người quan trọng.

“Được, cảm ơn ngài!” Giản Dung cười cười với quân y.

Sau khi hỏi rõ ràng phòng bệnh, Giản Dung liền mang Ôn Uyển đi lên tòa nhà số bốn, lên phòng bệnh cao cấp ở tầng ba, nơi đó đều là quyền quý, điều kiện tốt, phí tổn cao, nhưng đối với người quyền quý mà nói, cũng không thiếu tiền, bọn họ không quan tâm.

Đến phòng bệnh ở tầng ba, quẹo trái, Giản Dung cùng Ôn Uyển nhìn thấy phòng bệnh 1029, đứng gõ cửa mấy cái, Giản Dung đẩy cửa ra, Ôn Uyển chỉ thấy mấy người đàn ông to lớn đứng trong phòng bệnh, đều là người cô biết, rất quen thuộc với anh Dương.

Hai cậu nhóc nhà họ Diệp, hai cậu nhóc nhà họ Văn đều ở đây, còn có Từ Sính cùng mấy người kia, đều mặc trang phục huấn luyện, Ôn Uyển nhận ra bọn họ mới chạy về từ doanh trại, xem chừng đều nghe nói anh Dương nhập viện, nhất thời lo lắng, cũng liền tự mình tới nhìn xem.

Dương nằm trên giường bệnh, chần đấp trắng như tuyết, đang nhận kiểm tra, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, mọi người nghe tiếng gõ cửa đều nhìn ra, chỉ thấy Ôn Uyển cùng Giản Dung đang đứng đó.

Nhìn thấy Ôn Uyển tới, còn có Giản Dung, đầu tiên Dương sững sờ, cô nhóc này trở lại không nói cho anh, anh cũng nghe nói, vốn cho rằng Ôn Uyển sợ thấy anh nên không thông báo cho anh, chỉ có điều không rõ, sao người lại tới vào lúc này.

Trong chốc lát, mặt Dương tối sầm xuống, lạnh lùng nói: “Thằng nào thối miệng vậy?”

Nếu không phải có ai gọi điện thoại, Ôn Uyển không thể nào biết anh nằm viện, vốn cảm thấy rất mất mặt, vào lúc này thật oách, toàn bộ mặt trong mặt ngoài đều nát bét.

Mọi người cũng trầm mặc, ánh mắt Diệp Hiểu Hàng cũng mơ hồ, không thể để cho Dương biết, nếu không người đàn ông này chắc sẽ giết anh?

Ngay khi mọi người đang trầm mặc, nữ quân y đang xem bệnh cho Dương ở bên cạnh đưa tay kéo Dương, nói không có cảm xúc *: “Vừa bị đau dạ dày, tức giận sẽ bị đau gan, nếu không, tôi kê đơn thuốc cho anh, đến chết không đau, điều kiện đầu tiên là anh phải để lại di thư **.”

(*) nguyên gốc: không tim không phổi

(**) di thư: thư từ của người chết, di chúc.

Mọi người vừa nghe xong lời này đều nén cười, không ai dám lên tiếng, cô gái này rất lợi hại, dám nói chuyện như vậy với Dương, chắc không biết Dương rất nổi tiếng, là kẻ bạc tình bạc nghĩa với phụ nữ, nếu không, đã qua bao nhiêu năm, khoản nợ tình đã không còn rõ.

Dương trừng mắt nhìn nữ quân y này, lạnh lùng nói: “Cô có chuyện gì?”

“Tôi không có chuyện gì, vừa rồi anh còn hôn tôi đó?” Kim Lân Nhi trợn mắt nhìn lại Dương, lúc người đàn ông này vừa được đưa vào bệnh viện, sau khi kiểm tra, không có chuyện gì quá lớn, đưa vào phòng bệnh này.

Cô chuẩn bị treo nước truyền cho người đàn ông này, ai ngờ, anh ta say đến mức mơ hồ, không nói hai lời, kéo cô đè lên giường hôn tới tấp, trong miệng gọi tên tuổi không rõ lắm.

Bị một bệnh nhân hôn mà không biết vì sao, chuyện như vậy thì cũng thôi đi, lại còn trở thành người thay thế, vốn tức giận không nhẹ, nhưng ồn ào thì cũng không làm được gì, người đàn ông này uống nhiều quá, cô có thể giết chết anh ta sao?

Nhưng khi nhìn Ôn Uyển tới, Kim Lâm Nhi liền hiểu đã có chuyện gì xảy ra, dáng dấp của cô có điểm giống Ôn Uyển, nhưng nhìn kỹ thì thua xa, Ôn Uyển thuần thực điềm tĩnh, vừa nhìn đã biết là cô gái khéo léo.

Còn tính cách của cô, mang theo vài phần thẳng thắn từ trong xương, cũng là cô gái hấp dẫn, nhất là đã ngây ngốc ở nước ngoài, vừa nhìn đã biết là cô gái rất độc lập.

Những người khác cũng nhìn Kim Lâm Nhi, là cháu gái nhà họ Kim, du học nước ngoài về, khi còn bé cũng là cô bé ngang ngược thẳng thắn, không khác Phó Sùng bao nhiêu, nhưng được tin nhiệm hơn Phó Sùng một chút.

Về nước liền thi vào bệnh viện đa khoa quân khu, bạn cho rằng nhờ quan hệ thì bạn sai lầm rồi, tuy cô nhóc này còn nhỏ, nhưng ở nước ngoài có tiếng là hung ác, chỉ có điều vừa trở về không bao lâu, cũng không thể có đủ trình độ chuyên môn làm bác sỹ chính thức.

Nhưng cũng là bác sỹ trợ lý, bản lĩnh cũng lớn, hôm nay trực ở bệnh viện lại đụng phải Dương, có thể nói là vô cùng xui xẻo rồi.

Ôn Uyển và Giản Dung ở bên cạnh càng thêm bối rối không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy cô gái này quen mắt, nhưng không nhớ nổi rốt cuộc là ai, cũng lười nhớ đến, Ôn Uyển đi tới nhìn Dương, nóng nảy hỏi: “Không có chuyện gì chứ? Anh Dương, sao anh uống nhiều như vậy?”

Quả nhiên là người đàn ông này không muốn sống nữa? Cô vẫn là thiếu nợ Dương.

“Anh không có chuyện gì, chính là uống hơi nhiều, làm ăn xã giao khó tránh khỏi uống thành như vậy, không cần lo lắng.” Dương cương chiều nhìn Ôn Uyển, mở miệng an ủi, nhìn cô tốt, anh cũng tốt.

Ôn Uyển xụ mặt nhìn Dương: “Không cần lo lắng, nhất định là anh muốn em phải lo lắng thì anh mới tốt với bản thân, biết yêu thương quý trọng bản thân, anh cũng trưởng thành rồi, đừng để ông nội Trì cùng bác trai bác gái lo lắng.”

Tuổi Dương không còn nhỏ, lại là hy vọng trong nhà, ông cụ coi trọng người thừa kế của dòng họ, nếu có mệnh hệ gì, nhà họ Trì chính là trời muốn sập.

Kim Lâm Nhi liếc nhìn Ôn Uyển, lại nhìn Dương, không đợi Dương nói, thuận miệng tiếp lời: “Cô gái, loại người như thế á, nói cũng uống công, tốt nhất thận hư luôn mới là đúng đạo lý!”

Cô vừa trở lại thì nghe nói, công tử phong lưu Trì Dương, không biết đã làm tổn thương trái tim biết bao cô gái, Ôn Uyển còn quan tâm anh ta, thận hư mới là tốt nhất.

Mọi người càng thêm buồn cười, cũng muốn vỗ tay giúp cô ấy, nhưng sợ Dương trở mặt, cũng chỉ có thể vỗ tay khen hay ở trong lòng.

Dương ngược mắt nhìn cô gái này, trong nháy mắt liền rối bời, vẻ mặt thất vọng: “Tôi vừa uống nhiều quá, cô không đến mức nguyên rửa tôi chứ?”

Bệnh viện này rất rảnh rỗi sao? Công việc của cô gái này chính là vây quanh anh sao? Bà cô đâu cần làm vậy chứ? Không phải anh chỉ hôn một cái, còn phải hận thù lớn bao nhiêu, lúc ấy cô gái này còn mặc quân trang.

Cặp mắt thật to, vô cùng giống mắt Ôn Uyển, trong suốt như nước, lúc đó anh nằm mơ, nhưng nhìn kỹ một chút, lúc ấy nhất định là đầu óc hổng rồi, có thể giống Ôn Uyển sao? Cô ấy chính là người nổi nghiệp của Phó Sùng.

Từ nay về sau không lo Bắc Kinh không có yêu nghiệt, nhìn xem, đây không phải là đợt nọ nổi tiếp đợt kia?

61. Chương 60

“Không phải lấy có uống nhiều quá sao? Người này vừa đến liền đầy ngã, nói lên tác phong của anh có vấn đề, từ đầu đến cuối là hoa hoa công tử *.” Kim Lâm Nhi phản bác lại, một câu uống nhiều quá là không có chuyện gì rồi hả?

(*) Hoa hoa công tử: playboy

Nhiều cô gái để cho anh ta chơi như vậy, cũng coi như uống nhiều quá?

Kim Lâm Nhi biết, người bên ngoài cũng đã truyền đến, thật không ngờ Dương vốn không đụng vào cô gái kia, nhưng đã truyền ra, dù có trăm cái miệng anh cũng không thể bào chữa, vốn làm để cho người khác xem, cần gì phải phí sức giải thích.

Dương gật đầu liên tục, chẳng thêm cái vĩa, dù sao cũng là do bản thân sai rồi: “Được, tôi nhận tội với cô, nhanh rút kim ra cho tôi, cô đi làm việc đi, tiền lương do bệnh viện cấp, làm nhiều việc có ý nghĩa, tôi không muốn phụ lòng bộ xiêm áo này.”

Anh xoay chuyển ngược lại, thế nào gọi là quay ngược câu chuyện trở lại? Anh ấy hả, rất đẹp trai, phụ nữ theo cũng được, nhưng mà cũng có nguyên tắc.

Kim Lâm Nhi cười với Dương, gật gật đầu, rút kim cho Dương, dọn dẹp đồ đạc, bưng khay thuốc xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, mọi người thật sự kinh ngạc, vừa rồi cô gái này khí phách như vậy, trong nháy mắt thì yếu đi?

Có phần không khoa học, nhưng sự thật đã chứng minh, bọn họ sai rồi, hơn nữa, sai vô cùng nghiêm trọng, đời này của Dương chính là cô gái này, quả nhiên cùng cấp bậc với Phó Sùng.

Chỉ có điều Phó Sùng không trối buộc, còn cô gái này nhìn xa trông rộng, bạn còn chưa rẽ tới, cô đã lấp bẫy cho bạn, thiếu chút nữa khiến Dương khóc, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Kim Lâm Nhi vừa đi, Ôn Uyển kinh ngạc nhìn Dương, hoàn toàn không hiểu, sao anh Dương lại hôn cô ấy, nhưng lười phải suy nghĩ nhiều, nói với Dương: “Anh Dương, sau này anh phải tốt đẹp, thứ hai này em và Giản Dung kết hôn, chân thành mời anh.”

Có mấy lời nói ra tàn nhẫn, càng thêm tàn nhẫn với người nghe, người con gái Dương cưng chiều phải lập gia đình rồi, cuộc sống giống như trò kịch, bạn nhìn khởi điểm, đoán quá trình, nhưng lại vĩnh viễn không nghĩ đến kết cục như thế nào.

Giản Dung nghe lời Ôn Uyển nói, cũng vô cùng cảm động, bởi vì cô nhóc luôn kiên định lương thiện, mới có thể nói ra những lời này với Dương.

Diệp Hàng nhìn Ôn Uyển, không đợi Dương trả lời liền mở miệng trước: “Tụi anh là anh em nhiều năm của Dương, cũng là anh em với anh của em, em gọi tụi anh một tiếng anh cũng là phải.”

Ôn Uyển nhìn Diệp Hàng, gật gật đầu, cô biết Diệp Hàng giúp anh Dương rất nhiều, nếu không phải là em họ của anh Thành, cháu ngoại nhà họ Ôn, sợ rằng hôm nay Diệp Hàng thật sự muốn mắng người.

“Em phải lập gia đình, mấy anh cũng nên vui mừng, nhưng tụi anh không thể vui mừng, đó là vì nể mặt Dương.” Diệp Hàng cũng biết nặng lời, nhưng Dương là anh em của anh, dù xấu cũng không sao cả. “Về sau em hạnh phúc hay không hạnh phúc, em đều phải nhớ, có một người đàn ông đã từng yên lặng bỏ ra nhiều như vậy vì em.”

Dương làm đủ chuyện, bọn họ không nói nhìn không tới.

Lái xe lên đại học Y đưa thứ này thứ nọ cho Ôn Uyển, vì để cho Ôn Uyển an tâm, nói là do Thành dặn dò, ngày nghỉ đưa Ôn Uyển về nhà, cũng nói là do Thành nhắn nhủ, mang theo cô bé này đi ăn, đi chơi, sau đó đưa về nhà.

Trong ký ức của anh, lần khắc sâu nhất chính là lần Dương đi xã giao không thể phân thân, nhưng Ôn Uyển nghỉ, vốn cũng không còn bao nhiêu chuyện, cậu ta muốn tự thân tự lực, kêu mấy người bọn họ chơi mặt chược với khách hàng.

Giữa đường muốn rời đi, đối phương có vẻ không đặc biệt vui mừng, đang thẳng đến hưng phấn, thật ra thì mọi người nhường cho vị khách này, Dương phải đi, anh ta không vui, Dương nói bản thân có việc. Nói để cho người khác thế chỗ, vị khách này không chịu.

Chính là cảm thấy Dương thua tiền, không muốn chơi nữa, nói chơi bài như thương trường, thương trường như cuộc sống, nói rõ ràng mạch lạc, lúc ấy Dương cười lạnh một tiếng, cậu ấy không thua nổi, cho dù chơi lớn hơn Dương cũng không thua nổi.

Miễn cưỡng chịu đựng chơi cùng đối phương một lát, người nọ còn hăng hái hơn, Dương đứng dậy đập bàn, trực tiếp cầm từng quân đặt cược lên, ném chung quanh bốn phía, người nọ bối rối, Dương trừng mắt nhìn người ta.

Vô cùng căm hận trách mắng, buôn bán có thể không làm, nhưng loại người như mày, dù ông đây bồi thường, cũng sẽ không làm ăn cùng với mày, cũng chỉ là bữa tiệc, thật ra kiếm không đặc biệt nhiều, nghĩ tới sau này hợp tác Dương mới kìm nén bực bội, cứ tổn kém như vậy với đối phương.

“Cậu buồn bực hay không buồn bực, kích thích cái quái gì ở đây?” Dương nhíu mày mắng Diệp Hàng, giữa anh em mắng lẫn nhau là bình thường, bọn họ đều có vẻ vô cùng bình thản.

“Được rồi, ông đây khó chịu, cậu muốn ghen thì cứ ghen đi.” Diệp Hàng bất đắc dĩ mà lắc đầu, hạ thấp bản thân, chờ đó, sẽ có ngày thua thiệt, cũng không phải bởi vì Dương mắng anh, mà là anh cảm thấy người này quá ngu rồi.

Ôn Uyển xoay mặt, nghe lời Diệp Hàng nói, trong lòng rất không có cảm xúc.

Dương quay đầu, nhìn Ôn Uyển, nở nụ cười: “Cô nhóc, anh không nghiêm trọng như lời Diệp Hàng nói, ngày hôm qua uống rượu đã là chuyện quá khứ rồi, em làm đúng rồi, cũng không cần tự trách, như vậy cũng không thay đổi được gì, cũng không công bằng với Giản Dung.”

Anh cũng đã nghĩ thông, cô gái này cũng phải lập gia đình, đây là việc tốt, nếu gả cho anh, Ôn Uyển chưa chắc có hạnh phúc, với tính khí của anh, nếu biết trong lòng Ôn Uyển có người khác, mạnh mẽ chiếm lấy, sẽ làm anh hỏng mất.

Đến lúc đó tạo ra sai lầm lớn, còn lâu mới cứu vãn được, hôn nhân không có tình yêu như tương kính như tân *, chính là một muốn đoạt lấy, một muốn né tránh, hai người bị cưỡng ép đi chung với nhau, sẽ trở thành bi kịch.

(*) tương kính như tân: (vợ chồng) tôn trọng nhau như khách.

62. Chương 61

Ngược lại Ôn Uyển không ngờ anh Dương lại nói vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, anh đồng ý quên, đã nói lên từ nay về sau cuộc sống và tình yêu của anh còn chưa biết, còn có hy vọng.

Một người chỉ cần chịu buông tay ngày hôm qua, như vậy hôm nay bạn sẽ phát hiện toàn thế giới đều dang hai tay ôm lấy bạn.

“Anh Dương, anh nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, tin tưởng em, là thật.” Ôn Uyển nhìn Dương, cười rất vui vẻ, người tốt nhất định sẽ sẽ điều tốt đền đáp, anh Dương nhất định sẽ gặp một cô gái thuộc về anh.

Dương đưa tay vuốt đầu Ôn Uyển, vẫn cưng chiều như vậy: “Đó là đương nhiên, anh phong lưu tiêu sái, không sợ không có phụ nữ, em cũng phải tốt, mấy ngày nữa coi như là cô dâu mới rồi, đến lúc đó, anh nhất định sẽ cổ vũ cho em.”

Ôn Uyển không ngừng gật đầu, Giản Dung cũng lẳng lặng nhìn Dương, lời Diệp Hàng nói anh không hề có cảm giác nào trong lòng, dù sao đây là Ôn Uyển, là người phụ nữ của anh, có thể không đau lòng sao? Bị mĩa mai như vậy.

Nhưng anh cũng không thể nói gì, mặc dù anh không đoạt Ôn Uyển từ trong tay Dương, nhưng Ôn Uyển vẫn phụ lòng Dương, cậu ta đã từng đối xử tốt với cô ấy như vậy, nhớ kỹ người ta, đây vốn là lương tâm của con người.

“Người anh em, đối xử tốt với cô ấy, đừng bắt nạt cô ấy, vẫn là câu nói cũ rích kia, không đối xử tốt với cô ấy, tôi nhất định sẽ mang cô ấy đi, anh sẽ không tìm được.” Dương nhìn Giản Dung, từ đầu đến đuôi vẫn mở miệng cười, khiến cho người ta không nghe ra uy hiếp, chỉ cho là nói đùa.

Cũng chỉ tội Diệp Hàng biết, chuyện như vậy, Dương thật sự có thể làm được, cậu ấy không nói đùa.

Giọng Giản Dung bình tĩnh, không cười cũng không tức giận, rất bình thản: “Sẽ không có cơ hội đó, còn nữa, tôi cũng sẽ không để cho cô ấy có cơ hội nghĩ đến cậu.”

Lời nói tàn nhẫn ai cũng nói ra, không chỉ một mình Dương, Dương nhìn Giản Dung gật gật đầu.

“Được rồi, mấy người cũng trở về đi, tôi rất mệt mỏi, muốn ngủ.” Dương mở miệng nói với mấy người trong phòng, cũng không quan tâm tới mọi người không thêm để ý, trực tiếp làm ổ trong chăn nhắm mắt lại.

Mọi người nhìn Dương, nên cho cậu ấy chút thời gian, để cho cậu ấy bình phục lại một chút, Diệp Hàng và mấy đứa bé nhà họ Văn lục tục rời đi, Giản dung đi tới đỡ Ôn Uyển dậy, ôm cô nhóc đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngay lúc cửa khép lại, Dương mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ, nhìn Bắc Kinh phồn hoa, nhà cao tầng, đèn đuốc sáng trưng, từng nhà sáng đèn giống như những vì sao, cho dù cao quý đến đâu, cho dù phồn hoa đi nữa, cho dù bạn có quá nhiều nhưng cũng có thứ bạn không chiếm được.

Nếu như có thể, anh thà rằng tiếp tục phong lưu, nhưng cũng chán ghét mệt mỏi, lặng lẽ đợi trời sáng, anh tin tưởng tất cả sẽ lại tốt đẹp một lần nữa, bao gồm anh, kể cả Diệp Hàng, cả Văn Hải.

— — Puck.d.đ.l.q.đ — —

Giản Dung mang theo Ôn Uyển ngồi lên xe, lái xe rời đi, Ôn Uyển vẫn trầm mặc nhìn Giản Dung, từ lúc vào phòng bệnh cho đến lúc rời đi, Giản Dung cũng chỉ nói một câu vừa rồi, cô cảm thấy lời Diệp Hàng nói là thật, ngược lại cô không cảm thấy khó chịu, chỉ bực tức thay Giản Dung.

“Giản Dung, anh có cảm thấy chán ghét em không?” Cô cứ khuấy nhiễu Giản Dung, còn khiến Giản Dung mang trên lưng đủ loại sai lầm, hay bị mọi người trách cứ, cảm thấy thật có lỗi với Giản Dung.

Giản Dung thuận tay đánh tay lái, xe lượn quanh ra ngõ nhỏ, tiếp tục lái, cũng mở miệng: “Ghét, vô cùng ghét!”

Anh là người lạnh nhạt, rất ít khi biểu đạt tình cảm của mình, chỉ có khi tình cảm chạm đến chỗ sâu, mới có thể nói vài lời dễ nghe, nhưng Ôn Uyển không ngờ Giản Dung sẽ nói như thế, hơn nữa rất kích động, nói ghét liên tục hai lần.

Để cho đáy lòng cô thông suốt, trong nháy mắt hốc mắt đỏ lên, cô rất ít khóc, chỉ khi ở trước mặt Giản Dung, mới có thể khó khăn chế cảm xúc.

“Em biết, ngay từ lúc mới bắt đầu là em bắt buộc anh, sau đó trong nhà cũng buộc phải lấy em, lại gặp gỡ anh Dương, còn bị ông ngoại và ông nội mắng, ngay cả anh Hàng cũng nói anh không tốt, anh rất không thích em, đúng không?” Ôn Uyển không hề đếm xỉa đến uất ức của Giản Dung.

Cũng may mà tính anh tốt, mới có thể nhẫn nhịn, vẫn luôn kìm nén không nói, nếu là người khác, sợ rằng đã sớm gánh không nổi rồi.

Giản Dung đưa tay nắm chặt tay Ôn Uyển, thở dài: “Anh nói này, em ấy, cả ngày cứ suy nghĩ gì đâu, khiến cho anh đoán không ra.”

Lúc lái xe đến đèn đỏ, Giản Dung dừng xe, quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt uất ức của Ôn Uyển, đáng vẻ giống hệt lúc thi không đạt tiêu chuẩn khi còn bé, cho đến bây giờ anh vẫn nhớ.

“Sao gốc ghéech như vậy? Anh nói anh chán ghét em, là bởi vì trong ngày em luôn được yêu mến, anh ghen, ghen vô cùng.” Giản Dung nghiêm mặt, nói đến đây khiến Ôn Uyển càng giật mình.

“Hả?” Há hốc cứng lưỡi hồi lâu, mới hiểu được Giản Dung nói anh ấy ghen, anh cho là sẽ cảm thấy uất ức.

“Hả cái gì?” Giản Dung liếc nhìn Ôn Uyển, lái xe rất nhanh, không bao lâu đã trở về đại viện, vào trong đại viện, về đến nhà, dừng xe, khoảnh khắc lúc Ôn Uyển xuống xe, Giản Dung đi qua mạnh mẽ ôm lấy cô nhóc này.

Trực tiếp đi vào trong nhà, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, hơi ngây ngốc, vốn đã hoàn toàn quên phản kháng, hôm nay Giản Dung có quá nhiều mặt, là cô không nhận ra, cũng chưa từng thấy.

Như thầy giáo nói, thật ra con người rất phức tạp, bạn có nhiều tính cách, thái độ, rất nhiều mặt, nhưng mà trong hoàn cảnh nào đó, bạn lại phải che giấu, bày ra cho mọi người thấy chỉ có một mặt.

Giản Dung ôm Ôn Uyển trở về nhà, phòng khách không còn ai, xem chừng đã tự đi chơi, ông cụ cũng ngủ.

Giản Dung ôm Ôn Uyển suốt dọc đường lên tầng trên, trở về phòng, trực tiếp bắt đầu cởi quần áo cho Ôn Uyển, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, kêu: “Anh cởi quần áo của em làm gì thế?”

“Tắm rửa, ngủ với em!” Giọng nói gọn gàng, hai cụm chữ đơn giản, Ôn Uyển hoàn toàn hôn mê, đây là thổ phỉ hả, còn chưa kịp phản kháng, Giản Dung đã thuận thực cởi sạch quần áo cho cô nhóc này.

Ôm vào phòng tắm, để cho Ôn Uyển thu thập, tự mình cũng xông tới, khẽ quần khăn tắm rồi ôm vào.

“Anh lưu manh!” Ôn Uyển đặc biệt tức giận, bạn rõ ràng là một cô gái, không bị bắt buộc phải tắm rửa cùng đàn ông, nếu một mỗi không muốn động dục thì không tính, đây tốt đẹp cứ bị chiếm sạch tiện nghi như vậy, có thể không tức giận sao?

Huống chi Giản Dung chính là cọc gỗ, bạn nói rách miệng lưỡi cũng không nghe bạn được nửa câu.

“Hợp pháp.” Giản Dung cầm khăn lông lau tóc cho Ôn Uyển, “Làm vợ, em thường không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, làm đàn ông, anh không thể làm gì khác hơn là chủ động!”

Đối với vợ mình, cái này gọi là lưu manh cũng chỉ có Ôn Uyển kêu ra.

63. Chương 62

Giản Dung lau tóc cho Ôn Uyển, thuận tay kéo cô vợ đang lả nhảm không ngừng, trực tiếp chặn miệng Ôn Uyển lại, Giản Dung áp đảo Ôn Uyển ở trên giường, cứ nhẹ nhàng hôn như vậy.

Quần quýt si mê một lúc, cho đến khi toàn thân Ôn Uyển không có hơi sức, lúc này Giản Dung mới buông cô ra, thu dọn một chút cho cô nhóc này, ôm Ôn Uyển ngủ say sưa.

Thời gian eo hẹp, nhà họ Giản chuẩn bị hôn lễ cũng không qua loa được, thiệp mời phát ra, trừ Từ Diêu và Thành không có cách nào tới dự, còn lại tất cả đều đủ.

Thứ hai hôm đó, thời tiết rất đẹp, giống như cố ý nghênh đón hôn lễ của Giản Dung và Ôn Uyển.

Bắc Kinh vốn chật chội, tràn đầy xe lục tục chạy tới Kim Xán, vốn Giản Dung chuẩn bị mặc âu phục, nhưng Ôn Uyển cố ý muốn anh mặc quân trang, nói Giản Dung mặc quân trang đẹp mắt.

Vợ nói gì, Giản Dung liền không nói không rằng, trực tiếp cởi âu phục, đổi bộ quân trang, điểm này ông cụ hoàn toàn hài lòng, cảnh tượng màu xanh ô liu cùng áo cưới trắng như tuyết sánh đôi cùng một chỗ, quả thật hài hòa lạ thường.

Từ nghênh đón khách mời đến một loạt trình tự phức tạp, Ôn Uyển chỉ cảm thấy cả người sắp chóng mặt, bị các bậc bề trên không ngừng nhắc nhở, Giản Dung cũng có phần rối loạn, kết hôn khổ cực như vậy, lại có nhiều người mắng lần.

Chào hỏi khách mời, nên mời rượu thì mời rượu, nên cho bao lì xì thì cho bao lì xì, vốn trong gia tộc lớn, thân thích nhiều hơn, một vòng xuống, bảy cô tám dì, thân thích xa hơn cũng tới.

Dù sao cháu ngoại ông cụ Hác kết hôn, chuyện như vậy, mọi người cũng muốn tặng chút thể diện.

Hôn lễ từ đầu tới đuôi, Ôn Uyển gần như sắp đứng không vững, ngược lại Giản Dung lạnh lợi, ôm vợ đi toilet đổi đôi dép lê, dù sao làn váy cưới vô cùng lớn, che ở dưới ai cũng không nhìn thấy, phải không?

Dương cũng tới, lần này hôn lễ chọn ở Kim Xán, Dương giảm giá coi như là đưa phần quà tặng, chuyện này mấy anh em oán giận Dương không ít.

Sau khi hôn lễ chấm dứt, trở về nhà họ Giản, lại một nhóm tụ hội, Quách, Đường Dật, Phó Mộ, thiếu chút nữa đã chinh cô dâu đến suy sụp rồi, nào cần quả táo, lại nghịch đủ trò, cán bộ cao cấp là danh từ gì?

Sống phóng túng, chỉ có điều bạn không nghĩ tới, không phải là bọn họ đoán không được, khó khăn lắm mới có cơ hội, Giản Dung này vốn là cộc gỗ, sao bọn họ có thể bỏ qua? Ai có thể ngờ, Giản Dung liền trở mặt tại chỗ rồi.

Ôm vợ về phòng, ai cũng không để ý, các người chơi ông đây không có ý kiến, bắt nạt vợ ông thì không có cửa đâu!

Nhân vật chính vừa đi, mọi người cũng không thấy thú vị rồi, đều tự thôi, một lần nữa lại bày ra tiếp, nhưng mà Giản Dung này may mắn rồi, không hề oán giận, nếu là trước kia nhất định là Giản Dung đã hạ thủ rồi, nếu không sao cô gái này có thể một lòng một dạ đi theo Giản Dung, quả nhiên là phúc hắc siêu cấp!

Làm hôn lễ nên ra mắt bề trên đã ra mắt, chuyện nên làm cũng đã làm xong.

Hai mươi ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, đảo mắt cũng sắp đến ngày trở về doanh trại, hôn lễ mới vừa làm xong chưa tới mấy ngày, đoàn trưởng Triệu đã gọi điện thoại không dưới mười lần, thúc giục Giản Dung trở về, nhưng lần này Giản Dung không mắc mưu, nói hai mươi ngày chính là hai mươi ngày, nhiều hơn một ngày cũng không được.

Đoàn trưởng Triệu tức giận vỗ bàn, mắng to vào trong điện thoại: “Cậu được đấy thẳng nhóc chết tiệt, lúc phê duyệt nghỉ, ông đây có làm khó dễ cậu sao? Lần này trở mặt không nhận rồi, cậu mà trở về, xem ông đây chính chết cậu!”

Giản Dung đi, mặc dù không cần trực tiếp huấn luyện, nhưng chuyện cần xử lý cũng quá nhiều, hướng chỉ vợ mình cũng bận rộn, khó khăn mới có thời gian nghỉ, còn phải giúp đỡ thế vào chỗ Ôn Uyển, Hàn Hề ngược lại vui vẻ không oán trách gì.

Chính là gần đây, ở trước mặt anh, càng ngày càng có cảm giác tốt hơn hẳn, nói gì chứ, thời khắc máu chót, còn không phải xin vợ mình, nếu không phải thẳng nhóc chết tiệt Giản Dung đào hố anh, có thể phải xin vợ mình không?

“Lúc ấy mặc dù không làm khó, nhưng cũng không thoải mái.” Giản Dung không nóng không lạnh uống trà, xem báo, đoàn trưởng Triệu ở bên kia ngừng một chút rồi mắng không rõ đầu đuôi, ngay sau đó cúp điện thoại.

— — Puck.d.d.l.q.đ — —

Ánh mặt trời buổi trưa rất tốt, đã là tháng mười rồi, không lạnh cũng không nóng, rất thoải mái, Ôn Uyển ra khỏi phòng, chỉ thấy ông cụ ngồi trong sân, nhắm mắt giả vờ ngủ say, phơi nắng, nghe đài, Ôn Uyển đi tới đứng ở bên cạnh ông cụ, đắp chăn cho ông.

“Ông nội, ông nghe gì vậy?” Ôn Uyển ngược đầu nhìn ông cụ.

Ông cụ mở mắt ra, nhìn Ôn Uyển, trên mặt là nụ cười hiền lành: “Kính kịch, Sa gia banh *!”

(*) Sa gia banh: Vở kịch kịch kinh điển viết về cách mạng, ra đời vào cuộc đại cách mạng văn hóa thế kỷ 20.

Ôn Uyển không lạ Sa gia banh, trong đại viện, phạm là người đi lính, thế hệ trước đều thích nghe, nghe nói là sau khi hơi cải biên căn cứ theo câu truyện có thật, sáng tác ra một câu chuyện về kỳ kháng Nhật.

Lúc Ôn Uyển còn nhỏ, ông ngoại cũng thường giảng giải cho cô về sự tích các anh hùng, giảng tới giảng lui.

Ngồi bên cạnh ông cụ, Ôn Uyển nhìn ông cụ cười nói: “Ông nội, ông nói một chút chuyện xưa hồi đó của các ông đi?”

Ông cụ vừa nghe cười ha ha: “Khi đó chúng ta có thể có câu chuyện gì chứ? Đều là chuyện vùng thối thóc mục *, nhất định là ông ngoại cháu đã nói nhiều, sợ là cháu nghe đến mệt rồi.”

(*) vùng thối thóc mục: chuyện nhỏ nhặt, không đáng để ý.

Tuy nói như vậy, nhưng ông cụ vẫn hào hứng bưng bưng kể về tư lệnh, đoàn trưởng, tiểu đội trưởng khi đó của bọn họ, nói có một số đã đi rồi, một số ở chỗ khác.

Đã nhiều năm không gặp, tình chiến hữu chính là như vậy, giống như làm lính bây giờ, cho dù như thế nào cũng hướng về bảo vệ quốc gia, đứng ở biên giới bảo vệ mảnh đất này, không thể hiếu thuận với cha mẹ, cả đời mặc quân phục.

Cuối cùng, đến lúc già rồi sẽ hối hận, nhưng đến già vẫn chưa từng hối hận, cho dù lớn tuổi vẫn thường xuyên mặc bộ quân phục này, không cởi được.

Ông cụ cũng nói đến tình yêu, khi đó cho dù bọn họ có yêu mến cô gái nào đó cũng không dám nói, không giống như bây giờ, đừng nói bé trai lớn gan, ngay cả cô bé cũng gan lớn, gặp được yêu mến liền chủ động theo đuổi.

Ôn Uyển nghe cười khanh khách: “Ngài đang cười nhạo cháu sao?”

“Ở đâu? Ngài đứng chỗ, không phải sao?” Ông cụ vuốt tóc Ôn Uyển, “Chỉ có điều vô cùng tốt, cháu nhìn Giản Dung xem, cháu đích tôn nhà họ Giản chúng ta, nó hiểu chuyện nhưng hơi chất phác, nó lại không giống đứa nhỏ nhà khác, nó không làm chuyện xấu.”

Từ nhỏ cho đến lớn Giản Dung đều ưu tú, tăng thể diện cho nhà họ Giản, lại có tính cách ngay thẳng, không có tư tưởng xấu, điểm này ông cụ hoàn toàn hài lòng.

64. Chương 63

Ôn Uyển nghe lời ông cụ nói, rất không thể giải thích được, Giản Dung không có tư tưởng xấu sao? Lòng dạ người đàn ông này đen tối lắm, nhìn ngoài mặt không ra được, trong xương đều hư, hiểu biết hay không đều có cách, ngay cả lính của mình, còn rất thích tính kẻ cô.

Nhưng trước mặt ông cụ, Ôn Uyển biết không thể nói xấu Giản Dung, nếu không ông cụ sẽ tưởng hai người không tốt.

“Ông nội, ông nói rất đúng, anh ấy không có tâm tư.” Bạn nói xem, người mang theo lương tâm để nói, sao còn chột dạ chứ?

Ông cụ nghe mà cười ha ha, đưa tay vuốt đầu Ôn Uyển: “Giản Dung đi đơn vị anh em giảng bài rồi, cháu theo ông nội đi ra ngoài một chút, để ông nội khoe khoang cháu dâu của mình với đám bạn già kia.”

“Dạ được!” Ôn Uyển cười ngọt ngào, đỡ ông cụ, hai người ra khỏi sân.

Lên xe, Ôn Uyển lái xe mang theo ông cụ đi chung quanh, sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, có chỗ nào chơi tốt, ăn ngon, cô nhóc này đều biết rõ, mang theo ông cụ, hai ông cháu ra ngoài đi dạo một vòng!

Ăn tôm nướng, mực nướng, lại dẫn ông cụ đi cửa Đông Hoa ăn mì sốt tương, ông cụ đi theo Ôn Uyển nói chuyện phiếm, nói có lần mình tới đây ăn mì sốt tương, một thằng nhóc mang theo bạn gái tới đây ăn, nói là rất cay đắng.

Không biết lúc bọn họ khổ cực, ăn mì sốt tương? Ăn trầu nuốt cải không khác lắm, có lúc vừa đói, đói bụng rồi, trên chân núi nhìn thấy thứ gì có thể ăn, chỉ cần không có độc, bọn họ đều ăn.

Ôn Uyển nghe ông cụ nói chuyện xưa, lúc xế chiều lại dẫn ông cụ đi tứ hợp viện, Ôn Uyển là cháu ngoại ông cụ Hác, tất nhiên là người bên kia nhận ra, bình thường sẽ khen vài ba câu trước mặt ông cụ.

Không cần biết là thật lòng hay trái với lòng? Thân phận địa vị đặt ở đó, lời dễ nghe, tóm lại là muốn đặt đây bàn, cả đời người gom góp lại một chỗ, chính là bản lãnh trong quá khứ, còn về sau so đũa nhỏ, bây giờ cháu nội có vợ, lại bắt đầu so sánh đời này.

Một buổi chiều, ông cụ đi theo đám bạn già chơi rất vui vẻ, Ôn Uyển ở một bên cũng cảm thấy vui vẻ, thế hệ bọn họ, không để ý tới lớn tuổi, chơi cũng đa dạng.

Vẽ tranh, nặn hình nhân, hát nói giọng Bắc Kinh, tấu nói *, chơi cờ vây, cờ tướng, mặt chược, hát kinh kịch, mọi thứ đều đầy đủ hết, nếu không tới chỗ này bạn còn không biết, thế hệ trước đều có khả năng như vậy.

(*) tấu nói: một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc, dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước, hoặc nói hoặc hát để gây cười, phần lớn dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Ông nội Giản Dung, vẽ tranh vô cùng lợi hại, nhất là thư pháp, cứng cáp có lực, vừa nhìn đã biết là người luyện võ, đã từng giúp người, những thứ này là vinh quang thuộc về bọn họ, mặc dù trong quá khứ.

Thời đại không ngừng thay đổi, nhưng bọn họ cũng có niềm vui thú của bản thân, không cần liều mạng dâng hiến nữa, bọn họ có nhiều thời gian hơn, phần lớn tiêu hao trên phương diện nghệ thuật

Ông cụ chơi thỏa thích rồi, các ông trong đại viện cũng đều giải tán, Ôn Uyển lái xe, lại qua bên cửa Đông Hoa ăn cơm tối, chở ông cụ về nhà.

Đến đại viện, trời đã tối đen như mực, đèn bốn phía cũng lục tục sáng lên, cảnh tượng trong đại viện chính là như thế, vừa đến ngày hơi lạnh, bên ngoài cũng vắng vẻ một chút, người trẻ tuổi không ở nhà, người già thì ngồi trong nhà xem tivi.

Đến nhà, Ôn Uyển dừng xe, sau khi xuống xe cầm áo khoác cho ông cụ, mở cửa đỡ ông cụ xuống xe, thuận tay khoác áo khoác lên cho ông cụ.

Đỡ ông cụ vào nhà, hai người vừa vào nhà thì thấy Giản Dung cùng ba Giản mẹ Giản đã trở về rồi, nhìn thấy hai ông cháu đi chung, Giản Dung cũng lấy làm kinh hãi: “Thì ra em đi chơi cùng ông hả?”

Vốn tưởng rằng cô nhóc này đi chơi với tụi bạn, thấy vẫn chưa trở về, gọi điện thoại hỏi thăm một chút, không ngờ là theo chân ông cụ ra ngoài đi dạo.

“Đúng đó, mấy người cả ngày bận rộn, cũng chỉ có cháu dâu đây hiếu thảo, mang theo ông đi ăn xong, lại đi tiêu khiển với nhóm bạn già kia.” Mặc dù mệt mỏi mỗi ngày, nhưng có thể nhìn ra ông cụ rất hưng phấn, “Cũng khoe đứa cháu tốt.”

Chơi vui vẻ rồi, trên mặt cũng có vinh dự, dĩ nhiên là ông cụ đặc biệt vui mừng.

Mẹ Giản và ba Giản đã rất lâu chưa thấy ông cụ vui mừng như thế, mẹ Giản tiến lên, đưa tay đỡ ông cụ đi vào, cười nói với Ôn Uyển: “Con bé hiếu chuyện, con hiếu chuyện hơn thằng cộc gỗ Giản Dung này nhiều.”

Dù sao Giản Dung cũng từ trường học thợ săn trở về, cũng là một vinh dự, trở về liền bị các nơi gọi đi, suốt ngày bề bộn không xong, mẹ Giản bảo về cũng không trở lại, khác nhau cũng không phải rất lớn.

Nhìn Ôn Uyển, Giản Dung kéo Ôn Uyển lên thang tầng trên, trở về phòng, cả người Ôn Uyển ngã xuống giường, mệt không ít, Giản Dung đi tới xoa bóp cho Ôn Uyển, không khỏi nhẹ giọng cười nói: “Sao em lại còn mệt hơn ông nội vậy?”

Nhìn tinh thần ông cụ phần chấn, cô nhóc này ngược lại không có sinh khí.

“Buổi chiều mang theo ông ra ngoài ăn cơm, lại đi Tứ hợp viện, anh không biết chứ ở đó có rất nhiều bậc bề trên, em vừa bưng trà rót nước, lại nở nụ cười, sao anh không đi thử xem?” Ôn Uyển nhắm mắt hưởng thụ hậu hạp của Giản Dung.

Cũng không phải oán trách, trong số các bậc bề trên này có rất nhiều người là cấp dưới cùng bạn chiến đấu với ông nội, không có người trẻ tuổi, cô đi đương nhiên phải hậu hạp.

Giản Dung gật gật đầu, trong mắt tràn đầy đau lòng, Ôn Uyển nhỏ như vậy, gả cho mình, đi bộ đội chịu khổ, ở nhà mấy ngày cũng vô cùng khéo léo, anh rất bận, không có thời gian cho Ôn Uyển, Ôn Uyển cũng không so đo, thậm chí một câu oán trách cũng chưa từng nói.

“Sáng mai phải trở về đơn vị, ngày nghỉ cũng hết, có không nở bỏ trong nhà không?” Giản Dung hỏi Ôn Uyển, dù sao cũng là cô bé, lúc này mới vài ngày, lại phải đi theo trở về.

Ôn Uyển ngồi bật dậy từ trên giường, kinh ngạc nói: “Sáng mai phải trở về à?”

Hai mươi ngày đã trôi qua trong nháy mắt, còn chưa kịp chơi thêm với mẹ mấy ngày.

“Đúng đó, vé máy bay anh đã đặt, đoàn trưởng nói rồi, chị dâu cũng phải đi làm, chúng ta trì hoãn mấy ngày này, đúng là không biết xấu hổ.” Dù sao người ta không phải nhân viên đội y tế, khó khăn lắm mới xin nghỉ phép một tháng, lại giúp mình miễn phí hai mươi ngày, anh biết, chị dâu cũng nhìn mặt mũi đoàn trưởng.

Ôn Uyển gật đầu, tỏ ý hiểu, dù sao làm quân tử không dễ dàng, cô vừa là quân nhân, hai mươi ngày nghỉ cũng thật dài.

Có chiến sĩ hai ba năm cũng không thể nghỉ ngơi là chuyện thường xảy ra, dù là đến thời gian nghỉ kết hôn, cấp bách gọi trở lại cũng thường thấy.

65. Chương 64

“Được rồi, anh ôm em đi tắm rửa, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải lên máy bay.” Giản Dung ôm Ôn Uyển, để cho cô nhóc thu dọn một chút.

Tắm xong liền ôm Ôn Uyển trở về giường, ôm Ôn Uyển ngủ luôn, Ôn Uyển mệt kinh khủng, vui trong ngực Giản Dung, trong chốc lát liền ngủ, mấy ngày nay, thỉnh thoảng cũng về thăm mẹ.

Nhìn Giản Dung không ở bên cạnh Ôn Uyển, đáng vẻ Ôn Uyển nhũn nhục chịu đựng, mẹ Ôn hỏi Ôn Uyển, bây giờ đến nước này có từng hối hận không? Ôn Uyển chỉ cười cười, nếu hối hận thì hai năm trước đã trở lại.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Uyển và Giản Dung đã rời giường, cả nhà họ Ôn cũng bận rộn, giúp đỡ Ôn Uyển và Giản Dung sắp xếp đồ, đều là quà tặng của các nhà trong viện, không thể mời đối phương đến tham dự hôn lễ, tối thiểu cũng nên mang ít thứ về nhà.

Giản Diêu cũng tới đây từ sáng sớm, làm tài xế, giúp một tay xách đồ lên xe.

“Ừa, đã đi rồi.” Đi ngang qua luôn hỏi một câu như vậy, mẹ Giản liền theo người ta tán gẫu đôi câu, thật ra thì người ở đại viện cũng đã có thói quen, đứa bé làm lính không về nhà hàng năm, mỗi lần trở về chỉ có mấy ngày lại quay về đơn vị.

Thu dọn xong tất cả, Ôn Uyển và Giản Dung đứng đó, mẹ Ôn kéo tay Ôn Uyển, đau lòng nhìn con gái cưng của mình: “Phải chiều cố bản thân, muốn ăn gì, muốn cái gì thì nói với mẹ một tiếng, mẹ làm rồi kêu người đưa qua.”

Ôn Uyển của bà là cô con gái như vậy, nói là thịt trái tim cũng không quá đáng, nhưng con bé lớn, cuối cùng có cuộc sống và công việc của mình, không bỏ được cũng không có cách nào.

Ôn Uyển khéo léo gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, cuộc sống trong doanh trại khá tốt, ăn uống ở đều không có gì không yên lòng.”

Khi bạn dần lớn lên, cũng sẽ hiểu cái gì gọi là tốt khoe xấu che, sẽ sẵn lòng nói mặt tốt nhất của cuộc sống cho cha mẹ, Giản Dung cũng lẳng lặng đứng đó, với tính tình của anh, anh sẽ không nói ra lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh sẽ vĩnh viễn dùng hành động của mình để chứng minh.

“Được, vậy mẹ yên tâm.” Mẹ Ôn cười gật gật đầu, trong hốc mắt đã đỏ.

Ôn Uyển nhìn khắp chung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng sư trưởng Ôn, nhin không được mở miệng hỏi: “Mẹ, cha của con đâu, cha đi đơn vị?”

Thân là quân nhân, lần nghỉ phép sau không biết là khi nào, không thể nhìn thấy cha tới tiễn mình, Ôn Uyển cũng hơi thất vọng.

Mẹ Ôn lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Mẹ không biết, sáng sớm cha con đã dậy đi ra cửa, gọi điện thoại cũng không có ai nhận, chắc bận rộn việc đơn vị.”

Sáng sớm bà dậy, cha Ôn Uyển đã không ở nhà rồi, bà cũng chưa kịp đi tìm, vội vã tới nhà họ Giản chuẩn bị tiễn Ôn Uyển.

Ôn Uyển “Oh” một tiếng, Giản Diêu ở bên kia cười nói: “Thu dọn xong, lên đường thôi, ngộ nhờ trên đường bị kẹt xe sẽ bị trễ máy bay.” Bắc Kinh mà tắc, nhất định sẽ tốn một chút thời gian, nếu vậy thật sự không kịp giờ lên máy bay.

“Được rồi, lập tức tới ngay.” Giản Dung đáp một tiếng, ôm Ôn Uyển, cung kính làm một quân lễ với cha mẹ mình và mẹ Ôn, thiên ngôn vạn ngữ *, dùng một quân lễ đại biểu, nói nhiều cũng chỉ là nói suông.

(*) thiên ngôn vạn ngữ: ngàn điều muốn nói

Theo Ôn Uyển lên xe, Giản Diêu cũng lên ghế lái, lái xe chạy nhanh ra ngoài, vẫn thối chạy như bay, là người đàn ông đã quen phách lối, ai nói cũng không được.

Ôn Uyển dựa vào bả vai Giản Dung, mặc dù biết cha rất bận, nhưng đáy lòng vẫn hy vọng cha có thể tới tiễn cô.

Khi xe quẹo ra khỏi nhà Giản Dung, thuận đường đi thẳng, Ôn Uyển nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc quân trang ở cách đó không xa, bóng dáng quen thuộc khiến Ôn Uyển đột nhiên ngồi dậy, quay cửa kính xe xuống, hô to qua cửa sổ: “Cha!”

Giản Dung cũng nhìn thấy sư trưởng Ôn, mở miệng nói với Giản Diêu: “Giản Diêu, dừng xe!”

Xe vừa dừng lại, Ôn Uyển liền mở cửa xe, vừa định xông về phía sư trưởng Ôn, chỉ thấy sư trưởng Ôn khoát tay với Ôn Uyển, cao giọng nói: “Đi đi, đi đi, cha về nhà, có thời gian thì trở về thăm mẹ con một chút.”

Nói xong sư trưởng Ôn chạy đi, nhìn bóng lưng kia, lúc nhỏ thường có thể thấy, cha rất anh tuấn, mẹ nói đời này may mắn nhất chính là gả cho cha, có thể cho bà cảm giác an toàn.

Ôn Uyển bình tĩnh đứng đó, chỉ có cô biết cha không muốn nói lời từ biệt với cô, chỉ muốn đến nhìn cô một cái.

“Đi thôi, lên xe thôi.” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, trực tiếp ôm Ôn Uyển lên xe, cài dây an toàn, kêu Giản Diêu lái xe đi ra sân bay, dọc theo đường đi Ôn Uyển đều trầm mặc, trầm mặc hiếm thấy.

Đến sân bay, Giản Diêu cầm đồ giúp hai người, trực tiếp đưa vào bên trong, ở trong sảnh chính, Giản Dung cầm đồ nhìn Giản Diêu, trầm giọng nói: “Diêu, em cũng không còn nhỏ, anh không ở nhà, em phải thường thay anh chăm sóc cho ông cụ và cha mẹ anh, làm lính cho tốt, biết chưa?”

“Yên tâm đi, không có chuyện gì thì em sẽ trở về xem.” Giản Diêu vẫn cười cà lơ phất phơ, làm cho người ta có cảm giác là người đàn ông không đáng tin cậy, lại khó có thể nắm rõ trong xương.

“Đừng chỉ đồng ý ngoài miệng, đừng khiến cha em tức giận, nuôi em lớn như vậy cũng không dễ dàng.” Ôn Uyển cũng nghiêm mặt dạy dỗ Giản Diêu, những ngày này cô cũng được mở mang kiến thức, Giản Diêu luôn có bản lĩnh khiến chú hai dậm chân, không để ý nhiều người ít người mở miệng liền mắng.

Giản Diêu nhìn Ôn Uyển cười: “Biết cái gì chứ? Em và cha em càng tranh cãi càng thân thiết, không cãi lại, cha em còn không quen đấy.”

Có tình cha con như vậy, Giản Diêu cho là ít ra mình cùng cha mình chính là như vậy, coi như anh không gây chuyện, cha anh cũng sẽ có cách kiểm tra lỗi mắng anh.

“Nói cho em là vì muốn tốt cho em, nhớ để tâm một chút.” Giản Dung liếc nhìn Giản Diêu, Giản Diêu cười cười: “Được rồi được rồi, đi nhanh đi, đối xử tốt với chị dâu nhỏ, chúc anh chị sớm sinh quý tử.”

Nói xong, Giản Diêu xoay người bước đi nhanh, cứ đưa lưng như vậy về phía Giản Dung và Ôn Uyển, đưa tay vẫy vẫy.

Giản Dung cũng không quan nhiều, Giản Diêu nhìn không đáng tin cậy, trong lòng cũng hiểu, không cần anh nói nhiều.

Cầm đồ, kéo Ôn Uyển đi đổi vé lên máy bay, hai người lên máy bay, đối với Ôn Uyển, tâm tình về nhà hoàn toàn khác với tâm tình khi trở về doanh trại, người cả đời này, giữa tình yêu và tình thân, luôn mong đợi, có lẽ đây chính là cuộc sống, phải có chỗ lấy hay bỏ.

Mấy giờ bay, nhanh chóng đáp xuống thành phố G, máy bay vững vàng trượt trên sân băng.

Máy bay hạ cánh, cầm quà tặng, Ôn Uyển và Giản Dung ra khỏi sân bay, chỉ thấy lái xe tiểu Lưu đứng ở cửa sân bay chờ, vừa thấy Ôn Uyển và Giản Dung ra ngoài, tiểu Lưu lập tức sai bước qua, hành quân lễ với hai người: “Chào phó đoàn Giản, chào chị dâu!”

66. Chương 65

Nụ cười thật thà phúc hậu quen thuộc, mặt ngăm đen, đôi mắt kia hoàn toàn trong veo, khiến Ôn Uyển hơi rời khỏi tâm lý chia xa.

“Đợi rất lâu rồi chứ?” Ôn Uyển hỏi tiểu Lưu, bởi vì không xác định thời gian cụ thể, Ôn Uyển đoán chừng cậu ta đã tới đây từ sáng sớm, tiểu Lưu cười cười: “Em cần phải vậy.”

Nói xong tiểu Lưu giúp Giản Dung cầm đồ, bỏ vào phía sau, Giản Dung kéo Ôn Uyển leo lên xe.

Tiểu Lưu cho xe chạy, chở hai người rời khỏi sân bay, Giản Dung nhìn tiểu Lưu đang lái xe, trầm giọng hỏi: “Trong đơn vị không có chuyện gì chứ?”

Những ngày này không ở đây, Giản Dung cũng lo lắng, tuy nói đoàn trưởng có thể làm hết tất cả, nhưng tính đoàn trưởng nóng nảy, nếu có chuyện xảy ra, sau khi trở về, có phải muốn chửi anh một trận.

“Đều rất tốt, không có việc gì, doanh trưởng doanh ba mang lính không tồi, mọi người đều khen anh ấy.” Tiểu Lưu cười trả lời Giản Dung, ánh mắt chọn đối tượng của phó đoàn Giản quả nhiên không tệ.

Giản Dung gật gật đầu, thằng nhóc doanh trưởng doanh ba kia có tiềm lực, cũng đặc biệt nghe chỉ bảo, người không sợ không có, chỉ sợ không để tâm học.

Ôn Uyển ngồi bên đó nghịch điện thoại di động, cũng không hỏi nhiều, Giản Dung vừa định mở miệng hỏi tiếp thì tiểu Lưu nói trước: “Đúng rồi, phó đoàn Giản, quân y Trần tới đơn vị.”

“Quân y Trần, quân y Trần nào?” Giản Dung khẽ nhíu mày, đơn vị lại tuyển quân y mới? Đúng là không tệ đối với chiến sỹ bọn họ, rất cuộc là mặt mũi đoàn trưởng Triệu lớn.

Tiểu Lưu cười cười, cao giọng trả lời: “Quân y Trần Huệ đó, phó đoàn Giản, ngài không nhớ rồi?”

Lúc này mới sau hai năm, đã quên người ta, phó đoàn Giản, rốt cuộc không để ý tới cô gái khác, chỉ có chị dâu mới có thể khiến cho phó đoàn Giản từ một người đàn ông cứng rắn kiên cường hóa thành ngón tay mềm.

“Trần Huệ?” Giản Dung khẽ nhíu mày, trong đầu tìm kiếm cái tên này, không bao lâu sau, chợt cất cao giọng: “Trần Huệ, em họ chị dâu nhà đoàn trưởng?”

Trước khi anh đi trường học thợ săn, chị dâu liền sắp xếp cho anh xem mắt, vốn không muốn nhưng chị dâu tập trung tinh thần tiếp cận, cô gái kia lại có ý đó, lúc đó anh không thể nói rõ ràng để người ta chết tâm, sợ làm cho cô gái đó và chị dâu khó chịu.

Không gặp cô gái đó là việc đầu tiên, anh không nói hai lời, lập tức trốn đi, không cần biết là mang nặng chạy việt dã, hay là huấn luyện dã ngoại, có thể tránh được mấy ngày thì mấy ngày, khi đó đàn ông bộ đội đều có một tâm tư.

Ước gì phải một đại biểu đi cầu xin cô gái kia, không có chuyện gì đừng quên chạy khỏi đoàn 731, phó đoàn Giản không thoải mái, lại còn ngày ngày kéo bọn họ đi tập huấn dã ngoại, nói đến huấn luyện đều vô cùng khổ.

Ở trong đơn vị, khi bạn huấn luyện xong rồi còn có thể ăn cơm nóng, nhưng huấn luyện dã ngoại không giống vậy, gặp đồ ăn thì có ăn, không thấy đồ ăn sẽ không được ăn, phải thay phiên nhịn đói, coi như gặp được đồ ăn còn phải tự mình động tay vào làm.

“Ngài nhớ ra rồi?” Tiểu Lưu nhìn qua kính chiếu hậu, liếc nhìn Giản Dung hỏi, xem như nhớ ra rồi, bằng không trở về doanh trại, gặp phải cô gái kia, hai người sẽ có nhiều ngượng ngùng? Cô gái đó cũng khó chịu.

Giản Dung lạnh lùng sa sầm trong nháy mắt: “Cô ta không có chuyện gì, tới doanh trại làm gì?”

Quân y không ngây ngốc ở bệnh viện, không có chuyện gì liền chạy tới đoàn bọn họ, rất rảnh rỗi sao? Ban đầu nếu không phải tự nói trong nhà giới thiệu đối tượng, buộc kết hôn, thật sự không có cách nào nói rõ ràng với cô ta.

“Không biết, chính là biết cô ấy tới đơn vị.” Tiểu Lưu trả lời chi tiết, người thân của chị dâu nhà đoàn trưởng cũng sẽ không xin phép anh, chỉ có điều lúc giúp Giản Dung thu dọn nhà cửa, tình cờ nhìn thấy cô ta còn rất giật mình.

Không đợi Giản Dung nói, Ôn Uyển vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng: “Trần Huệ, là ai vậy?”

Cô biết Giản Dung đã nhiều năm như vậy, rất ít khi nhìn thấy Giản Dung mất khống chế như vậy, còn là một cô gái, hơn nữa, lại còn là em họ của chị dâu nhà đoàn trưởng, khiến Ôn Uyển có một dự cảm xấu.

Giản Dung quay đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn Ôn Uyển: “Không có chuyện gì, chính là người thân nhà đoàn trưởng.”

Chuyện như vậy không thể để cho cô nhóc này biết, nếu không sợ rằng có thể làm ra chuyện gì đó, khó khăn lắm mới sống êm gió lặng, anh cũng không muốn để cho cuộc sống này không thoải mái.

“Thật sao?” Dĩ nhiên Ôn Uyển không dễ lừa gạt như vậy, nhìn Giản Dung đầy thâm ý, quay đầu hỏi tiểu Lưu: “Tiểu Lưu, cậu nói Trần Huệ là ai? Tôi là chị dâu, làm quân nhân, cậu không thể lừa gạt tôi, nếu không chính là không tôn trọng thủ trưởng, không trung thành với quân đội.”

Mặc dù lúc này không hề có liên quan gì, nhưng Ôn Uyển không chút khách khí chụp mũ cho tiểu Lưu, nhìn chị dâu thùy mị điềm đạm, tiểu Lưu không ngờ chị ấy ác như vậy, rõ ràng đã bức anh đến đường cùng.

Phó đoàn Giản không dám nói, anh nào dám tiết lộ, lúc ấy thật sự là lẩm miệng, sao lại nhắc tới cô ta mà quên mất chị dâu còn ở bên cạnh.

“Chị dâu, chuyện như vậy...” Tiểu Lưu muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Giản Dung, một ánh mắt nếu không biết phân biệt được tình thế mà nói mò, còn dám phá đám, anh sẽ để cho thằng nhóc chết tiệt này lăn đến bộ phận nhà bếp.

Ôn Uyển thấy Giản Dung nhìn tiểu Lưu chằm chằm, đưa tay véo Giản Dung, cắn răng nghiêng lợi: “Anh không nói, còn không cho người ta nói, lại dám uy hiếp cậu ta, ở nhà anh bảo đảm với ông nội thế nào, bảo đảm với ông ngoại em và cha mẹ em thế nào.”

Đã nói rồi đấy, toàn tâm toàn ý với cô, trung thành với vợ chính là trung thành với quân đội, không ngờ Giản Dung đã định tính toán nhỏ nhặt, quá khinh thường người đàn ông này rồi.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển, trong lúc nhất thời không có cách nào, đành cười: “Đây không phải ở bên ngoài sao? Về nhà anh nói, anh nhất định không giấu giếm chút nào nói toàn bộ cho em biết.”

Dù sao giấy cũng không gói được lửa, chuyện như vậy mà không nói, Ôn Uyển sẽ không chịu dừng lại, tính cách cô ấy cố chấp, nói không chừng sẽ chạy sang hỏi chị dâu nhà đoàn trưởng, đây là người không an phận, không chừng sẽ nói ra đủ kiểu, chẳng bằng bản thân mình tự khai.

“Đây chính là anh nói, ngay trước mặt nhân viên cảnh vệ của anh, em không làm khó anh, trở về nếu dám lừa gạt em, hai chúng ta lập tức ly hôn.” Ôn Uyển lườm Giản Dung, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã có bí mật, Giản Dung quả nhiên không được.

Giản Dung hoàn toàn tròn tròn mắt, ai nói cô gái này nhẫn nhục chịu đựng, ai nói tính tình cô gái này mềm yếu?

“Không cho phép em nói hươu nói vượn, động một tí là nói chuyện ly hôn, là đứa bé trên đũa ông nội sao?” Giản Dung hỏi Ôn Uyển, ban đầu một lòng một dạ muốn kết hôn với anh, bây giờ lật trời, động một chút là đòi ly hôn, huống chi, chuyện này còn rất khó giải thích?

Tiểu Lưu lái xe cố gắng nén cười, nếu người khác biết phó đoàn Giản sợ vợ, sợ đến như vậy, không chừng còn há hốc mồm.

67. Chương 66

Sau khi Ôn Uyển lườm Giản Dung, chẳng thềm nói một tiếng vô dụng nào, chờ trở về đơn vị, xem Giản Dung giải thích như thế nào?

Tiểu Lưu lái xe rất nhanh, đến đơn vị đã là ba, bốn giờ chiều, vốn định hôm nay huấn luyện lính, nghĩ lại, Giản Dung nhớ ra, hôm nay là chủ nhật, mọi người đều nghỉ.

Xe lái thẳng đến khu người nhà, đến trước tòa nhà, tiểu Lưu ngừng xe xong, Giản Dung và Ôn Uyển xuống xe, chuẩn bị lấy đồ từ phía sau ra, lấy đồ này nọ, tiểu Lưu cũng nhanh chóng tới giúp.

Ôn Uyển kéo va li định vào nhà, chỉ thấy có hai cô gái đi từ trong nhà đoàn trưởng ra, mặc quần áo màu xanh lam, dĩ nhiên là chị dâu nhà đoàn trưởng và một cô gái khác.

Ngược lại đây là lần đầu tiên Ôn Uyển thấy cô gái đó, mặc dù lần đầu tiên, nhìn sang không thể nói là xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác là một cô gái thoải mái.

Ôn Uyển có thể cảm nhận được cô gái này đang quang minh chính đại quan sát mình.

“Hai người đã tính toán trở lại?” Chị dâu nhà đoàn trưởng, Hàn Hề, mở miệng trước, “Sao rồi, hôn lễ thực hiện thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi, chị dâu, những ngày này cảm ơn chị.” Ôn Uyển cười trả lời với chị dâu, giúp cô trực ban hai mươi ngày, Ôn Uyển thật sự không biết cảm ơn người ta như thế nào, hai năm mới có một kỳ nghỉ, cũng không dễ dàng.

Hàn Hề cười cười mở: “Xem em khách khí với chị kìa?” Lần trước sau khi đánh một trận với Ôn Uyển, ngược lại không hiểu sao chị dâu nhà đoàn trưởng thân cận với Ôn Uyển hơn, có lẽ thích tính tình bộc trực thẳng thắn của Ôn Uyển.

Giản Dung cũng cười với Hàn Hề: “Chị dâu, thật sự làm phiền chị và đoàn trưởng.” Ngay sau đó làm một quân lễ theo tiêu chuẩn, chọc Hàn Hề khẽ cười.

Không nói thêm nữa, Giản Dung cầm quà, xoay người định trở về nhà, cô gái đứng bên cạnh Hàn Hề nhẹ giọng mở miệng: “Giản Dung, anh không nhận ra em sao?”

Cô vẫn đứng ở đó, không mở miệng, để xem xem Giản Dung có thể chủ động nói với cô không, không ngờ người đàn ông này nhìn thấy cô cũng giống như không thấy, thái độ không thềm để ý này khiến cho Trần Huệ không thoải mái.

Trước kia, lúc chị họ giới thiệu cô biết Giản Dung, người đàn ông này cứ ỉn núp chung quanh, mới đầu tưởng do tham gia quân ngũ, nhìn thấy con gái xấu hổ, cô cũng chủ động chút, không phải người có dáng vẻ kệt cớm, lại không nghĩ đến sau đó Giản Dung nói về nhà kết hôn.

Về sau nữa đi trường học thợ săn, cũng mấy ngày trước nghe chị họ nói, Giản Dung trở lại, dẫn theo cô vợ xinh đẹp, còn đi theo Giản Dung theo quân, cô mới tới đây nhìn Giản Dung.

Lúc thấy vết sẹo trên mặt Giản Dung, cũng hơi sửng sốt, không cần hỏi cũng biết lúc anh ở trường học thợ săn đã trải qua cái gì.

Giản Dung nghe tiếng gọi của Trần Huệ, không thể không ngừng bước, nhiều người như vậy, nếu anh đi thẳng, thật sự sẽ làm cô gái này mất thể diện, Hàn Hề ở bên cạnh cũng lúng túng, Ôn Uyển cứ nhìn Giản Dung như vậy, chờ Giản Dung trả lời như thế nào.

“Không phải không nhận ra, mấy năm không gặp, vẫn rất tốt chứ?” Giản Dung cười cười, giọng nói khách khí mà xa lánh, nghe ra được là cố ý.

Trần Huệ nhìn Giản Dung, mím mím môi: “Rất tốt, chỉ ghé thăm anh một chút.”

Hàn Hề ở bên lặng lẽ đưa tay đụng Trần Huệ một cái, rốt cuộc con nhóc này hôm nay xảy ra chuyện gì?

Giản Dung đã kết hôn rồi, vợ cũng ở đây, gây ra hiểu lầm có thể sẽ cãi nhau, đây không phải là làm cho người ta thêm phiền, tìm phiền toái cho chính ủy sao?

“Được, hai người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi đây còn bận.” Giản Dung nói xong đi thẳng vào nhà, anh đã để mặt mũi cho cô ta, còn muốn không cần mặt mũi cũng chính là chuyện của cô ta.

Ôn Uyển nhìn thấy Giản Dung trở về nhà, kéo va li tiến vào, cũng không chú ý nói một tiếng với chị dâu, tiểu Lưu cũng giúp mang đồ vào, sau đó rời đi, đây là chiến sự muốn thắng cấp, cậu rút lui sớm một chút thì tốt hơn.

Lúc Giản Dung khép cửa phòng lại, Hàn Hề quay đầu nhìn Trần Huệ, rất tức giận mở miệng: “Không phải chứ, con nhóc này, xảy ra chuyện gì? Người cũng đã kết hôn, lúc ấy Giản Dung không có ý tứ nói thẳng ra, em cũng không phải không ai thêm lấy?”

Cô nhóc này do cha mẹ nuông chiều thành hư, một chút đúng mực cũng không có, làm hư chuyện của người khác cũng làm mất mặt mình.

“Không đúng, em thế nào? Em nghĩ như thế nào thì nói như thế ấy, hơn nữa, em rất không hiểu, em kém cô gái kia ở chỗ nào? Là hoàn cảnh nhà cô ta tốt hơn em, hay là cô ta ưu tú hơn em?”

Dù sao bối cảnh của cô cũng không kém, cha mình ở trong quân khu cũng có tiếng nói.

Hơn nữa, cô là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất trong viện, bàn về lý lịch, bàn về bối cảnh, cô kém chỗ nào?

Coi trọng Giản Dung, hôm nay bị người làm mất mặt, cô vẫn không có cảm giác mình kém người kia, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nghĩ sẽ không chiếm được đồ mình muốn.

Hàn Hề nhìn Trần Huệ, khóe miệng cười lạnh một tiếng: “Em là ếch ngồi đáy giếng, không nhìn thấy thế giới bên ngoài, em ấy, cái gì cũng không hiểu, em cho rằng có thể dựa vào cha mẹ chống đỡ cho em cả đời? Tỉnh ngộ đi!”

Nếu không phải là em họ cô, một câu cô cũng lười nói, chuyện tình cảm này, có thể liên quan đến bối cảnh và quan hệ sao? Hơn nữa, với bối cảnh của Ôn Uyển, con bé này đúng là tròn trĩnh mất mù, so với cô ấy?

Lúc Ôn Uyển đưa cô bộ quần áo, cô vô cùng buồn bực, một cô gái đưa hàng hiệu quốc tế, hơn nữa còn là giá trị xa xỉ, sau lại nói chuyện với mẹ mình mới biết, Ôn Uyển là cháu gái ngoại của ông cụ Ôn.

Nhà mình cũng có nội tình, vừa nghe bối cảnh này, Hàn Hề càng lúc càng cảm thấy, cô nhóc đó gả cho Giản Dung, là một đóa hoa tươi, cắm ở cái gì kia trên người.

“Chị họ, chị nói gì vậy?” Trần Huệ không vui rồi, không hiểu vì sao chị họ lại nói chuyện giúp người ngoài.

Hàn Hề liếc nhìn Trần Huệ, lười phải nói nhiều: “Về nhà hỏi thăm cha em xem, cũng trở về đi, doanh trại không phải là nơi tùy tiện, không có chuyện gì thì đừng lộn xộn ở đây.”

Nói xong Hàn Hề lập tức xoay người trở về nhà, để lại Trần Huệ tức giận không nhẹ.

Ôn Uyển ngồi trên ghế sa lon trong phòng, nghe rõ ràng lời bên ngoài, cô ta hơn cô? Nhân duyên giữa cô ta với Giản Dung không hề cạn?

Giản Dung thu dọn đồ xong, từ trong phòng ra ngoài, đi tới bên cạnh Ôn Uyển, nhìn Ôn Uyển trầm mặt ngồi ở đó, cũng không nói chuyện, cũng bất động, thở dài: “Bên trong vốn không có chuyện gì, em không cần tìm không thoải mái cho mình, được không, cô nhóc?”

Thật ra thì cũng không có bao nhiêu chuyện, anh cũng có thể hiểu tính tình Ôn Uyển.

Ôn Uyển ngược mắt liếc Giản Dung, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Em chờ anh giải thích, giải thích xong rồi em mới biết, bản thân có phải đang tìm không thoải mái không?”

68. Chương 67

Ngược lại cô phải nghe Giản Dung giải thích, có thể nói ra lý do. Hơn nữa, vừa rồi cô gái đó rõ ràng là ra oai.

Khiến Ôn Uyển cũng cảm thấy rất không thoải mái, cô không phải bình dấm chua, nhưng mà đối phương công khai khiêu khích, là người cũng nên tức giận.

“Chuyện cũng không lớn, chỉ có chút chuyện như thế này.” Giản Dung nhún vai, giải thích với Ôn Uyển.

Ở trong đơn vị, không chỉ riêng chính ủy sẽ thường quan tâm tới cuộc sống các chiến sỹ, các chị dâu, mấy người có lòng cũng sẽ lưu ý giúp chiến sỹ, cũng không phải thích lo chuyện bao đồng, bản thân làm quân tẩu cũng biết.

Là đàn ông tham gia quân ngũ, khó tìm vợ, không có tiền cũng không có danh lợi, lại suốt ngày sống trong đơn vị, gần như cắt đứt liên lạc với bên ngoài, chính là gặp gỡ một cô gái cũng khó khăn.

Tuổi nhỏ một chút còn may, còn giống như Giản Dung, sắp 27, 28 tuổi, đã trưởng thành chứ không còn nhỏ nữa, lại kéo dài chuyện này, chính ủy cũng từng giới thiệu, nhưng tính tình Giản Dung bướng bỉnh, anh không đi, chính ủy cũng làm khó, nói thế nào cũng vô dụng.

Chính ủy nói chuyện đó với đoàn trưởng, tính tình đoàn trưởng nóng nảy, liền bắt đầu mắng Giản Dung: “Thằng nhóc này, cậu không giải quyết tốt vấn đề sau nhà, sao có thể dẫn lính tốt chứ? Con người khác cũng lớn như vậy, cha mẹ của cậu nghĩ như thế nào? Cậu bất hiếu, biết không?”

Mắng thì mắng rồi, Giản Dung vào lỗ tai này ra lỗ tai kia, không để ý. Đoàn trưởng Triệu rất bất đắc dĩ, oán trách Giản Dung không phải gì đó trước mặt vợ.

Vợ đoàn trưởng Triệu, Hàn Hề vừa nghe, lập tức nảy ra tính toán nhỏ nhặt, tự mình giới thiệu em họ - Trần Huệ - cho Giản Dung, sẽ để cho Trần Huệ không có chuyện gì tới đơn vị chơi một chút, cũng nói tình huống cho Giản Dung.

Vì để cho hai người gặp mặt, đoàn trưởng Triệu kêu Giản Dung đến nhà mình ăn cơm, thấy Giản Dung mới biết được là để cho anh xem mắt, cô gái này, không nhìn thấy còn chưa tính, nhìn thấy rồi muốn trực tiếp chạy đi.

Không chỉ riêng cô gái này mất mặt, ngay cả nể mặt chị dâu và đoàn trưởng cũng không có, Giản Dung là người không tìm không phổi, tốt xấu gì cũng nhận nhân tình của người ta, không còn cách nào, ngồi xuống ăn cơm.

Cơm nước xong, nghĩ thầm anh phải tìm cơ hội rời đi, ai nào ngờ chị dâu không mở miệng, cô gái này không chờ chị dâu mở miệng đã tự nói trước: “Lần đầu tiên tới đoàn 731, cũng không quen, làm chủ nhà, có phải nên dẫn em đi xem chung quanh một chút không?”

Lần đầu tiên Trần Huệ nhìn thấy Giản Dung lập tức động lòng, mấy năm nay, bản thân cô ưu tú, bối cảnh cũng tốt, vốn là cô gái cao ngạo, có thể nhìn vào mắt không nhiều lắm, hơn nữa rất thích bắt bẻ.

Nhưng Giản Dung lại là ngoại lệ với cô rồi, dáng vẻ Giản Dung dễ coi, lại là người rất ưu tú, nghiêm trang nghiêm túc, người như vậy rất thích hợp sống chung, không có tâm địa gian xảo.

Cho nên cô đồng ý cùng Giản Dung tìm hiểu lẫn nhau, thử quan sát một chút, nhưng Giản Dung không nói nhiều, chị họ hỏi một câu, anh liền ừ một tiếng, không thêm không bớt một chữ, điều này khiến Trần Huệ rơi vào khó khăn, không có cách nào, chỉ có thể chủ động mở miệng.

Đối với Trần Huệ, đều là người trưởng thành, người nào chủ động cũng vậy, cho đôi bên một cơ hội mà thôi.

Theo đề nghị của Trần Huệ, Giản Dung vẫn hơi khở sở, cũng không chờ anh mở miệng, Hàn Hề đã nói trước, chủ động lôi kéo Giản Dung, đẩy hai người ra ngoài đi dạo một vòng, Giản Dung vô cùng bất đắc dĩ, liền dẫn theo cô gái này đi dạo quanh đơn vị.

Trong lòng thầm cầu nguyện, cô gái này về sớm một chút, ai ngờ cô gái này đặc biệt vui vẻ, Giản Dung không nói nhiều thì cô liền tìm đề tài tán gẫu, đi theo Giản Dung vòng quanh sân huấn luyện vài vòng, thỉnh thoảng Giản Dung hỏi cô có mệt không, vốn định nói nếu mệt thì về sớm một chút.

Nhưng lời Giản Dung nói, Trần Huệ nghe được lại là chủ động quan tâm, trong lòng rất cảm động, chỉ nói không mệt, nói chuyện phiếm với anh rất vui vẻ, không còn cách nào, lại tiếp tục lắc lư với cô ta.

Vất vả lắm mới lắc lư đủ, cô gái này chủ động mở miệng phải về, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn Trần Huệ: “Vậy được, tôi nói với chị dâu một tiếng, để nhân viên cảnh vệ tiễn cô về?”

Xem ra lần sau anh phải chạy trước.

“Anh không đưa em về sao? Đây là lễ phép căn bản.” Trần Huệ với vẻ mặt đương nhiên nhìn Giản Dung, ánh mắt ấy để cho người ta cảm thấy, đây chính là chuyện bạn nên làm, Giản Dung cứ nhìn Trần Huệ như vậy, mím mím môi, không biết nên nói gì.

Trần Huệ nhìn dáng vẻ của Giản Dung, lập tức cười rộ lên: “Để cho anh tiễn em về, cũng không phải khiến anh lấy em qua cửa, có khó xử sao?”

“Không phải, không phải như cô nghĩ.” Giản Dung thật sự không biết làm sao, nên cự tuyệt Trần Huệ như thế nào, nhất là lúc đối phương thoải mái, cũng giống như bạn, là phụ nữ, không có đất dung thân.

Trần Huệ thở dài: “Người đàn ông làm lính không có ai mắc cỡ ngại ngùng như anh cả, em chỉ cảm thấy không tệ lắm, chúng ta có thể quen biết, không thể khẳng định chắc chắn vào lúc này, em cũng không phải người tùy tiện như vậy.”

Nói xong Trần Huệ kéo Giản Dung trở về khu người nhà, Giản Dung liền vội vàng tránh ra, không còn cách nào, chỉ có thể tiễn Trần Huệ về.

Hàn Hề vừa nghe đã đưa trở về rồi, chính xác là có tin tức tốt, lúc không có chuyện gì sẽ để Trần Huệ tới đây, Trần Huệ cũng vô cùng vui mừng, nhưng cô cứ đến thì Giản Dung núp đi, cho dù ai cũng không tìm được người.

Về sau, Giản Dung không có việc gì, đoàn trưởng nói ra tin tức, đoàn trưởng cho rằng Giản Dung có lòng với cô gái đó, dĩ nhiên chủ động nói, Giản Dung vừa biết Trần Huệ sắp tới đơn vị, lập tức mang theo toàn bộ lính đi huấn luyện dã ngoại.

“Chuyện chỉ đơn giản như vậy, sau đó về nhà lại đụng phải em, tiếp theo cha mẹ anh nói em coi trọng anh, là anh đào được vật quý ở quán bên đường, nhặt được tiện nghi.” Giản Dung cứ thẳng thắn nói với Ôn Uyển như vậy.

Ôn Uyển quay đầu nhìn Giản Dung, hơi híp mắt: “Ý của anh là em làm hư chuyện tốt của anh, nói giống như con gái người ta ngã vào anh vậy, nếu anh thật sự không vui, anh không đi dạo cùng cô ta, không đưa cô ta trở về, có thể bóp chết anh sao? Bóp chết rồi, em phụ trách!”

Lúc phụ nữ ghen không thể nói đạo lý, cho dù Ôn Uyển cũng như thế, nghĩ tới Giản Dung và cô gái kia đi dạo vài vòng quanh sân huấn luyện, cô liền tức khí lên, từ khi theo Giản Dung theo quân đến giờ, Giản Dung còn chưa từng mang theo cô đi dạo một vòng quanh đơn vị.

Giản Dung vừa nghe, lập tức rối loạn, đây tính là vạ vạ kiểm rắc rối đó, sau tuyết lông ngỗng là cái gì? Không phải anh vì mặt mũi con gái người ta sao?

“Bà cô ơi, em kêu anh khai, anh khai một chữ cũng không sót, em không thể chơi trò trẻ con như vậy?” Về mặt Giản Dung thất bại nhìn Ôn Uyển.

69. Chương 68

Cổ nhân nói cái gì mà thắng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, kháng cự nữa sẽ đánh chết, nhưng anh đã khai thật ra, một chữ cũng không thiếu, sao Ôn Uyển lại có thái độ này, anh cũng không nói cô ta ngã vào anh, lúc ấy thái độ của Trần Huệ thật sự là như vậy.

Ôn Uyển nhìn về mặt thất bại của Giản Dung, càng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Giờ sao? Em nói sai sao? Anh không nên thành thật khai báo sao? Hơn nữa, em theo anh, em rõ ràng còn uất ức rồi, anh lại có thể lộ ra một cô gái.”

Cô chưa bao giờ nghĩ tới trong thế giới của Giản Dung sẽ xuất hiện một cô gái, cũng chưa từng ý thức được sẽ có người tới giành Giản Dung với cô.

“Em suy nghĩ nhiều, anh biết rõ em uất ức, nhưng mà anh với cô gái kia vốn không có chuyện gì, nghe anh nói một chút đạo lý, được không?” Giản Dung còn thiếu nước khóc, kiên nhẫn dụ dỗ Ôn Uyển.

Anh biết cô nhóc này đang nổi nóng, hôm nay mới từ trong nhà tới, trong lòng khó tránh khỏi suy nghĩ không thoải mái, vừa tới lại nhìn thấy Trần Huệ, suy nghĩ trong lòng cũng khó tránh khỏi bị rối loạn, vốn nói mà không suy nghĩ.

Ôn Uyển đẩy Giản Dung ra, tức giận nói: “Em mới không cần nghe anh ngụy biện, nếu khi đó anh không bị gọi về, không chừng đã tốt hơn với cô ta rồi, anh đã đi vòng quanh đơn vị với cô ta, đi nhiều vòng như vậy, hơn nữa, tất cả đều là lời nói một phía của anh, em mới không cần nghe.”

Nam đuổi theo nữ cách tăng lừa dối, nếu cô gái kia vẫn chấp nhất, cô mới thật sự không tin Giản Dung không cảm động, Ôn Uyển đứng dậy rời khỏi phòng khách, không thèm để ý tới Giản Dung.

“Được rồi, anh sai rồi, không nên đi nhiều vòng như vậy quanh đơn vị với cô gái kia, lúc đó anh nên nghiêm túc cự tuyệt, cô ta sẽ không đòi hỏi.” Giản Dung đứng dậy lập tức đuổi theo, “Bà cô, đừng nóng giận, chọc tức bản thân, không đáng.”

Anh chưa từng nghĩ tới lúc một cô gái cố tình gây sự có thể biết ăn nói như vậy, cho nên dừng hòng giảng đạo lý với phụ nữ.

Ôn Uyển không để ý tới Giản Dung, đi tới góc tường, lôi va li ra, thuận tay mở khóa, bắt đầu lấy thứ gì đó trong ngăn tủ, bỏ vào trong va li.

Giản Dung nhìn Ôn Uyển như vậy, lập tức tròn mắt, sưng sờ mở miệng: “Không phải chứ, chuyện nhỏ như vậy, em định bỏ nhà ra đi?”

Đây cũng quá không đáng tin rồi, rõ ràng chính là một đứa bé, Giản Dung tiến lên mấy bước ngăn cản cô, cũng không thể để cho cô trở về.

“Anh đừng đụng vào em!” Ôn Uyển đưa tay đẩy Giản Dung ra, “Ai bỏ nhà ra đi, em đi về nhà, hai ta ly hôn!” Ôn Uyển không ngừng cầm quần áo trong tay, tiếp tục bỏ vào trong va li.

Giản Dung không ngăn nữa, anh biết tình tình ham chơi của Ôn Uyển, phần lớn không phải vì cô gái kia, mà bởi vì tâm tình không tốt, muốn về nhà, không nỡ xa ba mẹ.

Nhìn va li bên cạnh Ôn Uyển chứa quần áo, Giản Dung yên lặng lấy đồ trong va li ra, Ôn Uyển bỏ một bộ vào, Giản Dung lấy một bộ ra, Ôn Uyển hoàn toàn sưng sờ, nhìn Giản Dung, quát: “Giản Dung, anh không được cầm đồ của em.”

Người đàn ông này có ý gì? Cô đang sắp xếp quần áo, anh lại không ngừng cầm ra.

Giản Dung không nhìn Ôn Uyển, không nhanh không chậm nói: “Em không xếp vào bên trong, anh đương nhiên cũng không cảm ra ngoài.”

Dương đã nói, nếu anh khiến Ôn Uyển uất ức bỏ đi, Dương sẽ mang theo Ôn Uyển cao chạy xa bay, để cho anh vĩnh viễn không tìm được Ôn Uyển, có lẽ người khác cảm thấy điều này vô nghĩa, nhưng Giản Dung để trong lòng.

Anh biết Dương có thể đi, không phải chỉ nói không.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung cầm hăng say, dừng động tác lại, cứ yên lặng như vậy mấy giây, đột nhiên cầm va li lên, tức giận không thôi: “Cùng lắm thì em tay không trở về, được chưa?”

Một đồng quần áo là gì, còn không thể không mua được, cô không cần nữa có được hay không?

Nhìn Ôn Uyển như vậy, Giản Dung cũng không cử động nữa, mạnh mẽ đứng dậy, cả người Ôn Uyển bay lên trời, lập tức luống cuống, hô to với Giản Dung: “Giản Dung, anh định làm gì? Anh thả em ra!”

Cô không ngờ, Giản Dung cộc gỗ như vậy sẽ dùng chiêu này.

“Không thả!” Giọng Giản Dung ngắn gọn mà có lực, “Chính ủy nói rồi, đối mặt với mâu thuẫn phải kịp thời, hữu hiệu, có thủ đoạn, vượt qua mâu thuẫn, tuyệt đối không thể để mâu thuẫn thăng cấp.”

Nói xong, Giản Dung ôm ngang Ôn Uyển, bước nhanh đi vào phòng trong.

Vào trong phòng, Giản Dung đặt Ôn Uyển lên giường, buông xuống, đồng thời cả người cũng đè lên theo, Ôn Uyển đưa tay đẩy Giản Dung, kêu: “Giản Dung, anh buông người ta ra nhanh chút, để cho em về...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị Giản Dung chặn lại, Giản Dung nắm tay Ôn Uyển, cứ tùy ý hôn như vậy, đầu lưỡi cắn nuốt lưỡi Ôn Uyển, ngay cả khe hở để hô hấp cũng không cho, cả người cứ bị Giản Dung hôn như vậy.

Một hơi thở tê dại khiến Ôn Uyển quên phản kháng, tay nhỏ bé nắm tay Giản Dung, không nhận được dịu dàng đáp lại, cô yêu Giản Dung, yêu khắc sâu tận trong xương, từ nhỏ đến lớn.

Thay vì nói Giản Dung không biết biểu hiện tình cảm của mình, nói chính xác hơn, phải là cô không biết, cô không có cách nào nói cho Giản Dung biết mình thương yêu anh bao nhiêu, yêu đến có thể buông tha cao quý, buông tha địa vị, buông tha tất cả.

Tất cả mọi người đều nói, trong đại viện có hai cô gái, được nhận muôn vạn yêu thương, một là cháu gái nhỏ nhất của nhà họ Thẩm – Nhược Sơ, một người khác chính là cô, từ nhỏ đến lớn, cô đều không thân cận với Nhược Sơ, cũng không phải vì lý do gì khác, chỉ bởi vì họ quá giống nhau.

Khi cô nhìn thấy Nhược Sơ, giống như nhìn thấy bản thân, lúc đi chung với nhau, cảm giác này sẽ khiến cho bạn cảm thấy sợ hãi, bạn còn tồn tại là để cho thân phận và địa vị của mình không bị người khác nhạo báng, cố gắng hết sức làm người có cái danh hoàn mỹ mười phần vẹn mười trong mắt người khác, tăng thể diện cho ông cụ, khiến cha mẹ vui vẻ.

Ôn Uyển buông tay Giản Dung, quần lấy cổ Giản Dung, khẽ nâng đầu lên, nhẹ nhàng đáp lại, đáp lại rất nhỏ lại khiến cho Giản Dung càng thêm rơi vào tay giặc, tay nâng mặt Ôn Uyển, càng hôn sâu.

Tùy ý để Giản Dung hôn, cho đến khi Ôn Uyển hô hấp không đều, Giản Dung mới buông Ôn Uyển ra, nhìn người phụ nữ trải qua tình ý, hơi say lòng người, khiến cho người ta si mê.

“Ôn Uyển, anh không thể có người phụ nữ khác.” Giản Dung đưa tay gạt tóc tán loạn của Ôn Uyển, “Vì người trên thế giới, cũng không tìm ra cô gái nào có thể yêu anh giống như em.”

Giản Dung nói xong, hơi mất tự nhiên mở to mắt, không đợi Ôn Uyển mở miệng, tiếp tục nói: “Anh hiểu rõ, em không nỡ xa cha mẹ em, nhưng anh sẽ không để cho em chịu uất ức, em cũng vui vẻ lên, tức giận có thể mắng anh, có thể nháo với anh, nhưng đừng nói lý hôn, được không?”

Ở trong mắt Giản Dung, có mấy lời có thể nói, thật ra có vài lời nếu nói ra lập tức có thể đau nhói người, cho dù lời này có phải nói nhầm hay không.

70. Chương 69

“Ừ.” Ôn Uyển nhìn Giản Dung, khéo léo gật đầu, “Em nháo với anh là bởi vì tâm tình không tốt, buổi sáng lúc thấy cha em mới biết mình không hiểu thuận.”

Cha mẹ nuôi cô lớn, cô lại cố ý gả cho Giản Dung, đến đơn vị xa xôi, bóng lưng cha lúc ấy cũng không còn nhanh nhẹn như trước, con người, đến tuổi, không lên lão không được.

Mà bọn họ chỉ có một con gái, sinh ra nuôi lớn như vậy, lại không thể ở bên cạnh hiểu thuận, tuổi ông ngoại cũng lớn, muốn gặp cô một lần cũng không dễ dàng.

“Anh hiểu rõ.” Giản Dung khép hờ mắt, gật gật đầu, “Sao anh lại không hiểu chứ, em ấy, vẫn còn là đứa bé, mới hơn hai mươi tuổi một chút, gả cho anh chính là uất ức em, lời này không sai.”

Cô gái ở tuổi này chính là lúc thanh xuân không gò bó, chơi không chút kiêng kỵ, mặc dù anh tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng trong nhà cũng có mấy em gái, nhưng nếu không phải suốt ngày đi khắp nơi chơi, kiếm tiền thì đi du lịch.

Ôn Uyển cũng ở tuổi này, lại chỉ có thể đi theo anh sống ở đơn vị.

“Em không hối hận.” Ôn Uyển cố chấp nhìn Giản Dung, đưa tay ôm cổ Giản Dung: “Em chưa bao giờ hối hận vì thích anh, từ nhỏ em đã thích anh... anh biết không?”

Lời này khiến Giản Dung hơi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười, Ôn Uyển nói chuyện rõ ràng với anh không nhiều lắm, cũng không phải vấn đề khác nhau, là do tính tình anh, không hỏi đến, Ôn Uyển cũng chưa bao giờ nói.

Cũng cảm thấy cô nhóc này đã thích anh từ nhỏ, hơi không đáng tin cậy, đứa bé thì biết gì? Hơn nữa anh tiếp xúc với Ôn Uyển không nhiều, cũng không lui tới với mấy đứa bé nhà họ Ôn.

“Anh không tin hả?” Ôn Uyển nhìn Giản Dung, “Em thật sự thích anh từ nhỏ... anh mặc đồ chơi bóng rổ, chơi trong đại viện, em liền ở chỗ không xa nhìn, vừa làm bài tập vừa nhìn, khi em thi không đạt, anh giúp em ký tên...”

Ôn Uyển liệt kê từng chuyện với Giản Dung, trong ấn tượng sâu sắc nhất của cô chính là khi Giản Dung mặc quân trang, muốn đi trường quân đội ngày đó, cũng chính giữa tháng tám, khi Giản Dung từ trường học thợ sản về.

Ngược lại cực kỳ tương tự, ngày đó chú hai Giản Dung lái xe đưa Giản Dung ra nhà ga, cô mặc váy hoa nhất định đi theo, Giản Dung và chú hai anh cho là đứa bé ham chơi, cũng không nghĩ nhiều, thả Ôn Uyển vào trong xe.

Ôn Uyển ngồi bên cạnh Giản Dung, khấn trương, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, nhìn Giản Dung hỏi: “Anh, khi nào anh trở lại?”

Trong nhà có quân nhân, cô biết khái niệm đi học trường quân đội, nhìn dáng vẻ anh tuấn của Giản Dung, dưới bộ quân phục làm nổi bật đặc biệt chói mắt, khi đó Giản Dung chỉ là binh lính, không có bất kỳ cấp bậc gì, nhưng chính là thường phục của binh nhì cũng rất đẹp trai.

“Không trở lại.” Giản Dung cười như không cười đáp lại một câu, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đứa bé này thật có ý tứ, ở trong mắt Giản Dung, đây chính là công chúa nhỏ, là cô gái người gặp người thích ở trong đại viện, không ai không khen.

Cuộc thi mỗi năm đạt được hạng nhất, cái gì cũng tốt, lại vô cùng lễ phép, lúc đến nhà mình đều đoan đoan chính chính ngồi xuống, còn có thể kể chuyện xưa cho ông cụ, đặc biệt có thể làm người lớn vui vẻ.

Ôn Uyển vừa nghe Giản Dung nói không trở lại, trong nháy mắt bắt đầu khóc, nắm quần áo Giản Dung, quân trang bị tay nhỏ bé vo thành một nắm, Giản Dung vừa nhìn, thấy khóc vội vàng dụ dỗ.

Không biết làm gì, nói gì cũng không có tác dụng, khóc suốt dọc đường đến nhà ga, khi đó cùng đi trường quân đội vô cùng nhiều, tàu hỏa màu xanh biếc còn chưa mở, tân binh đứng bên cạnh lưng đeo ba lô màu xanh lá cây.

Có đồ dành nhưng phần lớn đều là người nhà khóc, Giản Dung cũng vượt qua như vậy lên tàu hỏa, anh ngược lại không có người nhà khóc, chỉ có Ôn Uyển khóc không ngừng, nhất là cô nhóc này không định ngừng.

Đã đến lúc Giản Dung lên tàu, một tiếng còi tàu, tàu hỏa chậm rãi lăn bánh, Ôn Uyển chạy theo vừa khóc vừa kêu: “Anh Giản Dung, anh phải trở lại, tiểu Uyển ở nhà chờ anh.”

Tàu chạy đi, mang theo Giản Dung, Ôn Uyển cũng theo chú hai của Giản Dung trở về đại viện, có mấy ngày cô bé này không nói gì, người trong nhà không biết vì sao, hỏi cũng không nói.

Nghe Ôn Uyển nói lại, Giản Dung vô cùng giật mình, anh chưa từng nghĩ cô nhóc này đã bắt đầu thích anh từ nhỏ, anh vẫn không hiểu, rõ ràng Dương và Ôn Uyển là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau.

Nhưng trái tim cô nhóc này lại thất trên người anh, thì ra là có chuyện như vậy.

“Anh không có tâm tư với em sao?” Ôn Uyển nhìn Giản Dung, vốn biết là sự thật nhưng vẫn không nhận được mà hỏi.

Trên mặt Giản Dung lộ ra nụ cười, nhìn Ôn Uyển: “Là không dám có tâm tư, em tốt như vậy, dùng lời cha anh nói, người xứng với em có thể xếp hàng từ cửa Nam đến cửa Đông, chen ngang cũng không tới lượt anh.”

Một câu nói chọc cho Ôn Uyển cười khanh khách, nghịch ngợm nói với Giản Dung: “Em cho anh đặc quyền, cho nên anh phải đối xử tốt với người phụ nữ của anh, biết chưa?”

Ôn Uyển đưa tay chọc ngực Giản Dung, người cần có lòng, thì phải thêm chút, cô yêu rất không dễ dàng, chưa từng nghĩ tới cầu xin đáp trả, nhưng mà cũng quyết tâm không để bất kỳ ai đánh chủ ý lên Giản Dung.

Bạn bảo vệ người đàn ông lâu như vậy, cho dù là ai cũng không bỏ được.

“Nhất định!” Giản Dung đáp một tiếng, đưa tay ôm lấy Ôn Uyển, “Được rồi, cũng không còn sớm, chia đồ gì đó cho các nhà, chúng mình xuống nhà ăn.”

Quà tặng cho các nhà cũng cần đưa qua, còn phải tìm đoàn trưởng báo cáo.

“Được.” Ôn Uyển cứ treo trong tay Giản Dung như vậy, kệ cho Giản Dung ôm, để cho sửa sang lại quần áo và đầu tóc lộn xộn, bắt đầu cầm đồ, đi ra ngoài đưa cho nhà các chị dâu trong viện.

Giản Dung và Ôn Uyển đi nhà chính ủy trước, lúc ở cửa ra vào, Giản Dung hô to một tiếng: “Báo cáo!”

“Vào đi!” Nói chuyện là chính ủy, Giản Dung không ngờ giờ này chính ủy ở nhà, rốt cuộc vợ trở lại, một chút cũng không muốn chia lìa.

Nghe đáp tiếng, Giản Dung và Ôn Uyển đi vào, tiểu Thiên đang xem ti vi nhìn thấy Ôn Uyển lập tức nhảy khỏi ghế salon, nhào tới trước mặt Ôn Uyển, được Ôn Uyển bế lên.

Tiểu Thiên ôm cổ Ôn Uyển, hai mắt mở to nhìn Ôn Uyển, giọng nói non nớt mở miệng: “Chị, chị bị chú hư mang đi đâu, đã nhiều ngày không trở lại, em nói cho mẹ, nói chị bị chú hư mang đi, phải báo cảnh sát.”

Từ sau lần ăn sủi cảo trước, sau khi Giản Dung ra về tiểu Thiên bần thủ, tiểu Thiên liền bắt đầu gọi Giản Dung là chú hư, trong mắt đứa bé, định nghĩa tốt xấu trực tiếp như vậy, không có bất kỳ tiêu chuẩn cân nhắc.

71. Chương 70

Mọi người nghe lời tiểu Thiên nói đều cười khê, Giản Dung liếc nhìn tiểu Thiên, quyết định về sau không so đo với đứa bé, trong nhận thức của tiểu Thiên, vĩnh viễn không thể hiểu Ôn Uyển là vật phẩm riêng tư của anh.

Anh cứ tiếp tục so đo với tiểu Thiên, sớm muộn gì cũng bị thằng bé chết tiệt này làm cho tức chết.

“Chị về nhà, có quà cho tiểu Thiên này.” Nói xong Ôn Uyển đặt tiểu Thiên xuống, đứa bé bốn năm tuổi, ôm lên cũng không nhẹ, ngay sau đó Ôn Uyển xoay người lấy quà tặng trong tay Giản Dung cho tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nhìn món đồ chơi trong tay, khỏi phải nói rất vui vẻ, khoe khoang trước mặt tiểu Cẩn: “Mẹ xem nè, món đồ chơi mới của con, ngẫu không?”

“Mẹ thấy được!” Tiểu Cẩn lộ ra nụ cười, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng và dịu dàng trước sau như một, hai kiểu tính tình vốn không thể dung hợp, lại có thể thể hiện hoàn toàn trên người cô,

Ôn Uyển nhìn tiểu Cẩn, lấy một cái hộp tinh xảo đưa tới, khê mỉm cười: “Chị dâu, đây là đưa cho chị.”

Một mảnh khăn lụa, cũng không phải là lễ vật đặc biệt quý trọng, nhưng Ôn Uyển muốn đưa cho tiểu Cẩn, cảm thấy phong cách người phụ nữ này đặc biệt thích hợp với món quà tặng này, cho nên lúc đầu không hề suy nghĩ liền mua lấy.

Tiểu Cẩn nhận lấy cái hộp, nhìn Ôn Uyển, trong lúc này cũng hơi lúng túng: “Sao lại không biết xấu hổ, mua quà cho con nít là được, anh chị thì miễn đi?”

Ở trong lòng tiểu Cẩn, vốn thiếu ân huệ của Ôn Uyển, lúc cô không có ở đây, nghe Trương Nghị nói Ôn Uyển đối xử đặc biệt tốt với tiểu Thiên, coi như chính mình sinh ra mà chăm sóc, cũng khiến cho cô vô cùng xấu hổ, nếu không có Ôn Uyển, không biết trong lòng đứa bé này phải chịu bao nhiêu thương tổn.

Hôm nay cô vẫn không có cơ hội bày tỏ, sao lại không biết xấu hổ đi nhận quà của người ta?

“Cầm đi, cũng không đắt.” Ôn Uyển kéo tay tiểu Cẩn, đưa cái hộp cho tiểu Cẩn, Giản Dung vẫn trầm mặc ở bên cạnh nói một câu khó hiểu với chính ủy đang ngồi đó: “Chính ủy, chỉ có tiểu Thiên và chị dâu có quà, anh không có!”

Một câu nói khiến tiểu Cẩn và Ôn Uyển đều phá ra cười, có lúc Giản Dung như đứa bé, như dáng vẻ bây giờ.

“Tại sao chứ? Tại sao đều có quà, tôi không có?” Ngược lại chính ủy hỏi nghiêm trang, không giống như đang nói đùa, thấy có phần con nít, anh là chính ủy, cũng là đàn ông, nhưng cũng thích quà tặng.

Ôn Uyển hơi ngượng ngùng nhìn chính ủy, mím mím môi, vừa định nói, Giản Dung buột miệng tiếp lời: “Mấy ông lớn đều không có quà, máy bay hạn chế trọng lượng, không mang được nhiều như vậy.”

Cũng không phải máy bay nhà mình, đâu cầm được nhiều đồ như vậy? Xem chính ủy tranh giành đồ như vậy, không còn là đứa bé?

Một câu nói, chính ủy không nói thêm gì nữa, im lặng hút thuốc lá, Ôn Uyển nhìn chính ủy, lại nhìn tiểu Cẩn, cười cười: “Chính ủy, chị dâu, anh chị làm việc đi, em và Giản Dung còn qua nhà khác tặng quà, đi trước đây.”

“Được, vậy cảm ơn em.” Tiểu Cẩn vội vàng đứng lên muốn tiễn Ôn Uyển, đột nhiên nhớ ra cái gì, nhìn Ôn Uyển, cười nói: “Tiểu Uyển, chị mang thai.”

Ôn Uyển và Giản Dung hơi sửng sốt, Ôn Uyển nghe Giản Dung nói, trước kia chị dâu nhà chính ủy vẫn không có đứa bé, xem ra là vì tiểu Thiên nên không muốn đứa bé, cũng không ngờ bây giờ mang bầu, rất khiến người ta ngoài ý muốn.

“Chúc mừng chị, chị dâu.” Giản Dung mở miệng trước, Ôn Uyển cũng xấu hổ cười cười, ngược lại tiểu Cẩn lại bình tĩnh: “Trước kia chị cho là không thể có bầu, sau đó nghĩ tới còn có tiểu Thiên, cho nên cũng không đặc biệt để ý, không ngờ lại mang bầu, thật vui vẻ.”

Ôn Uyển là người tốt, cho nên, chuyện như vậy tiểu Cẩn cũng không nhịn được muốn chia sẻ với Ôn Uyển, trước kia ở chung với Trương Nghị, cô vẫn không có động tĩnh gì, nhưng tiểu Thiên coi cô là mẹ mà lệ thuộc vào khiến tiểu Cẩn được trấn an rất nhiều.

Mặc kệ như thế nào, cô còn có tiểu Thiên, chính ủy không lên tiếng, cô sẽ không suy nghĩ nhiều, ai ngờ ngày đó cảm thấy không thoải mái, chính ủy liền dẫn cô đến đội y tế kiểm tra một chút, không ngờ chị dâu nhà đoàn trưởng nói cô đã có bầu chừng hai tháng.

Lúc ấy, cô không đặc biệt vui vẻ, ngược lại Trương Nghị giống như rất hưng phấn, cũng may mà anh và tiểu Cẩn không để lộ, cho đến khi chính ủy hỏi tiểu Cẩn tại sao không vui, tiểu Cẩn mới nói, tiểu Thiên còn nhỏ như vậy, sao có thể tiếp nhận, lại có một đứa nhỏ, có phải sẽ có gánh nặng trong lòng không.

Những điều này đều là tiểu Cẩn nên suy tính, trước kia tiểu Thiên không hiểu, cho rằng cô chính là mẹ ruột của bé, nhưng đứa bé lớn lên, thân thích sẽ nói, hàng năm tiểu Thiên cũng muốn đi cúng bái mẹ ruột của bé, dù sao mẹ ruột tiểu Thiên vĩ đại như vậy.

Ngược lại chính ủy cũng hơi khó xử, cho đến khi hỏi tiểu Thiên, không ngờ tiểu Thiên rất vui vẻ, hy vọng có thể có một em gái, điều này đặc biệt trấn an tiểu Cẩn, cũng không suy nghĩ nhiều tiếp.

“Chính ủy, chị dâu sắp có bảo bối rồi, ngài phải chăm sóc tốt cho chị dâu.” Ôn Uyển cười cười với chính ủy, cũng khó trách, chính ủy và chị dâu đã lâu không có bảo bối rồi.

Chính ủy cười ngây ngô hì hì mấy tiếng, dáng vẻ đàn ông làm lính trước sau như một, thật thà ngay thẳng.

“Được rồi, chính ủy, chị dâu, chúng em đi nhé.” Giản Dung cười cười nói một tiếng với chính ủy và chị dâu, ôm Ôn Uyển rời đi, ra khỏi nhà chính ủy, Ôn Uyển vuốt ve bụng mình, thật ra không có người phụ nữ nào không muốn em bé.

Giản Dung quay đầu liếc nhìn Ôn Uyển, giọng rất bình thản: “Yên tâm đi, không lâu nữa chúng ta cũng sẽ có em bé.”

Nhìn là người đàn ông thô kệch, trong ngày thường Giản Dung cũng tỉ mỉ, Ôn Uyển quay đầu, đón lấy ánh mắt Giản Dung, dùng sức gật đầu, có hôm nay cô đã rất cảm kích, cũng tin tưởng không lâu nữa sẽ có đứa bé của cô và Giản Dung.

Tặng đồ đến các nhà, cũng chia xong kẹo, Giản Dung và Ôn Uyển mới đi đến nhà ăn ăn cơm, giờ này không được ăn, Giản Dung dẫn Ôn Uyển đến nhà ăn lãnh đạo, nấu món ăn.

Cơm nước xong, Giản Dung dẫn Ôn Uyển đi dạo trong đơn vị, kéo tay Ôn Uyển, mặc quân trang giống nhau, không giống như trang phục tình nhân, tình yêu tốt đẹp như vậy, chỉ có giản dị mộc mạc, gió lạnh thổi qua, Giản Dung cởi áo khoác khoác lên người Ôn Uyển.

Ôm Ôn Uyển tùy ý đi tới, Ôn Uyển không nói ra được cảm động trong lòng, Giản Dung đã ghi trong lòng lời nói lúc tức giận của cô, mới có thể dẫn cô đi dạo trong đơn vị, anh chính là như vậy, ngoài miệng sẽ không nhiều lời.

Ôn Uyển lặng lẽ kéo tay Giản Dung, cười cười: “Anh?”

“Sao vậy?” Giản Dung quay đầu nhìn Ôn Uyển, chỉ thấy trong mắt Ôn Uyển tràn đầy ý cười: “Không có gì, chỉ muốn gọi anh.”

“Ngốc.” Giản Dung gật đầu, đưa tay sờ tóc Ôn Uyển, lặng lẽ đi cùng Ôn Uyển, cho dù không nói câu nào, cũng sẽ cảm thấy toàn thế giới đều tươi đẹp.

72. Chương 71

Giản Dung cứ ôm Ôn Uyển như vậy đi dạo một lát, hơi lạnh lẽo, lúc sau tiếng sấm vang lên, Giản Dung ngẩng đầu nhìn, một đám mây đen lớn đang bay tới bên này, vội vàng ôm Ôn Uyển, nhẹ giọng nói: “Chúng

ta trở về thôi, nhìn trời này chắc là muốn mưa.”

“Ừ, được.” Ôn Uyển gật đầu, đi theo Giản Dung chạy về khu nhà người thân, vừa đến nhà, mưa to như trút xuống, Giản Dung che toàn bộ cho Ôn Uyển, trên mặt Ôn Uyển hơi ướt.

Giản Dung lấy tay áo lau cho Ôn Uyển, ngược lại tiện tay móc chìa khóa mở cửa, kéo Ôn Uyển vào phòng, lúc đóng cửa, Giản Dung nói với Ôn Uyển: “Bé cưng, em đi tắm trước đi, vừa mắc mưa, không nhanh chóng lau rửa sẽ lạnh.”

Tuy dầm mưa không nhiều, nhưng tóc cũng ướt, anh ở trong đơn vị đã quen với dải gió dầm mưa, nhưng Ôn Uyển có thể không làm được, không chú ý sẽ bị bệnh, thân thể cô nhóc này không phải rất tốt.

“À, được.” Ôn Uyển đáp một tiếng, ngược lại trở về phòng cầm áo ngủ, đi vào phòng tắm tắm rửa, Giản Dung cũng vào phòng đổi quần áo, rồi giặt quần áo của mình và Ôn Uyển.

Lúc Ôn Uyển đi ra, Giản Dung đã giặt xong quần áo, đi vào theo tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra, phơi quần áo, trở về phòng, Ôn Uyển làm làm tổ trong chăn, nghịch máy tính khô khan, Giản Dung đi tới chui vào trong chăn.

Thuận tay kéo Ôn Uyển vào trong ngực, Ôn Uyển lườm Giản Dung, thầm nói: “Trên người thật lạnh!”

Dáng vẻ dí dỏm, chọc cho Giản Dung cười khê không dứt, Ôn Uyển cũng cười theo, trước kia trong hai năm đầu, Giản Dung không ở nhà, thường một mình cô chịu đựng, cho dù sấm đánh, rõ ràng là sợ muốn chết nhưng vẫn làm bộ gì cũng không quan tâm, cố chấp chờ ở đó hai năm.

Nghĩ đến đây, Ôn Uyển chui vào trong ngực Giản Dung, Giản Dung cũng thuận thể ôm Ôn Uyển, xem phim với Ôn Uyển, thật ra thì đàn ông thích xem đại khái là mảng chiến tranh, phim Mỹ, phim cảnh sát – cướp bóc gì đó, nhưng ngược lại Ôn Uyển lại thích xem phim tình cảm như nước, anh cũng không ngại phiền.

Xem phim, Ôn Uyển hơi buồn ngủ, Giản Dung thuận tay rút tay cứng ngắc của Ôn Uyển ra, ôm Ôn Uyển đi ngủ, Ôn Uyển núp trong ngực Giản Dung, giống như nói mơ lẩm bầm: “Giản Dung, sấm đánh rồi, em sợ, anh ở trường học thợ săn, sẽ nhớ em sao?”

Trước kia khi nghe Ôn Uyển nói mê gì đó, Giản Dung đều không để ý, không nghe rõ Ôn Uyển nói gì, không ngờ, cô nhóc này đã từng như vậy, khiến cho Giản Dung thêm đau lòng, đưa tay ôm Ôn Uyển càng chặt.

Anh thiếu cô nhóc này rất nhiều, may mà ngày vẫn còn rất dài, anh có thể từ từ đền bù, bồi thường nhiều hơn cho cô nhóc này.

“Ngốc, ngoan ngoãn ngủ đi, anh sẽ bảo vệ em, từ nay về sau sẽ không để cho một mình em trải qua đêm mưa sấm chớp.” Giản Dung vỗ nhẹ sau lưng Ôn Uyển, giống như dỗ con nít, dần dần Ôn Uyển truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Ở trong sương mù cô có thể nghe thấy lời Giản Dung nói, khóe miệng không nhịn được khê nhếch lên.

Ban đêm mưa rơi càng lớn, mùa này chính là nhiều mưa, tiếng mưa rơi đánh vào trên sân, trên nóc nhà, bộp bộp vang dội, trong đêm tối càng thêm tùy ý liêu lĩnh, gió lớn thổi vù vù, giống như muốn thổi đổ cây.

Khi tất cả mọi người đang yên lặng trong đêm vắng, hưởng thụ thời gian ngắn ngủi ảm áp, từng tiếng còi tập hợp khẩn cấp vang lên, đánh thức Ôn Uyển, đánh thức Giản Dung, Ôn Uyển nhìn Giản Dung vội vàng mặc quần áo, dụi mắt hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Đáng ra khi trời mưa, trong đêm sẽ không xuất hiện tập hợp khẩn cấp, nhất là tập hợp khẩn cấp của quân đội, Giản Dung vừa mặc quần áo, vừa nói gấp: “Bây giờ còn chưa rõ ràng, tập hợp khẩn cấp, xem ra là có nhiệm vụ, em ngoan ngoãn ngủ đi, anh đi trước.”

Nói xong, Giản Dung mặc quần áo, đội nón lính lên rời khỏi phòng, Ôn Uyển cũng vội vàng từ trong chăn ra ngoài, phải đi làm nhiệm vụ, trong cuộc sống bình thường này cô hoàn toàn quên mất, Giản Dung làm lính, có lúc phải đi làm nhiệm vụ.

Ngay sau đó Ôn Uyển cũng đổi quần áo, mặc quân phục, đứng dậy đi ra ngoài, mấy chị dâu cũng khoác áo khoác đứng ở trong sân, xem ra những chiến sỹ khác cũng ra sân huấn luyện tập hợp.

Chị dâu chính ủy và chị dâu đoàn trưởng cũng đứng đó, liếc mắt thấy đám người, chị dâu đoàn trưởng mở miệng trước: “Được rồi, được rồi, mấy ông ấy đi làm nhiệm vụ rồi, cứu trợ chống nguy hiểm, vì nhân dân phục vụ, chúng ta phải tự chăm sóc tốt bản thân, đừng để cho bọn họ ngột ngạt, cũng trở về đi, đừng để bị lạnh.”

Mỗi một lần làm nhiệm vụ đều như vậy, từng chị dâu đều không bỏ được, nhưng các cô cũng không có cách nào, người đàn ông nhà mình lựa chọn làm lính, lựa chọn bộ quần áo này chính là muốn vô tư dâng hiến, năm nay coi như hơi ít nhiệm vụ như vậy, trong quá khứ còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nghe chị dâu đoàn trưởng nói xong, mọi người cũng không đứng lại nữa, ngược lại lục tục vào phòng, Ôn Uyển nhìn bọn họ vào phòng, không nói hai lời, cầm áo mưa khoác lên người xông thẳng vào trong mưa chạy đến sân huấn luyện.

Dọc đường mưa đánh thẳng lên mặt, cũng không để ý nhiều, Ôn Uyển chạy thực mạng đến sân huấn luyện, lúc chạy đến sân huấn luyện, mọi người đã tập trung toàn bộ, cho dù mặc áo mưa, thỉnh thoảng mưa vẫn bay trên mặt.

Mọi người đứng chỉnh tề ở đó, đứng ngay phía trước là đoàn trưởng Triệu và chính ủy, Giản Dung cũng đứng cách đó không xa.

Đoàn trưởng Triệu nhìn đám lính bên dưới, cất cao giọng nói: “Lần này nước lũ rất lớn, gặp tai họa nghiêm trọng, tôi hy vọng các cậu nhất định phải kịp thời tích cực đi cứu giúp quần chúng gặp thiên tai, các cậu là quân nhân, phải biết vô tư dâng hiến, tuyệt đối không thể mất thể diện!”

Đoàn trưởng Triệu nói rất nhiều, mọi người đều căng thẳng, những lời này nghe không dưới mấy trăm lần, mỗi một lần đoàn trưởng Triệu lại lặp lại một lần, cũng tuyên bố trước việc cần gánh vác, không dài dòng, mà nói cho bọn họ biết làm tốt bổn phận của một người quân nhân.

Bọn họ cởi quân trang cũng là người, nói không sợ chết, ai cũng không phải là người sắt, chỉ lấy tinh thần liều chết chống đỡ không ngừng.

“Nghe rõ chưa?” Đoàn trưởng Triệu cất cao giọng quát với bên dưới!

“Nghe rõ!” Khí thế mọi người to lớn, bọn họ là lính đoàn 731, không chịu thua, không sợ chết, không sợ khổ!

Lúc Giản Dung quay đầu mới để ý tới Ôn Uyển đang đứng ở đằng xa, liền trợn trừng mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Ôn Uyển, nhỏ giọng nói đôi câu với chính ủy, ngược lại bước nhanh về phía Ôn Uyển.

73. Chương 72

Giản Dung chạy đến trước mắt Ôn Uyển, nhìn Ôn Uyển, thuận tay lau nước mưa trên mặt, trầm giọng hỏi: “Trời mưa lớn như vậy, không ở nhà ngủ ngon, sao chạy ra đây?”

Lúc ấy, còi tập hợp khẩn cấp vừa vang lên, anh không kịp giải thích gì thêm với Ôn Uyển, lập tức vội vã chạy tới nơi này, chỉ không ngờ Ôn Uyển cũng sẽ chạy tới đây, trong lòng sốt ruột lại đau lòng.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung trước mắt, giọng nói hạ thấp nhưng rất rõ ràng: “Em không yên lòng về anh, nên tới xem một chút.”

Thời gian yên bình quá nhiều khiến Ôn Uyển cho là có thể yên lặng theo Giản Dung như vậy, cho đến khi đầu bạc, dù cuộc sống bộ đội khô khan kham khổ, có thể có Giản Dung ở đây, tất cả đều tốt đẹp.

Nhưng cô quên mất Giản Dung mặc quân phục, bộ quần áo đại biểu người đàn ông này không thuộc về riêng cô, còn thuộc về quân đội, thuộc về nhân dân, anh muốn vì bộ quần áo này mà dâng hiến bất cứ lúc nào, chuẩn bị làm nhiệm vụ bất cứ lúc nào.

“Không có chuyện gì, không có gì không yên lòng, trở về nhanh chút, mưa lớn như vậy, bị bệnh thì làm thế nào?” Giản Dung đưa tay muốn sờ mặt Ôn Uyển, nhưng vẫn nhìn được, “Trở về nhanh chút đi, anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ, đi tiền tuyến chống lũ.”

Anh có thể hiểu được tâm tình Ôn Uyển, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Ôn Uyển theo quân, không hiểu bọn họ phải ra ngoài làm nhiệm vụ, trong đại viện, những chị dâu khác sợ rằng đã thành thói quen, hàng năm dù ít hay nhiều, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ luôn phải làm nhiệm vụ.

Dùng lời đoàn trưởng nói, quân đội không uống công nuôi bọn họ, lựa chọn nghề nghiệp quân nhân này, đầu tiên là dâng hiến, thứ hai là vô tư dâng hiến.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, mím môi, không quay người lại, mà thấp giọng không thể nghe thấy: “Em có thể đi tiền tuyến không?”

Tiền tuyến chống lũ, không ai rõ ràng hơn cô, đó là chỗ nào, lúc vừa tới bệnh viện quân khu, trong bệnh viện cũng phái y tế tới tiền tuyến chống lũ giúp một tay, bác sỹ có chút lý lịch, đương nhiên là không muốn đi.

Mới tới rất dễ bị chèn ép, Ôn Uyển lại không có bất cứ đặc quyền gì, chuyện như vậy đương nhiên rơi trên người cô, đi theo người trong viện ra tiền tuyến, ở nơi này cô mới khắc sâu cảm nhận được cái gì gọi là tai nạn vô tình, cái gì gọi là động lòng trắc ẩn.

Bạn không trải qua, xem trên ti vi vốn không cách nào cảm thấy, tai nạn trước mắt, con người có bao nhiêu yếu ớt, nơi đó khổ biết bao nhiêu.

Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, trong hai năm đầu Ôn Uyển cũng không ít nhiệm vụ lớn nhỏ, sau cho dù có lý lịch, mọi người vẫn sẽ chụp mũ, lấy mấy chữ quang minh chính đại gì mà có kinh nghiệm, đẩy Ôn Uyển đi tiền tuyến.

Ngược lại Ôn Uyển không có gì, cô sẵn lòng đi, dù sao học y, lại là quân nhân, đó là trách nhiệm của cô, chỉ cần có thể có cơ hội, bỏ ra năng lực của mình, cô đặc biệt sẵn lòng đi.

Giản Dung nghe xong lời Ôn Uyển nói, lập tức kinh hãi, không thể tin nhìn Ôn Uyển, không hề suy nghĩ lập tức cự tuyệt, nói với Ôn Uyển: “Lúc khẩn cấp như này em không được càn quấy, nhanh về đi.”

Trong ngày thường, cô nhóc này tùy hứng một chút, tính khí lộn xộn anh cũng có thể hiểu được, nhưng vào lúc này, sao cô nhóc này có thể hồ đồ chứ? Nơi đó không thể đùa giỡn, nghe nói mấy ngày nay mưa to liên tiếp cho đến bây giờ, thành phố N lại gần núi, cái gì cũng có thể phát sinh.

Tai nạn trước mắt, dù là ai cũng không thể dự đoán trước, ngay cả anh cũng không bảo đảm.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, đưa tay nắm áo mưa Giản Dung, mở miệng lần nữa, giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn: “Giản Dung, anh phải tin tưởng em, được không? Trước kia ở bệnh viện em đã từng đi tiền tuyến rất nhiều lần, em có kinh nghiệm.”

Cô biết Giản Dung sẽ tức giận, nhưng vẫn hy vọng Giản Dung có thể đồng ý cho cô đi theo đơn vị.

Giản Dung nhíu chặt chân mày, nhìn Ôn Uyển, quả đấm trong tay nắm chặt, Ôn Uyển nhìn Giản Dung như vậy biết người đàn ông này tức giận không ít, buông Giản Dung ra, Ôn Uyển chạy tới trước mặt chính ủy và đoàn trưởng Triệu.

Đứng thẳng trước mặt đoàn trưởng Triệu, Ôn Uyển cất cao giọng nói: “Báo cáo đoàn trưởng, tôi thỉnh cầu đi cùng đơn vị, tiến về tiền tuyến trợ giúp, tôi có kinh nghiệm hơn tiểu Trạch.”

Cô không chỉ vì Giản Dung, cô là bác sỹ, lại còn là quân y, đúng như ngày tới theo quân với Giản Dung, cô đã nói không chỉ đến theo quân, cũng là đến làm việc, khi Giản Dung nghe chỉ là lời nói bốc đồng của đứa bé, nhưng Ôn Uyển nói là thật lòng thật dạ.

Nhiều lúc, thân là quân nhân, tình riêng của phụ nữ đều phải tạm thời bỏ xuống, không chú ý được nhiều như vậy.

Đoàn trưởng Triệu không tin nhìn Ôn Uyển, rất giận mình, ngay cả Giản Dung và chính ủy cũng không thể tin, không ngờ cô nhóc này trực tiếp thỉnh cầu với đoàn trưởng trước mặt nhiều người như vậy, ngay cả thời gian cũng lặng im.

Giọng nói mạnh mẽ của Giản Dung vang lên, hô to với tiểu Trạch đang đứng yên phía bên kia: “Tiểu Trạch bước ra khỏi hàng, Ôn Uyển đứng vào hàng ngũ!”

Đoàn trưởng Triệu quay đầu nhìn Giản Dung, không ngờ thằng nhóc này lại đồng ý, theo ở một chỗ góc nghếch lâu như vậy, trong lòng đoàn trưởng Triệu biết rõ ràng, Ôn Uyển chính là thịt trái tim của Giản Dung, ai cũng có người để nhớ mong, điểm này đoàn trưởng Triệu đồng cảm cỡ nào.

Tiểu Trạch nhìn Giản Dung, hơi khó xử, mở miệng: “Phó đoàn Giản, tôi...”

Cậu muốn nói để cho cậu đi, chỗ đó quá khổ, vốn không phải chỗ của con gái, người không đi tiền tuyến vốn khó có thể lĩnh hội, nhất là bọn họ đi cứu nạn, cái gì cũng phải lấy quần chúng bị nạn là thứ nhất.

“Phí lời cái gì, bước ra khỏi hàng!” Giản Dung ngược mắt nhìn tiểu Trạch, tiếp tục quát: “Ôn Uyển từ bệnh viện lớn, có kinh nghiệm hơn cậu, đưa hòm thuốc cho cô ấy.”

Lời này nói ra lúc tức giận, không lựa lời mà nói, nhưng không có lựa chọn nào khác, ai cũng là người, cởi quân trang mọi người đều giống nhau, anh không thể có lòng riêng, càng không thể thiên vị Ôn Uyển.

Ôn Uyển không nhìn Giản Dung, tự mình đi tới, nhìn tiểu Trạch, đưa tay nhận lấy hòm thuốc trên lưng tiểu Trạch, khoe miệng nhếch ra cười, ý bảo tiểu Trạch không cần để ý.

Chính ủy vẫn luôn trầm mặc, không nói gì, đây đều là tính tình cố chấp, tính cách hai người giống nhau, không ai chịu thua.

Lệnh đã ra, là lệnh của Giản Dung, đoàn trưởng Triệu cũng không thể nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn đám lính trước mặt, nghiêm giọng quát: “Tôi không hy vọng trong quá trình cứu tế, mọi người sẽ nhiễu loạn gì, phải coi quần chúng là thứ nhất, phải hiểu được vô tư dâng hiến, không phụ lòng tấm áo của mình! Nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Tất cả đám lính trăm miệng một lời, âm thanh kia vang xé trời, lẫn vào tiếng mưa rơi, một lần lại một lần vang dội, khí thế to lớn, đây chính là bọn họ, chiến sỹ rắn rỏi, Giản Dung không nhìn Ôn Uyển, đứng lẳng lặng ở đó.

74. Chương 73

Chương 73

Thời gian không bao lâu, từng chiếc xe tải quân dụng lái tới, đèn xe chiếu vào trong mưa, soi từ xa tới đây, Giản Dung liếc mắt nhìn xe bên kia, ngược lại hô to với đám lính: “Lên đường, nhanh lên một chút!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả đám lính gấp rút xoay người, chạy đến xe tải quân dụng, Ôn Uyển cũng đi lên xe, không cùng xe với Giản Dung mà theo một nhóm chiến sỹ, đợi tất cả mọi người lên xe bằng tốc độ nhanh nhất, xe lập tức khởi động rời khỏi doanh trại.

Ở trong đêm mưa, nhất là trời thu càng thêm lạnh vài phần, một anh lính nhìn Ôn Uyển, thuận tay cởi đồ rằn ri trên người đưa cho Ôn Uyển, nhẹ giọng nói: “Chị dẫu, cho chị khoác lên, thật lạnh.”

Ôn Uyển ngược mắt nhìn sang, là doanh trưởng doanh ba, doanh trưởng được Giản Dung coi trọng nhất, thời gian xin nghỉ kết hôn trước kia, Giản Dung không ở trong đơn vị, chính cậu ta dẫn lính, Giản Dung cũng thường tự hào về doanh trưởng doanh ba với mình.

“Không cần, tôi rất tốt.” Ôn Uyển cười cười, cự tuyệt doanh trưởng doanh ba, đều là người bình thường, cô lạnh thì bọn họ cũng lạnh, doanh trưởng doanh ba nhìn Ôn Uyển, ngược lại không ép buộc nữa, mà trực tiếp đặt áo lên người Ôn Uyển, xoay người đi về phía sau.

Bọn họ là ông lớn, nói nhiều như vậy đều là nói nhảm, Giản Dung cũng không ưa lính của mình nói nhiều.

Ôn Uyển nhìn doanh trưởng doanh ba ngồi ở phía xa, khoe miệng khe giạt giạt, không nói gì nữa, đắp áo khoác rần rì, rúc ở trong góc, có chiến sỹ ở đó nhắm mắt giả vờ ngủ, đến tiền tuyến, tình huống như thế nào, dù ai cũng không có cách nào đoán trước. die ednale equuydonn

Vì giành thời gian cứu người, cơ hội ngủ cũng ít, mọi người cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian ngắn ngủi ở đây nghỉ ngơi sơ sơ.

Ôn Uyển làm hang ổ ở đó, nghĩ tới Giản Dung, trong lòng có cảm giác hơi đau đớn mơ hồ, cô biết Giản Dung rất tức giận, nhất định oán hận trong lòng cô không nghe lời, nhất định sẽ cảm thấy tính cách cô tùy hứng.

Xe cứ lắc lư ra khỏi doanh trại, xóc nảy suốt dọc đường, Ôn Uyển lặng lẽ không nói gì, cũng không biết Giản Dung ở trong xe nào, ra ngoài vội vàng còn không cầm theo điện thoại, nếu không còn có thể gửi tin nhắn gì đó cho Giản Dung.

Mấy giờ chạy xe, trời đã sáng hẳn rồi, nhưng mưa không có ý định dừng lại, không ngừng tẩy rửa mặt đường, tẩy rửa không khí khắp nơi, khi Ôn Uyển không biết đã trải qua bao lâu, xe đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng hô: “Đến rồi, toàn bộ xuống xe!”

FreeMusic Downloader

Download music everyday! Enjoy now!

Ngay sau đó, cửa xe được mở ra, mọi người nhảy xuống xe bằng tốc độ nhanh nhất, Ôn Uyển cũng đi xuống theo, vừa xuống xe, nhìn cảnh tượng khắp nơi, cả người cũng ngây ngốc, tình huống rất xấu, bên kia có nhân viên cứu viện chạy tới trước.

Ôn Uyển nhìn trước mắt, nhà cửa đã bị cơn lũ cuốn trôi, chung quanh dựng lều cứu tế, Giản Dung nhìn Ôn Uyển một cái, không có thời gian nhiều lời, mang theo một nhóm chiến sỹ, trực tiếp chạy tới tuyến đầu.

Lưng mang hòm thuốc, Ôn Uyển cũng cầm giấy công tác, chạy về phía nhân viên cứu hộ, nhìn giấy công tác, Ôn Uyển liền bị kéo vào hàng ngũ cứu viện, mọi người đều bận rộn.

Vì trời mưa, có người đã bị bệnh, chung quanh đều bận rộn, Ôn Uyển phụ trách kiểm tra thân thể cho mấy đứa bé, sau tai nạn, bọn chúng có vẻ vô cùng mệt mỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mệt mỏi.

Một bé trai tuổi không kém tiểu Thiên bao nhiêu, cầm một cuốn vở trong tay, ngược mắt nhìn Ôn Uyển, giọng nói rất nhẹ: “Chị, em khát, muốn uống nước.”

Đồ dùng cứu viện có hạn, nhất là lúc này, thứ thiếu nhất chính là nước, vô cùng trân quý, có thể phát ra đều phát ra ngoài rồi, các chiến sỹ ít được chia đến, đều cho quần chúng gặp nạn.

Ôn Uyển nhìn bé trai, khe mỉm cười, lấy bình nước suối ở trên người, đưa cho bé trai: “Cho em, uống đi, ngoan!”

Khi đó một đội trưởng cho, cô không chịu uống, dù sao chia đến không nhiều lắm, nhìn một ngày không uống nước, nhìn đứa nhỏ này, Ôn Uyển rất đau lòng, liền cầm nước đưa cho.

“Cảm ơn chị!” Bé trai nhận nước, mở ra uống ừng ực, Ôn Uyển không nói gì tiếp tục tiến hành kiểm tra cho những người khác, có đứa bé ngồi ở đó vẫn nghiêm túc học bài.

Tình hình này cũng không phải là lần đầu tiên Ôn Uyển thấy, cô đã thành thói quen, nhưng càng đau lòng hơn, hy vọng nhân gian không có bất kỳ tai nạn gì, tai nạn trước mắt ở đây, người yếu ớt nhất, cũng bất lực nhất.

Bận rộn không biết thời gian là gì, chỉ biết trời đã tối rồi, mưa cũng ngừng, còn dư lại chính là rét lạnh và mệt mỏi vô tận, nhưng bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi, Ôn Uyển biết nhóm người Giản Dung còn đang ở tuyến đầu.

Cũng không biết tình huống như thế nào, chỉ nghe nói bên kia bề bộn nhiều việc.

“Cô gái, còn không ăn cơm đi, cái này cho cô.” Một nhân viên công tác đưa cho Ôn Uyển một ổ bánh mì và một cây xúc xích, Ôn Uyển nhìn anh ta, thuận tay nhận lấy, mím mím môi cười nói: “Cám ơn anh, các anh khổ cực rồi.”

“Cám ơn gì chứ, các cô là những thiên sứ áo trắng và những quân nhân đáng yêu kia mới cực khổ, chúng tôi không có gì.” Nhân viên công tác cười cười, Ôn Uyển gật gật đầu, thật ra thì tới tiền tuyến tiếp viện không khổ cực gì, với điều kiện này, chính là sức mạnh ý chí.

Ôn Uyển nhìn nhân viên công tác, vừa định rời đi, chỉ nghe thấy anh nói với người bên cạnh: “Tôi vừa mới ra khu đề đập tiền tuyến, những chiến sỹ kia thật vĩ đại, cho đến bây giờ vẫn đang liều mạng, một ngụm nước cũng không uống, một chút đồ cũng chưa ăn, lúc chúng tôi đi qua còn đuổi chúng tôi trở lại, nói rất nguy hiểm.” die*enduanyleqdonn

Nghe xong lời này, Ôn Uyển dừng bước, trong lòng vô cùng lo lắng, cái khác cô không biết, tình huống này sao lại không biết, sợ rằng vì cứu những quân chúng gặp nạn, đưa thuyền và áo phao cho bọn họ, bản thân thì ngâm mình dưới nước.

Tình hình bên kia Ôn Uyển đã từng thấy, nắm đồ trong tay, dùng ý chí mạnh mẽ, Ôn Uyển đi tới bên kia tiếp tục giúp một tay, tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Đêm càng lúc càng khuya, cũng không thấy lính trong đoàn, càng không thấy bóng dáng của Giản Dung, Ôn Uyển cũng mệt mỏi, được nhân viên thay ca đẩy vào trong lều nghỉ ngơi, nữ bác sĩ nói với Ôn Uyển: “Tình huống như thế, bây giờ chúng ta vô cùng quan trọng, nhất định không thể ngã, bọn họ càng cần chúng ta, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Ôn Uyển gật gật đầu, xoay người, đi vào trong lều, cầm tấm chăn đắp lên người, vùi ở trong góc, làm thế nào cũng không ngủ được, trong lòng rất muốn biết tình hình tiền tuyến, nghĩ tới tình hình của Giản Dung, cũng không biết người đàn ông kia như thế nào?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ôn Uyển nhắm hai mắt, hơi mệt mỏi, ngày hôm sau, trời vừa sáng, truyền đến một tiếng hô: “Có bác sỹ nào tình nguyện đi tiền tuyến đưa thuốc không?”

75. Chương 74

Mấy người Ôn Uyển đang ở chỗ trung tâm cứu trợ tạm thời, cũng coi như là chỗ an toàn, mà người kêu tiền tuyến, chính là chỗ gần nước lũ nhất, nơi đó vô cùng nguy hiểm, nếu nói trực tiếp kéo người đi, ai cũng e ngại.

Người nọ vừa kêu, Ôn Uyển nghe lập tức vén rèm lên, cũng bất chấp tất cả lao ra lều, kêu với người kia: “Vị đồng chí kia, tôi đồng ý đi!”

Tiền tuyến rất khổ, người bên kia càng cần cô, cũng hy vọng có thể thấy Giản Dung, muốn biết tình hình người đàn ông kia bây giờ có tốt không.

Ôn Uyển nhìn người đàn ông thét to, mặc quân trang, bên ngoài khoác áo blue trắng, lúc người đàn ông quay đầu nhìn Ôn Uyển, cũng lấy làm kinh hãi, ngạc nhiên hỏi: “Ôn Uyển, sao em cũng tới?”

“Tiểu Nhiên, sao lại là anh?” Ôn Uyển cũng vui vẻ, không ngờ ở đây có thể gặp được người quen ở bệnh viện trước kia, mỗi lần làm nhiệm vụ, Tiểu Nhiên cũng sẽ lãnh một phần.

APUS Launcher

Bộ giao diện đẹp, nhẹ và nhanh nhất

Tiểu Nhiên nhìn Ôn Uyển, cười cười: “Cô nhóc chết tiệt kia, anh ở đây mới bình thường, còn em mới là ngoài ý muốn, không phải theo quân ở đơn vị sao?”

Trong một khoa, hai người khó tránh khỏi có chút quen biết, ở trong mắt Tiểu Nhiên, cô nhóc này chính là bướng bỉnh cố chấp, không ngờ theo quân, còn theo chân đi làm nhiệm vụ, rốt cuộc vẫn không có tính nhẫn nại.

Ôn Uyển gật đầu, tiếp tục nói với Tiểu Nhiên: “Em đi cùng đơn vị tới, có phải anh muốn đi tiền tuyến phát thuốc không, em cũng muốn đi.”

Đây mới là việc chính, dù sao vào lúc này không thích hợp để nhận biết người quen..., thời gian cấp bách như vậy, mỗi một giây phút đều cần tranh đoạt.

“Được rồi, em đi chuẩn bị một chút, mười phút sau chúng ta xuất phát ở đầu đường, em qua đó là được.” Tiểu Nhiên gật đầu, cô nhóc này chính là như vậy, mỗi lần đều muốn đến tiền tuyến, Tiểu Nhiên thấy rất bình thường với quyết định của Ôn Uyển.

Ôn Uyển “Ừ” một tiếng, tiến vào trong lều rửa mặt, Tiểu Nhiên tiếp tục hỏi những nhân viên cứu hộ khác, sau khi dọn dẹp, Ôn Uyển cầm hòm thuốc ra đầu đường tập hợp, lúc này mưa đã tạnh.

Thời tiết rất tốt, hy vọng duy nhất chính là tai nạn qua nhanh chút, trả lại cho quần chúng nơi này bầu trời tươi đẹp, khi Ôn Uyển đi đến đầu đường, một chiếc xe đã dừng ở đó, là xe tải.

Bên kia đã có mấy nhân viên y tá đang đợi, nói là đi đưa thuốc, thật ra là để nhóm cô gái này đi phát thuốc, cũng không còn cách nào, bên tiền tuyến thiếu nhân viên cứu hộ, hy vọng có thể có dũng sĩ xung phong nhận việc đi trước trợ giúp thôi.

Cơ hội đưa thuốc mang theo họ cùng đi, tự nguyện ghi danh, cũng phải kể ngốc, trong lòng đều rõ ràng như gương, chỉ có điều dưới tình huống này phần lớn tốt đẹp chính là tâm tình, chiếm cứ toàn bộ, họ đã làm tốt bất kỳ công tác chuẩn bị gì rồi.

Dưới điều kiện gian khổ này, các cô gái cũng là vĩ đại nhất, giống như những người lính đáng yêu kia, đáng giá để mọi người tôn trọng.

Nhân viên công tác kiểm tra quân số, nhìn nhóm cô gái này nói: “Các quý cô, mời lên xe.”

Mọi người cười ầm ĩ lên xe, gọi các cô như vậy cũng là một cách khen ngợi, những nữ anh hùng này không hề kém những nam anh hùng kia bao nhiêu, Ôn Uyển cũng lên xe, đến tiền tuyến mới biết tình huống nơi này khó khăn biết bao.

Chung quanh đều là nước, có bùn, dưới ống quần, giày gần như đã không còn dáng vẻ, tất cả đều là bùn, Ôn Uyển cho rằng đi tiền tuyến có thể nhìn thấy Giản Dung, có thể nhìn thấy người giống như bọn họ, đều mặc đồng phục quân nhân.

Tất cả mọi người đều tiêu tụy không còn dáng vẻ gì, đã nỗ lực chống đỡ, lưng công bao cát, chèn nước cứu người, cảnh tượng đó, nếu bạn không tận mắt nhìn thấy, bạn vốn khó có thể có cảm xúc đầy đủ.

Ôn Uyển còn chưa kịp phản ứng, đã bị một nhân viên cứu hộ kéo đi, xung quanh bắt đầu bận rộn, không có ai biết đó là cảm giác gì, thời gian cứ trôi đi như vậy, bạn vốn không có tâm tư đi bận tâm những thứ khác.

Khắp mọi chỗ đều cần cô trợ giúp, trị thương cho chiến sỹ, xem bệnh cho bọn họ, mỗi một dạng đều cần bạn, Ôn Uyển vội đến sát đầu bể trán, mỗi nhân viên cứu hộ đều như vậy, không có phút nào ngừng nghỉ.

Cả tai họa hành hạ toàn bộ mọi người không còn hình dáng, Ôn Uyển bận rộn, Giản Dung ở tiền tuyến cũng thế, lấy quần áo của bản thân cho quần chúng, cả người ngâm trong nước không ngừng cứu người, thời gian ăn cơm uống nước cũng không có.

Trận lũ này kéo dài bốn ngày mới bắt đầu lui xuống, tức là tai họa cũng sắp kết thúc, tất cả binh lính cũng trở về đơn vị, cuối cùng công việc cứu hộ đã xong, sau khi hoàn thành cũng đến lúc bọn họ nên rút lui.

Giản Dung kéo thân thể mệt mỏi nặng nề đến cửa doanh trại, mấy ngày nay vẫn lo lắng cho Ôn Uyển, hoàn cảnh nơi này và cuộc sống tập quán nơi này tất cả đều khổ cực, cô nhóc này có thể gánh vác sao?

Đến lều trong doanh trại, chiến sỹ cấp nước và thức ăn, Giản Dung cũng không nhận, câu thứ nhất trong miệng chính là: “Ôn Uyển đâu, cô ấy có tin tức gì không?”

Anh vừa tới đây, suốt dọc đường cũng không để ý nói chuyện với cô nhóc, càng không có một câu lo lắng quan tâm, lúc ấy vẫn còn tức giận Ôn Uyển, không biết cô nhóc không tìm không phổi nghĩ như thế nào, có thể giận anh không?

Lúc đang cứu người, bị nước lũ đánh vào, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là muốn gặp Ôn Uyển, cầu tai họa này sớm kết thúc.

Giản Dung còn chưa kịp ngồi xuống, chỉ nghe thấy doanh trưởng doanh một nói: “Báo cáo phó đoàn Giản, chị dâu, chị dâu đi theo đội chữa bệnh và chăm sóc, đi tiền tuyến, ngày hôm trước tôi còn gặp.”

Lúc thấy Ôn Uyển cậu còn lấy làm kinh hãi, Ôn Uyển rất bận, chỉ đơn giản hỏi thăm tình huống Giản Dung, rồi còn đi bận rộn công việc, hai người cũng không có thời gian nói thêm một câu, tình hình bây giờ như thế nào cậu cũng không biết.

Giản Dung vừa nghe xong, đôi mắt đỏ hoe trợn thật lớn, nhìn doanh trưởng doanh một, quát lên: “Cậu vừa nói gì?”

“Ngày hôm trước, tôi nhìn thấy chị dâu ở bên đường Tây.” Doanh trưởng doanh một mở miệng lần nữa, lúc tiếng nói rơi xuống, Giản Dung đã chạy ra ngoài, cả khuôn mặt cũng thay đổi màu sắc, vết sẹo nơi khóe mắt càng thêm sâu.

Cô nhóc này không muốn sống nữa sao? Nước lũ lần này rất nghiêm trọng, cô lại có thể xung phong nhận việc tới tiền tuyến, không quan tâm anh nữa? Không để ý đến cha mẹ mình nữa? Nhưng nghĩ như vậy, cũng biết đây là trách nhiệm của Ôn Uyển, đây là tính cách của cô nhóc kia, nếu đi theo, chuyện gì cũng có thể làm được.

Nước lũ rút lui, tất cả mọi người tiếp tục làm công việc cuối cùng, không bận rộn như trước nữa, nhưng toàn bộ đã đến cực hạn, thân thể cũng phải dùng ý chí cuối cùng chống đỡ, ăn ít, ngủ càng ít.

76. Chương 75

Mỗi ngày cứ như vậy, lần lượt gánh vác công việc vượt quá mức bình thường, Giản Dung tới rất nhiều lần cũng biết công việc của những nhân viên y tế kia, lúc vọt tới nơi trú quân của bộ phận hậu cần, Giản Dung nhìn nhóm nhân viên cứu hộ kia và đám lính cùng tham gia.

Trong lúc nhất thời, không tìm thấy bóng dáng Ôn Uyển, Giản Dung quay một vòng hô lớn trong đám người: “Ôn Uyển! Ôn Uyển!”

Mấy tiếng gọi, khiến mọi người không khỏi nhìn sang phía Giản Dung, Giản Dung cũng không hề để ý, cứ hô lớn như vậy, trong lòng càng thêm sa sút, vô cùng sợ tai họa vô tình, nước lũ càng vô tình.

Ôn Uyển ở trong lều nghe thấy giọng nói quen thuộc, chạy ra cửa, ngược mắt nhìn sang đã thấy Giản Dung, mặc bộ quân phục rằn ri đã bẩn đến không còn đáng vẻ gì, vô cùng chói mắt dưới ánh mặt trời, đây là một cảnh tượng hùng vĩ chừng nào, cứ đứng ở đó tìm mình, gọi mình khắp nơi.

Ôn Uyển biết Giản Dung không tức giận, cũng rất quan tâm mình, rất nhớ nhưng cô cũng như cô.

Quick Swipe

Rảnh tay dùng smart phone !

Lao ra khỏi lều, Ôn Uyển cất cao giọng hô một tiếng với Giản Dung: “Đây!”

Nghe giọng nói Ôn Uyển, Giản Dung dừng bước, đã nhìn thấy Ôn Uyển đứng đó, một bộ áo blue trắng, con mắt đỏ ngầu nhìn mình, Giản Dung đau lòng, thấp thỏm trong lòng, mệt mỏi trên mặt cũng bỏ xuống, lộ ra chỉ có nụ cười.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, cũng cười theo, trải qua kiếp nạn sinh tử, đây mới là cùng chung hoạn nạn, trở về lều ôm hòm thuốc của mình, Ôn Uyển chạy về phía Giản Dung.

Bởi vì nhiều người, Giản Dung thu lại tính tình kia, trong mắt tràn đầy đau lòng, thuận tay nhận lấy hòm thuốc của Ôn Uyển: “Sao lại chạy tới đây?”

“Em nhớ anh.” Ôn Uyển đỏ mắt, lúc lên đường Giản Dung vẫn hung dữ, mấy ngày nay khiến cho cô vô cùng khó chịu, rất muốn chửi mắng Giản Dung một trận, đàn ông có thể bá đạo như vậy sao?

Nhưng bốn năm ngày, đối với Ôn Uyển mà nói, nhớ nhung càng nhiều hơn hành hạ, không có mức độ ăn mòn bản thân.

Một câu em nhớ anh làm tan trái tim Giản Dung, anh cũng nhớ cô nhóc này, chưa từng dừng lại, mím mím môi, Giản Dung đưa tay kéo dây đai hòm thuốc, tiếp tục nói: “Nghĩ đến anh thì phải yêu bản thân mình thêm một chút, đừng không tim không phổi như vậy.”

Ôn Uyển nghe lời Giản Dung nói, trong nháy mắt nước mắt rơi xuống, trong chốc lát Giản Dung hoàn toàn luống cuống, Ôn Uyển vừa khóc là anh có thể cảm thấy cả thế giới cũng sắp sụp đổ rồi.

Cũng không để ý tới nhiều người ở đây, vội vàng lau nước mắt cho Ôn Uyển, vội vã dỗ dành: “Cô nhóc, anh sai rồi, đừng khóc, không phải anh đang lo lắng cho em sao? Em suy nghĩ một chút, hai ngày trước ở đây đều có thể là nước, đất đá trôi có thể sụp đổ, gì đó trong lòng anh đến bây giờ vẫn còn sợ đấy.”

Ôn Uyển nghe xong lời Giản Dung nói, khóc ác hơn, Giản Dung lấy tay áo rần rí lau nước mắt cho Ôn Uyển, mọi người vốn mệt mỏi, nhìn hai người này cũng hoàn toàn mù mịt.

Anh lính này thật lợi hại, khiến cô gái nhỏ này khóc dữ dội.

Trong đội lính trợ giúp có người biết Giản Dung, đoàn trưởng đoàn 710 nhìn thấy Giản Dung, không nhịn được quát: “Giản Dung, sao cậu lại dọa cô gái nhỏ này khóc? Sửa tính tình thôi tha của cậu đi!”

Giản Dung nhìn đoàn trưởng đoàn 710, hô to với cậu ta: “Đây là vợ tôi!”

Mọi người vừa nghe lập tức cười rộ lên, thì ra vợ chồng son cãi nhau, những ngày này Ôn Uyển rất tận tụy với công việc, danh tiếng đã sớm truyền ra từ đội nhân viên cứu hộ, kỹ năng vượt qua thử thách, lại vô cùng dịu dàng, tuổi mới chững đở, nhưng không sợ khóc.

Khi nơi nào cần sẽ chạy đến, không hề oán trách, ngủ ít cũng không nói, chỉ không ngờ cô gái này lại là vợ phó đoàn Giản.

“Cô gái này là vợ của cậu?” Đoàn trưởng đoàn 710 lập tức buồn bực, oán giận nói với Giản Dung: “Sao việc tốt nào cũng để cho cậu gặp phải, cô gái này đúng là không có mắt nhìn.”

Ôn Uyển từng đưa thuốc cho anh, kiểm tra thân thể cho anh, từng nói mấy câu, anh đã cảm thấy cô gái này vô cùng tốt, người nào lấy được chính là có phúc, không ngờ lại là Giản Dung đoàn 731, quá không công bằng.

Giản Dung vừa nghe vô cùng buồn bực, lần này thì hay rồi, bên kia đều cảm thấy Ôn Uyển coi trọng anh là mất bị mù, người bên cạnh cũng nghe ra ý tứ oán trách của đoàn trưởng đoàn 710, không nhịn được mà cười ầm cả lên.

Trải qua bao lâu, đây cũng là lần đầu tiên mọi người cười vui vẻ như vậy.

Giản Dung không để ý đến đoàn trưởng kia, nhìn Ôn Uyển, vô cùng uất ức mở miệng: “Vợ, mặt mũi anh đều mất hết, em nhìn xem, cũng đừng tức giận, mình đi thôi?”

Lau mặt cho Ôn Uyển, Giản Dung kéo Ôn Uyển rời đi, Ôn Uyển vẫn không thể trở lại bình thường, một là áp lực quá lớn, hai là mấy ngày này quá mệt mỏi, gần như đạt tới ranh giới cuối cùng, nếu tiếp tục gánh vác, cô cũng không biết cho được hay không?

Vừa đến lều trong doanh trại, Giản Dung kéo Ôn Uyển đi vào, để Ôn Uyển ngồi trên chăn đệm giản dị xếp đơn giản, chiến sỹ nhìn thấy Ôn Uyển nói tiếng chào rồi xoay người đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người.

Chiến sỹ vừa đi ra ngoài, Giản Dung cầm chậu, lấy chút nước, bởi vì sửa khăn cấp, nước đã thông, điều này cũng coi như may mắn.

Bưng nước trở lại, đến trước mặt Ôn Uyển, Giản Dung ngồi chồm hóm trên mặt đất, nhìn Ôn Uyển, làm ướt khăn, nói với Ôn Uyển: “Nước hơi lạnh, nhưng điều kiện như vậy, nhịn một chút, anh lau mặt cho em, biến thành mèo ướt rồi, một chút cũng không đẹp.”

Nói xong Giản Dung lau mặt cho Ôn Uyển, lau rất cẩn thận, cũng rất nghiêm túc.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung, giọng nói nghẹn ngào lúc này mới nói ra một câu: “Anh, không phải anh giận em sao?”

Ngày đó ra đi Giản Dung rất tức giận, điều này cô không dám quên, Giản Dung lắc đầu, tiếp tục lau cho Ôn Uyển, lại thả khăn tay vào trong nước, giặt qua, lau tay cho Ôn Uyển.

“Sao anh lại nổi giận em, đau lòng còn không kịp đấy.” Là bà cô trước sau như một, nói vài lời dễ nghe, là cô gái yêu tận đáy lòng, lại vĩ đại như vậy, sao anh có thể cam lòng.

Ôn Uyển bĩu môi nhìn Giản Dung, vô cùng uất ức: “Anh vẫn không để ý đến em, cũng không hỏi em một câu.” Sợ nhất không phải điều gì khác, chính là rõ ràng bạn quan tâm một người, mà người đó lại dùng lạnh nhạt để trừng phạt bạn, tỏ vẻ bất bình của mình.

“Ngày đó đầu óc anh không bình thường, đừng so đo với anh, nhé?” Giản Dung nhìn Ôn Uyển, giọng nói cũng hạ thấp nhiều, “Anh hận không thể đánh mình mấy cái, em tốt như vậy, lại vĩ đại như thế, anh không nên tức giận với em.

Anh đúng là nên bị Ôn Uyển mắng một trận, ngày đó nhất định là đầu óc bị chập mạch rồi.

77. Chương 76 - Hoàn Chính Văn

Thật ra thì Ôn Uyển cũng chỉ là cô nhóc mà thôi, mới có thể, anh và cô nhóc này tức giận cái gì? Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngẫm nghĩ lại, bản thân là quân nhân, cũng sẽ có lúc phần đầu quên mình.

Ôn Uyển mím môi, cứ nhìn Giản Dung như vậy, thu dọn cho Ôn Uyển coi như xong, lúc này Giản Dung mới bưng nước đi, quay trở lại ngồi bên cạnh Ôn Uyển, ôm Ôn Uyển, “Anh chỉ hy vọng em có thể thông minh một chút, sống tốt, anh không muốn em chịu khổ, em có thể hiểu ý anh không?”

Ôn Uyển “Ừ” một tiếng, gật đầu với Giản Dung: “Em hiểu rõ anh vì tốt cho em, từ nhỏ anh đã thương em, mà em cũng là quân y, là quân nhân, đó là chức trách của em, cũng giống như chức trách của anh.”

Quần áo giống nhau, chức trách giống nhau, thậm chí trách nhiệm phải gánh vác còn nhiều hơn Giản Dung, không phải chỗ nguy hiểm nhất, chính là áp lực phía sau lớn nhất.

“Đúng, vợ anh cũng là quân nhân.” Khóe miệng Giản Dung khẽ nhếch lên, cô nhóc này vĩnh viễn tốt như vậy, tốt đến đau lòng người, cúi đầu, Giản Dung chặn hô hấp Ôn Uyển lại, mấy ngày tách ra, toàn bộ hóa thành hôn, đủ số đút vào trong miệng Ôn Uyển.

FreeMusic Downloader

Download music everyday! Enjoy now!

Ôn Uyển ôm cổ Giản Dung, mặc cho Giản Dung hôn mình, ngửi mùi thân thể chỉ thuộc về Giản Dung, anh vĩnh viễn không học được biểu lộ lòng mình như thế nào, nói nhiều sẽ thành đàn ông vụng miệng.

Nhưng trái tim kia thật hơn bất cứ ai, mắt cô không mù, cũng không nhìn nhầm người, người đàn ông này đáng giá để cô giao phó cả cuộc đời.

“Ừm...” Đợi đến khi Ôn Uyển không chịu nổi nụ hôn bá đạo mà nóng bỏng này, không nhịn được than nhẹ một tiếng, lúc này Giản Dung mới lưu luyến buông cô nhóc này ra, nếu không phải đang ở trong lều dựng tạm, sợ rằng thật sự không nhịn được mà muốn cô nhóc này.

Ôn Uyển ngẩng đầu nhìn Giản Dung, trên mặt khẽ ửng đỏ, khiến cho Giản Dung không nhịn được phá ra cười, Ôn Uyển bĩu môi, khẽ nhủ mày, oán giận Giản Dung: “Cười cái gì mà cười? Có gì đáng cười, chưa từng thấy người đỏ mặt sao?”

Người kia đen như vậy, hôn một chút chắc chắn không đỏ mặt rồi, cô trắng trẻo như vậy, hô hấp không ổn định đều có thể đỏ mặt.

“Sao không thể cười? Nhìn em như vậy, anh liền cười.” Lần đầu tiên Giản Dung giống như đứa bé, đùa giỡn trước mặt Ôn Uyển không biết làm sao, đáng vẻ đó hết sức đáng yêu, sao lại không cho anh cười, quần rộng quá có phải không.

Ôn Uyển nhìn Giản Dung cười hả hê quên hình tượng, đẩy Giản Dung một cái, trợn mắt mở miệng: “Kêu anh đừng cười thì không được cười, không phải anh nói phải nghe lời vợ sao? Cười nữa khi về em nói với chính ủy, để cho anh ấy đánh anh.”

Người đàn ông này rất có ý tứ rồi, không có chuyện gì cũng cười ngây ngô nhiệt tình cái gì, uống lộn thuốc hay là không thuốc? Tại sao mình lại coi trọng anh? Cô nhóc này không biết vừa rồi còn cảm thấy mình không nhìn nhầm người, trong giờ phút này đã biến thành đáng vẻ khác rồi.

“Được rồi, anh không cười.” Giản Dung cương chiều nhìn Ôn Uyển, không tiếp tục đùa giỡn cô nhóc này, đưa tay chỉnh quần áo cho Ôn Uyển, Ôn Uyển nhìn Giản Dung, mở miệng lần nữa: “Giản Dung, em đói rồi.”

Giản Dung kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ôn Uyển, nếu không phải rất đói bụng, cũng sẽ không mở miệng nói điều này.

“Chờ chút, anh đi ra ngoài lấy chút thức ăn cho em.” Nói xong Giản Dung đứng lên, chạy đi ra ngoài, đường đã thông, vật tư cứu viện cũng chuyển đến rồi, nước cũng thông, ăn không còn là việc khó khăn.

Sau khi Giản Dung đi ra ngoài, tìm được một lều trợ giúp dựng tạm, lấy chút cháo và mấy cái màn thầu, vòng trở lại.

Trở lại lần nữa, Giản Dung đưa mấy thứ cho Ôn Uyển, Ôn Uyển nhìn những thứ rất bình thường này mà giống như nhìn sơn hào hải vị, cầm lấy, ngay ở bên bàn, bắt đầu ra sức ăn.

Giản Dung ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, bẻ màn thầu thành miếng nhỏ đặt trong đĩa, sợ Ôn Uyển cứ ăn như vậy khó tránh khỏi sẽ bị nghẹn, hơn nữa đau lòng, nếu mấy ngày có nhìn thấy thì đừng chê cười, bất kỳ cô gái nào chịu đựng trải qua mấy ngày ở đây, đều là anh hùng.

“Mấy ngày nay em không ăn không uống sao?” Giản Dung chịu hết nổi hỏi, nhìn như vậy, đói nhiều rồi mới có thể ăn dữ dội như thế.

Ôn Uyển ngẩng đầu lên, cười như không có hề gì: “Không thể không ăn cái gì, là vật tư cứu viện, rất túng thiếu, nhiều người có nhu cầu, mấy đứa bé chưa ăn no thì đưa cho chúng, đáng yêu giống tiểu Thiên vậy.”

Nhìn những đứa bé kia, Ôn Uyển liền đưa bánh bao và nước cho bọn chúng, khổ nữa cũng không thể để con nít khổ, đây là lời đội trưởng nói ra, nhất định phải chăm sóc em bé đầu tiên.

Giản Dung mím mím môi, gạt đầu, tiếp tục bẻ màn thầu cho Ôn Uyển, để cô nhóc này từ từ ăn, ăn uống no đủ nhắm mắt ngủ một lát trong lều, những người khác đã lục tục kết thúc công việc cũng không sai biệt lắm.

Giản Dung đi tập hợp đội viên, tất cả đã chuẩn bị xong ổn thỏa thì cũng nên trở về đơn vị.

Ra đến cửa lều, chính là thời gian mọi người trở về đơn vị, lần này Giản Dung không đi trước mà đi cùng Ôn Uyển, cùng đám binh lính ngồi lên xe tải, trở về đơn vị.

Vừa lên trên xe, cởi bỏ phòng bị, mọi người bắt đầu ngủ, Ôn Uyển dựa vào người Giản Dung ngủ không được ổn, hô hấp rất nông, Giản Dung có thể cảm thấy mấy ngày này gánh vác công việc quá cao, thường xuyên phải thức, cô nhóc này còn chưa trở lại bình thường.

Khẽ nhích người, muốn để cho Ôn Uyển ngủ thoải mái chút, Giản Dung vừa động, Ôn Uyển lập tức cầm tay Giản Dung, Giản Dung cũng dừng lại, ôm Ôn Uyển, hạ thấp giọng dụ dỗ Ôn Uyển: “Ngoan, đừng sợ, anh ở đây, yên tâm ngủ đi.”

Nhìn đáng vẻ khấn trương của cô nhóc này, Giản Dung càng thêm đau lòng, thời gian mấy ngày, cô nhóc này đã gây đi nhiều, sao lại không khiến người ta đau lòng chứ?

Lúc này Ôn Uyển mới yên tĩnh lại, không ngừng hướng về phía trước mặt Giản Dung, hơi co lại, tình yêu tuyệt vời là gì, chính là cùng chung hoạn nạn, mỗi quân tẩu đều không dễ dàng, quân nhân rất khổ, họ khổ hơn, họ phải chống đỡ nhiều rất nhiều hơn nữa so với bất kỳ ai...

Giống như một chiến sỹ nói, thay vì nói bọn họ rất khổ, không bằng nói những người quân tẩu đang chờ ở cửa khổ nhất, mỗi một nhiệm vụ đều không hề gì, lo lắng lại chính là khoảnh khắc trái tim mong ngóng trông chờ.

Không ai có thể lý giải được sự chờ đợi không có tận cùng kia, cũng không ai có thể đủ thông cảm, ngay cả bạn muốn gọi một cuộc điện thoại, chuyện đơn giản như vậy có lúc cũng là một yêu cầu xa vời, mỗi chiến sỹ trong xe đều có thể biết.

Có thể lựa chọn bộ trang phục này, ngoại trừ chịu thua thiệt cũng không có lựa chọn nào khác, Giản Dung ôm Ôn Uyển, khoe môi khẽ nhếch lên nụ cười yếu ớt, trong lòng lẩm bẩm, chờ ngày anh cởi bộ quân trang này xuống, anh mang theo em đi khắp nơi em muốn.

Làm bạn với em cả đời này, cho em một lòng, đến già hai người không rời.

Hoàn chính văn

78. Ngoại Truyện 1

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ôn Uyển không nghĩ có đứa bé nhanh như vậy, chuyện này khiến nhà họ Giản và nhà họ Ôn vô cùng vui mừng, nhất là ông cụ Giản, biết Ôn Uyển mang thai, vui vẻ hơn bất kỳ ai.

Giản Dung cũng cười ngây ngô cả ngày, lúc mang lính cũng không cứng nhắc như trước, thỉnh thoảng cũng nói giỡn, mọi người đều biết là công lao của chị dâu, ngược lại tính cách Ôn Uyển càng lúc càng lớn.

Điểm này khiến Giản Dung nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng vợ mang thai, chuyện gì cũng không phải là chuyện, làm lính, không rành cái khác, chỉ có thể nhận, hưởng chi đây không phải là công thần của nhà họ Giản sao?

Chủ nhật, ánh mặt trời ấm áp, mặc dù đã vào đông, ngược lại không hề lạnh, trong phòng, Giản Dung chỉnh nhiệt độ trên điều hòa vừa phải, hầu hạ tiểu tống tông.

“Giản Dung, em muốn ăn mơ?” Ôn Uyển nằm trên giường, lật tạp chí trong tay, mặc dù mới hơn ba tháng, nhưng Giản Dung vui lòng phục vụ cô, có phúc thì hưởng, đúng không?

Game bài s500

Game bài đổi thưởng cực hot !!

Nghe tiếng Ôn Uyển, Giản Dung đi từ bên ngoài vào, lau nước trên tay vào quần áo, khẽ nhíu mày: “Mơ này anh đã ném rồi, anh kêu Giản Diêu gửi lại, hai ngày nữa đến, em chịu khó ăn đồ ăn vặt khác.”

“Tại sao lại ném của em? Biết rõ gần đây em vô cùng tham ăn mơ, sao anh lại ném?” Ôn Uyển bất ngờ ngồi dậy, ngược mắt nhìn Giản Dung, người đàn ông này, sao lại ném mơ của cô?

Giản Dung mất tự nhiên mở to mắt, nhỏ giọng nói: “Vợ anh mang thai, ăn đồ phải do anh mua mới được, người khác mua ăn không yên lòng.”

Mơ kia là do Dương nghe nói Ôn Uyển mang thai, từ Vân Nam Đại Lý, quê hương của dưa và trái cây, đặc biệt sai người làm chút ô mai tinh sảo, lại tự mình mang tới đơn vị, chuyện như vậy khiến Giản Dung vô cùng mất hứng, vợ người khác mang thai, Dương tích cực như vậy làm gì, có vẻ anh rất bị động, phải không?

“Không phải, anh không phải thế? Anh Dương không có ý xấu, người ta chính là quan tâm em.” Ôn Uyển hoàn toàn rối loạn, chuyện đã qua bao lâu, Giản Dung vẫn còn nhớ như vậy, hơn nữa, dường như anh Dương đã thắng tiến với cô gái kia, ngày đó đến tặng đồ, cô gái kia cũng theo tới.

Ánh mắt Giản Dung bắt đầu lơ đãng, úp úp mở mở nói: “Cái đó, anh hiểu cậu ta không có ý xấu, tiểu Thiên muốn ăn nên anh đưa cho nó, hơn nữa mơ Đại Lý cũng không có gì, anh kêu Giản Diêu chuẩn bị một đồng đến đây cho em.”

Biết mơ này quý hiếm, anh sẽ để cho Giản Diêu nghĩ cách, dù sao, đối với Giản Diêu mà nói, đều không có chuyện gì. dieeddaanleequyddoonn

“Có thể giống vậy sao?” Ôn Uyển liếc Giản Dung một cái, nhìn Ôn Uyển tức giận, Giản Dung không nói hai lời, đi lên hầu hạ Ôn Uyển: “Vợ, em mang thai đừng nóng giận, ăn của ai mua chẳng giống nhau.”

Ôn Uyển không nói gì, Giản Dung ở bên cạnh dụ dỗ, có thể chung đụng đã lâu, Giản Dung không chất phác giống như trước, trong chốc lát đã dụ dỗ xong Ôn Uyển.

Ngày mang thai khó chịu cũng trôi qua nhanh, bụng Ôn Uyển ngày một lớn, Giản Dung cũng bận rộn ghé gớm.

Vốn mẹ Giản Dung muốn đi qua chăm sóc Ôn Uyển, nhưng mẹ Ôn Uyển vẫn từ chối, nói sống với ông cụ, không thể không chăm sóc ông cụ, quá kỳ cục rồi.

Bên này, bây giờ quả thật là mẹ Ôn không yên lòng với con gái, sau khi giao lại công việc đã tới đơn vị rồi, mua nhà ở trấn treen, đón Ôn Uyển qua, tự mình chăm sóc.

Giản Dung cũng đồng ý, điều kiện bộ đội gian khổ, hơn nữa, bình thường anh cũng bận rộn, thời gian chăm sóc Ôn Uyển không nhiều, mẹ Ôn có thể bớt thời gian đến đây, anh cũng vô cùng cảm kích.

Vốn mẹ Ôn định đón Ôn Uyển về Bắc Kinh, nhưng Giản Dung không nói lời nào cũng không nói đồng ý, chính là đứng ở đó, người sáng suốt vừa nhìn liền biết không nỡ xa vợ, không nỡ xa Ôn Uyển, Ôn Uyển cũng không đồng ý, hơn nữa sợ đi lại giày vò, không an toàn.

Vốn là ôn mẹ nghĩ tới, là đem dụ dỗ đón về Tứ Cửu Thành , nhưng giản cho không nói lời nào.

Cho nên mẹ Ôn không làm khó hai đứa, lưu lại chăm sóc Ôn Uyển, dù sao cũng chỉ có một cô con gái, là chuyện người làm cha làm mẹ nên làm.

Đều nói con cái là khoản nợ kiếp trước của cha mẹ, làm cha mẹ mới biết, đúng là có chuyện như vậy, trả cả đời không hết, cả ngày lo lắng.

“Con nói con ấy, muốn theo quân, ở chỗ khổ cực như vậy?” Mẹ Ôn bưng cháo đã hầm nhừ lên, đưa tới trước mặt Ôn Uyển, Ôn Uyển chống nạnh ngồi xuống ghế sofa, cười một tiếng với mẹ Ôn: “Ngài muốn làm bà ngoại, vẫn cứ nói vậy sao, không phải con rất tốt sao?”

Cô không cảm thấy đi theo Giản Dung không tốt, chịu khổ thì chịu khổ đi, trong lòng có nhau, hơn bất cứ điều gì khác không đúng sao?

Mỗi ngày cứ nửa đêm Giản Dung trở lại, lúc chạy về, đều chăm sóc cho cô trước, sau đó thu dọn nhà cửa, sợ mẹ mình quá khổ cực, tất cả quần áo do Giản Dung giặt, mặc dù ban ngày huấn luyện đã rất mệt mỏi, nhưng rất để ý mình và mẹ.

Ngủ chung với cô, Giản Dung sẽ kiên nhẫn xoa bóp cho cô, hầu hạ cô, những điều này, Ôn Uyển đều thấy trong mắt.

“Được rồi, là mẹ phàn nàn.” Mẹ Ôn bắt đắc dĩ mà lắc đầu, đứa nhỏ này ấy, đúng là hết thuốc chữa, cả ngày trái tim dính lên người Giản Dung, chỉ có điều, nhìn hai đứa sống tốt, bà cũng đặc biệt yên tâm.

Đều nói kết hôn, rất nhiều người sẽ thay đổi tính cách, nhưng những ngày này, Giản Dung tận tâm tận lực, bà đều nhìn ở trong mắt, tuy nói định thuê người giúp việc, nhưng Giản Dung nói rồi, Ôn Uyển thích sạch sẽ, quần áo giặt không sạch sẽ bị dị ứng, những việc này cậu ta đều muốn tự mình làm.

Để cho bà làm mẹ cũng vui mừng không thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng khóa cửa chuyển động, Giản Dung phong trần trở lại, vừa vào nhà, đã nhìn thấy Ôn Uyển đang ngồi trên ghế húp cháo, trên mặt mệt mỏi lộ vẻ tươi cười.

“Sao nhanh vậy đã trở lại? Không phải nói tới chủ nhật sao?” Mẹ Ôn hơi kinh ngạc nhìn Giản Dung, đứa nhỏ này nói đơn vị anh em mượn tạm qua mang lính đi tập huấn mấy ngày, không ngờ mới có năm ngày đã trở lại.

Giản Dung gãi gãi đầu, cười hì hì: “Năm ngày đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi, chạy về sớm, ngày mai có thể nghỉ ngơi.”

Dùng huấn luyện mạnh nhất, tập huấn xong, lúc ấy đoàn trưởng kia còn tính mượn đến chủ nhật, Giản Dung nói rồi, mượn được trả được, mượn nữa không khó, nếu không lần sau không tới nữa, người kia không nói hai lời lập tức thả người, anh tranh thủ nửa đêm chạy về.

79. Ngoại Truyện 2

Mẹ Ôn nhìn Giản Dung, vừa nghe lời này cũng biết ý định của cậu ta, cũng không nhiều lời, cầm quần áo bên cạnh: “Vay được, cũng không còn sớm, mẹ đi ngủ trước, trong nồi hầm cách thủy có canh, cháo cũng có, lát nữa con ăn chút đi.”

“Vâng mẹ, vậy mẹ ngủ sớm chút đi.” Giản Dung khẽ mỉm cười, mẹ Ôn gật đầu, xoay người trở vào phòng mình, Giản Dung đi tới trước mặt Ôn Uyển, cầm chén cháo trên bàn, bắt đầu đút cho Ôn Uyển.

Ôn Uyển uống một ngụm cháo, nhìn Giản Dung, chỉ thấy giọng nói bình tĩnh của Giản Dung: “Những ngày này thế nào?”

Anh nghe chị dâu nói rồi, phụ nữ mang thai rất khổ cực, chị dâu chính ủy cũng muốn anh chú ý nhiều một chút, bọn họ không có ở đây, rất lo lắng cho cô nhóc này.

“Rất tốt, mẹ em ở đây mà.” Ôn Uyển mỉm cười một tiếng, “Có phải nhớ em không, trở lại trước?”

Vốn tưởng rằng Giản Dung không biết ngược, hoặc không được tự nhiên, không ngờ người đàn ông này thân nhiên “Ừ” một tiếng: “Anh cứ không vui, đoàn trưởng lại dứt khoát như vậy, buộc anh đi, năm ngày, chính đồn bọn họ cho gục xuống.”

Ôn Uyển cười khanh khách, ăn ngon, ngủ ngon, ngược lại không bức bối như lúc đầu, nhất là mẹ nói, tức giận không tốt cho con, cô càng thêm ôn hòa nhã nhặn, trái tim cũng rộng lượng rất nhiều.

“Trên người có mùi rượu, uống rượu hả?” Ôn Uyển khẽ nhíu mày, người đàn ông này uống rượu còn lái xe trở lại, rất không an toàn?

Giản Dung gật đầu, đút một miếng cháo cho Ôn Uyển: “Không uống không thả người, hết cách rồi, uống một chút thôi, không dám uống nhiều.”

“Lần sau không cho phép!” Ôn Uyển lườm Giản Dung, khiến Giản Dung khẽ nở nụ cười: “Sao anh cảm thấy càng lúc em càng xinh đẹp?”

“Đừng nói lời ngọt, viên đạn bọc đường vô dụng với em!” Ôn Uyển đưa tay bấu Giản Dung, không biết học ai, phạm sai lầm bắt đầu lừa gạt người? Bởi vì mang thai, cô mập ra rất nhiều, dễ nhìn chỗ nào? Vô cùng mập mạp.

Giản Dung lắc đầu, giọng nói rất nghiêm túc: “Viên đạn bọc đường chỗ nào, anh nói đúng thực tế.”

Anh cảm thấy Ôn Uyển dễ nhìn rất nhiều, sắp làm mẹ, trên người đầy mùi vị phụ nữ, đặc biệt làm cho người ta mê muội.

Ôn Uyển chẳng thèm nói nhảm với Giản Dung, Giản Dung đút cơm cho Ôn Uyển, xem TV một lát với Ôn Uyển, lại ôm Ôn Uyển về giường, thu thập một chút cho cô nhóc này, lúc này bản thân với vui vui vẻ vẻ đi tắm rửa sạch sẽ.

Dọn dẹp xong, Giản Dung nằm lại giường, ôm Ôn Uyển, nhìn đôi mắt trong sáng của Ôn Uyển, cúi đầu hôn lên, hôn rất ngắn, lại dốc vào tâm sức, nói chuyện phiếm một lúc với Ôn Uyển.

Không bao lâu Ôn Uyển ngủ luôn rồi, ngủ rất yên ổn tốt lành.

Thời gian yên bình trôi qua rất nhanh, Ôn Uyển cảm thấy bình tĩnh nhất, yên tâm nhất chính là mấy ngày này.

Giản Dung cứ chạy tới chạy lui như vậy, vì an toàn, Ôn Uyển nhập viện trước, ba Ôn cũng không thể chịu đựng, xin nghỉ tới đây.

Ngày Ôn Uyển sinh con, Giản Dung nhận điện thoại, không nói hai lời, liền chạy về từ đơn vị, đến bệnh viện, chạy tán loạn như con ruồi không đầu, khiến cho người ta không ngờ chính là Ôn Uyển đang ở bệnh viện quân khu, đúng lúc Trần Huệ ở bệnh viện.

“Giản Dung, sao anh lại ở đây?” Trần Huệ nhìn thấy Giản Dung, hơi giật mình, nói với Giản Dung.

Giản Dung dừng bước, nhìn Trần Huệ, không nói hai lời kéo cô lại, thở hồng hộc: “Khoa phụ sản ở đâu, vợ tôi sắp sinh, dẫn tôi tới nhanh một chút.”

“Thật sao? Anh chờ một chút, em kiểm tra giúp anh.” Trần Huệ không nhiều lời, vội vàng tới chỗ y tá trực ban kiểm tra một chút, sau đó đi tới trước mặt Giản Dung: “Đi thôi, em dẫn anh qua đó.”

Nói xong, Trần Huệ dẫn Giản Dung bước nhanh tới khoa phụ sản, sau hôm đó cô cũng đã thông suốt, đưa xanh hái không ngọt, hưởng chỉ lúc bắt đầu là cô hiểu lầm ý của Giản Dung.

Cũng nghe chị họ nói chuyện cũ của Ôn Uyển và Giản Dung, cô vô cùng bội phục cô gái kia, từ nhỏ đến lớn vẫn giữ vững tình yêu này, đổi lại là cô, chắc chắn không làm được.

Trong mắt cô việc lung tung quá nhiều và quan trọng hơn tình yêu, nếu dừng cảm vì yêu mà vứt bỏ tất cả, cần dũng khí rất lớn.

Giản Dung đi theo phía sau Trần Huệ, cũng không có tâm tư chú ý nhiều như vậy, bây giờ toàn tâm trí anh đặt trên người Ôn Uyển, vốn nói ngày dự sinh không phải hôm nay, không ngờ lại sinh hôm nay, khiến cho anh không kịp chuẩn bị.

Dẫn Giản Dung đến bên cạnh khoa phụ sản, Trần Huệ chỉ vào hành lang, cười nói với Giản Dung: “Phòng bên trong cùng, tự anh đi đi, em còn có bệnh nhân, sẽ không tiễn anh qua đó.”

“Được, rất cảm ơn em.” Giản Dung khẽ cong môi với Trần Huệ, Trần Huệ gật đầu, cũng không nhiều lời, xoay người định rời đi, lại nghe thấy Giản Dung nói một tiếng: “Trần Huệ!”

“Hả?” Trần Huệ quay đầu nhìn Giản Dung, vẻ mặt mờ mịt, chỉ nghe thấy Giản Dung nhẹ giọng mở miệng: “Chúc em hạnh phúc!”

Không có ý gì khác, hôm nay cô gái này dẫn anh tới đây, chính là hành vi rộng lượng, anh nói một tiếng cũng là chuyện đương nhiên.

“Cám ơn, cũng chúc anh hạnh phúc!” Trần Huệ khẽ mỉm cười, quay người đi, cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhõm, cô sẽ hạnh phúc.

Giản Dung cũng không dừng lại nữa, chạy như điên tới khoa phụ sản, lúc vào phòng bệnh, Ôn Uyển đã sinh, trong phòng bu đầy người, vốn sinh buổi sáng, Ôn Uyển không gọi điện thoại cho Giản Dung.

Cô là quân nhân, có thể hiểu được rất nhiều việc đều là thân bất do kỷ *, những ngày này Giản Dung đã cố hết sức thu xếp thời gian để ở bên cô, cô nên cảm thấy thỏa mãn, rất nhiều chị dâu lúc sinh con, những chiến sỹ kia cũng không thể ở bên cạnh.

(*) thân bất do kỷ: việc không theo ý mình

Mở cửa, Giản Dung vọt vào, người trong phòng đồng loạt quay đầu lại, nhìn Giản Dung, Giản Dung không để ý tới những bậc bề trên ở đây, vọt tới bên cạnh Ôn Uyển, nhìn Ôn Uyển hơi tiêu tụy.

“Như thế nào? Không có chuyện gì chứ?” Tay cầm tay Ôn Uyển, nhưng trong lòng đau, không ai có thể hiểu, vợ sinh nhưng bạn không ở bên cạnh, nhất định là bạn đã mắc nợ cô ấy.

Ôn Uyển khẽ mỉm cười, lắc đầu: “Em rất khỏe, bé cưng cũng rất tốt.”

Nhìn bé cưng đang vui đùa bên cạnh mình, Ôn Uyển cảm thấy vô cùng vui vẻ, mặc dù sinh con rất đau, giống như chết đi một lần, nhưng tất cả đều đáng giá, Giản Dung nhìn bé cưng, mắt hơi đỏ.

“Vợ của cháu rất giỏi, Giản Dung, sinh chất trai cho nhà họ Giản ta, rất giỏi!” Ông cụ nhà họ Giản mở miệng trước, vốn cảm thấy ông cụ lớn tuổi, nói không cho đi qua, ông cụ vẫn kiên trì tới, quát ba mẹ Giản Dung: “Cháu dâu chịu khổ, ta không thể đi xem, người ngoài nhìn nhà họ Giản chúng ta như thế nào?”

80. Ngoại Truyện 3

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ông cụ kiên trì vẫn cùng tới, ông cụ nhà họ Ôn càng không cần phải nói, nên đều đã tới, lãnh đạo quân khu cũng đi theo, có thể nói cả phòng bệnh bông tất sinh huy* trong nháy mắt

(*) bông tất sinh huy: bông = mây tre lá, tất = cành mận gai: đây là những vật liệu làm nhà của người nghèo, vì vậy “bông tất” tức là “Nhà tranh vách lá” hay còn có ý ám chỉ “Người nghèo hèn không có địa vị.”

“Sinh huy” = phát sáng

Nghĩa của cả cụm: nhà nghèo vinh hạnh rạng rỡ khi đón khách quý đến thăm, tương đương với “Rồng đến nhà tôm.”

“Là lập được công.” Giản Dung cười nhìn Ôn Uyển, cảm giác làm cha, không cách nào nói lên tâm tình kích động, những người khác cũng cười theo, mọi chuyện cuối cùng cũng tốt rồi, ông cụ cũng vui vẻ.

“Lấy cái tên đi lão Giản!” Ông cụ Ôn nhìn ông nội Giản Dung, mở miệng cười, chính là chờ Giản Dung tới, đặt cho đứa nhỏ cái tên hay.

Ông cụ Giản nhìn ông ngoại Ôn Uyển, xua tay lia lịa: “Ngài lấy đi, lão là người có tri thức, có kiến thức nhiều hơn tôi.”

“Ông ngoại, vậy ông lấy cho một cái tên đi.” Ôn Uyển nhìn ông ngoại mình, gương mặt tiêu tụy khẽ mỉm cười, ông cụ Ôn gật đầu, nhìn đứa bé, khẽ cau mày trong chốc lát, lúc này mới lên tiếng: “Giản Cẩm, san phồn tựu giản, cẩm thượng thiên hoa *! Tên này thế nào?”

(*) san phồn tựu giản: đơn giản ngắn gọn

Cẩm thượng thiên hoa: thêu hoa lên gấm (cẩm có nghĩa là gấm)

“Hay! Được đấy, nói ông có văn hóa, đặt tốt hơn chúng ta nhiều.” Không đợi người khác nói chuyện, ông cụ Giản cười ha ha, tên này quả nhiên không tệ.

Giản Dung nhìn ông cụ, cũng cười, Giản Cẩm, quả thật là tên không tệ, rất có cảm giác thơ văn, Ôn Uyển vuốt tóc bé cưng, nhẹ giọng mở miệng: “Về sau con tên là Giản Cẩm, tiểu Cẩm, thật tốt.”

Ngày hôm nay, Dương cũng tới, đi cùng với Kim Lân Nhi, anh muốn tới đây, Kim Lân Nhi không nói hai lời, xin nghỉ cùng tới, Kim Lân Nhi kéo Dương, mặt vui vẻ: “Người có tình hạnh phúc mỹ mãn, kết cục rất tốt.”

Dương quay đầu nhìn Kim Lân Nhi, cô nhóc này không có tư tưởng lớn, cứ muốn theo anh, đã nói bản thân mình lớn hơn cô mười hai tuổi, không thích hợp, làm một phép tính, anh kém cha mẹ Kim Lân Nhi cũng không bao nhiêu tuổi.

Đúng như Kim Diệu nói, em họ anh thiếu hụt tình thương của cha! Ai khuyên cũng vô dụng.

“Nhìn cái gì, về sau em cũng sẽ sinh cho anh một thằng nhóc mập mạp, không cần hâm mộ người khác.” Kim Lân Nhi cười hồn nhiên với Dương, một câu khiến Dương thiếu chút nữa sặc chết, mà người khác thì cười theo.

“Cô nhóc này, cũng không xem trong tình huống nào, nói lung tung.” Về mặt Dương thất bại, hận không thể kéo Kim Lân Nhi lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Nghe lời Dương nói, Kim Lân Nhi mặc kệ, hai mắt thật to nhìn chằm chằm: “Em nói lung tung gì, em nhận định anh, chính là thích anh, hơn nữa anh xem, người ta rất hạnh phúc, anh chỉ cần yêu thích em anh sẽ có hạnh phúc như vậy, phải không?”

Người đàn ông này rất thú vị, cô rất thích Dương, cũng vô cùng may mắn, gặp được người đàn ông tốt như vậy, chết cũng sẽ không buông tay, yêu nghiệt như Phó Sung, nói cái gì cũng dám nói, lại càng dám nói thật, không có chút đáng về kịch cỡm nào.

“Cô là con gái, cảm phiền dè dặt chút đi có được không, bà cô?” Dương nhú chặt chân mày, Thành Lqđ nói đúng, đời này anh thiếu nợ phụ nữ quá nhiều, nửa đời sau chỉ có thể trả nợ.

Kể từ khi cô gái này nhận định anh, bên cạnh không có cô gái nào dám đến gần, uy danh thái tử phong lưu đã sớm bay theo gió.

“Được rồi, trọng điểm hôm nay là Giản Cẩm, em sẽ dè dặt một chút.” Kim Lâm Nhi giữ Dương chặt hơn, cười hồn nhiên, chọc cho mấy bậc bề trên cũng vui mừng, nhà họ Ôn cảm thấy không thể nào nói nổi Dương.

Cùng chiều Ôn Uyển nhiều năm như vậy, quan hệ rất tốt với Thành, hôm nay thấy cô gái tốt như vậy quyết tâm đi theo cậu ta, mọi người cũng vui vẻ không thôi.

Ôn Uyển nhìn cặp đôi này, khóe môi nhếch lên cười, vừa bắt đầu cô đã từng nói hai người này nhìn rất thích hợp, không ngờ thật sự có thể đi chung, chỉ không rõ vì sao cô gái này lại thích anh Dương.

Lúc ấy anh Dương giống như không cần thận hôn cô ấy, còn nhìn như kẻ thù, hôm nay lại dính anh Dương như vậy, thật sự khiến người ta nghĩ không ra, xem chừng chỉ có thể hỏi sau, hỏi anh Dương, anh ấy chắc chắn sẽ không nói.

Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, cũng là kết cục mỹ mãn, khóe môi Ôn Uyển nhếch lên nở nụ cười, cuộc sống rất tốt đẹp, tất cả sao yên bình, cô, còn có Giản Dung, còn có Giản Cẩm, còn có anh Dương và Kim Lâm Nhi, bọn họ sẽ rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Thời gian giống như nước chảy, cuối cùng nước chảy đá mòn, từ từ chảy qua, hạnh phúc cũng tốt, không vui cũng sẽ dừng không tiến, sau khi Ôn Uyển làm mẹ, cũng trở nên trưởng thành khá nhiều, ngược lại Giản Dung trở nên trẻ con rất nhiều.

Sẽ thường ghen với đứa bé, cảm giác Ôn Uyển dành quá nhiều tinh thần và thể lực cho con, đây là bản năng của người mẹ.

“Giản Dung, tiểu Cẩm gọi mẹ.” Ôn Uyển ôm tiểu Cẩm khoe khoang với Giản Dung, Giản Dung buông quần áo trong tay, liếc tiểu Cẩm: “Nó mới bảy tháng, sao gọi mẹ được, nói rõ từng chữ còn chưa được, em đứng là quá thú vị rồi.”

Cuối tuần này Giản Dung trôi qua không thật thoải mái, khó khăn lắm mới có thể ở chung một chỗ với Ôn Uyển, ba Ôn lại kéo mẹ Ôn đi dạo phố rồi, ném đứa bé lại cho bọn họ.

Một buổi sáng nay Ôn Uyển chỉ vậy quanh tiểu Cẩm, không để ý đến anh một lần, nhiều bức tức, anh là người sống sờ sờ ra đó, không phải bảo mẫu, góp chút sức không được cảm ơn, bảo mẫu còn không bức tức như vậy.

“Anh rất ghét con của chúng mình sao?” Ôn Uyển nhìn Giản Dung chằm chằm, người đàn ông này, cũng là con anh, làm gì mà bất đắc dĩ như vậy? Không đợi Giản Dung nói chuyện, Ôn Uyển mở miệng lần nữa: “Không thích phục vụ mẹ con chúng em thì anh về đơn vị đi, em tự mình làm.”

Giản Dung mấp máy môi, hút khí một tiếng, cũng không nhin được nữa: “Đồng chí Ôn Uyển! Anh cũng là người, anh cũng cần quan tâm như vậy, em nói sau khi thăng nhóc này ra đời, em không coi trọng anh, không chơi bất bình đẳng như vậy, trước kia em dính lấy anh nhiều mà?”

Trước kia cô nhóc này luôn dính lấy anh, đi đâu cũng đi theo, bây giờ vừa tan tằm chỉ hận không thể chạy như bay về nhà nhìn đứa bé, cuối tuần vẫn là con.

“Ha ha, ha ha...” Lúc này Ôn Uyển không nhin được cười, ôm tiểu Cẩm cười đau cả bụng, “Anh nói xem anh là một người đàn ông to lớn, lại đi ghen với con trai mình, còn nói sao?”

Ngược lại Ôn Uyển không ngờ Giản Dung vì vậy mà mất hứng, còn trẻ con như thế.

“Đây là một vấn đề nghiêm túc, em phải coi trọng anh, biết chưa?” Giản Dung buông quần áo trong tay, đi tới pha sữa bột cho tiểu Cẩm, “Anh không cầu gì khác, chỉ cầu đôi đũa ngang hàng, em cưng chiều nó như thế nào thì cũng phải cưng chiều anh như thế.”

Ôn Uyển thuận tay nhận bình sữa trong tay Giản Dung, cười cười: “Được, sữa bột con uống một nửa, còn dư anh phải uống hết, em sẽ cưng chiều anh nhiều.”

81. Ngoại Truyện 4

Ngược lại cười cười với Giản Cẩm trong ngực: “Có phải không con trai ngoan? Con uống một nửa sữa bột, cha uống một nửa, nhìn dáng vẻ hẹp hòi của cha con, không khiến cho người ta thích, không đáng yêu như tiểu Cẩm của mẹ.”

“...” Giản Dung hơi rối loạn, anh không thích uống sữa bột, cô nhóc này càng ngày càng nhanh trí rồi, không nói thêm gì nữa, Giản Dung quay đầu tiếp tục giặt quần áo, Ôn Uyển ôm bé cưng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào, cảnh tượng ấm áp tuyệt vời.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Giản Cẩm bé nhỏ đã ngày một lớn, chuyện có thể khiến cho Ôn Uyển buồn bực không thời chính là tính tình đứa nhỏ này càng lúc càng giống Giản Dung, nghiêm túc cứng nhắc, hơn nữa còn cố chấp.

Giản Dung đi họp ở sư bộ, ước chừng tầm vài ngày, Giản Cẩm năm tuổi ở nhà chăm sóc tốt cho mẹ mình.

Nhìn cả bàn cơm, tay nghề dì nhỏ rất tốt, dì cũng rất chịu khó, hôm nay trong nhà còn có khách quý, chính là con gái nhà chính ủy, cô nhóc Dung Nhân, Dung Nhân rất thích chơi với Giản Cẩm, lại là một cô nhóc vô cùng khéo léo, có lúc Ôn Uyển cũng sẽ đón về nhà.

“Giản Cẩm, chị muốn ăn tôm kia, em bóc giúp chị được không?” Dung Nhân lớn hơn Giản Cẩm lequuydonn một tuổi, tròn tròn mắt nhìn Giản Cẩm.

Giản Cẩm liếc mắt nhìn Dung Nhân, nghiêm túc mở miệng: “Đứa bé ở trong doanh trại phải biết tự mình làm, cơm no áo ấm.”

Nói lời già trước tuổi như thế, nhưng vẫn đưa tay lột tôm cho Dung Nhân, Dung Nhân cười vui vẻ với Giản Cẩm, ăn một miếng tôm trong chén.

“Giản Cẩm, em thật tốt, về sau chị trưởng thành gả cho em có được không?” Dung Nhân lắc đầu, hai bím tóc cũng đung đưa, vẻ mặt kiên quyết.

Giản Cẩm vô cùng nghiêm túc nhìn Dung Nhân, vẻ mặt nghiêm trang mở miệng: “Hồ đồ, chị mới bao nhiêu mà nói lung tung, cẩn thận anh trai đánh chị.”

Nghe lời hai đứa bé nói, Ôn Uyển cười thiếu chút nữa ngồi không vững, nếu không kêu lão chính ủy nhận định cô dâu nhỏ, nhưng Giản Dung không đồng ý, luôn nói đứa bé nhỏ như vậy thì biết gì?

Nhận định cô dâu nhỏ không thích hợp, chính ủy vì chuyện này còn mất hứng, nhưng bây giờ xem ra hai đứa bé này, không chừng về sau thật sự có thể ở chung một chỗ.

Cuộc sống chính là trôi qua đơn giản như vậy, thời gian trôi đi, Ôn Uyển cảm thấy cô không gả cho Dương, không vượt qua quãng thời gian sôi nổi, nhưng mà sống cùng Giản Dung như vậy; cuộc sống bình thản hạnh phúc, vẫn khiến cho cô cảm thấy rất sung sướng như cũ.

Dương và Kim Lân Nhi kết hôn, bây giờ đứa bé cũng ba tuổi, có lúc cảm thấy cuộc sống chính là kỳ diệu như vậy.

Bạn cứ tưởng rằng không buông ra chính là yêu thích nhất trong lòng, sau mới phát hiện ra bạn không buông chính là phần cố chấp, trong hôn nhân, tình yêu vốn dùng để điều chỉnh, nhưng cuối cùng lại hóa thành tình thân.

Đã từng, quá khứ, hiện tại, các kiểu cuộc sống đều như thế.

Giản Dung vẫn tính cách kia, chỉ có điều dịu dàng hơn trước kia nhiều, Ôn Uyển cũng thỏa mãn, đây chính là tình yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-linh-cung-vo>